BESTSELLER

Judith McNaught

REGATUL VISELOR

O CAPCANĂ SEDUCĂTOARE, PERICULOASĂ, DE MÎNDRIE, PASIUNE, LOIALITATE ȘI DRAGOSTE COPLEȘITOARE...

În acest îndrăgit roman clasic, unul dintre cele mai bune care s-au scris vreodată, două suflete mîndre se încleștează într-o furioasă bătălie a voințelor.

Răpită de la școala mănăstirii, frumoasa și încăpățînata scoțiană Jennifer Merrick nu capitulează ușor în fața lui Royce Westmoreland, duce de Claymore. Supranumit "Lupul", doar numele lui reușeste să stîrnească teroarea în inimile dușmanilor. Dar pe mîndra Jennifer nu o impresionează aprigul războinic englez care o ține captivă,acest singuratic frumos care o tratează de sus, cu aroganța lui sfruntată. Curajoasă, îi sfidează voința... pîna în seara în care o va cuprinde în îmbrățisarea lui puternică, trezind în ea o irezistibilă foame. Și brusc, Jennifer se trezește atrasă într-o încurcată pînză de păianjen... o capcană seducătoare, periculoasă, de mîndrie, pasiune, loialitate și dragoste copleșitoare.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

JUDITH MCNAUGHT

REGATUL VISELOR

CAPITOLUL 1

- Un toast pentru ducele de Claymore şi mireasa lui.

În condiţii normale, acest îndemn pentru un toast de nuntă ar fi declanşat zâmbetele şi ovaţiile doamnelor elegante şi ale domnilor reuniţi în marea sală a castelului Merrick. Ar fi fost înălţate cupele cu vin şi s-ar fi auzit numeroase toasturi în cinstea unei căsătorii atât de nobile şi de grandioase ca aceea care avea să aibă loc aici, în sudul Scoţiei.

Dar nu azi. Nu la această nuntă.

La această nuntă, nimeni nu a ovaţionat şi nimeni nu şi-a ridicat cupa. La această nuntă, toată lumea urmărea pe toată lumea şi toată lumea era tensionată. Familia miresei era tensionată. Familia mirelui era tensionată. Oaspeţii şi servitorii şi câinii de vânătoare din sală erau tensionaţi. Până şi primul conte de

Merrick, al cărui portret atârna deasupra căminului, părea tensionat.

- Un toast pentru ducele de Claymore şi mireasa lui, repetă fratele mirelui şi vocea lui răsună ca un bubuit de tunet în tăcerea nefirească, de mormânt, a sălii ticsite.

- Fie ca cei doi să se bucure împreună de o viaţă lungă şi roditoare.

În mod normal, străvechiul toast stârneşte o reacţie previzibilă: mirele zâmbeşte întotdeauna cu mândrie, convins că a realizat ceva absolut minunat. Mireasa zâmbeşte pentru că a fost în stare să-l convingă de acest lucru. Oaspeţii zâmbesc pentru că, în cadrul nobilimii, o căsătorie pecetluieşte unirea a două familii importante şi a două mari averi, ceea ce reprezintă în sine un motiv de sărbătorire şi de debordantă bucurie.

Dar nu astăzi. Nu în cea de a paisprezecea zi a lunii octombrie, 1497.

Terminându-şi toastul, fratele mirelui îşi înălţă cupa şi îi zâmbi încordat mirelui. Prietenii mirelui îşi înălţară cupele şi zâmbiră

fix spre familia miresei. Cei din familia miresei îşi înălţară cupele şi îşi zâmbiră rece între ei. Mirele, singurul care părea imun faţă de ostilitatea din sală, îşi înălţă cupa şi îi zâmbi calm miresei, cu ochi în care zâmbetul nu ajunsese.

Mireasa nu se obosi să zâmbească nimănui. Părea furioasă şi revoltată.

De fapt, Jennifer era atât de înnebunită, încât aproape că nici nu vedea lumea din jur. în clipa aceea fiecare fibră din fiinţa ei era concentrată asupra unui ultim, disperat apel către Dumnezeu, care, din lipsă de atenţie sau de interes, o lăsase să ajungă în această tristă situaţie. „Dumnezeule”, strigă ea în tăcere, înghiţind nodul de teroare care i se umfla în gâtlej, „dacă ai de gând să faci ceva, atunci trebuie s-o faci repede, dacă nu, peste cinci minute o să fie prea târziu! Sunt sigură că merit ceva mai bun decât această căsătorie forţată cu un bărbat care mi-a răpit fecioria! Doar nu eu i-am oferit-o pe tavă, Tu ştii bine asta!”

Dându-şi seama de nebunia de a-l mustra pe Atotputernicul, Jennifer schimbă repede registrul, pledându-şi cauza: „Nu Te-am servit întotdeauna cum se cuvine? Nu Te-am ascultat întotdeauna?”, şopti ea în tăcere.

„NU ÎNTOTDEAUNA, JENNIFER”, bubui vocea Domnului în mintea ei.

„Aproape întotdeauna,” recunoscu Jennifer înnebunită. ‚Am fost zi de zi la slujbă, exceptând dăţile când am fost bolnavă, ceea ce s-a întâmplat rar şi mi-am spus rugăciunile în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Aproape în fiecare seară,” amendă ea repede, înainte de a putea fi din nou contrazisă de conştiinţa ei, „exceptând dăţile când am adormit înainte de a se fi terminat. Şi am încercat, sincer am încercat să fiu tot ceea ce bunele surori de la mânăstire au vrut să fiu. Tu ştii cât m-am străduit! Doamne, termină ea disperată, „dacă mă ajuţi să scap din asta, niciodată nu voi mai fi încăpăţânată sau impulsivă.”

ASTA NU POT SĂ CRED, JENNIFER”, bubui Domnul, îndoit.

„Nu, jur,” îi replică ea serioasă, încercând să facă un târg. „O să fac tot ce vrei, o să mă întorc direct la mănăstire şi o să-mi dedic viaţa rugăciunilor şi ...„

- Contractul de căsătorie a fost semnat. Chemaţi preotul, anunţă lordul Balfour şi respiraţia lui Jennifer se transformă în icnete sălbatice, panicate, în timp ce din minte îi zburară orice alte posibile sacrificii. „Doamne”, imploră ea în tăcere, „de ce îmi faci asta? Doar nu o să laşi să mi se întâmple asta, nu?”

În sala cea mare se aşternu tăcerea, în timp ce uşile se deschideau larg.

„BA DA, JENNIFER, O SĂ LAS.”

Mulţimea se dădu automat în lături, permiţându-i preotului să intre şi Jennifer simţi că i se sfârşeşte viaţa. Mirele păşi alături de ea şi Jennifer se dădu brusc un centimetru în lături, în timp ce stomacul i se întorcea din cauza repulsiei şi a umilinţei de a-i suporta

apropierea. Dacă ar fi ştiut măcar cum un gest necugetat putea sfârşi în dezastru şi disgraţie. Dacă nu ar fi fost atât de impulsivă şi de imprudentă!

Închizând ochii, Jennifer lăsă afară chipurile ostile ale englezilor şi feţele ucigătoare ale rudelor ei scoţiene şi înfruntă, în sufletul ei, adevărul sfâşietor: impulsivitatea şi imprudenţa, cele două cele mai mari defecte ale ei, o aduseseră la acest crunt deznodământ - aceleaşi două defecte care o făcuseră să comită cele mai dezastroase nebunii. Acele două defecte, combinate cu disperata dorinţă de a-l face pe tatăl ei să o iubească aşa cum îi iubea pe fiii lui vitregi, erau responsabile de ruina în care-şi adusese propria-i viaţă:

La cincisprezece ani, acestea o conduseseră să încerce să se răzbune pe fratele ei viclean şi duşmănos, într-un fel care i se părea a fi onorabil şi corect - adică acela de a îmbrăca pe furiş armura lordului Merrick şi de a lupta apoi împotriva acestuia, pe câmpul de onoare.

Această magnifică nesăbuinţă i-a adus o severă scărmăneală din partea tatălui ei, chiar acolo, pe câmpul de onoare, şi doar o infimă satisfacţie de a-l fi doborât pe vicleanul ei frate de pe cal!

În urmă cu un an, aceleaşi porniri au făcut-o să se comporte astfel încât bătrânul Lord Balder şi-a retras cererea în căsătorie, distrugând astfel visul atât de drag al tatălui ei de a uni cele două familii. În schimb, aceste trăsături au dus la pedepsirea ei prin trimiterea la mănăstirea din Belkirk unde, în urmă cu şapte săptămâni, devenise o pradă uşoară pentru armata pusă pe jaf a Lupului Negru.

Iar acum, din cauza tuturor acestor lucruri, era forţată să se mărite cu duşmanul ei; un războinic englez brutal, ale cărui armate îi asupriseră ţara, un bărbat care o răpise, care o ţinuse prizonieră. Răpindu-i fecioria şi distrugându-i reputaţia.

Dar acum era prea târziu pentru implorări şi promisiuni. Soarta ei fusese pecetluită în

clipa în care, în urmă cu şapte săptămâni, fusese aruncată la picioarele bestiei arogante de lângă ea, oferită ca o potârniche pentru un festin.

Jennifer înghiţi. Nu, înainte de asta, ea o pornise pe această cărare a dezastrului ceva mai devreme, în aceeaşi zi, când refuzase să ţină seama de atenţionarea că armatele Lupului Negru se aflau în apropiere.

Dar de ce ar fi trebuit să creadă asta, se întrebă Jennifer, apărându-se. „Se apropie Lupul!” era un strigăt de groază care se auzise aproape în fiecare săptămână, în ultimii cinci ani. Dar în ziua aceea, în urmă cu şapte săptămâni, strigătul fusese dureros de adevărat.

Mulţimea din sală se agita neîncetat, aşteptând un semn din partea preotului, dar Jennifer era pierdută în amintirile ei din ziua aceea...

Fusese o zi neobişnuit de frumoasă pentru vremea aceea, cu cerul de un albastru vesel, cu aerul înmiresmat. Soarele strălucea

deasupra mănăstirii, scăldându-i turnuleţele gotice şi arcadele graţioase într-o lumină aurie, puternică, radiind fericire deasupra adormitului sătuc Belkirk, care adăpostea mănăstirea, două prăvălii, treizeci şi patru de căsuţe şi o fântână comunală, din piatră, în centrul lui, unde se adunau sătenii în după-amiezile de duminică, aşa cum făceau şi atunci. Pe o colină mai îndepărtată, un păstor îşi păzea turma, în timp ce într-un luminiş nu departe de fântână, Jennifer se juca de-a baba-oarba cu orfanii pe care i-i dăduse în grijă stareţa.

Şi aşa a început totul, în această tihnită atmosferă de râsete şi relaxare. Ca şi cum ar fi putut într-un fel schimba evenimentele retrăindu-le în mintea ei,

Jennifer închise ochii şi dintr-o dată era din nou acolo, în poieniţă, cu copiii, pe cap gluga babei-oarba.

- Unde eşti, Tom MacGivern? striga ea, bâjbâind cu mâinile întinse, prefăcându-se că nu putea localiza băieţelul de nouă ani care

chicotea într-una şi despre care urechile îi spuneau că se afla la doar un pas în dreapta ei. Zâmbind sub protecţia glugii, îşi luă poza unui monstru „clasic”, ridicându-şi braţele în faţă, cu degetele desfăcute ca nişte gheare şi începând să calce apăsat, strigând cu o voce adâncă, ameninţătoare:

- Nu-mi poţi scăpa, Tom Mac Givern!

- Ha! N-o să mă găseşti, babă-oarbă, strigă acesta din dreapta ei.

- Ba da, o să te găsesc!- ameninţă Jenny întorcându-se apoi deliberat spre stânga, stârnind cascade de râsete din partea copiilor care se ascundeau după copaci şi se ghemuiau în spatele tufişurilor.

- Te-am prins! strigă Jennifer triumfătoare, câteva minute mai târziu, repezindu-se asupra unui copil care alerga chicotind, prinzând în mâna ei o încheietură micuţă. Fără respiraţie, râzând, Jenny îşi aruncă gluga să vadă pe cine prinsese, nepăsătoare la cascada de păr roşu, auriu, care i se revărsă peste umeri şi braţe.

- Ai prins-o pe Mary! Mary e acum baba-oarba! strigau copiii, adunându-se în jurul ei.

Fetiţa de cinci anişori se uită în sus la Jenny, cu ochii ei cafenii mari şi temători, cu trupul tremurând de groază.

- Te rog, şopti ea agăţându-se de piciorul lui Jenny, n-nu vreau să port gluga... o să fie întuneric înăuntru. Trebuie să mi-o pun?

Zâmbind liniştitor, Jenny îi îndepărtă cu tandreţe părul de pe faţă.

- Nu, dacă nu vrei.

- Mi-e frică de întuneric, mărturisi inutil Mary, cu umerii ei înguşti prăbuşiţi de ruşine.

Ridicând-o în braţe, Jenny o îmbrăţişa cu putere.

- Fiecare se teme de ceva. Uite, adăugă ea în glumă, eu mă tem de ... de broaşte.

Nesincera mărturisire o făcu pe fetiţă să chicotească.

- Mie îmi plac broaştele! Nu mă sperie deloc.

- Vezi? Eşti foarte curajoasă. Mai curajoasă decât mine! spuse Jenny lăsând fetiţa jos.

- Lady Jenny se teme de broaştele alea proaste, le spuse Mary copiilor, în timp ce alergau.

- Nu-i adevărat, strigă tânărul Tom, gata să sară în apărarea frumoasei Lady Mary care, în ciuda înaltului ei rang, era întotdeauna gata la orice - inclusiv să-şi ridica poalele fustelor şi să intre în iaz ca să-l ajute să prindă o broască-bou, grasă - sau să se caţere într-un copac, iute ca o pisică, să-l salveze pe micuţul Will căruia îi era frică să coboare.

Tom tăcu văzând privirea rugătoare a lui Jenny şi nu mai comentă pretinsa ei teamă de broaşte.

- O să-mi pun eu gluga, se oferi Tom voluntar, privind-o plin de adoraţie pe fata de şaptesprezece ani care purta costumul sobru al unei novice, dar care nu era călugăriţă şi care, cu siguranţă, că nu se comporta ca o călugăriţă. Cum, chiar duminica trecută, în

timpul lungii predici a preotului, capul lui Lady Jenny căzuse în faţă şi doar tuşea falsă a lui Tom, aflat în banca din spatele ei a trezit-o la timp ca să nu fie văzută de ochii vigilenţi ai stareţei.

- Este rândul lui Tom să o poarte, consimţi Jenny prompt, dându-i acestuia gluga. Zâmbind, privi copiii ţâşnind spre ascunzătorile preferate, apoi îşi luă testemelul şi vălul scurt pe care le scosese ca să facă pe baba-oarba. Cu gândul de a se duce la fântâna comunală unde sătenii chestionau curioşi câţiva membri ai clanului, care treceau prin Belkirk în drum spre casele lor, despre războiul împotriva englezilor care se purta la Cornwell, Jenny îşi ridică vălul, cu gândul să şi-l pună pe faţă.

- Lady Jennifer! Veniţi repede - aveţi veşti! strigă de-o dată unul dintre săteni.

Cu voalul şi testemelul uitate în mână, Jenny o rupse la fugă iar copiii, simţindu-i surescitarea, întrerupseră jocul şi o luară şi ei la fugă, după ea.

- Ce veşti? întrebă Jenny cu sufletul la gură, cercetând cu privirea chipurile inexpresive ale grupului de nou veniţi. Unul dintre aceştia făcu un pas în faţă, scoţându-şi respectuos căciula şi vârânduşi-o sub braţ.

- Sunteţi fiica lordului Merrick?

La auzului numelui Merrick, doi dintre bărbaţii de lângă fântână se întrerupseră brusc din activitatea lor de a scoate o găleată cu apă şi schimbară între ei priviri uimite, cu gânduri ascunse, înainte de a-şi coborî din nou, repede, capetele şi de a-şi ţine feţele în umbră.

- Da, spuse nerăbdătoare Jenny, aveţi veşti de la tatăl meu?

- Da, my lady. Vine încoace, nu este departe în urma noastră, cu un grup mare de oameni.

- Mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Jenny respirând uşurată. Cum merg luptele în Cornwell? întrebă ea după o clipă, gata acum să-şi uite grijile personale şi să se dedice bătăliei pe care scoţienii o purtau la Cornwell,

în sprijinul Regelui James şi a lui Edward al V-lea, care aspirau la tronul Angliei.

Expresia acestuia răspunse întrebării lui Jenny, înaintea cuvintelor.

- Când am plecat, se terminase totul. La Cork şi la Taunton părea că am câştigat, la fel şi la Cornwall, până când a apărut diavoul însuşi şi a preluat comanda armatei lui Henric.

- Diavolul? repetă Jenny încet.

Bărbatul scuipă, ura contorsionându-i chipul.

- Da, diavolul, chiar Lupul Negru, arde-l-ar focul iadului, de unde-a venit.

Auzind pomenindu-se de Lupul Negru, două ţărănci îşi făcură semnul crucii ca şi cum ar fi vrut să alunge diavolul. Lupul Negru era cel mai urât şi cel mai de temut duşman al Scoţiei, dar următoarele vorbe ale bărbatului le făcură să caşte ochii, îngrozite:

- Lupul se întoarce în Scoţia. Îl trimite Henric aici, cu o armată proaspătă. Să ne pedepsească pentru faptul că îl susţinem pe

Regele Edward. O să vedeţi, o să fie morţi şi vărsare de sânge ca ultima oară, doar că mai rău. Clanurile se grăbesc să se întoarcă acasă, să se pregătească de luptă. Eu cred că Lupul o să atace mai întâi Merrick, înainte de alte locuri. Clanul vostru a făcut cea mai mare vărsare de sânge printre englezi, la Cornwall.

Spunând acestea, bărbatul îşi înclină politicos capul, îşi puse coiful şi sări înapoi pe cal.

Micile grupuri de lângă fântână se îndepărtară şi ele curând după aceea, luând-o de-a lungul drumului care traversa terenul întins, acoperit cu arbuşti mărunţi, ca să cotească apoi în sus spre dealuri. Totuşi, doi dintre aceştia nu-şi continuară drumul dincolo de cotitură. Odată scăpaţi de privirile sătenilor, întoarseră la dreapta, trimiţându-şi caii într-un galop grăbit, dispărând în pădure.

Dacă i-ar fi urmărit, Jenny i-ar fi zărit, poate, întorcându-se înapoi prin pădurea care se întindea chiar de-a lungului drumului din spatele ei. Dar ea era atunci ocupată cu

infernul care se dezlănţuise printre cetăţenii din Belkirk, sat care se afla, întâmplător, chiar pe drumul dinspre Anglia, spre castelul Merrick.

- Vine Lupul! Domnul să se milostivească de noi, strigă una dintre femei.

Un bărbat începu să strige tot mai tare, cu spaimă în glas:

- În Merrick vrea să lovească. Pe stăpânul Merrick-ului îl vrea în fălcile lui, dar în drum o să devoreze Belkirk-ul.

Brusc, văzduhul se umplu de preziceri sumbre despre foc şi moarte şi măcel iar copiii se strângeau în jurul lui Jenny, agăţându-se de ea, îngroziţi. Pentru scoţieni, fie că erau nobili sau ţărani de rând, Lupul Negru era mai rău decât diavolul însuşi şi mai periculos, pentru că diavolul era un spirit, în timp ce Lupul era din carne şi sânge, Diavolul cu chip de om, o fiinţă monstruoasă, care le ameninţa existenţa, chiar aici, pe pământ. Era spectrul malefic la care apelau scoţienii ca să-şi sperie copiii neascultători.

„O să te înhaţe Lupul”, era ameninţarea cu care îşi speriau copiii să nu se ducă în pădure sau să nu îşi părăsească patul în timpul nopţii, sau când nu-i ascultau pe părinţi.

Agasată de această isterie stârnită de ceva ce, pentru ea era mai curând o legendă decât un om, Jenny îşi ridică vocea, să se facă auzită peste toată zarva.

- Mai curând, strigă ea cuprinzând în braţe copiii terifiaţi care se înghesuiseră în jurul ei la prima pomenire a Lupului, o să se întoarcă la regele lui păgân, să-şi poată linge rănile pe care i le-am făcut noi la Cornwall, în timp ce-o să îndruge minciuni măreţe ca să-şi exagereze victoria. Iar dacă nu va face aşa, va alege un domeniu mai slab ca Merrick - unul pe care să aibă poate norocul să-l cucerească.

Cuvintele şi tonul ei de dispreţ amuzat făcură să se întoarcă multe priviri uimite spre chipul ei, dar nu doar simpla bravadă o făcuse pe Jenny să vorbească astfel: ea era o Merrick iar un Merrick nu accepta niciodată să se teamă de cineva. îl auzise de sute de ori pe

tatăl ei spunându-le asta fiilor lui vitregi şi ea adoptase acest crez. Mai mult, sătenii îngrozeau copiii, ceea ce ea refuza să lase să se perpetueze.

Marry trase de fustele lui Jenny ca să-i atragă atenţia şi cu o voce mică, tremurată, o întrebă:

- Lady Jenny, tu nu te temi de Lupul Negru?

- Fireşte că nu! spuse Jenny cu un zâmbet larg, încurajator.

- Se zice că Lupul e cât un copac de înalt, interveni Tom plin de îngrozită veneraţie.

- Cât un copac! chicoti Jenny încercând să facă o glumă cu Lupul înconjurat de celelalte vietăţi. Dacă aşa este, atunci ar fi un adevărat spectacol să-l vezi încercând să încalece pe cal! Ar avea nevoie de patru paji să-l urce sus pe cal!

Aberaţia acestei imagini stârni câteva chicote printre copii, exact ce sperase Jenny.

- Cică, spuse micuţul Will scuturându-se elocvent, dărâmă zidurile cu mâinile goale şi bea sânge!

- Ca să vezi! înseamnă că indigestia îl face aşa de rău. Dacă apare în Belkirk, o să-i oferim în schimb o bere bună, scoţiană, spuse Jenny făcând cu ochiul.

- Tata zice, sări un alt copil, că e întotdeauna însoţit de un gigant, un Goliat pe nume Arik, care are cu el un satâr cu care măcelăreşte copiii...

- Am auzit că... întrerupse ameninţător un alt copil.

Dar Jenny i-o tăie repede.

- Haide să vă spun ce am auzit eu. Cu un zâmbet destins, Jenny începu să-i conducă spre mănăstirea care se afla chiar imediat după cotitura drumului, improvizând repede.

- Eu am auzit că este atât de bătrân încât trebuie să-şi mijească ochii ca să vadă, uite aşa ...

Şi Jenny se schimonosi exagerat, ca cineva aproape orb care se uită în jur fără să vadă nimic şi copiii chicotiră.

Înaintând, Jenny continuă cu aceleaşi glume deconectante şi copiii intrară în jocul ei, adăugându-şi propriile sugestii ca să-l facă pe Lup să pară absurd.

Dar în ciuda râsetelor şi a aparentei veselii de moment, cerul se întunecase dintr-o dată sub un pâlc de nori grei care se apropiau în rotocoale şi aerul devenise muşcător de rece, învolburându-i lui Jenny pelerina, ca şi cum natura însăşi s-ar fi înfiorat la pomenirea unui asemenea diavol.

Jenny se pregătea să facă o altă glumă la adresa Lupului, dar se întrerupse brusc la vederea unui grup de bărbaţi din clanul ei, care dădeau cotul dinspre mănăstire, venind spre ea. O fată frumoasă, îmbrăcată ca şi Jenny într-o rochie de un gri sumbru, cu un testemel alb şi un voal scurt, cenuşiu, de călugăriţă novice, călărea în faţa conducătorului grupului, aşezată cu demnitate

cu amândouă picioarele de o singură parte a şeii, zâmbetul ei timid confirmându-i lui Jenny ceea ce deja ştia.

Cu un strigăt înnăbuşit de bucurie, Jenny se repezi înainte, apoi îşi controla impulsul nepotrivit cu o adevărată lady şi se opri în loc. Ochii îi rămaseră lipiţi de tatăl ei, apoi se întoarseră scurt spre ceilalţi bărbaţi din clan, care priveau peste ea cu aceeaşi încrâncenată dezaprobare pe care i-o arătaseră de-a lungul anilor, de când fratele ei vitreg îşi lansase cu succes oribila lui poveste.

Trimiţând copiii înainte, cu ordinul strict de a se duce direct la mănăstire, Jenny aşteptă în mijlocul drumului pentru ceea ce i se păru o veşnicie, până când, în sfârşit, grupul se opri în faţa ei.

Tatăl, care în mod evident făcuse un popas la mănăstirea unde se afla şi Brenna, sora vitregă a lui Jenny, sări jos de pe cal, apoi se întoarse să o ajute pe Brenna să coboare. Jenny tremura de nerăbdare, dar preocuparea scrupuloasă pentru curtoazie şi demnitate era

atât de tipică marelui bărbat, încât Jenny încremeni cu un zâmbet crispat pe buze.

În sfârşit, el se întoarse complet spre ea, deschizându-şi larg braţele. Jenny se ghemui în îmbrăţişarea lui, strângându-l cu putere, bâlbâindu-se de surescitare.

- Tată, mi-a fost atât de dor de tine! Au trecut aproape doi ani de când nu te-am mai văzut! Eşti bine? Arăţi bine. Abia dacă te-ai schimbat în tot acest timp!

Desfăcându-i cu blândeţe braţele din jurul gâtului său, lordul Merrick îşi îndepărtă uşor fiica, în timp ce privirea lui trecu peste părul ciufulit, obrajii roşii şi rochia teribil de boţită. Jenny se chirci în ea sub prelunga scrutare, rugându-se ca tatăl ei să aprobe ceea ce vedea şi, de vreme ce acesta se oprise deja la mănăstire, ca raportul stareţei să fi fost pe placul lui.

În urmă cu doi ani, comportamentul ei o trimisese la mănăstire; acum un an fusese şi Brenna trimisă aici, pentru siguranţă, câtă vreme lordul era plecat la război. Sub ferma

îndrumare a stareţei, Jenny ajunsese să-şi aprecieze părţile bune şi să-şi depăşească defectele. Dar în timp ce tatăl ei o inspecta din creştet până în călcâie, nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă acesta o vedea pe tânăra doamnă care devenise, sau tot pe fetişcana nesupusă care fusese în urmă cu doi ani. Ochii lui albaştri se întoarseră în sfârşit spre faţa ei, zâmbind.

- Ai devenit femeie, Jennifer.

Inima lui Jenny începu să zboare; venind din partea taciturnului ei tată, un astfel de comentariu însemna un premiu important.

- M-am schimbat şi în alte feluri, tată, promise ea cu ochii strălucind. M-am schimbat mult.

- Nu chiar aşa de mult, fetiţa mear înălţându-şi sprâncenele dese, albe, acesta se uită cu înţeles la voalul scurt şi la testemelul care atârnau uitate de vârful degetelor ei.

- Ah! făcu Jenny râzând şi grăbită să se explice. M-am jucat de-a baba-oarba ... cu

copiii... şi nu intrau sub glugă. Ai văzut-o pe stareţă? Ce ţi-a spus Mama Ambrose?

În ochii lui sobri scânteie râsul, dar replică sever:

- Mi-a spus că ai obiceiul să stai pe colina ta şi să te uiţi la cer, visând, ceea ce sună foarte cunoscut, fetiţo. Şi mi-a spus că ai tendinţa să aţipeşti în timpul liturghiei, dacă preotul ţine o slujbă mai lungă decât crezi tu c-ar trebui, ceea ce îmi sună la fel de cunoscut.

Lui Jenny i se prăbuşi inima la ceea ce părea a fi o trădare din partea stareţei pe care o admira atât de mult. Într-un fel, Mama Ambrose era ca un adevărat stăpân al propriului ei domeniu, controlând veniturile din partea fermierilor şi animalele care aparţineau superbei mănăstiri, prezidând la masă, de câte ori aveau oaspeţi şi ocupându-se de toate celelalte chestiuni, de la mirenii care lucrau pământul mănăstirii, la călugăriţele care trăiau închise între zidurile înalte.

Brenna era îngrozită de femeia severă, dar Jenny o iubea, astfel încât aparenta trădare din partea stareţei tăie adânc în inima ei.

Următoarele cuvinte ale tatălui ei, rostite cu severă mândrie, dădură uitării dezamăgirea.

- Mama Ambrose mi-a mai spus că pe umerii tăi se află un cap care-i face cinste chiar şi unei stareţe. A spus că eşti o Merrick pur-sânge, cu suficient curaj ca să poţi deveni conducătorul clanului. Dar nu o să ajungi acolo, o preveni el, spulberând cel mai drag vis al lui Jenny.

Lui Alexander, cel mai mare dintre cei trei fraţi vitregi ai ei, îi va reveni poziţia care-i fusese promisă ei. Ceea ce nu ar fi fost atât de greu de suportat, dacă Alexander ar fi fost bun, sau cel puţin cinstit, dar el era un uneltitor mincinos şi un trădător iar Jenny ştia asta, chiar dacă tatăl ei şi clanul ei nu vedeau. Din primul an când venise să locuiască la castelul Merrick, începuse să împrăştie poveşti despre ea, poveşti atât de calomnioase

şi de dezgustătoare, dar atât de inteligent concepute încât, după câţiva ani reuşise să întoarcă tot clanul împotriva ei. Pierderea afecţiunii clanului încă o mai durea cumplit. Chiar şi acum, când se uitau prin ea ca şi cum nu ar fi existat, Jenny trebui să-şi impună să-i roage să o ierte pentru lucruri pe care nu le făcuse.

William, fratele mijlociu, era ca şi Brenna, dulce şi teribil de timid, în timp ce Malcolm, cel mai mic, era la fel de ticălos şi de perfid ca Alexander.

- Stareţa a mai zis, continuă tatăl ei, că eşti bună şi blândă dar că ai şi temperament...

- Ah. în mod normal, Jenny s-ar fi bucurat, dar urmărind chipul tatălui ei, văzu cum acesta deveni mai aspru şi mai tensionat decât îl văzuse vreodată. Chiar şi glasul i se înăspri, spunând:

- Este bine că ai renunţat la firea ta sălbatică şi că ai devenit tot ce eşti acum, Jennifer.

Se opri, ca şi cum nu ar fi putut sau nu ar fi vrut să continue şi Jenny îndrăzni, încet:

- De ce, tată?

Inspirând lung, greu, tatăl ei spuse:

- Pentru că viitorul clanului va depinde de răspunsul tău la următoarea mea întrebare.

Cuvintele acestea răsunară în mintea ei ca sunetele unei goarne, ameţind-o de surescitare şi bucurie. „Viitorul clanului depinde de tine...?” Era atât de fericită, încât abia dacă-şi credea urechilor. Era ca şi cum s-ar fi aflat sus pe deal, privind spre mănăstire, visându-şi visul ei iubit, cu ochii deschişi - acela în care tatăl ei venea mereu spre ea, spunându-i, „Jennifer, viitorul clanului depinde de tine. Nu de fraţii tăi vitregi. De tine.” Era ocazia pe care o visase ea ca să-i dovedească clanului tot ce putea şi să-i recâştige afecţiunea. în acest vis cu ochii deschişi, era întotdeauna chemată să întreprindă un act de mare curaj, ceva măreţ şi periculos, cum ar fi să înlăture zidul castelului Lupului Negru şi să-l captureze pe acesta cu mâinile goale. Dar

indiferent cât de imposibilă ar fi fost misiunea ei, niciodată nu s-a îndoit, niciodată nu a ezitat o clipă, să accepte provocarea.

Jenny cercetă chipul tatălui ei, întrebându-l nerăbdătoare:

- Ce trebuie să fac? Spune-mi şi o voi face! Voi face ori...

- Te măriţi cu Edric MacPherson?

- Ceee? gâfîi îngrozita eroină din visele lui Jenny. Edric MacPherson era mai bătrân decât tatăl ei; un bărbat zbârcit, înfricoşător, care încă de pe când începuse să se transforme din fetiţă în domnişoară, se uita la ea într-un fel care îi făcea pielea ca de găină.

- Te măriţi sau nu, cu el? Sprâncenele roşcate, delicate ale lui Jenny se strânseră împreună.

- De ce? întrebă eroina care nu pusese niciodată întrebări.

O privire stranie, îngrijorată, întunecă faţa tatălui ei.

- Am mâncat bătaie la Cornwall, fetiţo, am pierdut jumătate din oameni. Alexander a fost

omorât în bătălie. A murit ca un adevărat Merrick, luptând până la ultima suflare, adăugă el cu tristă mândrie.

- Îmi pare bine că tu eşti teafăr, tată, spuse Jenny incapabilă să simtă mai mult decât o scurtă undă de tristeţe pentru fratele vitreg care-i făcuse viaţa un infern. Acum, ca de atâtea ori în trecut, îşi dori să existe ceva ce putea face ea, pentru ca tatăl ei să fie mândru de ea.

- Ştiu că l-ai iubit ca pe propriul tău fiu. Acceptându-i alinarea cu o scurtă mişcare a capului, acesta reveni la discuţia începută.

- Au fost mulţi cei care s-au opus să mă urmeze la Cornwall să lupte pentru cauza Regelui James, dar totuşi clanurile m-au urmat. Nu este nici un secret pentru englezi că influenţa mea a adus clanurile la Cornwall iar acum regele englez vrea răzbunare. Îl trimite pe Lup în Scoţia să atace castelul Merrick.

Nespusa durere îi ascuţi glasul profund, când recunoscu:

- Nu vom fi în stare, acum, să rezistăm asediului, nu, dacă nu ne va ajuta în luptă clanul MacPherson. MacPherson are destulă influenţă asupra altor douăsprezece clanuri, ca să le determine să ni se alăture şi pe acestea.

Mintea lui Jenny alerga. Alexander era mort jar Lupul venea cu adevărat să-i atace căminul... Vocea răguşită a tatălui ei o smulse din ameţeală.

- Jennifer, pricepi ce îţi spun eu? MacPherson mi-a promis ajutorul numai dacă îl accepţi tu de bărbat.

Prin mama ei, Jenny era contesă şi moştenitoarea unui mare domeniu care se învecina cu al lui MacPherson.

- Îmi vrea pământurile? spuse ea aproape plină de speranţă, amintindu-şi felul cumplit în care ochii lui Edrac MacPherson îi cercetaseră trupul, în urmă cu un an, când se oprise la mănăstire ca să-i facă o „vizită de curtoazie”.

- Da.

- Nu i le putem da pur şi simplu, în schimbul ajutorului său? se oferi ea disperată, gata, dornică, să sacrifice fără ezitare un întins domeniu pentru binele oamenilor ei.

- Nu ar accepta aşa ceva! spuse tatăl ei mânios. Este o onoare să te lupţi pentru neamul tău, dar el nu şi-ar putea trimite oamenii să lupte într-o bătălie care nu este a lor şi să accepte pământurile tale pentru el, drept răsplată.

- Dar dacă îşi doreşte atât de mult pământurile mele, trebuie să existe o cale ...

- El te vrea pe tine. Mi-a trimis vorbă la Cornwall. Privirea lui rătăci pe chipul lui Jenny, înregistrând schimbările uluitoare care transformaseră simplitatea copilăroasă, pistruiată, delicată, într-un chip de o frumuseţe aproape exotică.

- Fetiţo, tu ai acum înfăţişarea mamei tale, care aţâţă poftele unui bărbat bătrân. Nu ţi-aş fi cerut aşa ceva, dacă ar fi existat o altă posibilitate. Obişnuiai să mă implori să te fac stăpâna clanului, îi aminti el brutal. Spuneai

că nu există nimic ce n-ai fi în stare să faci pentru clanul tău ...

Stomacul lui Jenny se strânse într-o senzaţie de vomă la gândul că-şi va încredinţa trupul, toată viaţa ei, în mâinile unui bărbat care-i stârnea o repulsie instinctivă, dar îşi înălţă capul şi întâlni curajoasă privirea tatălui ei.

- Da, tată, spuse ea, încet. Trebuie să vin cu tine acum?

Mândria şi uşurarea de pe chipul lui aproape că făcură să merite sacrificiul. Tatăl ei scutură din cap.

- Este mai bine să rămâi aici, cu Brenna. Nu avem cai de prisos şi suntem grăbiţi să ajungem la Merrick ca să ne pregătim de luptă. O să-i trimit vorbă lui MacPherson că ai fost de acord să te măriţi cu el, apoi o să trimit pe cineva aici, după tine.

Când acesta se întoarse să încalece, Jenny cedă tentaţiei cu care luptase în tot acest timp: în loc să rămână deoparte, intră printre şirurile de călăreţi care fuseseră odinioară

prietenii şi tovarăşii ei de joacă, în speranţa că poate unii dintre ei au auzit-o dându-şi încuviinţarea să se mărite cu MacPherson şi că acest lucru le va neutraliza îndărătnicia, se opri în dreptul calului unui roşcovan cu faţa roşie.

- Bună ziua, Renald Garvin. Ce mai face soţia ta? îl întrebă, zâmbindu-i ezitant.

Maxiliarele acestuia se încleştară, iar ochii lui negri trecură pe deasupra ei.

- Destul de bine, îmi închipui, spuse el muşcător. Jenny înghiţi la neîndoielnica respingere din partea bărbatului care o învăţase odinioară să pescuiască şi care râsese împreună cu ea, când căzuse în apa repede.

Jenny se întoarse şi se uită implorator la bărbatul din şirul de lângă Renald.

- Şi tu, Michael MacCIeod? Te mai doare piciorul?

Ochi albaştri, reci, îi întâlniră pe ai ei, ca să se îndrepte repede înainte.

Se duse spre călăreţul din spatele acestuia, al cărui chip era plin de ură şi îşi întinse mâna

implorator, spunând cu o voce înecată, rugătoare:

- Garrick Carmichael, au trecut patru ani de când s-a înecat Becky a ta. Îţi jur acum, aşa cum ţi-am jurat atunci, că nu am împins-o eu în râu. Nu ne certam, asta a fost o minciună inventată de Alexander ca să ...

Cu chipul împietrit, Garrick Carmichael dădu pinteni calului şi fără măcar să o privească, bărbaţii începură să treacă pe lângă ea.

Doar bătrânul Josh, armurierul clanului, îşi opri calul, lăsându-i pe ceilalţi să treacă. Aplecându-se, îşi puse mâna bătătorită pe capul ei.

- Eu ştiu că spui adevărul, fetiţo, o asigură el şi absoluta lui loialitate îi aduse lui Jenny lacrimi în ochi, în timp ce privea în sus, în ochii lui blânzi, cafenii.

- E drept, eşti plină de temperament, nimeni nu neagă asta, dar chiar şi când erai de-o şchioapă îl ţineai în frâu. Poate că Garrick Carmichael şi ceilalţi or fi fost ei

prostiţi de aerul angelic al lui Alexander, dar nu bătrânu' Josh. Pe mine n-o să mă vezi plângând după el! Clanul o s-o ducă de departe mai bine cu tânărul William. Carmichael şi ceilalţi - adăugă el încurajator, o să-şi revină când o să ştie că te măriţi cu MacPherson pentru binele lor şi al tatălui tău.

- Unde sunt fraţii mei vitregi? întrebă Jenny ca să schimbe subiectul, să nu izbucnească în lacrimi.

- Vin şi ei, pe un alt drum. Nu ştiam dacă Lupul nu va încerca să ne atace în timpul marşului, aşa că ne-am despărţit după ce am ieşit din Cornwall. Spunând acestea, o mai mângâie o dată pe creştet şi dădu pinteni calului.

Ca într-o ceaţă, Jenny rămase stană de piatră în mijlocul drumului, privindu-şi clanul îndepărtându-se călare şi dispărând după cotitură.

- Se întunecă, îi spuse Brenna cu glasul blând, plin de simpatie. Ar trebui să ne întoarcem la mănăstire.

Mănăstirea. Abia în urmă cu trei ceasuri plecase Jenny de la mănăstire, simţindu-se veselă şi plină de viaţă. Acum se simţea - moartă.

- Ia-o înainte. Eu - eu nu mă pot întoarce acolo. Nu, încă. O să urc puţin pe deal.

- Stareţa o să se îngrijoreze dacă nu ne întoarcem până se întunecă şi nu mai e mult, spuse Brenna îngrijorată. Aşa era întotdeauna, Jenny încălcând o regulă şi Brenna supunându-i-se. Brenna era bună, docilă şi frumoasă, cu păr blond, ochi cafenii şi dulce, ceea ce o făcea, în ochii lui Jenny, întruchiparea feminităţii. Totodată era timidă şi sfioasă, pe cât era Jenny de impulsivă şi de curajoasă. Fără Jenny nu ar fi avut nici cea mai mică aventură - şi nici n-ar fi fost vreodată dojenită. Fără Brenna care să-şi facă griji şi să o protejeze, Jenny ar fi avut şi mai multe aventuri, şi ar fi avut parte de mai multe dojeni. Drept rezultat, cele două fete erau total devotate una alteia şi încercau să se protejeze pe cât posibil de defectele fiecăreia.

Brenna ezită, apoi se oferi cu un uşor tremur în glas:

- Rămân cu tine. Dacă rămâi singură, o să uiţi de ora şi poţi să pici în ghearele unui - urs, în întuneric.

În clipa aceea, perspectiva de a fi ucisă de un urs i se păru lui Jenny de-a dreptul îmbietoare, faţă de viaţa pe care o vedea înaintea ei, întunecoasă şi plină de rele presentimente. În ciuda faptului că dorea cu adevărat, că avea nevoie să rămână afară ca să-şi poată aduna gândurile, Jenny scutură din cap, ştiind că dacă vor face asta, Brenna o să moară de spaimă când va da ochii cu stareţa.

- Nu, ne întoarcem.

Ignorându-i cuvintele, Brenna o apucă pe Jenny de mână şi o luă la stânga, spre panta dealului care străjuia mănăstirea şi pentru prima oară Brenna era cea care conducea, iar Jenny, cea care o urma.

În pădurea care se întindea de-a lungul drumului, umbrele se mişcau tainic, rămânând paralele cu poteca pe care urcau fetele.

Pe la jumătatea drumului pe panta puternic înclinată, Jenny se săturase deja să-şi plângă de milă şi făcu un efort herculean să-şi ridice moralul.

- Închipuie-ţi, începu ea uitându-se la Brenna, de fapt mi s-a oferit ocazia să fac un gest grandios şi nobil - să mă mărit cu MacPherson, pentru binele poporului meu.

- Eşti ca Ioana d'Arc conducându-şi poporul spre victorie, consimţi Brenna cu entuziasm.

- Exceptând faptul că eu mă mărit cu MacPherson.

- Şi, că vei avea o soartă mai tristă decât a ei, termină Brenna încurajator.

La această remarcă deprimantă pe care o făcuse sora ei cu atâta entuziasm, ochii Jennei se dilatară de râs.

Încurajată de faptul că lui Jenny îi revenise abilitatea de a râde, Brenna căută altceva cu care să-i distragă atenţia şi să o înveselească. În timp ce se apropiau de culmea dealului, acoperită cu o pădure deasă, o întrebă brusc:

- Ce a vrut tata să spună când ţi-a zis că „ai aerul mamei tale”?

- Nu ştiu, începu Jenny, sustrasă de senzaţia bruscă, neplăcută, că erau urmărite în întunericul care se lăsa. Întorcându-se şi mergând cu spatele, se uită în jos, spre fântână şi văzu că sătenii dispăruseră în căldura căminelor lor. Strângându-şi pelerina în jurul ei, se înfiora sub vântul muşcător şi adăugă, fără prea mult interes:

- Maica Stareţă spune că aerul meu este uşor obraznic şi că trebuie să mă apăr de efectul pe care o să-l am asupra bărbaţilor, când voi pleca de la mănăstire.

- Ce vor să însemne toate astea?
Jenny dădu din umeri, neinteresată.

- Nu ştiu.

Întorcându-se şi mergând din nou cu faţa înainte, Jenny îşi aminti de testemelul şi de voalul din mână şi începu să-şi repună testemelul.

- Ţie cum îţi par? întrebă ea aruncându-i Brennei o privire derutată. Nu mi-am văzut

chipul de doi ani, decât când mi l-am surprins în apă. M-am schimbat mult?

- Ah, da, râse Brenna. Nici măcar Alexandru nu ţi-ar mai putea spune că eşti costelivă şi ştearsă sau că părul tău este morcoviu.

- Brenna! o întrerupse Jenny, izbită brusc de propria ei indiferenţă. Suferi mult pentru moartea lui Alexander? Era fratele tău şi...

- Nu mai vorbi despre asta, o rugă Brenna cu voce tremurândă. Am plâns când mi-a spus tata, dar au fost lacrimi puţine şi mă simt vinovată că nu l-am iubit cum ar fi trebuit. Nici atunci şi nici acum. Nu am putut. Era atât de ... de meschin. Este urât să vorbeşti rău despre morţi, dar nu mă pot gândi la prea multe lucruri bune pe care să le spun despre el. Vocea i se pierdu şi îşi strânse pelerina în jurul corpului, sub vântul umed, uitându-se la Jenny cu ochi imploratori, dorind să schimbe subiectul.

- Atunci spune-mi cum arăt, o invită Jenny, strângându-şi repede, cu putere, sora în braţe.

Se opriră din mers, împiedicându-se de copacii deşi care acopereau restul povârnişului. Un zâmbet leneş, gânditor, se întinse peste chipul frumos al Brennei în timp ce-şi studia sora vitregă, ochii ei de culoarea alunei rătăcind pe chipul expresiv al lui Jenny, dominat de o pereche de ochi mari, de limpezimea cristalului albastru, sub sprâncene castanii, graţios arcuite.

- Ei bine, eşti... eşti chiar frumoasă!

- Bine, dar vezi ceva neobişnuit la mine? o întrebă Jenny gândindu-se la cuvintele Maicii Stareţe, în timp ce-şi punea testemelul pe cap şi prindea în ace, deasupra, micul voal de lână.

- Orice ar putea face un bărbat să se poarte ciudat.

- Nu, stabili Brenna, care o privea pe Jenny cu ochii unei fete inocente, absolut nimic. Un bărbat ar fi răspuns cu totul altfel, pentru că

deşi Jennifer Merrick nu era frumoasă în înţelesul convenţional, înfăţişarea ei era în acelaşi timp şocantă şi provocatoare. Avea o gură generoasă care invita la sărutat, ochi ca nişte safire lichide care şocau şi îmbiau, părul ca o mătase grea, roşie-aurie şi un trup zvelt, voluptuos, făcut pentru mâinile unui bărbat.

- Ai ochi albaştri, începu Brenna binevoitoare, încercând să o descrie şi Jenny chicoti.

- Şi acum doi ani tot albaştri erau, spuse ea. Brenna deschise gura să răspundă, dar cuvintele se transformară într-un strigăt sugrumat de mâna unui bărbat care i-o astupă, în timp ce începea să o târască în spate, la adăpostul des al copacilor.

Jenny se lăsă în jos, aşteptând instinctiv un atac din spatele ei, dar prea târziu. Lovind din picioare şi strigând împotriva mâinii înmănuşate a unui bărbat, a fost ridicată în sus şi cărată în pădure. Brenna fusese aruncată pe spinarea calului răpitorului ei ca un sac de făină, membrele ei confirmând faptul că

leşinase. Dar Jenny nu era chiar atât de uşor de supus. În timp ce răpitorul ei fără chip o trânti pe spinarea calului, ea se aruncă într-o parte, rostogolindu-se liberă, aterizând pe iarbă şi pământ, împingându-se în mâini şi picioare, sub cal şi reuşind în sfârşit să se ridice. Răpitorul o apucă din nou şi Jenny îşi vârî unghiile în obrazul lui, răsucindu-se în strânsoare.

- Fir-ai tu să fii! sâsâi acesta încercând să o apuce de mâinile care se agitau. Jenny scoase un strigăt bun de îngheţat sângele în vine şi izbi cu toată puterea de care era în stare, nimerind cu cizma neagră, grea, de călugăriţă novice, în fluierul piciorului acestuia. Cu un oftat de durere, bărbatul blond îi dădu o clipă drumul. Jenny o rupse la fugă şi poate că ar fi reuşit chiar să câştige distanţă dacă nu i s-ar fi prins gheata în rădăcina groasă a unui copac şi nu ar fi fost trântită cu faţa la pământ, izbindu-se cu capul de o piatră, în timpul căderii.

- Dă-mi funia, spuse fratele Lupului cu un zâmbet lugubru pe faţă, uitându-se la camaradul său. Trăgându-i pelerina peste cap captivei aproape leşinate, Ştefan Westmoreland i-o înfăşură apoi în jurul trupului, folosind-o ca să-i imobilizeze braţele de-a lungul acestuia, apoi luă funia pe care o legă bine de mijlocul lui Jenny. Terminând, ridică bocceaua umană şi o aruncă fără reverenţă peste cal, cu fundul spre cer, apoi se aruncă în şa, în spatele ei.

CAPITOLUL DOI

- Lui Royce n-o să-i vină să creadă ce noroc am avut, îi strigă Ştefan călăreţului a cărui prizonieră era şi ea legată şi aruncată peste şa. închipuie-ţi, fetele lui Merrick stând după pomul ăsta, gata de cules ca două mere de pe creangă. Acum nu mai avem de ce să studiem apărarea lui Merrick - o să capituleze fără luptă.

Legată fedeleş în închisoarea ei neagră, de lână, cu capul bubuindu-i şi cu mijlocul lovindu-i-se de spinarea calului la fiecare lovitură din copite, numele „Royce” îi îngheţă lui Jenny sângele în vine. Royce Westmoreland, contele de Claymore. Lupul. Poveştile cumplite pe care le auzise despre el nu i se mai păreau acum chiar atât de fanteziste. Brenna şi cu ea fuseseră răpite de nişte bărbaţi care nu arătau nici un respect faţă de veşmintele ordinului Sfântului Alban, pe care le purtau ele, veşminte care indicau statutul lor de novice, călugăriţe aspirante, care nu depuseseră încă jurământul. Ce bărbaţi sunt aceia care să se atingă de nişte călugăriţe, sau aproape-călugăriţe, fără conştiinţă sau teamă de pedeapsă, omenească sau divină. Nici un bărbat nu ar face asta. Numai un diavol şi discipolii săi ar avea această cutezanţă!

- Asta a leşinat, spuse Thomas cu un zâmbet lasciv. Păcat că nu avem timp să ne probăm prada, deşi, dac-ar fi după mine, eu

unul aş prefera bucăţica aia delicioasă pe care ai înfăşurat-o în pătură, Ştefan.

- Din cele două, frumuseţea e cea de la tine, răspunse Ştefan rece şi oricum, nu probezi nimic până când nu decide Royce ce are de gând să facă cu ele.

Aproape sufocată de spaimă sub învelitoarea ei, Jenny scoase un sunet slab de protest, dar nimeni nu o auzi. Îl imploră pe Dumnezeu să-i trăznească pe cei doi, doborându-i de pe cai, dar Dumnezeu nu păru să o fi auzit iar caii continuara să galopeze la nesfârşit, dureros. Se rugă să i se arate un oarecare plan de evadare, dar mintea ei era prea ocupată, tulburând-o până la nebunie cu poveşti sumbre despre cumplitul Lup Negru: nu ţine în viaţă prizonierii decât când vrea să-i tortureze. Râde când victimele lui urlă de durere. Le bea sângele ...

Simţi fiere în gât şi începu să se roage, dar nu pentru evadare, pentru că în străfundul ei ştia că nu exista nici o evadare. Se rugă în schimb ca moartea să vină repede şi să nu

facă de râs mândrul nume al familiei. Auzi vocea tatălui ei, în sala castelului Merrick, instruindu-şi fiii vitregi, când aceştia erau mici: „Dacă este voia Domnului să muriţi în mâinile duşmanului, atunci să muriţi cu demnitate. Să muriţi luptând ca nişte războinici. Ca nişte adevăraţi Merrick. Să muriţi luptând...”

Cuvintele îi bântuiră mintea ceas după ceas, iară şi iară şi totuşi, când caii încetiniră şi auzi în depărtare inconfundabilele sunete ale unei mari tabere, furia începu să-i depăşească groaza. Era mult prea tânără ca să moară, îşi spuse ea şi nu era cinstit! Şi o să moară şi buna Brenna şi asta tot din cauza ei, a lui Jenny. Va trebui să i se înfăţişeze bunului Dumnezeu cu această greutate pe conştiinţă. Şi asta pentru că un căpcăun însetat de sânge bântuia ţara, devorând totul în calea lui.

Inima care-i bubuia îşi dublă bătăile când caii opriră brusc. În jurul ei auzea doar zăngănit de metal pe metal, în mişcarea

oamenilor, apoi însă auzi vocile prizonierilor, voci de bărbaţi care cerşeau patetic îndurare

- „Fie-ţi milă, Lupule

- Milă, Lupule ...”

Aceste cumplite incantaţii se transformară într-un adevărat strigăt în timp ce era smulsă de pe pe cal, fără pic de respect.

- Royce, stai acolo, ţi-am adus ceva! strigă răpitorul ei.

Complet orbită de pelerina care-i fusese aruncată pe cap, cu braţele încă legate cu funia, fu aruncată peste umărul răpitorului. O auzi pe Brenna alături de ea strigându-i numele, în timp ce erau purtate pe umăr.

- Fii curajoasă, Brenna, strigă Jenny, dar vocea îi era înăbuşită de pelerină şi ştia că Brenna nu o putea auzi.

Jenny fu brusc coborâtă pe pământ şi împinsă în faţă. Picioarele îi erau amorţite şi se împiedică, lunecând greoi în genunchi. Să mori ca o Merrick. Să mori cu demnitate. Să mori luptând. Cuvintele i se plimbau prin minte în timp ce încerca zadarnic să se ridice

în picioare. Deasupra ei, Lupul vorbi pentru prima oară şi ştiu că vocea era a lui. Vocea era gravă, aspră - o voce venind direct din măruntaiele iadului.

- Ce-i asta? Ceva de mâncat, sper.

Se zice că mănâncă din carnea celor pe care-i ucide... Cuvintele micului Thomas îi reveniră în minte şi o cuprinse furia auzind strigătul de groază al Brennei şi strigătele de îndurare ale prizonierilor. Funia din jurul braţelor ei fu brusc desfăcută. Mânată de demonii gemeni ai mâniei şi groazei, Jenny se ridică neîndemânatic în picioare, cu braţele luptându-se cu pelerina, arătând ca o stafie furibundă, care încearcă să scape de giulgiul ei. Şi în clipa în care acesta căzu, Jenny îşi făcu mâna pumn şi o lansă cu toată puterea spre uriaşul demonic din faţa ei, lovindu-l în maxilar. Brenna leşină.

- Monstrule! Barbarule! strigă Jenny şi lovi din nou, dar de data asta pumnul îi fu prins într-o strân-soare dureroasă şi ţinut sus, deasupra capului ei.

- Diavole! strigă ea zbătându-se şi aplicându-i o lovitură puternică în fluierul piciorului.

- Progenitura Satanei! Jefuitorul nevinova...!

- Ce nai...! bubui vocea lui Royce Westmoreland şi întinzând mâna, îşi apucă atacatorul de mijloc, ridicându-l în aer, la un braţ distanţă. A fost o greşeală. Piciorul ei cu gheată lovi din nou, nimerind direct în vintrele lui Royce, cu o putere care aproape că-l încovoie.

- Ticăloasă mică! tună acesta în timp ce surpriza, durerea şi furia îl făcură să-i dea drumul, ca s-o prindă apoi de voal, apucând o mână de păr de dedesubt şi trăgându-i capul pe spate.

- Potoleşte-te odată! răcni el.

Până şi natura părea să-i dea ascultare; prizonierii îşi încetară implorările, zăngănitul metalelor încetă şi peste luminişul imens se aşternu o tăcere cumplită, nepământeană. Pulsul îi alerga, scalpul o durea şi Jenny

strânse din ochi, aşteptând lovitura pumnului puternic care în mod sigur avea să o ucidă.

Dar aceasta nu veni.

Pe jumătate de teamă şi pe jumătate cuprinsă de o curiozitate morbidă, deschise încetişor ochii şi pentru prima oară îi văzu cu adevărat Faţa. Spectrul demonic care se înălţa deasupra ei aproape că o făcu să urle de groază: era uriaş. Enorm. Părul lui era negru şi pelerina neagră se umfla în spatele lui, mişcându-se sinistru în bătaia vântului, ca şi cum ar fi fost însufleţită. Lumina focului dansa peste trăsăturile lui bronzate, ca de vultur, aruncând umbre care-l făceau să arate cu adevărat satanic; focul strălucea în ochii stranii, încălzindu-i, până când începură să ardă ca nişte cărbuni argintii, pe chipul răvăşit, bărbos. Umerii lui erau masivi şi largi, pieptul, incredibil de lat, braţele umflându-i-se de muşchi. O singură privire îi fu de ajuns lui Jenny să ştie că omul ăsta era capabil de toate lucrurile cumplite care se spuneau despre el.

Să mori cu demnitate! Să mori uşor! Jenny îşi întoarse capul şi-şi înfipse dinţii în încheietura lui groasă.

Îi văzu ochii strălucitori mărindu-i-se o clipită, înainte ca mâna lui să se ridice şi să se oprească apoi în obrazul ei, cu o forţă care-i izbi capul într-o parte şi o trimise la pământ, în genunchi. Instinctiv, Jenny se strânse într-un ghem protector şi aşteptă cu ochii strânşi lovitura de graţie, în timp ce groaza striga prin toţi porii trupului care tremura.

Vocea uriaşului vorbi deasupra ei, de data aceasta şi mai teribilă, pentru că era atât de controlată, încât şuiera de furie înăbuşită:

- Ce dracu ai făcut? răbufni Royce spre fratele lui mai mic. Nu avem şi fără asta destule probleme? Oamenii sunt terminaţi de foame iar tu aduci aici două femei ca să le stârneşti şi mai mult nemulţumirea.

Înainte ca fratele lui să deschidă gura, Royce se întoarse către celălalt bărbat, poruncindu-i aspru să-i lase singuri, apoi se uită necruţător spre cele două femei prăbuşite

la picioarele lui, una dintre el leşinată, cealaltă făcută ghem şi tremurând atât de violent încât parcă ar fi fost apucată de un acces de convulsii. Fără să ştie de ce, fata care tremura îl înfuria mai mult decât cea leşinată.

- Ridică-te! strigă el la Jenny, împingând-o cu vârful cizmei. Ai fost destul de curajoasă adineauri, acum ridică-te!

Jenny se forţă şi sprijinindu-se cu mâna de pământul de sub ea, se ridică jalnic în picioare, legănându-se fără echilibru, în timp ce Royce se întorcea din nou spre fratele lui.

- Aştept un răspuns, Ştefan!

- Şi o să-ţi dau unul, dacă încetezi să mai urli la mine. Femeile astea sunt...

- Călugăriţe! izbucni Royce, privirea lui întorcându-se brusc spre crucifixul care atârna de un şnur negru la gâtul lui Jenny, deasupra testemelului murdar şi a vălului strâmb. O clipă, descoperirea lui îl lăsă aproape fără replică.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ai adus călugăriţe aici, ca să fie folosite drept târfe?

- Călugăriţe! bâigui Ştefan, încremenit.

- Târfe! cârâi Jenny revoltată. Nu, omul ăsta nu putea fi chiar atât de necredincios încât efectiv să le dea pe mâna bărbaţilor, să fie folosite drept târfe.

- Te-aş putea omorî pentru prostia asta, Ştefan, aşa că ajută-mă...

- O să simţi altfel când o să-ţi spun cine sunt, începu Ştefan smulgându-şi privirea îngrozită de la crucifixul şi hainele lui Jenny, anunţând cu reînnoită plăcere:

- În faţa ta, fratele meu iubit, se află Lady Jennifer, iubita fiică mai mare a Lordului Merrick.

Royce se zgâi la fratele lui mai mic, iar pumnii i se deschiseră încet, în timp ce se întorcea să studieze cu dispreţ faţa plină de noroi a lui Jenny.

- Ori ai fost prostit, Ştefan, ori ţara răsună de false rumori, pentru că se zice că fata lui Merrick este cea mai strălucită frumuseţe de pe aici.

- Nu, nu am fost prostit. Chiar este fata lui, am auzit-o chiar pe ea spunând asta.

Apucându-i lui Jenny bărbia tremurândă între degetul mare şi arătător, Royce se uită intens la chipul ei murdar, studiindu-l la lumina focului, în timp ce sprâncenele i se încruntau şi buzele i se strâmbau într-un zâmbet posac.

- Cum poate cineva să spună că eşti o frumuseţe? Juvaierul Scoţiei? spuse el cu sarcasm deliberat, insultător.

Royce văzu scăpărarea de furie pe care cuvintele lui o aprinse pe chipul lui Jenny când se smulse din strânsoarea degetelor lui, dar în loc să fie emoţionat de curajul ei, îl cuprinse mânia. Orice era legat de numele de Merrick îl înfuria, făcând să clocotească în el dorinţa de răzbunare şi o înşfacă din nou de obrazul palid, murdar şi o trase înapoi spre el.

- Răspunde-mi! porunci el, cu o voce cumplită. În starea ei aproape de isterie, Brennei i se păru că Jenny accepta într-un fel insulta care i se cuvenea ei de drept şi

apucându-se de rochia lui Jenny, folosindu-se de ea ca de o proptea, reuşi să se ridice într-o poziţie verticală nesigură, apoi îşi lipi trupul de al lui Jenny, cu toată partea dreaptă, ca şi cum ar fi fost două gemene unite la naştere.

- Nimeni nu îi spune astfel lui Jenny! cârâi ea când crezu că tăcerea prelungită a acesteia avea în mod sigur să-i aducă o pedeapsă din partea gigantului din faţa ei.

- Mie ... Mie mi se spune astfel!

- Tu cine naiba mai eşti? întrebă el furibund.

- Ea nu e nimeni! izbucni Jenny uitând de cel de al optulea comandament, în speranţa că Brenna ar putea fi eliberată dacă ar fi luată drept călugăriţă şi nu drept o Merrick. Ea nu este decât Sora Brenna, de la mănăstirea din Belkirk!

- Este adevărat? o întrebă Royce pe Brenna.

-Da!, strigă Jenny.

- Nu, şopti Brenna, slab.

Strângându-şi mâinile în pumni, pe laterale, Royce Westmoreland închise scurt ochii. Era ca un coşmar, îşi spuse el. După un marş forţat, nu avea adăpost, nu mai avea merinde şi nu mai avea răbdare. Iar acum, mai avea şi asta pe cap. Acum, nici măcar un răspuns cinstit de la două femei îngrozite nu era în stare să .obţină. Era obosit, îşi dădu el seama, epuizat de cele trei zile şi trei nopţi fără somn. îşi întoarse spre Brenna ochii sălbatici, aprinşi.

- Dacă mai ai o speranţă să supravieţuieşti în următoarea oră, o informă el recunoscând-o corect drept cea mai uşor de intimidat dintre cele două şi în consecinţă cea mai puţin în stare de a scorni vreo minciună, atunci o să-mi răspunzi acum, adevărul-adevărat. Privirea lui cruntă se înfipse în ochii ca aluna, măriţi de groază, ai Brennei, ţintuind-o.

- Eşti sau nu, fiica Lordului Merrick?

Brenna înghiţi şi încercă să vorbească, dar nu reuşi să împingă un cuvânt măcar, dincolo

de buzele tremurânde. încovoindu-se, în apărare, înclină capul uşor, confirmând. Mulţumit, Royce aruncă o privire ucigătoare spre scorpia îmbrăcată în hainele unei bune călugăriţe şi se întoarse să-i poruncească scurt fratelui său:

- Leagă-le şi du-le într-un cort. Spune-i lui Arik să facă de gardă, să le protejeze de bărbaţi.. .Mâine le vreau pe amândouă vii, pentru interogatoriu.

Mâine le vreau pe amândouă vii, pentru interogatoriu ... cuvintele reverberau în mintea torturată a lui Jenny, în timp ce zăcea în cort, pe jos, lângă biata Brenna, cu încheieturile de la mâini şi picioare legate cu chingi de piele, privind în sus la cerul fără pic de nor, luminat de stele, printr-o gaură din vârful cortului. Oare ce fel de interogatoriu avea Lupul în minte, se întreba ea în timp ce epuizarea se dovedi, în final, mai puternică decât teama. Ce mijloace de tortură va folosi ca să obţină răspunsurile exacte şi ce răspunsuri anume erau aşteptate? Ziua de mâine,

Jenny era sigură de asta, va însemna sfârşitul vieţii lor.

- Jenny? Tu nu crezi, nu, că ne omoară mâine? şopti Brenna cu voce tremurată.

- Nu, minţi Jenny încurajator.

CAPITOLUL TREI

Tabăra Lupului părea să revină la viaţă înainte ca ultimele stele să dispară de pe cer, dar Jenny nu dormise mai mult de o oră, toată noaptea. Tremurând sub apărarea subţire a pelerinei ei uşoare, privea în sus la cerul ca cerneala, cerându-l pe rând iertare lui Dumnezeu pentru nenumăratele ei nebunii şi rugându-l să o cruţe pe sărmana Brenna de inevitabilele consecinţe ale hotărârii ei prosteşti de a urca ieri seară pe deal.

- Brenna, şopti ea când mişcările bărbaţilor de afară deveniră mai zgomotoase, arătând că tabăra se trezise la viaţă, te-ai sculat?

- Da.

- Când o să ne pună Lupul întrebări, lasă-mă pe mine să răspund.

- Da, răspunse din nou Brenna, cu glas spart.

- Nu sunt sigură ce vrea el să ştie, dar precis că este ceva ce nu trebuie să-i spunem. Poate că eu o să reuşesc să ghicesc de ce pune o întrebare şi astfel să ştiu când să-l induc în eroare.

Răsăritul abia începuse să strieze cerul cu rozaliu, când în cort intrară doi bărbaţi care le dezlegară, permiţându-ie doar câteva minute de intimitate în tufişurile din pădure, la marginea întinsului luminiş, înainte de a o lega la loc pe Jenna şi de a o duce pe Brenna la întâlnirea cu Lupul.

- Aşteptaţi, strigă Jenny când le înţelese intenţiile. Sora mea nu ... nu ... nu se simte bine.

Unul dintre aceştia, un uriaş de vreo doi metri care nu putea fi decât legendarul colos numit Arik, îi aruncă o privire care-i îngheţă sângele şi ieşi. Celălalt paznic continuă să o

conducă pe Brenna şi prin deschizătura cortului, Jenny observă privirile lascive pe care i le aruncau bărbaţii din tabără în timp ce aceasta trecea printre ei, cu mâinile legate la spate.

Jumătatea de oră cât lipsi Brenna i se păru lui Jenny o eternitate dar spre marea ei uşurare, Brenna nu arăta, la întoarcere, semne să fi suferit vreo cruzime fizică.

- Eşti bine? Nu ţi-a făcut nici un rău, nu? spuse Jenna când rămaseră singure.

Brenna înghiţi, scutură din cap şi izbucni brusc în lacrimi.

- Nu, plângea ea isteric, deşi s-a înfuriat rău de tot pentru că nu - nu mă puteam opri din plâns. Eram atât de speriată, Jenny, iar el e atât de uriaş şi de aspru şi eu nu mă puteam opri din plâns, ceea ce nu f...făcea dec…cât să-l înfurie şi...şi mai tare.

- Nu plânge, gata, a trecut totul, minţi Jenny ca s-o liniştească. Minciuna, îşi spuse ea în gând, începea să devină o nimica toată pentru ea.

Stefan trase prelata de la cortul lui Royce şi intră.

- Dumnezeule mare, e o frumuseţe, spuse el referindu-se la Brenna, care tocmai plecase. Păcat că e călugăriţă.

- Nu este, izbucni Royce, iritat. A reuşit, între două reprize de plâns să-mi explice că este „novice”.

- Asta ce mai e?

Royce Westmoreland era un războinic întărit în lupte, ale cărui cunoştinţe rudimentare despre religie erau virtual inexistente. Lumea lui, încă de când era doar un copil, fusese milităria aşa că traduse în termeni militari ce înţelesese el din explicaţia înlăcrimată a Brennei.

- Aparent, o novice este un voluntar care nu şi-a terminat antrenamentul sau care încă nu a jurat credinţă stăpânului său.

- Crezi că spune adevărul?

Royce se strâmbă şi mai trase un gât de bere.

- Este prea înspăimântată ca să mintă. De aceea, este prea înspăimântată ca să vorbească.

Ochii lui Ştefan se îngustară în semn de gelozie pentru fată sau de enervare că fratele său eşuase în a obţine informaţii mai valoroase.

- Şi prea frumoasă ca să o interoghezi cu mai multă asprime?

Royce îi aruncă o privire sardonică, dar gândul lui era la ceea ce îl frământa.

- Vreau să ştiu cât de fortificat este castelul Merrick, cât şi dispunerea domeniului său - orice putem afla, care să ne folosească. Altfel, o să trebuiască să faci drumul acela la Merrick, pe care l-ai început ieri. Adu-mi-o pe soră, spuse el cu mortală hotărâre, trântind cu zgomot pe masa improvizată pe căpriori, cana cu bere.

Când uriaşul Arik intră în cort, pământul părând să se cutremure la fiecare pas al lui, Brenna se trase în spate, îngrozită.

- Nu, nu mă duce din nou la el.

Ignorând-o complet pe Brenna, acesta se duse mai departe spre Jenny, o apucă de braţ cu mâna lui enormă şi o ridică în picioare. Legenda, îşi dădu seama Jenny uşor isterizată, nu exagerase mărimea toporiştii de luptă a lui Arik: mânerul acesteia era gros ca o buturugă.

Lupul făcea paşi, agitat, în cortul lui imens, dar se opri brusc la intrarea lui Jenny, ochii lui metalici scrutând-o în timp ce ea stătea mândră în picioare, cu mâinile legate la spate. Deşi chipul ei era intenţionat inexpresiv, Royce era uluit să vadă în ochii ei albaştri, care se uitau dispreţuitori într-ai lui, îngrijorare mascată. Îngrijorare - dar nici urmă de lacrimi. Îşi aminti, brusc, ce auzise despre fiica mai mare a lordului Merrick. Celei mai mici i se spunea „Giuvaerul Scoţiei”, dar legenda spunea despre cea din faţa lui că era moştenitoarea rece, mândră, a unei zestre atât de bogate şi a unei linii de sânge atât de nobile, încât nici un bărbat nu o putea atinge. Nu numai atât, se spunea despre ea că era o fată ştearsă, care respinsese singura cerere în

căsătorie pe care se părea că o va primi vreodată şi în consecinţă fusese trimisă de tatăl ei la mănăstire. Cu faţa plină de noroi, era imposibil de spus acum cât de „ştearsă” era, dar în mod clar, nu avea frumuseţea angelică a surorii ei şi nici temperamentul acesteia. Cealaltă fată plânsese lamentabil - asta însă se uita ţintă în ochii lui.

- Pentru numele lui Dumnezeu, chiar sunteţi surori?

Bărbia ei se ridică şi mai mult.

- Da.

Royce spuse, cu un glas dispreţuitor:

- Ciudat. Sunteţi surori bune? întrebă el brusc, ca şi cum ar fi fost contrariat. Răspunde-mi! izbucni el când fata se încăpăţână să tacă.

Jenny, care era mult mai îngrozită decât arăta, se îndoi dintr-o dată că acesta avea de gând să o tortureze sau să o trimită la moarte, după acest interogatoriu care începuse cu întrebări nevinovate despre genealogia ei.

- Este sora mea vitregă, recunoscu ea şi o urmă de curaj sfidător îi învinse teroarea. Dar mi-e greu să mă concentrez, cu mâinile legate la spate. Este dureros şi inutil.

- Ai dreptate. Picioarele tale ar trebui legate, spuse el cu deliberată cruzime, amintindu-şi de lovitura primită în vintre.

Părea atât de furios încât un sentiment de amuzată satisfacţie îi aduse lui Jenny un vag zâmbet pe buze. Royce îl văzu şi nu-şi putu crede ochilor. Bărbaţi în toată firea, războinici, tremurau în prezenţa lui, în timp ce fetişcana asta, cu bărbia ei mândră şi încăpăţânată, savura de fapt plăcerea de a-l înfrunta. Curiozitatea şi răbdarea lui se evaporară brusc.

- Gata cu politeţurile banale, spuse el aspru, apropiindu-se încet de ea.

Amuzamentul lui Jenny se evaporă şi se retrase un pas, apoi se opri, impunându-şi să fie tare.

- Vreau răspunsuri la întrebările mele. Câţi oameni înarmaţi ţine tatăl tău la castel?

- Nu ştiu, spuse Jenny simplu, după care rată efectul bravadei ei, făcând un pas înapoi.

- Tatăl tău ştie că intenţionez să vin spre el?

- Nu ştiu.

- Îmi pui răbdarea la încercare, o preveni el cu o voce ameninţătoare. Ai prefera să-i pun întrebările astea surioarei tale?

Ameninţarea avu efectul scontat; expresia ei dispreţuitoare se transformă în disperare.

- De ce nu s-ar gândi că o să-l ataci? De ani de zile există zvonuri că o să faci asta. Acum, ai o scuză! Nu că ai avea nevoie de una! strigă Jennifer, înnebunită de groază când acesta începu din nou să se apropie de ea.

- Eşti un animal! Îţi face plăcere să ucizi oameni nevinovaţi!

Cum acesta nu negă faptul că îi făcea plăcere, Jenny se chirci în sinea ei.

- Acum că ştii asta, spuse el cu o voce periculos de calmă, presupun că o să-mi spui câţi oameni înarmaţi are tatăl tău?

Jenny calculă repede că trebuie să fi rămas cel puţin 500.

- Două sute, spuse ea.

- Nebună mică, proastă şi încăpăţânată! sâsâi Royce apucând-o de braţe şi scuturând-o cu putere. Te-aş putea rupe în două cu mâinile goale şi totuşi continui să mă minţi?

- Ce te aştepţi să fac? strigă Jenny zvârcolindu-se, dar tot încăpăţânată. Să-mi trădez tatăl, pentru tine?

- Nu ieşi din cortul ăsta - îi promise el - până numi spui tot ce ştii despre planurile lui - de bună voie sau cu puţin ajutor din partea mea, care nu o să-ţi facă prea mare plăcere.

- Nu ştiu câţi oameni a strâns, strigă Jenny, neajutorată. Sincer. De doi ani nu l-am mai văzut pe tata, până ieri. Şi nici înainte nu vorbea prea multe cu mine!

Luat prin surprindere de răspunsul acesta, Royce se uită la ea.

- De ce?

- Nu ... nu îi plăceam, recunoscu ea.

- Pot să înţeleg de ce, spuse el scurt, gândindu-se despre ea că era femeia cea mai încăpăţânată pe care o cunoscuse vreodată. Care avea, totodată, observă el brusc, gura cea mai moale, cea mai tentantă pe care o văzuse el şi foarte posibil, cei mai albaştri ochi.

- Nu ţi-a vorbit şi nu te-a băgat deloc în seamă în toţi aceşti ani şi totuşi îţi rişti viaţa ca să-l protejezi de mine?

- Da.

- De ce?

Existau câteva răspunsuri, sincere şi mai sigure, pe care i le-ar fi putut da Jenny, dar mânia şi durerea îi amorţeau mintea. Spuse, simplu:

- Pentru că te dispreţuiesc şi dispreţuiesc tot ce reprezinţi tu.

Royce se uită la ea, prins undeva între furie, uluială şi admiraţie pentru curajul ei dispreţuitor, li veni s-o omoare, ceea ce nu i-ar fi oferit răspunsurile pe care le vroia şi deşi gândul de a o sugruma îl atrase o clipă, acest

lucru nici nu se punea în discuţie. Oricum, cu cele două fete captive era posibil ca Merrick să capituleze fără luptă.

- Ieşi afară, spuse Royce scurt. Nerăbdătoare să scape de prezenţa lui urâtă,

Jenny se întoarse şi o luă la fugă spre ieşire, dar cum prelata era coborâtă, se opri.

- Am spus să ieşi! strigă Royce ameninţător, când aceasta se întoarse spre el.

- Nu-mi doresc nimic mai mult dar totuşi nu pot trece prin prelată.

Fără o vorbă, Royce se duse şi ridică prelata, apoi, spre surpriza ei, se aplecă exagerat, imitând persiflativ o plecăciune.

- Servitorul dumneavoastră, doamnă. Dacă există ceva ce v-ar face prezenţa dumneavoastră aici mai plăcută, sper că nu veţi ezita să-mi aduceţi la cunoştinţă.

- Atunci dezleagă-mi mâinile, îi ceru Jenny, spre marea lui surpriză.

- Nu, izbucni Royce. Prelata căzu la loc, lovind-o şi împingând-o într-o parte şi Jenny se repezi afară furioasă şi surprinsă, apoi

scoase un strigăt înăbuşit când o mână nevăzută se întinse şi o apucă de braţ, dar nu era decât unul din duzina de paznici postaţi afară, în faţa cortului Lupului.

La vremea când Jenny se întoarse în cort, Brenna era cenuşie de teama de a fi rămas singură.

- Jur, sunt cât se poate de bine, o linişti Jenny aşezându-se cu greu pe jos.

CAPITOLUL PATRU

La intervale periodice, în valea în care îşi instalase Lupul tabăra în noaptea aceea, se aprindeau focuri. Stând în picioare în deschizătura cortului, cu mâinile legate la spate, Jenny studia gânditoare activitatea din jur.

- Brenna, dacă ar fi să evadăm...

- Să evadăm? Cum, pe Mama Preacurată, putem face asta? spuse sora ei, aproape fără glas.

- Nu sunt sigură, dar indiferent cum, trebuie s-o facem foarte repede, l-am auzit pe câţiva vorbind afară, ei cred că vom fi folosite ca să-l forţăm pe tata să capituleze.

- O să facă el asta? Jenny îşi muşcă limba.

- Nu ştiu. A fost o vreme - înainte ca Alexander să vină la Merrick - când oamenii mei ar fi preferat să-şi depună armele decât să vadă că păţesc eu ceva. Acum nu mai ştiu.

Brenna simţi nodul din gâtul surorii ei şi deşi dorea din suflet să o aline pe Jenny, ştia că Alexander înstrăinase atât de mult clanul Merrick de tânăra lor stăpână, încât acestuia nu-i mai păsa câtuşi de puţin de ea.

- Dar pe tine te iubesc, aşa încât e greu de ştiut ce vor decide sau câtă influenţă va avea tata asupra lor. Totuşi, dacă am evada repede, am putea ajunge la Merrick înainte de a fi decis ceva. Trebuie să facem asta.

Dintre toate obstacolele din calea lor, cel care o îngrijora cel mai mult pe Jenny era drumul efectiv înapoi spre Merrick, pe care-l

aprecia cam la vreo două zile călare, de aici. Fiecare ceas petrecut pe drum era riscant; banditii bântuiau peste tot şi două femei singure erau considerate o pradă uşoară chiar şi pentru nişte bărbaţi cinstiţi. Efectiv, drumurile nu erau sigure. Nici hanurile. Singurele adăposturi sigure trebuiau căutate la mănăstiri şi stareţii, locul unde alegea să tragă orice călător respectabil.

- Problema este că nu avem nici o şansă de evadare cu mâinile legate, continuă Jenny cu glas tare, cu privirea spre tabăra activă. Ceea ce înseamnă fie că va trebui să-i convingem să ne dezlege, fie că va trebui să reuşim să fugim în pădure în timpul mesei, când nu suntem legate. Dar dacă facem aşa, absenţa noastră va fi descoperită de îndată ce vor veni să ia tăvile, când noi nu vom fi ajuns prea departe. Totuşi, dacă asta o să fie singura noastră şansă în următoarele două zile cel mult, va trebui să riscăm, declară ea pe un ton vesel.

- Şi ce-o să facem, odată scăpate în pădure? întrebă Brenna stăpânindu-şi cu bravadă teroarea de a se afla singură în pădure, noaptea.

- Nu prea ştiu, presupun că o să ne ascundem undeva, până când vor renunţa să ne mai caute. Sau poate c-ar trebui să-i păcălim, să-i facem să creadă că am luat-o spre est, în loc de nord. Dacă le-am putea fura doi cai, asta ne-ar creşte şansele de a lua distanţă faţă de ei, chiar dacă ne-ar fi mai greu să ne ascundem. Problema e să găsim o cale de a le face pe amândouă. Avem nevoie să fim în stare şi să ne ascundem *şi* să luăm distanţă faţă de ei.

- Cum putem face asta? întrebă Brenna cu fruntea puternic încruntată într-un inutil efort de gândire.

- Nu ştiu, dar trebuie să încercăm ceva. Pierdută în contemplare, privea înainte fără să-l vadă pe bărbatul înalt, bărbos, care se oprise să vorbească cu unul dintre cavalerii lui şi o studia intens.

Focurile de armă se mai domoliseră şi paznicul lor veni să le ia tăvile şi să le lege la loc, fără ca ele să fi găsit încă o schemă acceptabilă, deşi discutaseră mai multe variante excentrice.

- Nu putem rămâne aici ca nişte pioni, acceptând să fim folosite în avantajul lui. Trebuie să evadăm, izbucni Jenny în noaptea aceea, în timp ce zăceau întinse pe jos, lipite una de alta.

- Jenny, te-ai gândit cumva la ce ne-ar putea face când ... dacă, se corectă ea repede, ne va prinde?

După un moment de gândire, Jenny o linişti.

- Nu cred că o să ne omoare. Moarte, nu-i vom mai putea fi de nici un folos. Tata va insista să ne vadă înainte de a capitula şi contele va trebui să ne arate - vii şi respirând - altfel tata l-ar sfâşia în bucăţi, spuse Jenny decizând că era mai bine, mai puţin înfricoşător să se gândească la el ca la contele de Claymore decât ca la Lupul.

- Ai dreptate, conveni Brenna şi adormi pe loc. Dar mai trecură câteva ore până când Jenny reuşi să se relaxeze suficient ca să facă şi ea la fel pentru că, în ciuda bravadei şi a aerului ei încrezător, era mai îngrozită decât fusese vreodată în viaţa ei. Era îngrozită pentru Brenna, pentru ea şi pentru clanul ei şi nu avea nici cea mai mică idee cum să evadeze. Ştia doar că trebuiau să încerce.

În ce priveşte convingerea că răpitorul lor nu le-ar ucide dacă le-ar prinde, de asta era sigură; existau totuşi şi alte, de negândit, alternative bărbăteşti de a evita uciderea lor, ca să le pedepsească. În mintea ei reveni imaginea chipului întunecat, ascuns sub o barbă deasă, de cel puţin câteva săptămâni, şi se cutremură amintindu-şi ochii aceia ciudaţi, argintii, când o priveau aseară, cu flăcările focului reflectate în ei. Astăzi, ochii aceia fuseseră ca cenuşiul furios al unui cer de furtună, dar existase o clipă când privirea coborîse pe gura ei şi expresia din ochii aceia se schimbase, şi această indefinită schimbare

îl făcuse să arate chiar mai ameninţător ca înainte. Probabil că barba îl făcea atât de înspăimântător, se încuraja ea, pentru că îi ascundea trăsăturile. Precis că fără barba aceea ar fi arătat ca orice alt bărbat în vârstă, de ...treizeci şi cinci de ani? De patruzeci? Ascultase poveşti despre el când era încă o fetiţă de trei, patru ani, deci trebuia să fie foarte bătrân! Se simţi mai bine, dându-şi seama cât era de bătrân. Numai barba aceea îl făcea atât de fioros, se linişti ea. Barba şi înălţimea aceea şi ochii aceia stranii, argintii.

Veni dimineaţa dar Jenny încă nu găsise un plan cu adevărat viabil, care să le satisfacă atât nevoia de viteză şi cea de a se putea ascunde, cât şi pe aceea de a evita să cadă în mâna bandiţilor, sau ceva şi mai rău.

- Dacă măcar am avea nişte haine bărbăteşti - spuse Jenny şi nu pentru prima oară - atunci am avea mult mai multe şanse, atât să evadăm cât şi să ajungem la destinaţia noastră.

- Nu putem, pur şi simplu, să-i cerem paznicului nostru să ni le dea pe ale lui, spuse Brenna cu disperare, în timp ce spaima reuşise să învingă până şi placida ei dispoziţie. Ce n-aş da să pot coase ceva, adăugă ea oftând, sunt atât de agitată încât nu pot sta locului. Crezi că paznicul mi-ar da un ac dacă l-aş ruga frumos?

- Greu de crezut, răspunse Jenny absentă, apucându-se de tivul rochiei în timp ce se uita afară la oamenii care tropăiau pe acolo, în hainele lor de luptă, zdrenţuite. Dacă cineva ar avea nevoie de un ac şi de aţă, atunci ăştia ar fi bărbaţii de afară, se gândea ea.

- Şi apoi, ce ai putea coase cu ... Jenny coborî glasul dar mintea ei mergea şi abia îşi putu reţine zâmbetul vesel de pe faţă, când se întoarse încet spre Brenna, spunându-i cu o voce intenţionat degajată:

- Brenna, ai dreptate să-l rogi pe paznic să-ţi dea un ac şi aţă. Pare un om destul de cumsecade şi ştiu că te place. De ce nu-l strigi şi nu-l rogi să ne dea două ace?

Jenny aşteptă, râzând în sinea ei când Brenna se duse la prelată şi-i făcu semn paznicului. O să-i spună ea Brennei de planul ei, dar nu acum; chipul Brennei ar trăda-o dacă ar trebui să mintă.

- Este un alt paznic, nu-l ştiu deloc pe ăsta, şopti Brenna dezamăgită, când paznicul se apropie de ea.

- Să-l trimit după paznicul nostru?

- Neapărat, spuse Jenny zâmbind.

Sir Eustache era cu Royce şi Ştefan, studiind nişte hărţi, când fu informat de santinelă că doamnele îl roagă să vină la ele.

- Aroganţa ei este fără margini! izbucni Royce referindu-se la Jenny. A ajuns să trimită paznicii să facă drumuri pentru ea şi culmea, aceştia aleargă să-i îndeplinească poruncile. Controlându-şi tirada, spuse scurt:

- Presupun că faţa aia murdară, cu ochii albaştri, te-a trimis?

Sir Lionel chicoti şi scutură din cap.

- Eu am văzut două feţe curate, Royce, dar cea care a vorbit cu mine avea ochii mai curând verzi, nu albaştri.

- Ah, înţeleg, spuse Royce sarcastic, nu aroganţa te-a trimis fuga marş la mine, părăsindu-ţi astfel postul, ci frumuseţea. Ce vrea?

- Nu mi-a spus. Vrea să vorbească cu Eustace, aşa mi-a zis.

- Du-te înapoi la post şi rămâi acolo. Spune-i să aştepte, se răsti Royce.

- Royce, este vorba doar de două femei fără apărare, îi aminti cavalerul şi pe deasupra şi micuţe. Şi nu ai încredere în nimeni să le păzească, în afară de Arik sau de unul dintre noi, spuse acesta referindu-se la cavalerii care constituiau garda personală de elită a lui Royce şi care erau şi prietenii lui de încredere. Le ţii acolo legate şi sub pază, ca şi cum ar fi nişte bărbaţi periculoşi, în stare să ne învingă şi să evadeze.

- Nu pot avea încredere în nimeni altcineva când e vorba de femei, spuse Royce abrupt,

frecându-şi absent ceafa. Am obosit să tot stau în cortul ăsta. Vin cu tine să văd ce vor.

- Vin şi eu, spuse Ştefan.

Jenny îl văzu pe conte venind, paşii lui mari aducându-l repede spre cortul lor, cu două gărzi în dreapta şi cu fratele lui în stânga.

- Ei? Ce mai e de data asta? o întrebă Royce pe Jenny intrând în cortul lor cu cei trei bărbaţi.

Brenna se frământă pe loc, panicată, cu mâna la inimă, cu faţa, întruchiparea inocenţei, când se grăbi să preia vina asupra ei.

- Eu... eu am trimis după el. După Sir Eustace, spuse, arătând cu capul în direcţia gărzii.

Cu un oftat de nerăbdare, Royce îşi retrase privirea de la Jenny şi se uită la proasta ei de soră.

- Şi catadicseşti să-mi spui mie de ce l-ai chemat?

- Da.

Era, de fapt, tot ce ar fi reuşit să scoată vreodată de la ea, înţelese Royce.

- Foarte bine, atunci spune-mi.

- Eu ... noi - Brenna îi aruncă lui Jenny o privire nefericită, apoi se lansă mai departe - noi ... am vrea foarte mult să primim aţă şi ace de cusut.

Privirea lui Royce se întoarse surprinsă spre singura persoană capabilă să fi conceput vreun mod de a folosi acele spre propriul lui disconfort fizic, dar astăzi Lady Jennifer Merrick îi întoarse privirea fără îngâmfare, cu chipul spăşit şi Royce avu o ciudată senzaţie de dezamăgire că bravada ei se dezumflase atât de repede.

- Ace? repetă Royce, încruntând-se la ea.

- Da, răspunse Jenny cu un glas cu grijă modulat, care nu era nici provocator şi nici supus, doar calm politicos, ca şi cum şi-ar fi acceptat cu calm soarta. Zilele sunt lungi şi noi nu prea avem ce face. Sora mea, Brenna, a sugerat să ne petrecem timpul cosând.

- Cosînd? repetă Royce dezgustat de el însuşi pentru că le ţinea legate şi sever păzite. Lionel avea dreptate - Jenny nu era decât o femeie mignonă. O fată tânără, încăpăţânată, nechibzuită, cu mai multă bravadă decât minte. O supraestimase pur şi simplu pentru că nici un alt prizonier adus în faţa lui nu îndrăznise să-l înfrunte.

- Unde vă închipuiţi că vă aflaţi aici, în salonul reginei? izbucni el. Aici nu avem nimic din toate acele... Creierul lui se împotmoli încercând să caute denumirile drăcoveniilor ălora deasupra cărora femeile de la curte îşi petreceau ceasuri întregi, cosând cu fir de broderie.

- Gherghefe? se oferi Jenny. Ochii lui o scrutară cu dezgust.

- Mă tem că nu - nu avem gherghefe.

- Poate atunci măcar un cadru mic, pentru tighelit? adăugă ea, făcând ochii mari, cu inocenţă, în timp ce-şi reţinea râsul.

- Nu!

- Trebuie să existe ceva pe care să putem folosi acul şi aţa, adăugă repede Jenny, în timp ce acesta se întorcea să plece. O să înnebunim dacă nu facem ceva, zi după zi. Nu contează ce anume coasem. Precis că ai ceva ce trebuie cusut... Royce se întoarse în loc, cu un aer surprins şi încântat şi îndoit.

- Vă oferiţi voluntare să cârpiţi pentru noi? Brenna era întruchiparea nevinovată a şocului, la sugestia lui; Jenny încercă să o imite.

- Nu m-am gândit chiar la cârpit...

- Avem aici de cârpit pentru o sută de croitorese, vreme de un an, spuse Royce hotărât, decizând în clipa aceea că ele trebuiau să-şi câştige pâinea şi locul de dormit - atâta cât era - şi cârpitul era forma ideală de a o face ... întorcându-se spre Godfrey, spuse:

- Ocupă-te tu de asta.

Brenna arăta minunat de lovită la gândul că sugestia ei a putut avea drept rezultat ralierea efectivă cu duşmanul; Jenny făcea un efort serios de a-şi păstra aerul de nefericire, dar în

clipa în care cei patru bărbaţi se aflau suficient de departe ca să le poată auzi, îşi aruncă braţele pe după gâtul surorii ei şi o îmbrăţişa cu exuberanţă.

- Tocmai am depăşit două dintre cele trei obstacole în calea evadării noastre. Vom avea mâinile dezlegate şi vom avea acces la deghizare, Brenna.

- La deghizare? începu Brenna, dar înainte ca Jenny să fie nevoită să-i explice, ochii ei se măriră a înţelegere şi îşi cuprinse sora într-o a doua îmbrăţişare, râzând încetişor.

- Haine bărbăteşti - chicoti ea - pe care ni le-a oferit chiar el.

În mai puţin de o oră, cortul lor se umplu de doi munţi miniaturali de haine şi de un al treilea de pături şi mantale rupte, aparţinând soldaţilor. O stivă de haine aparţinea exclusiv lui Royce şi Stefan Westmoreland, cealaltă, cavalerilor lui Royce, dintre care, Jenny constatase cu uşurare că doi erau bărbaţi de dimensiuni medii spre mic.

Jenny şi Brenna lucrară până târziu în noapte, strângând din ochi în lumina pâlpâitoare. Reparaseră deja hainele pe care le aleseseră să le îmbrace pentru evadare şi le ascunseseră bine. Lucrau acum, cu zel, la stiva de haine care-i aparţineau lui Royce.

- Cât crezi că este ceasul? întrebă Jenny în timp ce cosea mărunt, unind bine manşetele cămăşii acestuia. Alături de ea se aflau multe alte piese din garderoba lui, care primiseră la rândul lor modificări creative similare, inclusiv câteva perechi de pantaloni care fuseseră abil strâmtaţi la genunchi, pentru a face imposibil unui picior să treacă de acest punct.

- În jur de zece, răspunse Brenna rupând aţa cu dinţii. Ai avut dreptate - adăugă ea zâmbind în timp ce ridica în sus una dintre cămăşile contelui, care avea acum brodate pe spate, în negru, un craniu cu două oase încrucişate - nu o să observe când o să se îmbrace cu ea. Jenna râse, dar Brenna căzu brusc pe gânduri.

- Mă gândeam la MacPherson, spuse Brenna şi Jenny deveni atentă, pentru că sora ei era efectiv foarte inteligentă când reuşea să-şi înfrângă spaima.

- De fapt, eu una nu cred că trebuie să te măriţi cu MacPherson.

- De ce spui asta?

- Pentru că tata îl va anunţa fără doar şi poate pe rege - poate chiar şi pe papă - că am fost răpite de la mănăstire, iar asta va provoca un tărăboi atât de mare, încât regele James va trimite forţe la Merrick. O mănăstire este inviolabilă iar noi ne aflam sub protecţia ei. Şi atunci, dacă regele James va veni în ajutorul nostru, nu vom mai avea nevoie de clanurile lui MacPherson, nu?

O sclipire de speranţă străluci o clipă în ochii lui Jenny, dar dispăru la fel de repede.

- Eu nu prea cred că ne aflam efectiv pe pământurile mănăstirii.

- Tata nu o să ştie asta, aşa că noi spunem că ne aflam. Şi cred că aşa va spune toată lumea.

Cu sprâncenele încruntate, intrigat, Royce stătea în picioare în faţa cortului său, cu privirea spre cortul mai mic de la marginea taberei, unde se aflau cele două femei ostatice. Eustace îl schimbase tocmai pe Lionel şi făcea de pază.

Lumina slabă a lumânării, care se strecura între pânza cortului şi pământ îi spunea lui Royce că femeile erau încă treze. Acum, în pacea relativă a luminii lunii, recunoscu în sinea lui că o parte din motivul pentru care fusese mai devreme în cortul lor era curiozitatea. Din clipa în care aflase că Jennifer se spălase pe faţă, simţise o curiozitate de netăgăduit să o vadă. Acum descoperea că era caraghios de curios în ceea ce privea culoarea părului ei. Judecând după sprâncenele ei arcuite, părul trebuia să fie castaniu sau roşcat, în timp ce sora ei era în mod clar blondă, dar Brenna Merrick nu-l interesa. Jennifer, da.

Aceasta era ca un puzzle ale cărui piese el trebuia să aştepte să le descopere pe rând şi fiecare dintre acestea era mai surprinzătoare decât precedenta.

Era clar că auzise şi ea neobişnuitele poveşti despre pretinsele lui atrocităţi şi totuşi nu era nici pe jumătate atât de îngrozită de el pe cât era majoritatea bărbaţilor. Astra era prima şi cea mai intrigantă piesă a jocului - fata întreagă. Curajul ei şi lipsa ei de frică.

Urmau apoi ochii - ochi enormi, care te captivau, de un albastru bogat, care-l ducea cu gândul la catifea. Ochi uluitori. Candizi şi expresivi, cu gene lungi, roşietice-cafenii. Ochii ei îl făcuseră să-şi dorească să-i vadă toată faţa iar astăzi, când i-a văzut-o, nu-i venea să creadă că se spunea despre ea că era o femeie ştearsă. Nu era ceea ce se zice o frumuseţe, dar nici „drăguţă” nu era cuvântul potrivit pentru ea, dar când se uitase în sus la el, astăzi în cort, rămăsese încremenit. Pomeţii obrajilor ei erau înalţi şi delicaţi, pielea era netedă ca alabastrul, uşor rozalie,

nasul, mic. În contrast cu aceste trăsături delicate, bărbia ei micuţă avea o ascuţime care trăda în mod clar încăpăţânarea şi totuşi, când a zâmbit, a putut jura că văzuse două mici gropiţe.

Una peste alta, era un chip intrigant, ademenitor, în mod categoric, ademenitor. Şi asta fusese înainte de a-şi fi permis să-şi amintească de buzele ei moi, generoase.

Smulgându-şi gândurile de la buzele lui Jennifer Merrick, Royce îşi ridică privirea, uitându-se intrigat la Eustace. Înţelegând întrebarea nerostită, Eustace se întoarse puţin, astfel ca focul de tabără să-i lumineze trăsăturile şi-şi ridică mâna dreaptă ca şi cum ar fi avut un ac delicat între cele două degete, apoi îşi mişcă braţul, lăsându-l să se înalţe şi să se lase încetişor în jos, în mişcarea ondulată a cusutului.

Fetele coseau. Royce găsi ideea aceasta destul de greu de înţeles, având în vedere ora înaintată. Propria lui experienţă cu femeile bogate era că acestea coseau anumite piese

speciale pentru familiile şi căminele lor, dar cârpitul îl lăsau pe seama servitoarelor. Presupuse, în timp ce încerca fără succes să descifreze conturul lui Jennifer, a cărei umbră se vedea prin pânza cortului, că femeile bogate coseau poate şi ca să aibă ce face când se plictiseau. Dar nu la ora asta din noapte şi nu la lumânare.

Cât de harnice erau fetele Merrick, îşi spuse el cu oarecare sarcasm şi neîncredere. Ce drăguţ din partea lor să vrea să-şi ajute răpitorii, reparându-le îmbrăcămintea. Câtă generozitate.

Cât de al naibii de nepotrivit.

Mai ales în cazul lui Lady Jennifer Merrick, a cărei ostilitate o experimentase, deja.

Îndepărtându-se de cort, Royce începu să înainteze în zig-zag, printre oamenii lui epuizaţi, răniţi în lupte, care dormeau pe pământ, înfăşuraţi în mantalele lor. Apropiindu-se de cortul lor, răspunsul evident la subita lor nevoie de a avea ace şi foarfece îl

izbi dintr-o dată, înjurând în timp ce iuţea pasul. Fără îndoială că fetele distrugeau hainele care le fuseseră date, îşi dădu el seama cu furie!

Brenna scoase un ţipăt de îngrozită surpriză când Lupul dădu de-o parte foaia de cort care ţinea de uşă şi se aplecă să intre, dar Jenny abia dacă tresări şi se ridică încet în picioare, cu o expresie politicoasă, bănuitoare, pe chip.

- Ia să vedem ce-aţi făcut voi aici, izbucni Royce luându-şi privirea de la Brenna care-şi dusese protector mâna la gât şi uitându-se la Jenny.

- Arată-mi!

- Cum să nu, am început tocmai să lucrez la cămaşa asta, spuse Jenny evaziv, punând cu grijă alături cămaşa căreia tocmai îi cususe împreună mânecile. Întinzându-se spre stiva cu haine pe care intenţiona să le îmbrace, ridică o pereche de pantaloni groşi de lână şi arătă spre peticul din faţă, frumos cârpit, ca să fie inspectat de Royce.

Total uluit, Royce se uită la cusătura mică, aproape invizibilă, pe care o făcuse aceasta. Mândră, îngâmfată, nedisciplinată şi încăpăţânată, recunoscu el pentru sine, dar şi o cusătoreasă a naibii de pricepută.

- Trece de inspecţia dumneavoastră, milord? Ne putem păstra slujbele, sire? spuse Jenny cu un vizibil uşor amuzament în glas.

Dacă ar fi fost altcineva decât prizoniera lui şi mândra fiică a duşmanului său, Royce ar fi fost tentat să o ridice în braţele sale şi să o sărute vârtos.

- Faceţi o treabă excelentă, recunoscu el, cinstit. Dădu să plece, apoi se întoarse brusc, cu braţul ţinând prelata de-o parte.

- Oamenii mei suferă de frig, în hainele lor rupte şi nepotrivite pentru vremea rea care vine. Vor fi fericiţi să ştie că ceea ce au, până sosesc hainele de iarnă, este cel puţin purtabil.

Jenny prevăzuse posibilitatea ca Royce să-şi da seama cât de periculoase ar putea fi ea şi Brenna în mână cu nişte foarfece şi că acesta ar putea chiar veni în inspecţie, aşa încât

pregătise pantalonii tocmai ca să-l păcălească. Totuşi, nu se aşteptase să-i facă un compliment cinstit şi se simţi oarecum stânjenită acum, când Royce arătase că mai avea un dram de omenie în el.

După plecarea lui, amândouă fetele se prăvăliră înapoi pe zdrenţe. Cu ochii pe stiva de. pături din colţ, tăiate fâşii, Brenna spuse cu ochii plini de teamă:

- Ah, Jenny, nu ştiu, dar eu nu m-am gândit la bărbaţii ăştia ca la nişte ... oameni.

Jenny nu-i mărturisi că şi ea se gândise la fel şi spuse, pentru amândouă:

- Ei sunt duşmanii noştri şi duşmanii tatălui nostru şi duşmanii regelui James.

În ciuda acestei convingeri, mâna ei ezită când se întinse după foarfecă, dar apoi îşi reveni, o înşfacă şi tăie cu stoicism o altă pelerină, gândindu-se la cel mai bun plan de evadare, pentru a doua zi dimineaţa.

Mult după ce Brenna, epuizată, adormi, Jenny zăcu trează, gândindu-se la toate lucrurile care puteau merge bine, sau prost.

CAPITOLUL CINCI

Cristale de gheaţă acopereau iarba, strălucind sub primele raze de soare. Jenny se ridică încetişor, atentă să nu o trezească pe Brenna mai devreme decât era nevoie. După ce-şi revizuise sistematic toate alternativele, ajunsese la planul cel mai realist şi se simţea aproape optimistă gândindu-se la şansele unei evadări reuşite.

- Este timpul? şopti Brenna cu glasul sugrumat de spaimă, întorcându-se pe spate ca să o vadă pe Jenny deja îmbrăcată, sub hainele ei, cu pantalonii groşi de stofă, cămaşa bărbătească şi vestonul pe care-l purtau dimineaţa, când paznicul le escorta în pădure, unde li se permiteau câteva minute de intimitate pentru necesităţile personale.

- Este timpul, spuse Jenny cu un zâmbet încurajator.

Brenna păli, dar se ridică şi începu să se îmbrace cu mâini tremurătoare.

- Aş vrea să nu fi fost atât de laşă, şopti Brenna cu mâna pe inima care-i bubuia, în timp ce se întindea, cu mâna liberă, după vestonul din piele.

- Nu eşti laşă, o linişti Jenny cu glas scăzut, tu îţi faci doar prea multe griji, şi asta cu mult înainte, pentru posibilele consecinţe ale tuturor actelor tale.

De fapt, continuă ea, ajutând-o să-şi înnoade la gât şnururile cămăşii, eşti chiar mai curajoasă decât mine. Pentru că dacă eu aş fi fost la fel de îngrozită ca tine de consecinţe, nu aş fi avut niciodată curajul să fac ceva.

Brenna tăcu, dar surâsul ei preocupat era o apreciere tăcută a complimentului.

- Ai cascheta?

Cum Brenna încuviinţă din cap, Jenny se aplecă şi-şi luă cascheta neagră cu care îşi va ascunde în curând părul lung, pe care şi-o ascunse acum în cingătoarea pantalonilor de sub fustă. Soarele se mai înălţase puţin, transformând cerul într-un cenuşiu apos, în

timp ce fetele aşteptau momentul în care va apărea uriaşul să le escorteze în pădure, rochiile lor largi, de călugăriţă, ascunzând hainele bărbăteşti de dedesubt.

Clipa se apropia şi Jenny îşi coborî vocea la o şoaptă, repetând pentru ultima oară planul, de teamă ca Brenna să nu uite, în panică, ce avea de făcut.

- Ţine minte, fiecare clipă va conta, dar noi nu trebuie să părem că ne grăbim, altfel vom atrage atenţia. Când îţi scoţi rochia, o ascunzi bine sub un tufiş. Speranţa noastră de a evada este aceea ca ei să caute două călugăriţe, nu doi băieţi. Dacă dau de hainele noastre, ne vor prinde înainte de a fi părăsit tabăra.

Brenna dădu din cap, înghiţi şi Jenny continuă.

- De îndată ce scăpăm de haine, stai cu ochii pe mine şi te mişti încetişor printre tufişuri. Nu asculta la nimic altceva şi nu te uita la nimic altceva. Când vor pricepe că am plecat, vor da alarma, dar pe noi nu ne

interesează asta, Brenna. Să nu-ţi fie teamă de gălăgie.

- Nu, spuse Brenna cu ochii mari deja, de spaimă.

- Noi rămânem în pădure şi ne deplasăm în jurul graniţei sudice a taberei, spre ţarcul unde sunt ţinuţi caii. Căutătorii nu se vor aştepta ca noi să ne îndreptăm înapoi spre tabără, ne vor căuta în direcţia opusă - intrând în pădure. Când ne apropiem de ocol, tu rămâi în pădure iar eu aduc caii. Cu puţin noroc, oricine stă de pază la cai va fi mai interesat să ne caute pe noi, decât caii.

Brenna dădu din cap şi Jenny se gândi cum să formuleze mai bine ce mai avea de spus. Ştia că dacă erau văzute, ea va fi cea care va trebui să creeze o diversiune pentru ca Brenna să reuşească să scape, dar a o convinge pe Brenna să continue drumul fără ea, nu avea să fie un lucru uşor. Cu voce joasă, poruncitoare, Jenny spuse în final:

- Iar acum, în cazul în care vom fi separate ...

- Nu! Nu. Nu ne putem separa, izbucni Brenna.

- Ascultă-mă! şopti Jenny atât de sever încât Brenna îşi înghiţi protestul.

- Dacă vom fi despărţite, trebuie să cunoşti restul planului, pentru ca eu să pot... să te prind din urmă, mai târziu. Când Brenna dădu din cap, fără chemare, Jenny îi luă într-ale ei mâinile umede şi i le strânse cu putere, ca pentru a-i insufla propriul ei curaj.

- Nordul este spre dealul acela înalt - cel de dincolo de ţarcul cailor. Ştii la care mă refer?

- Da.

- Bine. După ce aduc caii şi ne urcăm pe ei, rămânem în pădure, înaintând spre nord, până în vârful dealului. Odată ajunse acolo, coborâm luând-o spre vest, dar trebuie să rămânem în pădure. Când dăm de un drum, mergem paralel cu el, dar trebuie să rămânem tot timpul în pădure. Claymore va trimite probabil oameni să păzească drumurile, doar că aceştia vor căuta două călugăriţe de la mănăstirea Belkirk, nu doi bărbaţi tineri.

Dacă avem noroc, ne vom întâlni poate cu nişte călători şi ne vom alătura lor, ceea ce ne va ajuta să ne ascundem şi ne va mări şansele de succes.

Brenna, mai este ceva. Dacă ne recunosc şi se iau după noi, tu ţii cât poţi de repede direcţia pe care ţi-am spus-o iar eu o s-o iau în altă direcţie, ca să-i îndepărtez de tine. Dacă se întâmplă aşa, rămâi ascunsă cât poţi. Nu sunt mai mult de cinci, şase ceasuri până la mănăstire, dar dacă eu sunt prinsă, tu trebuie să mergi mai departe fără mine. Nu ştiu unde ne aflăm acum. Presupun că imediat după graniţa cu Anglia. Tu călăreşti spre nord-vest şi când ajungi într-un sat, întrebi care este direcţia spre Belkirk.

- Nu te pot părăsi, spuse Brena încet.
- Trebuie - ca să-i poţi aduce pe tata şi pe oamenii lui să mă salveze.

Chipul Brennei se lumină uşor când înţelese că în final avea să o ajute pe Jenny, nu să o abandoneze şi Jenny îi zâmbi cu toată faţa.

- Sunt sigură că sâmbătă ne vom afla la Merrick.

- La Merrick? izbucni Brenna. Nu ar trebui să rămânem la mănăstire şi să trimitem pe cineva să-l anunţe pe tatăl nostru de cele întâmplate?

- Dacă vrei, tu poţi rămâne la mănăstire iar eu o s-o rog pe Mama Ambrose să-mi dea o escortă ca să-mi pot continua drumul spre casă, undeva în cursul zilei de astăzi sau la noapte. Tata e convins că noi suntem ostatice aici, aşa încât trebuie să ajung imediat la el, înainte de a accepta condiţiile. În plus, precis că o să vrea să ştie câţi oameni se află aici, ce arme au, chestii dintr-astea, la care numai eu pot răspunde.

Brenna încuviinţă din cap, dar nu numai pentru asta dorea Jenny să se ducă personal la Merrick, şi amândouă ştiau bine de ce. Mai mult ca orice, Jenny dorea să facă ceva pentru care tatăl şi clanul ei să fie mândri de ea, iar aceasta era ocazia de aur. Când şi dacă va

reuşi, dorea să fie acolo, să vadă asta cu ochii ei.

Paşii santinelei se auziră afară şi Jenny se ridică în picioare, cu o privire politicoasă, chiar conciliantă. Brenna se ridică, arătând ca şi cum avea să dea ochii cu moartea.

- Bună dimineaţa, spuse Jenny în timp ce Sir Godfrey le escorta spre pădure? Mă simt ca şi cum nu aş fi dormit destul.

Sir Godfrey, un bărbat la vreo treizeci de ani, îi aruncă o privire ciudată - asta pentru că, îşi spuse Jenny, nu-i adresase până atunci nici un cuvânt politicos; apoi înţepeni când privirea îngheţată a acestuia păru să coboare în jos, de-a lungul hainelor ei, acum căptuşite cu cele bărbăteşti.

- Aţi dormit puţin, spuse el, evident conştient de eforturile lor nocturne, cu acul.

Paşii le erau înăbuşiţi de iarba udă, în timp ce Jenny mergea la dreapta acestuia iar Brenna, împiedicat, lângă ea.

Simulând un căscat, îi aruncă lui Godfrey o privire piezişă.

- Sora mea chiar se simte slăbită pentru că a stat atât de târziu. Ar fi tare bine pentru noi dacă ne-aţi permite câteva minute să ne împrospătăm la râu.

Faţa lui adânc brăzdată, bronzată de soare, se întoarse spre ea, studiind-o cu un amestec de suspiciune şi neîncredere, apoi Sir Godfrey încuviinţă din cap.

- Cincisprezece minute, spuse el şi Jenny se simţi în al nouălea cer, dar vreau să pot vedea tot timpul capul cel puţin a uneia dintre voi.

Rămase santinelă la marginea pădurii, cu profilul întors spre ele, cu ochii, Jenny ştia bine, nu mai jos de capetele lor. Până acum nici unul dintre ei nu manifestase dorinţa lascivă de a le privi când erau parţial dezbrăcate şi astăzi Jenny le era în mod special recunoscătoare.

- Fii calmă, îi porunci ea Brennei conducând-o direct la râu. Odată acolo, merse de-a lungul apei, îndreptându-se cât putu mai mult spre pădure, neîndrăznind să-i dea lui Sir

Godfrey ocazia de a intra în pădure, pe urmele lor, apoi se opri în spatele unei ramuri joase de copac, aplecată deasupra unui desiş de tufişuri.

- Apa pare rece, Brenna, strigă Jenny, ridicând glasul ca să poată fi auzită de paznicul lor, care, astfel, să nu simtă nevoia să le urmărească prea îndeaproape. în timp ce vorbea, Jenny rămasă sub ramura copacului, îşi scoase cu grijă vălul şi testemelul, făcându-i semn Brennei să facă la fel. Când cele două văluri scurte fură înlăturate, Jenny se lăsă cu grijă jos, ţinând vălul deasupra capului, ca şi cum capul ei ar fi fost în continuare în spatele lui şi îl atârnă pe ramura de deasupra ei. Mulţumită, merse încovoiată spre Brenna care-şi ţinea şi ea vălul deasupra capului, i-l luă din mâinile tremurânde şi îl agăţă cât putu de bine, de tufiş.

Două minute mai târziu cele două fete îşi ascunseseră bine hainele cenuşii sub hăţiş, făcând o movilită de frunze şi rămurele deasupra lor ca să le ascundă privirilor. într-

un moment de inspiraţie, Jenny vârî mâna sub movilită şi îşi luă batista. Ducându-şi un deget la buze, îi făcu Brennei un semn cu ochiul şi merse repede, târâş, vreo cincisprezece metri în direcţia opusă de cea în care intenţionau să o ia. Oprindu-se doar cât să agate batista albă de o ramură smulsă, ca şi cum ar fi pierdut-o în efort, se întoarse şi alergă spre Brenna.

- Asta ar trebui să-i păcălească iar nouă să ne lase mai mult timp, spuse ea. Brenna încuviinţă din cap, părând îndoită şi plină de speranţă totodată şi cele două femei se uitară o clipă una la alta, verificându-şi reciproc înfăţişarea. Brenna întinse mâna, îi trase lui Jenny cascheta mai jos peste urechi, îi vârî dedesubt o şuviţă roşcată, rătăcită şi dădu mulţumită din cap.

Cu un zâmbet de satisfacţie şi încurajare, Jenny o luă de mână şi o conduse repede în pădure, luând-o spre nord, rămânând în perimetrul taberei, rugându-se ca Sir Godfrey să le acorde cele cincisprezece minute

promise şi cine ştie, poate chiar ceva mai mult.

Câteva minute mai târziu se aflau deja în spatele ţarcului unde erau ţinuţi caii, ghemuite în spatele tufişurilor, ţinându-şi respiraţia.

- Stai aici şi nu te mişca! spuse Jenny observând cu privirea imediata vecinătate, căutând santinela care cu siguranţă fusese postată aici, la caii de luptă. O văzu dormind buştean pe jos, în capătul celălalt al ţarcului.

- Paznicul doarme în post, şopti ea victorioasă, întorcându-se spre Brenna, apoi adăugă, încet:

- Dacă se trezeşte şi mă prinde încercând să fur caii, urmează planul, mergând pe jos. Înţelegi? Rămâi în pădure şi ia-o spre dealul din spatele nostru.

Fără să mai aştepte răspunsul, Jenny începu să înainteze pe brânci. La marginea pădurii se opri să se uite în jur. Tabăra era încă parţial adormită, amăgită de dimineaţa cenuşie, cu cer acoperit, Că era mai devreme

decât în realitate. Caii erau aproape la un braţ distanţă de ea.

Santinela tresări doar o singură dată, în somn şi Jenny apucă de căpăstru dogeai agitaţi şi-i conduse spre funia care forma ţarcul. înălţându-se incomod în vârful picioarelor, ridică funia suficient ca să poată trece caii pe sub ea şi în două minute îi dădu Brennei unul dintre animale şi amândouă le mânară repede adânc în pădure, cu zgomotul copitelor înfundat de stratul gros de frunze putrede, ude de roua dimineţii.

Jenny îşi stăpânea cu greu zâmbetul triumfător în timp ce îndreptau caii spre un copac căzut pe care-l folosiră ca să încalece, apoi o porniră spre pantele abrupte din spatele lor. Se aflau încă în drum spre culmea înaltă, când începură să se înalţe spre ele sunetele slabe ale alarmei.

Zarva stârnită nu mai făcu necesară deplasarea lor în linişte şi în strigătele oamenilor, fetele îşi împunseră deodată caii

cu tocurile şi aceştia se năpustiră înainte, prin desişul pădurii.

Amândouă erau călăreţe experte şi amândouă se adaptară repede călăritului încălecat. Totuşi, lipsa şeilor era o frână, pentru că trebuiau să se ţină tare cu genunchii, ceea ce caii de luptă considerau un semnal de mărire a vitezei şi ele trebuiau să se agate de căpăstru ca să nu cadă. În faţa lor se afla creasta înaltă după care, de cealaltă parte, se aflau poate un drum, mănăstirea şi în final, domeniul Merrick. Se opriră o clipă pentru ca Jennifer să se poată orienta, dar pădurea obtura puţinul soare existent şi Jenny renunţă, forţată să se orienteze după instinct.

Jennifer zâmbi, mângâind greabănul gros, mătăsos, al enormului cal de luptă pe care-l călărea şi spuse:

- Brenna, mă gândesc la legendele despre Lup - despre calul său. Nu se spune că numele lui este Thor şi că este cel mai iute cal de luptă? Şi cel mai inteligent?

- Da, răspunse Brenna tremurând puţin în răsăritul rece, în timp ce caii începură să-şi aleagă drumul prin pădurea deasă.

- Şi nu se spune, continuă Jenny, că este negru ca păcatul şi nu are decât o stea albă în frunte, ca semn de recunoaştere?

- Da.

- Şi nu cumva calul de sub mine are o astfel de stea?

Brenna întoarse capul să se uite şi încuviinţă.

- Brenna, spuse Jenny râzând încetişor, l-am furat pe Thor, calul negru al atotputernicului Lup!

Animalul îşi ciuli urechile când îşi auzi numele şi Brenna uită de grijile ei şi izbucni în râs.

- Acum înţeleg de ce era legat şi ţinut mai departe de ceilalţi, adăugă Jenny veselă, purtându-şi apreciativ privirea de-a lungul magnificului animal. Asta explică şi de ce, când am pornit-o prima oară în galop ca să ne îndepărtăm de tabără, el era mult mai rapid

decât calul tău şi a trebuit să-l înfrânez. Aplecându-se în faţă, mângâie din nou grumazul animalului.

- Ce frumuseţe eşti, şopti ea fără nici un resentiment pentru cal, numai pentru fostul lui proprietar.

Godfey stătea în faţa cortului lui Royce, cu vocea lui gravă răguşită de furie, cu gâtul gros, bronzat, înroşit de jenă.

- Royce, femeile au ... au ...fugit, cam acum trei sferturi de ceas, Arik, Eustace şi Lionel le caută în pădure.

Royce se opri din gestul de a se întinde după o cămaşă, cu chipul aproape comic de neîncredere, în timp ce se uita la cel mai destoinic şi de temut cavaler al său.

- Ce au făcut? spuse el, pe chip cu un zâmbet neîncrezător, amestecat cu un început de enervare. Vrei să-mi spui, izbucni el smulgând furios cămaşa din stiva de haine pe care le cârpiseră ostaticele noaptea trecută, că te-ai lăsat păcălit de două fete naive?

Royce îşi vârî un braţ pe mânecă, apoi se uită furios, nevenindu-i să creadă, la deschizătura mânecii care refuza să se despartă pentru ca pumnul lui să poată trece prin ea. înjurând sălbatic în barbă, smulse o alta, îi cercetă manşeta să se asigure că era necusută şi-şi vârî braţul în ea. Dar mâneca se desprinse de restul cămăşii şi căzu înapoi, ca fermecată.

- Jur pe Dumnezeu, scuipă Royce printre dinţi, că în clipa în care o să pun mâna pe vrăjitoarea cu ochi albaştri, o s-o ... Azvârlind cămaşa cât colo, se duse la un cufăr, scoase o cămaşă nouă de acolo şi şi-o trase pe el, prea furios ca să-şi termine propoziţia. întinzându-se automat după sabia scurtă şi-o prinse la brâu şi trecu furios pe lângă Godfey.

- Arată-mi unde le-ai văzut ultima oară, spuse el răstit.

- Aici, în pădure, spuse Godfrey ducându-l spre locul unde atârnau de ramuri cele două văluri. Ă... nu ... nu este necesar să audă şi ceilalţi asta, nu?

Un zâmbet scurt sclipi în ochii lui Royce în timp ce-i aruncă o căutătură piezişă uriaşului de lângă el, înţelegând dintr-o dată că mândria lui Godfrey suferise o gravă lovitură şi că acesta spera că totul va rămâne doar între ei.

- Nu este nevoie să sunăm alarma, spuse Royce, picioarele lui uriaşe purtându-l de-a lungul malului apei, cu privirea scrutând printre copaci şi prin tufişuri.

- Nu o să ne fie prea greu să le prindem.

După o oră nu mai era chiar aşa de sigur de asta şi amuzamentul fu înlocuit de mânie. Avea nevoie de femeile astea, ostatice. Ele erau cheia care îi va deschide porţile castelului lui Merrick, poate fără vărsare de sânge şi pierderea unor oameni valoroşi.

Cei cinci bărbaţi periară împreună pădurea, îndreptându-se spre est, crezând că una dintre fete îşi pierduse batista în goana ei, dar când nu găsiră nici o urmă dincolo de locul respectiv, Royce ajunse la concluzia că probabil una dintre fete - afurisita aia cu ochii

albaştri, fără îndoială - avusese sclipirea de spirit de a agăţa cârpa aia acolo, ca să-i îndrepte în mod deliberat spre o pistă falsă. Era absurd - incredibil. Dar, aparent, adevărat.

Cu Godfrey de o parte şi cu un aprig Arik de cealaltă, Royce trecu pe lângă cele două văluri cenuşii şi le smulse furios de pe ramuri.

- Sunaţi alarma şi formaţi o echipă care să cerceteze fiecare bucăţică din pădurea asta, ordonă el trecând prin dreptul cortului fetelor. Fără îndoială că se ascund prin tufişuri. Pădurea asta este atât de deasă încât poate că am şi trecut pe lângă ele.

Mai bine de patruzeci de oameni formară o linie continuă, începând să pieptene pădurea, pornind de la marginea râului şi înaintând încet, căutând sub fiecare tufiş şi buştean. Minutele deveniră un ceas, apoi două, până când în final se făcu după-amiază.

Stând pe malul pârâului unde fuseseră văzute ultima oară fetele, Royce scruta dealurile acoperite de păduri dese, dinspre

nord, expresia lui devenind tot mai dură cu fiecare clipă care trecea fără ca ostaticele lui să fie găsite. Vântul se înteţise şi cerul era acoperit.

Se apropie Ştefan, atunci întors dintr-o expediţie de vânătoare, în care pornise noaptea trecută. Urmând îngrijorat privirea lui Royce îndreptată spre cel mai înalt deal dinspre nord, spuse:

- Am auzit că fetele au fugit în dimineaţa asta. Chiar crezi că au ajuns până acolo?

- Nu au avut timp mergând pe jos, răspunse Royce, cu vocea răguşită de mânie. Dar am trimis oameni să cerceteze drumul, în cazul în care au ales calea mai lungă, din jurul dealului. Au întrebat toţi trecătorii pe care i-au întâlnit, dar nimeni nu a văzut două femei tinere. Un sătean a văzut doi tineri urcând călare dealul, atâta tot.

- Oriunde ar fi, vor pierde direcţia, pe dealurile acelea nu e destul soare ca să-l

folosească pentru orientare. în plus, ele nu ştiu unde se află, ca să ştie încotro s-o apuce.

Stefan rămase tăcut, scrutând cu ochii dealurile îndepărtate, întorcându-se apoi brusc spre Royce.

- Adineauri, când am intrat în tabără, m-am întrebat dacă nu cumva ai decis să pleci singur la vânătoare, azi-noapte.

- De ce? întrebă Royce .

Stefan ezită, ştiind că Royce preţuia puternicul cal negru de luptă, pentru loialitatea şi enormul lui curaj, mai mult poate decât pe unii oameni. De fapt, comportamentul lui Thor pe câmpul de luptă devenise aproape la fel de legendar ca acel al stăpânului său. O renumită doamnă de la curte se plânsese odată prietenelor ei că dacă Royce Westmoreland i-ar acorda jumătate din atenţia pe care i-o acordă calului ăluia afurisit, s-ar considera norocoasă. Iar Royce replicase, cu sarcasmul lui cunoscut, că dacă doamna ar avea jumătate din loialitatea şi inima calului său, ar lua-o de nevastă.

Iar în tabără nu exista nici un om care să fi îndrăznit să scoată calul lui Royce afară din ţarc, pentru un scurt galop. Ceea ce însemna că altcineva o făcuse.

- Royce ...

Royce se întoarse, simţind ezitarea din glasul fratelui său, dar privirea îi fu atrasă brusc spre terenul din dreptul lui Ştefan, unde frunzele şi crengile formau o nefirească ridicătură, la baza unui tufiş. Un al şaselea simţ îl făcu să dea cu vârful cizmei în ridicătură, şi atunci văzu, inconfundabilul cenuşiu sumbru al veşmintelor de călugăriţă. Aplecându-se, se întinse şi trase de haine, exact în clipa în care Ştefan adăugă:

- Thor nu este în ţarc, cu ceilalţi cai. Probabil că l-au luat fetele, fără ştirea pazei.

Royce se îndreptă încet, cu fălcile încleştate, în timp ce se uita la hainele aruncate acolo, cu vocea ascuţită de furie.

- Noi am căutat două călugăriţe care mergeau pe jos. Ar fi trebuit să căutăm doi bărbaţi scunzi, călare pe calul meu. Înjurând

în barbă, Royce se întoarse pe călcâie şi o luă spre ţarcul în care erau ţinuţi caii. Trecând prin dreptul cortului fetelor, aruncă hainele cenuşii, părăsite, prin deschizătura acestuia, cu un gest furios şi dezgustat şi o rupse la fugă, cu Ştefan în urma lui.

Paznicul uriaşului ţarc îşi salută stăpânul şi se dădu înapoi, cuprins de spaimă, când Lupul întinse mâna şi îl apucă de veston, ridicându-l cu picioarele în aer.

- Cine a făcut de pază dimineaţă, la răsăritul soarelui?

- Eu... eu, milord.

- Ţi-ai părăsit cumva postul?

- Nu! Milord, nu! strigă omul, ştiind că pedeapsa pentru asta, în armata regelui, era moartea.

Royce îl aruncă dezgustat într-o parte. Peste câteva minute, un grup de doisprezece oameni, cu Royce şi Ştefan în frunte, galopau de-a lungul drumului, îndreptându-se spre nord. Când ajunseră la dealurile abrupte care

se aflau între tabără şi drumul nordic, Royce opri brusc calul, strigând ordine.

Presupunând că femeile nu au avut nici un accident sau nu au pierdut direcţia, Royce ştia că acestea coborâseră deja de partea cealaltă şi urcaseră următoarea coastă. Chiar şi aşa, trimise patru oameni cu ordinul de a căuta dealurile , dintr-o parte într-alta.

Cu Ştefan, Arik şi ceilalţi cinci oameni rămaşi, Royce înfipse pintenii în cal, pornind în galop. După două ceasuri ocoliseră dealul şi o porniră spre drumul nordic. O bifurcaţie ducea spre nord-est, cealaltă, spre nord-vest. încruntându-se nesigur, Royce le făcu semn oamenilor să oprească, gândindu-se pe ce cale ar fi putut-o lua femeile. Dacă acestea nu ar fi avut prezenţa de spirit să lase batista aia nenorocită în pădure ca să-şi inducă în eroare urmăritorii, ar fi luat-o cu toţi oamenii lui spre nord-vest. Dar aşa, nu putea ignora posibilitatea ca ele să fi ales în mod deliberat un drum care că le fi ajutat să câştige o jumătate de zi de mers. Royce ştia că asta le-a

fi costat timp, dar le conferea siguranţă. Totuşi, se îndoia că fetele ştiau care era direcţia bună spre casa lor. Se uită la cer; mai rămăseseră cel mult două ore de lumină. Drumul spre nord-vest părea să o ia, în depărtare, sus, pe dealuri. Drumul cel mai scurt era totodată şi cel mai dificil de traversat noaptea. Două femei, îngrozite şi vulnerabile, deşi îmbrăcate în bărbaţi, ar alege cu siguranţă drumul cel mai sigur şi mai uşor, chiar dacă era mai lung. Hotărându-se, îl trimise pe Arik cu restul oamenilor să cerceteze o întindere de douăzeci de mile din acest drum.

Pe de altă parte, îşi spunea Royce furios în timp ce-şi mâna calul spre drumul spre nord-vest, făcându-i semn lui Ştefan să-l urmeze, vrăjitoarea aia arogantă, uneltitoare, cu ochi albaştri, era în stare să se fi aventurat singură pe dealuri, noaptea. Asta e în stare să aibă curaj să facă orice, îşi spuse el cu furie crescândă, gândindu-se cât de politicos îi mulţumise el pentru hainele reparate noaptea

trecută, şi cât de dulce de gentilă fusese ea, acceptându-i mulţumirile. Nu cunoştea frica. Nu, încă. Dar când o să pună mâna pe ea, o s-o înveţe ce înseamnă. O s-o înveţe să-i fie frică de el.

Fredonând veselă în sinea ei, Jenny mai adăugă ceva vreascuri la focul pe care-l aprinsese folosind cremenea care i se dăduse ieri să-şi aprindă lumânările pentru cusut. Undeva în pădurea deasă din jur, un animal urla înfricoşător la luna care se înălţa, iar Jenny fredona şi mai decisă, ascunzându-şi instinctivul fior de groază sub un zâmbet larg, încurajator, ca să o liniştească pe sărmana Brenna. Ameninţarea ploii trecuse, lăsând în urmă un cer negru, înstelat, luminat de o lună rotundă, galbenă, pentru care Jenny era profund recunoscătoare. Ploaia era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit acum.

Animalul urlă din nou şi Brenna îşi strânse mai mult în jurul trupului pătura calului,

întrebând-o în şoaptă pe Jenny, fixând-o cu ochi încrezători:

- Jenny, ce-am auzit acum este ceea ce cred eu? Ca şi cum cuvântul ar fi fost de nerostit, îl formă doar, cu buzele palide.

Jenny era convinsă că erau mai mulţi lupi, nu doar unul.

- Te referi la bufniţă? improviza ea, zâmbind.

- Nu a fost o bufniţă, spuse Brenna şi Jenny se chirci alarmată când un acces de tuse urâtă o cuprinse pe sora ei, lăsând-o fără suflu. Sensibilitatea la plămâni, care o supărase pe Brenna aproape tot timpul, de mică, revenise în noaptea aceasta, agravată de frigul umed şi de spaima ei.

- Chiar dacă nu a fost o bufniţă, spuse Jenny cu blândeţe, nici un prădător nu se va apropia de focul ăsta - ştiu asta. Garrik Carmichael mi-a spus într-o noapte, când ne întorceam toţi trei de la Aberdeen şi zăpada ne-a obligat să campăm. A făcut un foc şi ne-a spus asta, lui Becky şi mie.

În clipa aceea, pericolul de a menţine focul o îngrijora pe Jenny aproape la fel de mult ca şi pericolul lupilor. Un foc mic, chiar şi în pădure, putea fi văzut de la mare distanţă şi cu toate că se aflau la câteva sute de metri de drum, nu putea scăpa de sentimentul că urmăritorii lor încă le mai puteau găsi.

Încercând să-şi uite grijile, îşi strânse genunchii la piept, îşi sprijini bărbia de ei şi arătă spre Thor.

- Ai văzut vreodată în viaţa ta un animal aşa magnific ca acesta? La început am crezut că o să mă arunce de pe el, azi-dimineaţă când l-am încălecat, apoi însă a părut că înţelege urgenţa noastră şi s-a liniştit. Şi tot timpul, asta este cel mai ciudat, părea că ştie ce vreau de la el, fără măcar să trebuiască să-l impulsionez sau să-l ghidez. Închipuie-ţi încântarea tatei, la întoarcerea noastră, că nu doar am scăpat din ghearele Lupului, dar am făcut-o chiar în spinarea calului său!

- Nu poţi fi sigură că e calul lui, spuse Brenna părând cuprinsă de teamă la gândul de a fi furat un cal de mare valoare şi faimă.

- Fireşte că e al lui! declară Jenny mândră. Este exact cum vorbesc menestrelii despre el, în cântecele lor. În plus, se uită la mine ori de câte ori îi pronunţ numele.

Ca să ilustreze, Jenny îi spuse încet numele şi calul îşi înălţă capul magnific, uitându-se la ea cu ochi atât de inteligenţi, încât păreau omeneşti.

- El este! spuse Jenny jubilând, dar Brenna păru să se chircească la gândul acesta. Spuse în şoaptă, studiind cu ochii ei mari, cafenii, zâmbetul curajos, hotărât al surorii ei:

- Oare de ce ai tu atât de mult curaj, iar eu, atât de puţin?

Jenny spuse, chicotind uşor:

- Pentru că Domnul nostru este un Dumnezeu corect şi de vreme ce tu ai primit atâta frumuseţe, a vrut să-mi ofere şi mie ceva, în schimb.

- Ah, dar ... Brenna se opri dintr-o dată când superbul cal negru îşi ridică brusc capul şi necheză puternic în noapte.

Ridicându-se în picioare, Jenny se repezi la Thor, punându-şi mâna pe botul acestuia ca să-l facă să tacă.

- Repede - stinge focul, Brenna! Cu pătura. Cu inima bubuindu-i, Jenny îşi ciuli urechile aşteptând zgomotul călăreţilor, simţindu-le prezenţa chiar dacă nu-i putea încă auzi. Spuse frenetic:

- Ascultă-mă. în clipa în care eu mă urc pe Thor, dă drumul calului tău, trimiţându-l în - goană în pădure, în direcţia asta, apoi aleargă aici şi ascunde-te după copacul ăsta căzut. Nu te mişca de acolo şi nu scoate nici un sunet, până nu mă întorc.

În timp ce vorbea, Jenny se ajută de o buturugă şi se urcă în spinarea lui Thor.

- Îl scot pe Thor în drum şi o iau în sus, pe urcuşul acela. Dacă diavolul ăla de conte este acolo, o să alerge după mine. Şi Brenna, adăugă ea fără suflu, întorcându-l deja pe

Thor spre drum, dacă mă prinde şi nu mă întorc, îndreaptă-te spre mănăstire şi urmează planul nostru, trimite-l pe tata să mă salveze.

- Dar... şopti Brenna, tremurând de spaimă.

- Fă asta! Te rog! o imploră Jenny şi-şi porni calul în galop prin pădure, spre drum, făcând în mod deliberat cât mai mult zgomot ca să înlăture orice urmăritor din direcţia Brennei.

- Acolo! îi strigă Royce lui Ştefan arătând spre umbra întunecată care gonea spre culmea înaltă, dând apoi pinteni cailor, luând-o la goană spre drum, în urmărirea calului şi călăreţului. Când ajunseră în dreptul locului unde campaseră fetele, mirosul trădător al focului proaspăt stins îi făcu pe Royce şi Ştefan să se oprească brusc.

- Cercetează tabăra, strigă Royce, pornind deja mai departe, în galop. Poate o găseşti acolo pe fata mai mică.

- La naiba, dar ştie să călărească! îşi spuse Royce aproape în admiraţie, cu privirea

fixată pe silueta mică, aplecată mult pe grumazul lui Thor, în timp ce încerca, fără succes, să păstreze distanţa de trei sute de metri dintre ei. Royce ştiu instinctiv că era Jenny, nu timida ei soră - la fel cum ştia că în faţa lui galopa Thor. Thor alerga din tot sufletul lui, dar nici măcar viteza galantului armăsar negru nu putea recupera timpul pierdut ori de câte ori Jennifer refuza să îl lase să sară vreun obstacol mai mare, făcându-l să-l ocolească. Fără şa îi era greu să rămână în echilibru, dacă-l lăsa să sară prea sus.

Royce redusese distanţa dintre ei la cincizeci de metri şi se apropia repede, când Thor viră brusc afară din poteca pe care se afla şi refuză să sară peste un copac căzut, un semn sigur că simţise pericolul şi încerca să se protejeze pe el şi pe călăreţ. Un strigăt de alarmă şi groază ţâşni din gâtlejul lui Royce, când privi în noapte şi îşi dădu seama că dincolo de copacul căzut nu mai era altceva decât o prăpastie adâncă şi golul.

- Jennifer, nu! urlă el, dar ea nu îi luă în seamă atenţionarea.

Îngrozită până la isterie, Jennifer aduse calul înapoi, îl struni şi îşi vârî tocurile în flancurile lui lucioase.

- Dă-i drumul! strigă ea şi după o clipă de ezitare, calul uriaş îşi strânse sub el picioarele din spate şi se lansă într-un salt puternic. Un strigăt omenesc sfâşie noaptea, aproape în aceeaşi clipă în care Jenny îşi pierdu echilibrul şi alunecă de pe calul în salt, rămânând o clipă agăţată de coama lui deasă, înainte de a se prăbuşi cu zgomot în ramurile copacului căzut. Apoi se auzi un alt sunet - bufnitura cumplită a unui animal uriaş plonjând pe o pantă abruptă şi rostogolindu-se spre moarte.

Jenny se căţăra nesigură din hăţişul ramurilor, când Royce coborî de pe calul lui şi veni alergând spre stâncă. Jenny îşi dădu părul din ochi şi văzu acum că la câteva picioare în spatele ei nu mai era altceva decât un gol negru, apoi îşi îndreptă privirea spre

răpitorul ei, dar acesta se uita în jos, cu maxilarele încleştate. Era atât de vlăguită şi dezorientată, încât nu protestă când Royce o apucă de braţ într-o strânsoare dureroasă şi o trase cu el, coborând panta abruptă.

Pentru o clipă, Jenny nu înţelese ce vroia acesta, apoi mintea i se limpezi puţin. Thor! Îşi căuta calul! Jenny mătură sălbatic cu privirea terenul accidentat rugându-se ca, printr-o minune, magnificul animal să fi scăpat teafăr. Îl văzu în aceeaşi clipă cu Royce, forma nemişcată, neagră, zăcând doar la câţiva metri mai încolo, la picioarele unui bolovan care-i întrerupsese căderea şi-i fracturase gâtul.

Royce îi eliberă braţul împingând-o şi Jenny rămase în loc, paralizată de remuşcări şi durere, uitându-se la superbul animal pe care-l ucisese cu neîndemânarea ei. Ca într-un vis, îl privea acum pe cel mai de temut războinic englez îngenunchind cu un picior lângă sărmanul lui cal mort, mângâindu-i încetişor blana neagră, lucioasă şi spunând

cuvinte pe care nu le putea auzi prea bine, cu o voce răguşită.

Ochii i se înceţoşară de lacrimi, dar când Royce se ridică şi se întoarse brusc spre ea, panica se alătură tristeţii. Instinctul îi spuse să fugă şi se întoarse să o ia la goană, dar nu fu destul de iute. Royce o prinse de păr şi o trase înapoi, înfigându-şi cu cruzime degetele în scalpul ei. Cu ochii lucioşi, însufleţiţi de ură, îi spuse sălbatic:

- Să fii blestemată! Calul ăsta pe care l-ai omorât a avut mai mult curaj şi mai multă loialitate decât majoritatea oamenilor! A avut atât de al naibii de mult din amândouă, încât te-a lăsat să-l trimiţi la moarte.

Durerea şi groaza de pe chipul palid al lui Jenny erau aproape palpabile, dar fără nici un efect pentru răpitorul ei, care o strânse mai tare, mai dureros de păr, trăgându-i şi mai mult capul pe spate.

- A ştiut că dincolo de copac nu era decât un hău şi te-a prevenit, după care te-a lăsat să-l trimiţi la moarte!

Ca şi cum nu mai putea avea încredere în forţa lui de stăpânire, îi dădu brusc drumul la păr, ca să o apuce de încheietura mâinii, trăgând-o brutal pe drumul în sus, afară din prăpastie. Abia atunci îşi dădu Jenny seama că o luase jos cu el doar ca să o împiedice să-i fure celălalt cal. Doar că ea fusese atât de răvăşită încât nici măcar nu se gândise la asta, deşi i se oferise oportunitatea. Acum începea să-şi revină în simţiri şi în timp ce el o urca pe spinarea calului, apăru o altă ocazie. Exact în clipa în care contele dădu să-şi ridice piciorul peste spinarea calului, Jenny se întinse brusc spre hăţuri, reuşind să-i smulgă unul, din mâini. Planul ei eşua pentru că Royce se urcă fără efort pe calul în alergare, petrecându-şi apoi braţul pe după talia ei, într-o strânsoare care o lăsă fără aer.

- Mai încearcă o singură dată ceva, îi şopti el în ureche cu o furie atât de puternică încât Jenny se făcu mică, şi o să te fac să regreţi cât o să trăieşti! Mă înţelegi? Royce îşi sublinie întrebarea strângând-o şi mai tare.

- Da! spuse Jenny fără sufle şi acesta îşi slăbi încetişor apăsarea pe coşul pieptului.

Ghemuită în spatele copacului căzut unde o instruise Jenny să rămână, Brenna îl privea pe Ştefan Westmoreland îndreptându-se spre luminiş, cu calul ei. Din locul unde se afla nu vedea decât picioarele animalului, pământul pădurii şi în clipa în care acesta descăleca, picioarele bărbatului. Brenna decise înnebunită că ar fi trebuit să alerge mai adânc în pădure, dar dacă ar fi făcut asta, poate că s-ar fi rătăcit. În plus, Jenny îi spusese să rămână locului iar Brenna o asculta întotdeauna, în astfel de situaţii, pe Jenny.

Picioarele bărbatului îl aduseră mai aproape. Acesta se opri lângă foc, răscolind cu vârful cizmei cărbunii aproape stinşi şi Brenna simţi instinctiv că ochii lui scrutau tufişul întunecat după care se ascundea. Bărbatul se mişcă brusc, venind spre ea şi pieptul începu să i se înalţe şi să coboare în spasme de groază, în timp ce plămânii i se

luptau pentru aer. Astupându-şi gura cu mâinile, încercă să-şi înăbuşe accesul de tuse care o cuprinsese, în timp ce se uita, cu spaimă îngheţată, la vârfurile cizmelor care se aflau la doar câţiva centimetri de ale ei.

- Gata acum, tună vocea puternică în micul luminiş, haide, ieşi afară, milady. Ne-ai oferit o vânătoare pe cinste, dar acum vânătoarea s-a terminat.

Sperând că era o capcană şi că de fapt el nu ştia că ea se afla acolo, Brenna se ghemui şi mai mult în ascunzătoarea ei.

- Foarte bine, oftă bărbatul, înseamnă că trebuie să mă aplec să te scot eu de acolo. După care se aplecă brusc şi într-o clipă o mână uriaşă pătrunse printre ramuri, bâjbâind în jur şi închizându-se, în final, pe sânul Brennei.

Un strigăt indignat de groază i se împotmoli în gât când mâna acestuia se deschise, apoi se închise înapoi la loc, ca şi cum ar fi încercat să identifice ce anume găsise. Când în sfârşit identifică, îşi smulse

mâna înapoi, o clipă şocat, apoi o lansă din nou, o apucă pe Brenna de braţ şi o trase afară.

- Ei, ca să vezi, spuse Ştefan fără să zâmbească, s-ar părea că am dat peste o zână a pădurii.

Brenna nu avea destul curaj ca să se lupte cu el sau să-l muşte, aşa cum făcuse Jenny cu fratele lui, dar reuşi totuşi să-i arunce o privire încruntată când o ridică pe calul ei şi încalecă apoi pe al lui, ţinând în mână Miele ambilor cai.

Când ieşiră din pădure în drum, Brenna se rugă în gând ca Jenny să fi scăpat, apoi se întări ca să se uite în sus, pe drumul spre culme. Inima îi sări din piept când o văzu pe Jenny venind călare spre ea, în faţa Lupului Negru, pe calul acestuia. Ştefan îşi aduse calul să meargă în pas, alături de Royce.

- Unde e Thor? întrebă el dar expresia ucigaşă de pe chipul lui Royce îi răspunse înaintea vocii.

- E mort.

Royce îşi continuă drumul tăcut, cu buzele lipite, devenind tot mai furios cu fiecare clipă care trecea, în afara cumplitei dureri pe care o resimţea pentru dispariţia lui Thor, era obosit, flămând şi teribil de enervat că o fată tânără (pe Brenna o considera în mod corect, nevinovată) cu părul roşu (acum ştia asta) reuşise să păcălească o santinelă experimentată, de temut, să întoarcă cu susul în jos o jumătate de armată şi să-l forţeze pe el să-şi petreacă o zi şi o noapte ca să o prindă din nou. Dar ce-l înfuria cel mai mult era voinţa ei de neînfrânt, spinarea ei dreaptă şi modul ei sfidător. Era asemenea unui copil răsfăţat care nu recunoştea că a greşit, tăvălindu-se pe jos şi plângând.

Când intrară în tabără, capetele se întoarseră să-i privească, cu chipurile relaxate, dar nimeni nu fu atât de prost încât să-i aplaude. în primul rând evadarea în sine era un motiv de jenă, nu de bucurie, dar faptul că ostaticele mai erau şi femei pe deasupra, era ceva de neconceput. Era umilitor.

Royce şi Ştefan călăriră spre ţarcul cailor şi Royce descăleca, apoi o trase neceremonios pe Jenny după el. Aceasta se întoarse să o ia spre cort, apoi îşi stăpâni un strigăt de durere când Royce o smulse înapoi spre el.

- Vreau să ştiu cum ai scos caii din ţarc fără să te vadă santinela.

Toţi bărbaţii din apropiere părură dintr-o dată tensionaţi şi se întoarseră spre Jenny, aşteptându-i răspunsul. Până atunci se comportaseră ca şi cum ar fi fost invizibilă, dar acum aceasta se chirci sub privirile lor intense, sfredelitoare.

- Răspunde-mi!

- Nu a fost nevoie să-i scot pe furiş, spuse Jenny cu câtă demnitate şi calm reuşi să adune. Santinela ta era adormită.

O flacără de dureroasă neîncredere licări în ochii furioşi ai lui Royce, dar chipul îi rămase inexpresiv când îi făcu semn lui Arik. Uriaşul blond, cu toporişca de luptă în mână, o porni printre oameni, îndreptându-se spre paznicul vinovat. Jenny urmărea tabloul în desfăşurare,

întrebându-se ce avea să păţească bietul om. Sigur, ştia că va fi pedepsit pentru indisciplină în timpul serviciului, dar pedeapsa nu o să fie cumplită. Sau da? Nu avea să ştie asta, pentru că Royce o apucă de braţ şi începu s-o tragă după el.

În timp ce Royce mărşăluia cu ea traversând tabăra, Jenny putea simţi privirile ostile, furioase, ale fiecărui soldat şi cavaler prin dreptul căruia trecea, îşi bătuse joc de ei, fugind şi scăpându-le. Acum o urau pentru asta şi ura lor era atât de virulentă încât parcă-i ardea pielea. Până şi contele părea mai furios pe ea ca înainte, îşi spuse Jenny aproape alergând, încercând să ţină pasul cu el ca să nu-i smulgă braţul din încheietură.

Preocuparea faţă de furia lui fu brusc depăşită de o calamitate şi mai apropiată, Royce Westmoreland o ducea spre cortul lui, nu spre al ei.

- Nu intru acolo! strigă ea smulgându-se spre spate. Înjurând în barbă, contele întinse mâna şi o ridică pe umăr ca pe un sac cu

făină, cu fundul în sus, cu părul lung căzând până la pulpele lui. Râsete şi aplauze lascive izbucniră în tabără în timp ce bărbaţii erau martori la umilirea ei şi Jenny se îneca aproape de furie şi de neputinţă.

În cort, Royce o trânti pe grămada de blănuri de pe jos, apoi rămase să o privească în timp ce ea se chinuia să se ridice în poziţie şezând, apoi în picioare, cu ochii pe el, ca un animal mic, încolţit.

- Dacă te atingi de. mine te omor, jur, strigă ea dându-se mintal înapoi din faţa furiei care-i transformase lui Royce chipul în oţel şi ochii, în săgeţi argintii.

- Să mă ating de tine? repetă el cu sarcastică satisfacţie. Ultimul lucru pe care-l stârneşti acum în mine este pofta. O să stai în cortul ăsta pentru că este deja foarte păzit şi nu trebuie să mai irosesc timpul altor oameni să-l păzească pe al tău. Mai mult, acum te afli în mijlocul taberei, iar dacă decizi să fugi, oamenii mei te vor omorî. Este clar?

Jenny se uită la el dar rămase într-o tăcere de piatră şi refuzul ei arogant de a se supune voinţei lui îl înfurie şi mai mult pe Royce. Pumnii i se încleştară, dar îşi înfrânse pornirea şi continuă:

- Un singur lucru dacă mai faci ca să mă enervezi pe mine sau pe oamenii mei, şi îţi voi face viaţa un infern. Mă înţelegi?

Privind chipul acela dur, sinistru, Jenny crezu pe deplin că aşa ar face.

- Răspunde-mi! îi porunci el cu glas ucigător, înţelegând că acesta era deja dincolo de orice putere de stăpânire, Jenny înghiţi şi dădu din cap.

- Şi ... reîncepu Royce dar se opri brusc, ca şi cum nu ar mai fi fost sigur pe puterea lui de stăpânire, ca să continue. Întorcându-se, smulse o carafă cu vin de pe masă şi dădu să bea din ea, când Gawin, pajul lui, intră în cort. Ţinea pe braţe păturile pe care le luase mai devreme din cortul fetelor - pături pe care vroia să le dea oamenilor, când văzuse că acestea fuseseră ciopârţite, nu cârpite. Chipul

băiatului era întruchiparea furiei şi a neîncrederii.

- Ce naiba mai e şi cu tine? izbucni Royce cu carafa la jumătatea drumului spre gură.

Gawin îşi ridică spre stăpânul lui chipul tânăr, indignat.

- Păturile, sire, spuse el întorcându-şi privirea acuzatoare spre Jenny. Le-au ciopârţit, în loc să le cârpească. Şi aşa le-ar fi fost destul de frig oamenilor doar cu păturile astea ca să se învelească, dar acum ...

Inima lui Jenny începu să bubuie de cea mai autentică teroare când contele puse carafa înapoi pe masă, foarte încet şi foarte grijuliu. Vorbi şi glasul lui era o şoaptă răguşită, zgâriind de furie.

- Vino aici.

Scuturând din cap, Jenny se retrase un pas.

- Nu faci decât să-ţi agravezi situaţia, o preveni el când ea se mai dădu un pas înapoi.

- Am spus vino aici.

Jenny s-ar fi aruncat mai curând de pe o stâncă. Prelata cortului era ridicată, dar nu avea unde să fugă; oamenii se adunaseră acolo din clipa în care Royce o cărase în cort, aşteptând desigur să o audă plângând şi cerând îndurare.

Royce i se adresă pajului său, fără să-şi ia de pe Jenny privirea ca pumnalul.

- Gawin, adu ace şi aţă.
- Da, milord, spuse Gawin şi se duse într-un colţ, de unde se întoarse cu acestea. Le puse pe masă apoi se dădu înapoi, în timp ce Royce ridică zdrenţele care fuseseră odată pături şi întinzându-i-le roşcatei care le distrusese, îi spuse cu o voce nefiresc de calmă:
- O să le cârpeşti pe toate la loc.

Trupul i se relaxa şi Jenny se uită la răpitorul ei cu un amestec de uluială şi uşurare. După ce-l făcuse să-şi piardă o zi şi o noapte alergând după ea, după ce-i omorâse calul acela superb şi îi distrusese hainele, singura pedeapsă pe care se gândise să i-o

aplice era aceea de a cârpi la loc păturile distruse. Asta să-i facă viaţa un infern?

- Nu vei dormi cu o pătură pe tine până când nu le repari pe toate la loc, ai înţeles? adăugă el, cu vocea la fel de moale şi de tăioasă ca oţelul lustruit.

- Până când nu le va fi cald oamenilor mei, ţie îţi va fi frig.

- În ... înţeleg, spuse Jenny cu voce tremurată. Atât de reţinut era comportamentul lui - atât de părintesc - încât nu-i trecu prin cap că acesta nu terminase cu ea, încă. De fapt, în timp ce se apropia, cu mâna întinsă spre fâşiile de stofă din mâna lui, lui Jenny îi trecu prin minte gândul că zvonurile exageraseră cu mult brutalitatea lui, un gând care i se zdruncină o clipă mai târziu.

- Au! strigă ea când mâna lui mare se repezi ca un şarpe în atac şi se închise peste încheietura mâinii ei întinse, smulgând-o în faţă cu o forţă care-i scoase aerul din piept şi-i dădu capul pe spate.

- Afurisită mică şi răsfăţată, izbucni el. Cineva ar fi trebuit de copil să scoată mândria asta din tine. Dar cum nimeni n-a făcut o, o s-o fac eu ...

Mâna lui se ridică şi Jenny îşi acoperi capul cu braţul, crezând că vroia să-i dea o palmă peste obraz, dar mâna uriaşă care se aştepta să o lovească, îi îndepărtă doar braţul.

- Ţi-aş frânge gâtul în două dacă te-aş lovi aşa. Eu am în minte altă ţintă.

Până ca Jenny să reacţioneze, Royce se aşeză şi cu o mişcare fluidă, o luă şi o trânti peste poala lui.

- Nu! gâfâi ea zvârcolindu-se îngrozitor, furios de conştientă de prezenţa bărbaţilor de afară, care-şi ciuleau urechile să audă.

- Să nu îndrăzneşti!.strigă ea aruncându-se cu toată greutatea spre podea. Royce îşi petrecu piciorul peste ale ei, imobilizând-o între coapsele lui şi ridicând mâna.

- Asta, spuse el în timp ce mâna i se lansă cu forţă asupra fundului ei, este pentru calul meu. Jenny număra loviturile printre valurile

de durere, muşcându-şi buza până la sânge, în efortul de a-şi sugruma hohotele de plâns, în timp ce mâna lui se ridica şi cobora cu forţă, iară şi iară.

- Asta este pentru spiritul tău distructiv ...pentru fuga ta prostească ...pentru păturile pe care le-ai stricat...

Cu gândul să dea în ea până când va plânge şi-l va implora să se oprească, Royce continuă până când începu să-l doară palma, dar chiar dacă ea se zvârcolea nebuneşte ca să-i evite mâna, nu scoase nici un sunet. De fapt, dacă tot trupul nu i-ar fi zvâcnit spasmodic de fiecare dată când mâna lui o pleznea peste fund, s-ar fi întrebat dacă ea simţea ceva.

Royce ridică din nou mâna, apoi ezită. Fesele ei se încordară, anticipând lovitura, trupul i se tensiona, dar tot nu scoase nici un sunet. Dezgustat de el şi privat de satisfacţia de a o fi făcut să plângă şi să cerşească îndurare, o aruncă din poală şi se ridică, uitându-se în jos, la ea, cu respiraţia iuţită.

Chiar şi acum încăpăţânarea ei, mândria ei de neclintit refuzau să-i permită să zacă prăbuşită la picioarele lui. Sprijinindu-se cu mâna de pământ, se ridică încet, clătinându-se, până când reuşi să stea dreaptă în faţa lui, ţinându-şi pantalonii în talie. Stătea cu capul aplecat ca să-şi ascundă faţa de privirea lui, dar în timp ce o privea, ea se scutură, încercând să-şi îndrepte umerii care-i tremurau. Părea atât de mică şi de vulnerabilă, încât Royce simţi o undă de remuşcare.

- Jennifer... strigă el.

Capul ei se ridică atunci şi Royce încremeni de surpriză şi nedorită admiraţie în faţa imaginii care i se arăta. Stând acolo ca o ţigancă sălbatică, furioasă, cu părul revărsându-se în cascade de jur împrejurul ei ca nişte flăcări aurii şi cu ochii ei imenşi, albaştri, vii de ură şi de neascunse lacrimi, aceasta ridică încet mâna ... o mână care ţinea pumnalul pe care reuşise să i-l smulgă din cizmă, în timp ce el o bătea.

Şi în această ireală clipă, în timp ce ea ridica pumnalul lui, gata să lovească, Royce Westmoreland îşi spuse că era cea mai magnifică creatură pe care o avusese el vreodată ; un înger sălbatic, frumos, al răzbunării, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând cu furie, în timp ce îşi înfrunta curajoasă duşmanul care se înălţa deasupra ei. O rănise şi o umilise, îşi dădu seama Royce, dar nu-i frânsese acest spirit de nesupus. Dintr-o dată, Royce nu mai era sigur dacă vroia într-adevăr să i-l frângă. încet şi fără emfază, întinse mâna.

- Dă-mi pumnalul, Jennifer.

Ea îl ridică mai sus - ţintind, îşi dădu seama Royce, direct spre inima lui.

- Nu o să-ţi mai fac nimic rău, continuă el calm, în timp ce tânărul Gawin se apropia pe furiş, în spatele ei, cu chipul cumplit, pregătindu-se să apere viaţa stăpânului său.

- Şi nici, adăugă Royce apăsat, ca o comandă adresată lui Gawin, prea zelosul

meu paj, care în clipa asta se află în spatele tău, gata să-ţi taie gâtul dacă faci o mişcare.

În furia ei, Jenny uitase de pajul din cort - uitase că băiatul fusese martor la umilirea ei! Revelaţia aceasta erupse în ea ca un vulcan.

- Dă-mi pumnalul, spuse Royce întinzând mâna spre ea, convins acum că i-l va da. Şi i l-a dat. Pumnalul tăie aerul cu viteza luminii, aţintit direct spre inima lui. Doar reflexele rapide l-au ajutat să-i schimbe direcţia cu braţul , apoi să-l răsucească şi să-l smulgă din strânsoarea ei puternică şi chiar şi aşa, când o trase spre el şi îşi petrecu braţul pe după ea, imobilizând-o la trupul lui, sângele strălucitor, roşu, se prelingea deja din tăietura adâncă pe care ea reuşise să i-o facă de-a lungul obrazului, lângă ureche.

- Vrăjitoare mică însetată de sânge! spuse el încet, sălbatic, toată admiraţia pentru curajul ei dispărând când simţi sângele curgându-i pe faţă.

- Dacă ai fi fost bărbat, te-aş fi omorât pentru asta!

Gawin se holba la rana stăpânului său cu o furie care i-o depăşea pe a lui Royce şi când băiatul se uită la Jenny, în ochii lui era moarte.

- Chem paza, spuse el aruncându-i lui Jenny o ultimă privire ucigătoare.

- Nu fi prost! sări Royce. Vrei să se afle în tabără şi apoi în ţară că am fost înjunghiat de o călugăriţă? Teama de mine, de legenda mea, este cea care îi înfrânge pe duşmanii noştri înainte chiar de a ridica arma spre mine!

- Vă cer iertare milord, spuse Gawin. Dar pe ea cum o s-o opriţi să vorbească, în clipa în care o să-i daţi drumul?

- Să-mi dai drumul? spuse Jenny revenindu-şi din transa ei indusă de groază, la vederea sângelui provocat de ea. Ai de gând să ne dai drumul?

- Într-un final, dacă nu o să te omor înainte, izbucni Lupul, împingând-o de lângă el cu o forţă care o trânti lată peste zdrenţele din colţul cortului. înşfacă apoi carafa cu vin fără

s-o scape din ochi şi bău prelung, cu ochii la acul gros de pe masă, pus lângă aţă.

- Găseşte un ac mai subţire, îi porunci el pajului. Jenny rămase locului, uluită de cuvintele şi de acţiunile lui. Acum că îi revenea raţiunea, nu-i venea să creadă că nu o ucisese pe loc, pentru că încercase să îl omoare. Prin minte îi alergau cuvintele lui, „Teama de mine, de legenda mea, este cea care îi înfrânge pe duşmanii noştri înainte chiar de a ridica arma spre mine.” Undeva într-un colţişor întunecat din mintea ei, ajunsese deja la concluzia că Lupul nu era chiar aşa de rău cum spunea legenda despre el, dacă ar fi fost doar pe jumătate atât de rău pe cât se spunea, ar fi fost deja torturată şi molestată. În schimb, el avea de gând să le dea drumul, ei şi Brennei.

Când Gawin se întoarse cu un ac mai mic, Jenny avea aproape un sentiment caritabil pentru bărbatul pe care încercase să-l omoare cu câteva minute în urmă. Nu putea şi nu-l va ierta pentru faptul că abuzase fizic de ea, dar

consideră, cinstit, că erau chit, acum că-i rănise atât trupul cât şi mândria, aşa cum i le rănise el pe ale ei. Stând acolo şi privindu-l cum bea din carafă, decise că cel mai bun şi mai înţelept lucru de acum înainte era să facă tot posibilul ca să nu-l provoace să-şi schimbe decizia de a le trimite înapoi la mănăstire.

- O să trebuiască să vă rad barba, sire, spuse Gawin, altfel nu o să pot vedea rana, ca să o cos.

- Atunci rade-o, bombăni Royce. Nu ştii să coşi nici când vezi. Am cicatrice peste tot, ca să-ţi demonstrez asta.

- Ce păcat că v-a tăiat chiar pe faţă, conveni Gawin şi o clipă Jenny avu sentimentul că încetase să mai existe pentru ei.

- Era aşa şi aşa destul de crestată, adăugă Gawin pregătind un cuţit ascuţit şi apă pentru ras.

Trupul băiatului îl ascundea pe Lup de ochii ei când acesta se apucă de treabă şi în timp ce minutele se scurgeau încet, se trezi aplecându-se uşor, într-o parte şi într-alta,

teribil de curioasă să vadă ce faţă fioroasă se ascundea după barba lui deasă, neagră. Sau ascundea o bărbie care trăda slăbiciune? se întreba ea aplecându-se mai mult spre stânga, încercând să vadă ceva. Mai mult ca sigur că ascundea o bărbie slabă, decise ea, aplecându-se acum atât de mult spre dreapta încât aproape că îşi pierdu echilibrul încercând să vadă pe lângă paj.

Royce nu uitase de prezenţa ei şi nici nu avea încredere în ea, acum că se dovedise suficient de curajoasă ca să încerce să-l omoare. Urmărind-o cu coada ochiului, o vedea aplecându-se de o parte şi de alta şi-i spuse ironic pajului:

- Mişcă-te mai într-o parte, Gawin, ca să-mi poată vedea faţa înainte să se răstoarne ca o sticlă, încercând să vadă pe după tine.

Jenny, care se aplecase mult spre dreapta, nu-şi putu recăpăta echilibrul suficient de repede ca să pretindă că nu se uita la el. Roşeaţa i se urcă în obraji şi-şi smulse privirea de la chipul lui Royce Westmoreland,

dar nu înainte de a-şi fi făcut uluitoarea impresie că Lupul era considerabil mai tânăr decât crezuse ea. Mai mult, nu avea o bărbie slabă. Bărbia lui era puternică, pătrată, cu o gropiţă ciudată, mică în mijloc. Dar mai mult de atât nu putea spune nimic.

- Haide, haide, nu fi ruşinoasă, o încuraja Royce sarcastic, dar vinul puternic pe care-l băuse îi îmblânzise mult temperamentul. în plus, găsea uluitoare şi amuzantă trecerea ei rapidă de la o asasină cutezătoare la o fetişcană curioasă.

- Uită-te bine la faţa în care tocmai ai încercat să-ţi sculptezi iniţialele, o îmboldi el urmărindu-i profilul superb.

- Trebuie să vă cos rana asta, milord, spuse Gawin, încruntându-se. Este adâncă şi s-a umflat şi o să fie şi aşa destul de urâtă.

- Încearcă să nu mă faci hidos pentru Lady Jennifer, spuse Royce sardonic.

- Sunt pajul vostru, milord, nu cusătoreasă, răspunse Gawin cu acul şi aţa

deasupra tăieturii despicate care începea lângă tâmpla stăpânului său şi urma linia obrazului.

Cuvântul „cusătorească” îi reaminti dintr-o dată lui Royce de împunsăturile curate, aproape invizibile, pe care le făcuse Jenny reparând nişte pantaloni de lână şi îi făcu semn lui Gawin să se dea în lături, întorcându-şi capul spre captiva lui.

- Vino aici, îi spuse lui Jenny cu voce calmă, care sună totuşi autoritar.

Nedorind să îl mai provoace, cu atât mai puţin să-l facă să-şi schimbe gândul de la eliberarea lor, Jenny se ridică şi se supuse îngrijorată, uşurată totuşi că nu mai şedea pe fundul care îi pulsa dureros.

- Vino mai aproape, insistă el când Jenny se opri suficient de departe ca să nu o poată atinge.

- Mi se pare firesc să trebuiască să repari tot ce distrugi. Coase-mi faţa.

În lumina celor două lumânări, Jenny văzu despicătura pe care i-o făcuse pe obraz şi vederea cărnii sfâşiate, adăugată la gândul de

a o străpunge cu acul o făcu aproape să leşine. Îşi înghiţi bila urcată în gât şi şopti prin buzele uscate:

- N ... nu... pot.

- Poţi şi o s-o faci, stabili Royce implacabil. Cu o clipă în urmă începuse să se îndoiască de înţelepciunea de a o lăsa în apropierea lui cu acul, dar văzându-i groaza când ea şi-a privit opera, nu mai avea nici o reţinere. De fapt, îşi spuse el, obligând-o să continue să se uite la rană - să o atingă - era ca o pedeapsă!

Cu vizibilă neplăcere, Gawin îi dădu acul cu aţă iar Jenny îl luă cu mâna care-i tremura, ţinându-l deasupra feţei lui Royce, dar abia în clipa în care ea se pregătea să-l atingă, Royce îi opri mâna şi spuse cu o voce rece, ameninţătoare:

- Sper că nu eşti atât de proastă încât să faci acest chin şi mai inutil dureros?

- Nu. Nu, spuse Jenny, abia auzit. Mulţumit, Royce întinse carafa de vin spre ea.

- Uite, bea mai întâi ceva. Asta o să-ţi liniştească nervii. Otravă dacă i-ar fi oferit atunci, spunându-i că o să-i liniştească nervii şi Jenny ar fi luat-o, atât de nefericită era la perspectiva muncii care o aştepta. Aşa că luă carafa şi bău trei lungi înghiţituri, se înecă, apoi mai bău ceva. Şi ar mai fi băut, dacă nu i-ar fi luat contele carafa din mâna încleştată.

- Prea mult, o să-ţi înceţoşeze vederea şi o să te facă neîndemânatică. N-aş vrea să încerci să-mi coşi urechea. Haide, acum treci la treabă, spuse el sever.

Întorcându-şi capul, Royce îi oferi obrazul spre îngrijire, în timp ce Gawin stătea la umărul lui Jenny, atent ca aceasta să nu-i facă vreun rău.

Niciodată nu mai străpunsese Jenny carne de om cu acul şi în timp ce împingea vârful acestuia în pielea umflată, nu-şi putea suprima complet geamătul de protest şi de stare de rău. Urmărind-o cu coada ochiului, Royce încerca să nu tresară, de teamă ca ea să nu observe şi să leşine.

- Pentru un asasin ai un stomac uluitor de slab, remarcă el încercând să-şi distragă lui, gândul de la durere şi ei, gândul de la treaba asta sângeroasă.

Muşcându-şi buza, Jenny vârî din nou acul în carne. Culoarea îi dispăru din obraji şi Royce încercă din nou să o distragă.

- Ce te-a făcut să crezi că ai chemare pentru călugărie?

- Eu ... eu nu m-am gândit, spuse ea, gâfâind.

- Atunci ce căutai la mânăstirea din Belkirk?

- Tata m-a trimis acolo, spuse ea înghiţindu-şi greaţa provocată de cumplita ei activitate.

- Pentru că ei crede că eşti menită să fii călugăriţă? întrebă Royce neîncrezător, urmărind-o cu coada ochiului. Înseamnă că el vede un alt aspect al firii tale decât mi-ai arătat mie.

Asta aproape că o făcu să râdă, observă el urmărind-o cum îşi muşca limba, în timp ce culoarea îi revenea în obraji.

- De fapt, recunoscu ea încet, cu vocea ei moale uluitor de lirică acum, când nu era furioasă sau în gardă, presupun c-ai putea zice că m-a trimis acolo tocmai pentru că a văzut în mine aceeaşi parte a firii mele, pe care ai văzut-o tu.

- Adevărat? Şi ce motiv ai avut ca să fi încercat să-l omori pe el ? întrebă Royce.

Părea atât de sincer iritat, încât Jenny nu-şi putu suprima complet un zâmbet. în plus, de ieri nu mâncase nimic şi vinul greu circula liber prin sângele ei, relaxând-o şi încălzind-o până în vârful degetelor de la picioare.

- Ei? insistă Royce studiind gropiţa minusculă care i se formase în colţul gurii.

- Nu am încercat să-mi omor tatăl, spuse ea ferm, făcând o nouă împunsătură.

- Şi atunci ce-ai făcut ca să fi meritat să fii trimisă la mănăstire?

- Printre altele, am refuzat să mă mărit cu cineva - într-un fel.

- Adevărat? spuse Royce sincer surprins când îşi aminti că auzise de fata mai mare a lui Merrick când fusese ultimă oară la curte. Zvonul care circula atunci spunea că aceasta era o femeie ştearsă, înfumurată, rece şi o fată bătrână prin vocaţie. îşi încorda mintea ca să-şi amintească cine de fapt i-o descrisese astfel. Exact, Edward Balder, contele de Lochlordon, un emisar de la curtea regelui James, vorbise astfel despre ea. Dar de fapt toţi ceilalţi pe care i-a auzit pomenind de ea în acele rare ocazii ale lui, spuseseră acelaşi lucru. O fată bătrână ştearsă, înfumurată, rece. Dar se mai spunea ceva, ce nu-şi putea aminti pe moment.

- Câţi ani ai? o întrebă el abrupt, întrebarea o uimi şi păru să o deranjeze.

- Şaptesprezece ani şi două săptămâni, recunoscu ea mai curând fără voie, remarcă Royce.

-Atât de bătrână? spuse el cu buzele curbate într-un amestec de amuzament şi compasiune. La şaptesprezece ani puteai greu spune despre o fată că era bătrână, deşi majoritatea se măritau între paisprezece şi şaisprezece ani. îşi spuse că Jenny era considerată în mod exagerat o fată bătrână.

- Înseamnă că tu ai ales să fii fată bătrână ? Jena şi negarea licăriră în ochii ei albaştri, adânci şi Royce încercă să-şi amintească ce altceva se mai spunea despre ea la curte. Nu-şi putea aminti nimic, doar că se spunea că sora ei, Brenna, avea un chip a cărui frumuseţe umbrea soarele şi stelele. Royce se întrebă de ce să prefere oare un bărbat o blondă firavă, palidă, acestei mândre fete ispititoare, apoi îşi spuse că el însuşi prefera în general confortul unei blonde angelice, una în particular.

- Ai ales să fii fată bătrână? întrebă el aşteptând înţelept ca aceasta să mai facă o împunsătură, înainte de a folosi cuvântul care o făcu să tresară.

Jenny mai făcu o împunsătură, apoi o alta şi o alta, încercând să se distanţeze de neobişnuita revelaţie că Royce era un bărbat frumos, viril. Da, era frumos, recunoscu ea cinstit, deşi era o descoperire uluitoare. Proaspăt ras, avea o frumuseţe bărbătească, aspră, care o luase prin surprindere. Avea maxilarul pătrat, bărbia tăiată, pomeţii obrajilor, proeminenţi şi mari. Dar ce era total dezarmant, era ultima ei descoperire: Contele de Claymore, care stârnea groaza în inimile duşmanilor numai la auzul numelui său - avea cele mai dese gene pe care le văzuse ea vreodată! Ochii îi zâmbiră, gândindu-se cât de intrigaţi vor fi toţi cei de acasă când le va oferi *această* informaţie.

- Ai ales să fii fată bătrână? repetă Royce uşor nerăbdător.

- Presupun că sunt, de vreme ce tata m-a prevenit că mă va trimite la mănăstire dacă ratez singura cerere în căsătorie, strălucită şi potrivită, pe care se pare că o voi primi vreodată.

- Cine te-a cerut în căsătorie? întrebă Royce, intrigat.

- Edward Balder, Contele de Lochlordon. Nu te mişca! îi porunci ea cu revoltător curaj când Royce tresări, surprins. Să nu mă acuzi pe mine că n-am făcut o treabă bună, dacă te mişti sub ac.

Această mustrare atât de aspră din partea unui năpârstoc de fată care mai era, pe deasupra şi prizoniera lui, îl făcu aproape pe Royce să râdă cu glas tare.

- Câte afurisite de împunsături mai ai de gând să faci? Nu a fost decât o amărâtă de tăietură, contracara Royce.

Ofensată că aparent acesta aprecia atacul ei îndrăzneţ doar un mic inconvenient, Jenny se dădu înapoi şi se uită la el.

- Este o tăietură imensă, urâtă şi nimic mai puţin! Royce deschise gura să comenteze, dar privirea îi fu atrasă de sânii ei care se profilau impudic pe sub materialul cămăşii. Ciudat că nu observase până acum cât de amplu dotată era, sau ce mică talie avea, sau

cât de frumos i se rotunjeau coapsele. Dar, îşi spuse el apoi, nu era nimic ciudat în asta, de vreme ce purtase până acum rochiile acelea fără formă, de călugăriţă iar până mai în urmă cu câteva minute fusese prea furios pe ea ca să observe măcar cu ce era îmbrăcată. Iar acum că observase, şi-ar fi dorit să nu fi observat nimic. Pentru că observând toate astea, îşi aminti acum, al naibii de bine, cât de încântător de bombat fusese fundul ei. Dorinţa începu să se strecoare în el şi Royce se foi stânjenit în scaun.

- Haide, termină-ţi treaba, spuse el dintr-o dată.

Jenny observă brusca lui îmbufnare dar o puse pe seama toanelor, aceleaşi toane care acum îl făceau să pară un diavol monstruos, iar în clipa următoare, aproape ca un frate. în ce o privea pe ea, trupul ei era aproape la fel de imprevizibil ca şi toanele lui. Acum câteva minute fusese rece ca gheaţa, în ciuda focului care ardea în cort. Acum parcă lua foc în cămaşa ei! Oricum, prefera să restaureze

atmosfera aproape prietenoasă de care se bucuraseră în ultimele momente, nu pentru că şi-l dorea prieten, ci pur şi simplu asta o făcea să se teamă mai puţin de el. Spuse, tatonând:

- Ai părut surprins când am pomenit numele contelui de Lochlordon.

- Am fost, spuse Royce păstrându-şi aerul reţinut.

- De ce?

Nu vroia să-i spună că Edward Balder era probabil răspunzător de zvonurile oarecum nejuste care circulau în toată Londra despre ea. Având în vedere că Balder era un păun vanitos, nu era chiar de mirare că, în rolul de pretendent respins, a reacţionat ponegrind numele femeii care îl respinsese.

- Pentru că este bătrân, spuse Royce, în sfârşit.

- Şi mai e şi urât.

- Şi asta-i adevărat. Oricât ar fi vrut, Royce nu-şi putea imagina cum un tată iubitor putea încerca să-şi mărite fata cu un desfrânat bătrân. Tocmai din cauza asta, nu putea crede

că tatăl ei intenţionase efectiv să o ţină încuiată într-o mănăstire. Fără îndoială că Merrick o trimisese la mănăstire doar pentru câteva săptămâni, să o înveţe obedienţa.

- Cât ai stat la mănăstirea din Belkirk?

- Doi ani.

Căscă gura, apoi se controla şi şi-o închise la loc. Faţa îl durea ca naiba şi dispoziţia lui începu dintr-o dată să se schimbe.

- Este clar că tatăl tău te consideră la fel de încăpăţânată, de greu de stăpânit, de refractară şi de iraţională, ca şi mine, spuse el pe un ton iritat, tânjind după o gură de vin.

- Dacă aş fi fiica ta, cum te-ai simţi? îl întrebă Jenny indignată.

- Blestemat, spuse el hodoronc-tronc, ignorând privirea ei rănită. In două zile mi-ai opus mai multă rezistenţă decât am întâmpinat la ultimele două castele pe care le-am cucerit.

Cu privirea plină de mânie, punându-şi mâinile în şolduri, Jenny spuse:

- Nu asta te-am întrebat. Dacă aş fi fost fiica ta şi dacă aş fi fost răpită de duşmanul tău de moarte, cum ai fi vrut tu să mă port?

Uluit o clipă, Royce se uită la ea, gândindu-se la întrebare. Ea nici nu cochetase cu el şi nici nu-l implorase. Încercase, în schimb, tot ce i-a stat în puteri ca să-l păcălească, să evadeze şi să-l ucidă. O lacrimă nu vărsase, nici măcar în timpul bătăii severe pe care i-o aplicase. După care, când el crezuse că ea plângea, plănuia de fapt să-l înjunghie. Îi trecu din nou prin cap că de fapt era incapabilă să plângă, dar acum era preocupat să şi-o închipuie fata lui, o fiinţă nevinovată, răpită din siguranţa unei mănăstiri.

- Vâră-ţi ghearele înapoi, Jennifer, ţi-ai atins scopul, spuse el scurt.

Jenny acceptă victoria cu o înclinare graţioasă din cap, de fapt, cu mult mai multă graţie decât recunoscu Royce.

Era pentru prima dată când Royce o vedea zâmbind cu adevărat şi efectul pe chipul ei

era de-a dreptul uluitor. Zâmbetul veni încet, răsărind în ochii ei până când aceştia începură efectiv să scânteieze, apoi coborând spre buzele generoase, îmblânzindu-le la colţuri, până când începură să se despartă, lăsând să se vadă dinţii de un alb perfect şi două gropiţe care îl provocau din colţurile gurii moi.

Poate că Royce i-ar fi zâmbit înapoi, dar surprinse expresia dispreţuitoare de pe chipul lui Gawin şi îşi dădu seama că se purta ca un cavaler curtenitor în faţa prizonierului său - care mai era pe de-asupra, fiica duşmanului său. Şi mai mult ca orice, femeia a cărei activitate distructivă însemna că mulţi dintre oamenii lui vor tremura în noaptea asta de frig, fără pături care să le ofere puţină căldură. Făcu un semn scurt cu capul spre grămada de zdrenţe.

- Acum culcă-te. Mâine poţi să începi să repari răul pe care l-ai făcut cu păturile.

Această bruscheţe alungă zâmbetul de pe faţa ei şi Jenny se dădu un pas înapoi.

- Şi ce-am spus rămâne spus, adăugă el mai furios pe sine decât pe ea. Până când nu repari toate păturile, dormi neacoperită.

Înălţându-şi bărbia într-o poză arogantă, cu care începuse să se obişnuiască din partea ei, Jenny se întoarse, ducându-se spre blănurile care-i serveau lui Royce drept pat. Se mişca, observă acesta, cu graţia unei curtezane, nu ca o călugăriţă.

Jenny se întinse pe blănuri şi Royce stinse lumânările; peste câteva momente, contele se întinse lângă ea trăgând blănurile peste el, să-i ţină de cald. Brusc, căldura confortabilă a vinului începu să o părăsească pe Jenny şi mintea ei începu să rememoreze fiecare ceas epuizant al acestei zile nesfârşite, de la răsăritul timpuriu, când plănuise împreună cu Brenna evadarea, până în urmă cu Câteva ore, când bărbatul de lângă ea o prinsese din nou.

Privind în sus, în întuneric, retrăi scena cea mai zguduitoare dintre toate, cea pe care încercase să o uite, în tot acest timp. Îl văzu în faţa ochilor pe Thor, în toată splendoarea lui

magnifică, lansându-se fără efort prin pădure, alergând de-a lungul culmii, sărind obstacol după obstacol, apoi îl văzu zăcând mort lângă stânca aceea, cu blana lui lucioasă strălucind în noapte.

Lacrimi i se strânseră în ochi; inspiră cutremurat, o dată şi încă o dată, încercând să şi le reţină, dar durerea pe care o resimţea pentru curajosul animal era mai puternică.

Royce, care se temea ca nu cumva să adoarmă înaintea ei, îi auzi respiraţia grea şi apoi o scurtă inspiraţie dubioasă. Era evident că simula plânsul, în speranţa că îl va îmbuna şi o va lăsa sub blănuri. Se întoarse pe o parte şi cu o mişcare uşoară îi prinse faţa şi i-o întoarse spre el. Ochii ei sclipeau în lacrimi.

- Plângi de frig? spuse el neîncrezător, încercând să-i vadă chipul la lumina slabă a cărbunilor care mureau în micul foc din mijlocul cortului.

- Nu, spuse ea răguşit.

- Atunci de ce? întrebă el fără să priceapă ce oare ar fi putut în final să-i înfrângă

mândria şi să o facă să plângă. Bătaia pe care ţi-am aplicat-o?

- Nu, şopti ea, cu ochii înlănţuiţi într-ai lui. Calul tău.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune Jenny, acest răspuns era ultimul aşteptat şi cel mai dornic să-l audă. într-un fel, ştiind că ea regreta pierderea inutilă a calului său îi făcea parcă mai puţin dureroasă această pierdere.

- A fost cel mai frumos animal pe care l-am văzut vreodată, adăugă ea cu glasul răguşit. Dacă aş fi ştiut că luându-l în dimineaţa asta îl duceam la moarte, aş fi stat aici până când - până când aş fi găsit o altă cale.

Uitându-se în sus, în ochii umbriţi ai contelui, Jenny îl văzu înfiorându-se când îşi luă mâna de pe obrazul ei.

- A fost un miracol că ai căzut, altfel aţi fi fost amândoi morţi, spuse el aspru.

Întorcându-se pe o parte, Jenny îşi îngropa faţa în blănuri, şoptind cu o voce spartă:

- Nu am căzut. El m-a aruncat. Toată ziua am sărit cu el peste obstacole mai înalte. Ştiam că puteam sări uşor peste copacul acela, dar când a făcut saltul, s-a dat în acelaşi timp înapoi, fără motiv şi eu am căzut în spate. M-a scuturat de pe el, înainte de a sări.

- Jennifer, Thor are doi fii care-i seamănă aidoma, spuse Royce cu aspră blândeţe. Unul dintre ei este aici, celălalt, la Claymore, unde este antrenat. Deci nu este complet pierdut pentru mine.

Captiva lui inspiră tremurat şi spuse simplu, în întuneric:

- Mulţumesc.

Un vânt muşcător vuia prin valea luminată de lună, cuprinzând soldaţii adormiţi în îmbrăţişarea lui rece, făcându-i să dârdâie convulsiv, în timp ce toamna îşi făcea intrarea timpurie, lipsită de graţie, jucându-se de a iarna. în cortul lui, Royce se întoarse sub blănurile călduroase şi simţi nefamiliara atingere a unui braţ ca gheaţa pe braţul lui.

Deschise un ochi şi o văzu pe Jennifer tremurând deasupra blănurilor, trupul ei micuţ strâns ca într-o minge, cu genunchii la piept, încercând să păstreze căldura. La drept vorbind, Royce nu era chiar atât de anesteziat de somn încât să nu ştie ce făcea şi nici nu uitase că-i interzisese acesteia căldura păturilor până când nu le repara pe cele tăiate. Şi, ca să fie cât se poate de corect, în timp ce-i studia preocupat silueta tremurândă, se gândi la soldaţii lui loiali care tremurau mult mai tare afară, fără un cort deasupra capului. Astfel încât nu exista nici o justificare pentru ce avea Royce să facă: lăsându-se pe un cot, se întinse mult peste Jennifer şi apucă de teancul gros de blănuri, apoi le trase în sus şi peste ea, înfăşurând-o în ele, până când acestea formară o ridicătură călduroasă în jurul ei.

Se lăsă din nou pe spate şi închise ochii, fără remuşcări. în fond, oamenii lui erau obişnuiţi cu greul şi cu elementele naturii. Jennifer Merrick nu era.

Aceasta se mişcă, cuibărindu-se mai adânc în blănuri şi cumva fundul ei ajunse să se sprijine pe genunchiul ridicat al lui Royce. În ciuda barierei izolatoare dintre ei, mintea lui începu instantaneu să-i reamintească de toate delicioasele atribute feminine care se aflau atât de aproape de el. Dar Royce alungă aceste gânduri. Jennifer avea acea rară abilitate de a fi în acelaşi timp o fetiţă nevinovată şi o zeiţă cu părul de aur - un copil care-i putea şfichiui temperamentul cu viteza unei rămurele şi o femeie care putea alina chiar şi durerea, cu un şoptit „îmi pare rău". Dar, femeie sau copil, nu îndrăznea să o atingă pentru că, într-un fel sau altul ei va trebui să-i dea drumul, căci altfel va trebui să renunţe la toate planurile pe care şi le pregătise cu grijă pentru un viitor ce va avea să fie al lui, în mai puţin de o lună. Că tatăl lui Jennifer era sau nu de acord, asta nu mai era, de fapt, problema lui Royce. Într-o săptămână, două cel mult, fie i-o va înapoia tatălui ei, dacă el va capitula în condiţii care

vor fi agreate de Henric, fie chiar lui Henric, dacă tatăl ei refuza. Ea era acum proprietatea lui Henric, nu a lui Royce iar el nu-şi dorea complicaţiile care s-ar ivi, dintr-o direcţie sau alta, dacă s-ar culca cu ea.

Contele Merrick făcea paşi în faţa focului din mijlocul sălii, cu chipul contorsionat de furie, ascultând sugestiile celor doi fii ai săi şi a celor patru bărbaţi pe care îi considera cei mai buni prieteni şi neamuri.

- Nu putem face nimic, spuse Garrick Carmichael, până când regele James nu ne trimite întăririle pe care l-ai rugat să ţi le asigure, când i-ai spus că Lupul ţi-a răpit fetele.

- Atunci îl putem ataca şi distruge pe ticălos, izbucni fiul lui cel mai mic, Malcolm. Acum s-a apropiat mult de graniţele noastre, nu mai este vorba să mărşăluim până la Cornwall, să ne uzăm înainte de a începe lupta.

Interveni calm William, băiatul mai mare.

- Care e diferenţa cât de aproape se află sau câţi oameni avem? Este o nebunie să-i atacăm înainte de a le fi eliberat pe Brenna şi pe Jenny.

- Şi cum, pentru numele lui Dumnezeu, putem face asta? izbucni Malcolm. Fetele sunt oricum ca şi moarte, spuse el fără sentiment. Altceva decât să ne răzbunăm, nu avem ce face.

Cu mult mai mic de statură decât fratele său şi tatăl lui vitreg, şi mult mai calm şi mai domolit - William îşi înlătură de pe frunte părul castaniu şi se aplecă înainte, în scaunul lui, privind în jur.

- Chiar dacă regele James ne trimite suficienţi oameni ca să-l zdrobim pe Lup, nu vom elibera fetele. Vor fi ucise în timpul luptei - sau asasinate, imediat după declanşarea ei.

- Încetează să mai comentezi planurile câtă vreme nu ai tu unul mai bun! izbucni contele.

- Cred că am, spuse William calm şi toate capetele se îndreptară spre el. Nu putem

scoate fetele de acolo cu forţa, dar prin înşelăciune, am avea şanse. În loc să trimitem o armată împotriva lui, permite-mi mie să iau câţiva oameni. Ne vom îmbrăca în negustori, sau călugări, sau altceva şi vom urmări armata Lupului, până când ne vom putea apropia de fete. Jenny, spuse el cu mândrie, o să înţeleagă imediat, o să-şi dea seama şi o să fie atentă la noi.

- Eu insist să atacăm! izbucni Malcolm, dorinţa lui de a se înfrunta din nou cu Lupul depăşind atât motivul cât şi aproape inexistenta grijă pentru cele două surori ale sale.

Amândoi tinerii se întoarseră spre tatăl lor, în aşteptarea deciziei acestuia.

- Malcolm, spuse contele mândru, ăsta eşti tu, îţi place să înfrunţi inamicul - să te răzbuni, fără să te gândeşti la consecinţe. O să ai ocazia să ataci când Jamie ne va trimite întăriri. Dar acum - spuse el uitându-se la William cu o sclipire de respect crescut -

planul fratelui tău este cel mai bun pe care-l avem.

CAPITOLUL ŞASE

În următoarele cinci zile, Jenny începu să recunoască rutina armatei aflată în repaus. Dimineaţa, imediat după răsăritul soarelui, bărbaţii se sculau şi se antrenau cu armele, câteva ceasuri, făcând să răsune terenurile şi valea toată de zgomotul continuu, discordant, al săbiilor pe scuturi, al paloşelor pe paloşe. Arcaşii Lupului, a căror îndemânare era legendară, practicau şi ei zilnic, adăugând zbârnâitul arcurilor, la zăngănitul metalului pe metal. Chiar şi caii erau zilnic scoşi şi instruiţi, călăreţii lor galopându-i cu viteză, în atacuri simulate asupra unor falşi duşmani, încât sunetele de luptă continuau să bubuie şi să răsune în urechile ei mult după ce oamenii se opreau pentru masa de prânz.

Aşezată în cortul lui Royce, cosând la pături, Jenny asculta nesfârşita larmă

încercând fără succes să-şi alunge grijile. Nu-şi putea imagina cum va supravieţui armata tatălui ei când va fi încolţită de „maşina de război” adusă la perfecţiune de Lup şi nici nu se putea împiedica să nu-şi facă griji la gândul că citadela Merrick nu va fi pregătită pentru un astfel de asalt. Apoi grijile i se întorceau spre Brenna.

Din noaptea evadării lor ratate, nu o mai văzuse decât scurt, o singură dată. Ştefan, fratele mai mic al contelui răspundea de ea şi o ţinea în cortul lui, aşa cum contele de Claymore îşi asumase responsabilitatea faţă de Jenny; totuşi, contele le interzisese fetelor să fie împreună. Jenny îl întreba mereu de siguranţa Brennei şi acesta îi răspundea, aparent sincer, că era bine şi că era tratată de fratele ei ca un oaspete.

Punându-şi lucrul de-o parte, Jenny se ridică şi se apropie de prelata ridicată a cortului, tânjind să iasă afară. Vremea era frumoasă pentru începutul lui septembrie - cald în timpul zilei, deşi frig, noaptea. Garda

de elită a Lupului - cincisprezece bărbaţi a căror unică responsabilitate era Royce, nu armata, exersa călare, în capătul îndepărtat al terenului şi cu toate că Jenny tânjea să iasă afară, în soare, chiar şi acest lucru îi era interzis de către răpitorul ei a cărui atitudine faţă de ea devenea tot mai dură cu fiecare zi care trecea. Cavalerii, mai ales Sir Godfrey şi Sir Eustace, care înainte fuseseră aproape politicoşi cu ea, o tratau acum ca pe un duşman a cărui prezenţă erau obligaţi să o suporte. Brenna şi cu ea îi duseseră de nas şi nici unul dintre ei nu părea să vrea să uite sau să treacă cu vederea acest lucru.

Cu o seară înainte, după masă, Jenny adusese din nou vorba despre ce o durea cel mai tare.

- Aş vrea să-mi văd sora, îi spusese ea contelui, încercând să facă faţă dispoziţiei lui distante.

- Atunci încearcă să mă rogi, nu să mă anunţi asta.

Jenny se îmbăţoşă la tonul lui, se opri ca să-şi cântărească poziţia dificilă şi importanţa atingerii ţelului ei şi după o vizibilă ezitare, acceptă, înclinând capul şi spunând dulce:

- Foarte bine, atunci. Mi-aş putea vedea sora, my lord?

- Nu.

- De ce, pentru numele lui Dumnezeu? explodă Jenny uitându-şi o clipă poziţia ei delicată.

Ochii lui Royce scânteiară de râs. Realitatea era că îi făcea plăcere să stea cu ea, deşi luase hotărârea să o ţină cât mai departe de el, fizic şi mental.

- Pentru că, aşa cum ţi-am mai spus, ai o influenţă proastă asupra surorii tale. Dacă n-ai fi fost tu, ei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap sau nu ar fi avut curajul să evadeze. Iar fără ea, tu nu te poţi gândi să o faci.

Lui Jenny îi veni să-i spună nişte cuvinte care i-ar fi zgâriat urechile, dar asta nu ar fi făcut decât să o împiedice să-şi atingă scopul.

- Presupun că nu o să mă crezi, dacă îţi dau cuvântul meu de onoare că nu o să încerc să evadez.

- Chiar vrei să faci asta?

- Da. Iar acum, îmi pot vedea sora?

- Nu. Mă tem că nu, îi replică el politicos.

- Mi se pare uluitor, declară ea pe un ton de sus, ridicându-se încet, cu regal dispreţ, că nu eşti sigur că o întreagă armată de englezi nu poate păzi două biete femei. Sau poate cruzimea te face să mă refuzi?

Royce îşi strânse buzele dar nu spuse nimic şi imediat după cină ieşi din cort şi nu se mai întoarse decât mult după ce Jennifer adormise.

A doua zi dimineaţă, Jenny rămase uimită să o vadă pe Brenna condusă spre cort. Hainele cenuşii pe care le îngropaseră lângă pârâu erau prea murdare ca să mai fie purtate şi Brenna era acum înveşmântată într-o tunică, pantaloni şi cizme înalte, moi, evident împrumutate de la unul dintre paji.

După ce o îmbrăţişa fierbinte, Jenny îşi trase sora jos, lângă ea şi era gata să se lanseze într-o discuţie despre o posibilă evadare, când privirea îi căzu pe o pereche de cizme bărbăteşti, vizibile între baza cortului şi sol. Cizme cu pinteni auriţi, pe care aveau dreptul să-i poarte doar cavalerii.

- Cum te simţi, surioară? întrebă Brenna îngrijorată.

- Foarte bine, răspunse Jenny, întrebându-se care dintre cavaleri se afla afară, deşi, indiferent cine era, primise ordin să asculte ce vorbeau fetele. Brusc, o idee îi străfulgera mintea şi Jenny adăugă, încet:

- De fapt, dacă aş fi ştiut cât de bine aveam să fim tratate aici, nu aş mai fi încercat evadarea aceea imposibilă.

- Ce? răspunse Brenna uluită.

Jenny îi făcu semn să tacă, apoi îi cuprinse capul între palme şi i-l întoarse, cu privirea spre cizmele negre de afară. Spuse, într-o şoaptă abia auzită:

- Dacă i-am putea convinge că nu mai vrem să evadăm, vom avea şanse mult mai mari să reuşim asta. Brenna, trebuie să plecăm de aici înainte ca tata să capituleze. Dacă face asta, o să fie prea târziu.

.Brenna dădu din cap în semn că a înţeles şi Jenny continuă:

- Ştiu că nu am simţit deloc asta când am fost capturate, dar ca să-ţi spun adevărul, mi-a fost cumplit de frică singură pe dealuri, în noaptea în care am încercat să evadăm. Şi când am auzit urletul lupului...

- Lup! Parcă ziceai că a fost o bufniţă! strigă Brenna.

- Nu, dacă mă gândesc mai bine, sunt aproape sigură că a fost un lup cumplit! Dar adevărul este că aici suntem în siguranţă - nu vom fi nici omorâte şi nici molestate, aşa cum am crezut la început, deci nu mai există nici un motiv să riscăm să încercăm din nou să evadăm şi să ne găsim singure drumul spre casă. Foarte curând, într-un fel sau altul, tata o să ne elibereze.

- Ah, da, aşa zic şi eu, strigă aproape Brenna, când Jenny îi făcu semne să-şi dea acordul cu voce sonoră.

Aşa cum sperase Jennifer, Ştefan Westmoreland care stătuse de pază afară, în faţa cortului, raportă cele auzite. Royce ascultă cu considerabilă surpriză, dar logica din spatele aparentei voinţe a lui Jenny să se resemneze în captivitate părea de necontestat. Logică părea şi dorinţa lui Jennifer de a aştepta liniştită în captivitate şi la fel erau şi motivele pe care i le dăduse surorii ei, pentru această decizie.

Şi astfel, în ciuda unei oarecare reţineri instinctive, Royce porunci reducerea santinelelor din jurul cortului său de la patru la una, iar această santinelă era Arik, a cărui misiune era în exclusivitate asigurarea pazei captivelor. Abia dăduse acest ordin, că Royce se pomeni oprindu-se ori de câte ori avea ocazia, să se uite spre cortul său - întotdeauna aşteptându-se să vadă o hălăciugă de păr roşu-auriu încercând să se strecoare afară. Când

trecură două zile şi Jenny rămase ascultătoare în cort, reveni şi asupra celuilalt edict şi o anunţă pe Jenny că i se permitea să petreacă zilnic o oră cu sora ei. Pentru ca apoi să se îndoiască de înţelepciunea acestei decizii.

Jennifer, care era cât se poate de conştientă de motivaţia acestor schimbări, îşi jură să exploateze orice altă ocazie pentru a-i întări contelui încrederea greşită în ea, amăgindu-l astfel să relaxeze şi mai mult paza.

În seara următoare, soarta îi oferi ocazia cea mare şi Jenny se grăbi să profite de ea: ieşise tocmai afară din cort, cu Brenna, cu gândul de a-i spune lui Arik că ar dori să se plimbe puţin mai departe decât doar în jurul cortului, zona în care li se permisese să facă mişcare, când Jenny deveni dintr-o dată conştientă de două lucruri: primul era că Arik şi garda Lupului Negru se aflau la o distanţă de mai bine de douăzeci şi cinci de metri mai încolo, ocupaţi cu o gâlceavă care se iscase între bărbaţi; al doilea era că, departe mult, în

stânga ei, contele se întorsese ca să le urmărească pe Jennifer şi pe Brenna.

Dacă nu ar fi ştiut că era urmărită, Jenny poate că ar fi încercat să fugă în pădure, împreună cu Brenna, dar cum îşi dăduse seama că el le-ar fi observat imediat, făcu ceva cu mult mai bun: atentă să lase impresia că ignora faptul că erau observate, Jenny îşi petrecu braţul pe după al Brennei şi arătă spre Arik, apoi se îndepărtă de pădure, menţinându-se ascultătoare în perimetrul cortului, aşa cum li se spusese să facă. Făcând astfel, Jenny îi cree lui Royce, cu abilitate, impresia că şi fără pază poate fi crezută că nu încearcă să evadeze.

Schema funcţiona magnific. în noaptea aceea, Royce, Ştefan, Arik şi paza Lupului se întruniră să discute ridicarea taberei, a doua zi şi începerea marşului de treizeci de mile spre nord-est, spre castelul Hardin, unde armata se va odihni, în aşteptarea întăririlor care aveau să sosească de la Londra. în timpul discuţiilor şi a cinei care urmă, comportamentul lui

Royce Westmoreland faţă de Jenny deveni galant.

- Nu vor mai exista nici un fel de restricţii în ceea ce priveşte vizitele la sora ta.

Jenny, care se pregătea tocmai să se aşeze pe teancul de blănuri, se opri în mijlocul acţiunii, uimită de neobişnuita amabilitate din tonul lui şi îşi ridică privirile spre el. O cuprinse o senzaţie ciudată, inexplicabilă dar palpabilă, la vederea chipului mândru, aristocratic. Era ca şi cum acesta încetase să se mai gândească la ea ca la un duşman şi o ruga să facă la fel şi nu ştiu cum să reacţioneze.

Uitându-se în ochii aceia argintii, fără fund, instinctul o preveni că dacă i-ar oferi un armistiţiu, l-ar putea face şi mai periculos decât fusese până acum, ca duşman al ei, dar mintea ei respinse această noţiune, pentru că nu avea logică pentru ea. în mod clar, ar putea numai să profite dintr-o prietenie de suprafaţă între ei şi la drept vorbind, chiar îi plăcuse

atmosfera destinsă creată în timp ce-i cosea rana, acum câteva nopţi.

Deschise gura să-i mulţumească pentru ofertă, dar se opri. I se păru o trădare să-i mulţumească răpitorului ei pentru îngăduinţă, să pretindă că totul era iertat şi că erau, mă rog, prieteni. Mai mult, deşi se simţea uşurată că în aparenţă reuşise să-l facă să aibă încredere în ea, se simţea ruşinată pentru înşelătoria şi duplicitatea la care recursese pentru asta. De mic copil, Jenny fusese deschisă şi cinstită, comportament care o adusese adesea în conflict cu tatăl ei şi care în final o făcuse să-şi provoace fratele vitreg la un duel de onoare, mai curând decât să încerce să-l bată cu propriul joc al acestuia, duplicitatea. Cinstea şi francheţea ei o aduseseră, drept pedeapsă, la mănăstire. Şi totuşi, aici fusese obligată să recurgă la înşelătorie şi cu toate că eforturile îi fuseseră răsplătite iar cauza ei merita totul, se simţi oarecum ruşinată pentru ceea ce făcea. Mândria, cinstea şi disperarea purtau în ea un

război şi conştiinţa ei era asaltată în această încăierare.

Încercă să se, gândească ce ar face Mama Ambrose în această situaţie, dar pur şi simplu nu-şi putea imagina pe nimeni care, în primul rând, ar putea-o răpi pe stareţă, sau să o trântească pe un cal asemenea unui sac cu grăunţe şi toate celelalte lucruri pe care le suportase Jenny de când se afla aici.

Dar un lucru era sigur, Mama Ambrose se purta just cu toată lumea, indiferent cât de provocatoare erau împrejurările.

Contele îi oferea lui Jenny un armistiţiu, chiar un fel de prietenie, putea vedea asta în căldura din ochii lui; o putea auzi în blândeţea vocii lui adânci, baritonale. Nu putea, nu îndrăznea să-i refuze încrederea.

Viitorul clanului depindea de posibilitatea ei de a evada - sau de a fi salvată, pentru că, în mod sigur vor încerca să facă asta înainte de a capitula. Iar în acest scop, Jenny avea nevoie de libertate în tabără, cât se putea. Indiferent de sentimentul de ruşine, nu-i putea

refuza armistiţiul oferit. Şi nici nu-i putea refuza prietenia, fără să rişte să-i piardă încrederea. Putea, cel puţin, să-i întoarcă această prietenie cu oarecare sinceritate şi onestitate.

Decizând acest lucru după o lungă perioadă de tăcere, Jenny se uită la conte, îşi ridică bărbia şi-i acceptă oferta de armistiţiu cu o neintenţionat de rece înclinare a capului.

Mai curând amuzat decât enervat de ceea ce interpreta greşit ca „regala" ei acceptare a îngăduinţei sale, Royce îşi încrucişa braţele peste piept şi-şi sprijini coapsa de masă, cu sprâncenele arcuite, amuzat. în timp ce Jennifer se aşeză printre blănuri, strângându-şi picioarele sub ea, spuse:

- Jennifer, pe când erai la mănăstire, nu ţi s-a spus să eviţi cele şapte vicii?

- Sigur că da.

- Inclusiv mândria? şopti el distras de lumina lumânărilor, care strălucea în şuviţele părului ei revărsat în cascade pe umeri.

- De fapt, eu nu sunt mândră, răspunse Jenny cu un zâmbet răpitor, înţelegând că acesta se referea, fără îndoială, la întârziata, mai curând nepoliticoasa ei acceptare a armistiţiului. Am multă voinţă, poate. Şi sunt încăpăţânată. Şi îndărătnică. Dar nu, cred că nu sunt mândră.

- Zvonurile şi propria mea experienţă cu tine mă fac să cred contrariul.

Tonul lui o făcu pe Jenny să râdă şi Royce fu captivat de bucuria molipsitoare, de frumuseţea râsului ei. Nu mai auzise până atunci muzica râsului ei şi nici nu mai văzuse strălucirea acestuia în ochii ei. Aşezată pe o grămadă de blănuri luxuriante, râzând în sus, spre el, Jennifer Merrick era un spectacol de neuitat. Îşi dădu clar seama de asta, aşa cum ştiu că existau toate şansele să o găsească şi pe ea la fel de irezistibilă dacă s-ar aşeza acum lângă ea. Ezită, privind-o, rememorând în tăcere toate motivele pentru care trebuia să rămână acolo unde se afla - şi apoi, cu un scop cu grijă tăinuit, făcu exact contrariul.

Întinzând mâna, luă două cupe şi carafa cu vin de pe masă, de lângă coapsa lui şi le aduse pe toate trei la teancul cu blănuri. Turnând vin în carafe, îi oferi ei una.

- Ţi se spune Jennifer cea mândră, ştiai asta? o întrebă el zâmbind în jos, spre chipul ei fermecător.

Neştiind că se afunda cu viteza fulgerului într-un teritoriu periculos, necunoscut, Jenny ridică din umeri, cu ochii dansînd voioşi.

-Presupun că ăsta este doar un zvon, drept rezultat al întâlnirii mele cu Lordul Balder. Ţie ţi se spune „Urgia Scoţiei” şi se zice că tu omori copii şi le bei sângele.

- Adevărat? spuse Royce scuturându-se exagerat, în timp ce se aşeza jos, lângă ea. Pe jumătate glumind, adăugă:

- Nici o mirare că sunt persona non grata în cele mai bune castele ale Angliei.

- Chiar aşa? întrebă ea intrigată şi încercând să-şi învingă o bruscă şi absurdă pornire de compasiune. Putea fi Urgia Scoţiei,

dar lupta pentru Anglia şi i se părea cumplit de nedrept ca proprii lui oameni să-l respingă.

Ridicându-şi cupa, Jenny sorbi câteva înghiţituri ca să-şi potolească nervii, apoi coborî pocalul greu, studiindu-l pe Royce în lumina lumânărilor de seu de pe masa din capătul celălalt al cortului. Tânărul Gawin se afla în partea opusă, părând scufundat în nesfârşita sarcină de a lustrui armura stăpânului său, cu nisip şi oţet.

Decise că nobilimea engleză era cât se poate de ciudată, pentru că în Scoţia, bărbatul de lângă ea ar fi fost considerat un erou extrem de frumos şi binevenit în orice castel unde ar fi existat o fată de măritat! Adevărat, exista o oarecare aroganţă întunecată în el; contururile dure, aspre ale maxilarului şi bărbiei sale trădau o determinare de granit şi o autoritate implacabilă, dar în ansamblu avea un chip frumos, masculin. Era imposibil să-i ghiceşti vârsta; o viaţă petrecută în vânt şi soare săpase riduri la colţurile ochilor şi şanţuri în jurul gurii. Presupuse că era mult

mai în vârstă decât arăta de fapt, de vreme ce nu-şi amintea să fi existat o vreme în viaţa ei, când să nu fi auzit de faptele Lupului. Brusc, îşi spuse că era foarte ciudat că acesta îşi petrecuse viaţa în lupte şi nu se gândise să se însoare şi să aibă urmaşi care să-i moştenească toate bogăţiile pe care precis că trebuia să le fi strâns.

- De ce ai decis să nu te căsătoreşti? spuse ea dintr-o dată, ca apoi să nu-i vină să creadă că a întrebat aşa ceva.

Chipul lui Royce trăda uluirea când înţelese că, la douăzeci şi nouă de ani aceasta îl privea, evident, ca fiind trecut de mult de vârsta posibilităţii de a se mai căsători. Refăcându-şi expresia, o întrebă amuzat:

- Tu de crezi că nu am făcut asta?

- Pentru că nu te-a vrut nici o doamnă potrivită? se aventură ea curajos, privindu-l pieziş cu un zâmbet impertinent, pe care Royce îl găsi al naibii de irezistibil.

În ciuda faptului că primise nenumărate astfel de oferte, Royce zâmbi vag.

- Presupun că îţi închipui că este prea târziu pentru mine?

Jenny confirmă din cap, zâmbind.

- Se pare că amândoi suntem destinaţi burlăciei.

- Ah, dar tu eşti o fată bătrână ca urmare a dorinţei tale, ori aici este diferenţa dintre noi. Savurând enorm momentul, Royce se lăsă într-un cot, studiindu-i obrajii rozalii din cauza vinului.

- Unde crezi am greşit eu?

- Nu pot şti asta, fireşte. Dar presupun, continuă ea după un moment de ezitare, că pe câmpul de luptă nu prea ai ocazia să întâlneşti doamne potrivite.

- Adevărat. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii aducând pacea.

- Singurul motiv pentru care nu există pace este pentru că tu o întrerupi mereu, cu asediile tale blestemate şi cu interminabilele tale lupte. Englezii nu pot suporta asta la nesfârşit, îl informă ea sever.

- Adevărat? o întrebă el sec, bucurându-se de inteligenţa ei la fel cum se bucurase de râsul ei, puţin mai devreme;

- Categoric. Tu şi armata ta abia v-aţi întors din luptele cu noi, la Cornwall...

- La Cornwall luptam pe pământ englez, îi reaminti el blând, pentru că iubitul tău Rege James - care, apropo, are întâmplător o bărbie slabă - ne-a invadat pe noi, în încercarea de a-l urca pe tron pe soţul verişoarei lui.

Jenny ripostă, indignată:

- Ei bine, Perkin Warbeck este, întâmplător, regele de drept al Angliei şi regele James ştie asta! Perkin Warbeck este fiul de mult pierdut al lui Edward al IV-lea.

- Perkin Warbeck, o contrazise Royce plat, este fiul de mult pierdut al unui barcagiu flamand.

- Asta este doar părerea ta.

Cum Royce părea să nu mai vrea să comenteze pe această temă, Jenny aruncă o privire furişă spre faţa lui aspru cizelată.

- Regele James are cu adevărat bărbia slabă? izbucni ea.

- Da, confirmă Royce zâmbindu-i.

-În sfârşit, noi însă nu comentam înfăţişarea lui, spuse ea cu aroganţă, digerând informaţia despre regele ei, despre care se spunea că era frumos ca un zeu. Noi discutam despre nesfârşitele tale războaie, înainte de noi, te-ai luptat cu irlandezii, apoi ...

Royce o întrerupse cu un zâmbet ironic:

- M-am luptat cu irlandezii pentru că *ei* l-au încoronat rege pe Lambert Simel şi apoi ne-au invadat pe noi, în încercarea de a-l pune pe tron în locul lui Henric.

După cum vorbea el, lăsa să creadă că Scoţia şi Irlanda greşeau şi ea efectiv nu se simţea suficient de informată ca să dezbată cum trebuia chestiunea aceasta. Spuse, cu un oftat:

- Presupun că nu există nici o îndoială pentru ce te afli acum aici, atât de aproape de graniţa noastră. Aştepţi să-ţi sosească mai mulţi oameni, după care Henric vrea să te

trimită în Scoţia, să-ţi porţi luptele tale sângeroase împotriva noastră. Toţi din tabără ştiu asta.

Decis să ghideze conversaţia înapoi, spre topica relaxată dinainte, Royce spuse:

- După câte-mi amintesc eu, discutam despre inabilitatea mea de a-mi găsi o soţie potrivită şi nu despre scopul bătăliilor mele.

Fericită de schimbarea subiectului, Jenny reveni deliberat la subiectul precedent. După un minut, spuse:

- Precis că ai fost la curtea lui Henric şi ai cunoscut doamne, acolo?

- Aşa este.

Jenny îşi sorbi vinul într-o tăcere gânditoare, studiind bărbatul înalt, aplecat lângă ea, cu un picior ridicat, cu mâna odihnindu-se comod pe genunchi, cât se poate de în elementul lui într-un cort pe câmpul de luptă. Totul la el trăda războinicul. Chiar şi acum, în repaus, trupul lui emana forţa prădătorului; umerii lui erau incredibil de laţi, braţele şi pieptul umflate de muşchi sub

tunica de lână bleumarin, iar muşchii de la picioare şi coapse se conturau clar prin pantalonii grei de lână neagră, deasupra cizmelor înalte. Ani de zile de purtat armura şi de mânuit paloşul îl întăriseră pentru luptă, dar Jenny nu-şi putea închipui că o astfel de viaţă îl putea avantaja când se afla la curte, sau măcar pregăti ca să se potrivească cu oamenii de acolo. Deşi ea nu fusese niciodată la curte, auzise fel de fel de poveşti despre opulenţa de acolo şi despre sofisticarea celor care o populau. Brusc, îşi dădu seama cât de cumplit de nelalocul lui trebuia să arate şi să se simtă acest luptător, într-un astfel de loc.

- Tu... tu nu te simţi în largul tău cu oamenii de la curte, nu? se aventură ea ezitant.

- Nu chiar, spuse Royce distras de miile de emoţii care dansau în ochii ei expresivi.

Recunoaşterea lui îi înmuie inima bună, pentru că Jenny ştia mai bine decât oricine cât de umilitor şi de dureros este să nu te simţi la locul tău tocmai printre oamenii care doreşti

cel mai mult să te accepte. I se părea greşit, injust, ca acest bărbat care îşi risca zilnic viaţa pentru Anglia să fie respins de proprii lui oameni.

- Sunt convinsă că greşeala nu îţi aparţine, spuse ea miloasă.

- Atunci unde crezi că se află? întrebă el cu un zâmbet vag în colţurile gurii frumos modelate. De ce nu mă simt eu confortabil la curte?

- Vorbim despre sentimentele tale când te afli în preajma doamnelor sau a bărbaţilor? întrebă ea simţind o bruscă dorinţă de a-l ajuta, rezultatul în parte a milei, în parte a vinului puternic şi în parte, a reacţiei la privirea lui deschisă, neclintită.

- Dacă este vorba de doamne, aş putea să te ajut eu, se oferi ea. Ai ...ai primi nişte sfaturi?
,

- Te rog, neapărat. Reţinându-şi un zâmbet, Royce îşi îndulci expresia într-o admirabilă imitare a celei mai sincere gravităţi.

- Spune-mi cum să mă descurc cu doamnele când sunt la curte, astfel încât data viitoare să am atâta succes încât una dintre ele să mă accepte ca soţ.

- Oh, nu-ţi pot promite că vor dori să se mărite cu tine, izbucni ea fără să se gândească.

Royce se înecă cu vinul şi-şi şterse picăturile din colţul gurii.

- Dacă intenţia ta era să-mi întăreşti încrederea în mine, spuse el cu glasul încă sugrumat de râs, atunci faci o treabă proastă, doamna mea.

- Nu am vrut să spun ... sincer, eu am ... se bâlbâi Jenny nefericită.

- Poate că ar trebui să facem schimb de sfaturi, continuă el plin de bunăvoinţă. Tu îmi spui cum doreşte să fie tratată o doamnă cu o educaţie aleasă, iar eu o să-ţi atrag atenţia asupra pericolelor de a demola încrederea în sine a unui bărbat. Hai, mai bea puţin vin, adăugă el cu blândeţe, întinzând mâna în spatele lui, după carafă şi mai turnând puţin în

cupa ei. Se uită peste umăr la Gawin şi imediat după aceea pajul lăsă jos scutul pe care-l lustruia şi părăsi cortul.

- Haide, continuă-ţi sfaturile, sunt nerăbdător să le aud, spuse Royce, după ce ea mai sorbi puţin din vin. Să presupunem că mă aflu la curte şi am intrat tocmai în salonul reginei. În jurul ei se află câteva doamne frumoase iar eu sunt decis ca una dintre ele să devină soţia mea ...

Cu ochii măriţi de şoc, Jane sări:

- Fără nici cea mai mică preferinţă, nu?

Royce îşi lăsă capul pe spate şi râse cu atâta putere, încât sunetul neobişnuit făcu trei oameni din garda lui să intre în goană în cort să vadă ce se întâmplă. Făcându-le scurt semn să iasă, Royce se uită la nasul ei obraznic, care se mai încreţea încă dezaprobator şi îşi dădu seama că tocmai se prăbuşise într-un abis fără precedent, în aprecierile ei. Înăbuşindu-şi un nou acces de veselie, spuse cu ruşinată pocăinţă:

- Am spus clar că doamnele erau toate frumoase, nu?

Expresia ei se limpezi şi zâmbi, confirmând cu o înclinare a capului.

- Asta este adevărat. Dar uitasem că frumuseţea este ceea ce contează cel mai mult, pentru un bărbat.

- La început, asta este ce contrează cel mai mult, o corectă Royce. Bine, fie. Ce trebuie să fac, acum că am ... identificat obiectul intenţiilor mele matrimoniale?

- Ce ai face tu, în mod normal?

- Tu ce crezi că aş face?

Jenny îşi încreţi sprâncenele delicate şi amuzamentul îi apăru în colţurile gurii ei generoase, în timp ce îl studia, gândindu-se la răspuns.

- Pe baza celor ce ştiu eu despre tine, nu pot decât să presupun că o vei ridica în poala ta, încercând să-i obţii acordul, prin bătaie.

- Vrei să spui că nu aşa trebuie procedat? spuse Royce cât se poate de serios.

Jenny văzu umorul care îi juca în ochi; izbucni în râs şi Royce auzi parcă muzica umplându-i cortul.

- Doamnele ... adică doamnele cu o educaţie aleasă, au idei foarte clare despre modul în care doresc să fie tratate de bărbatul care le cucereşte inima, lămuri Jenny după un minut, cu o privire care implica fără echivoc faptul că experienţele lui anterioare fuseseră cu femei de o altă categorie.

- Şi cum anume visează o doamnă cu educaţie aleasă să fie tratată?

- Cavalereşte, desigur. Dar e mai mult decât atât, adăugă ea cu o privire melancolică în ochii de safir. O doamnă doreşte ca atunci când cavalerul ei intră într-o încăpere plină de lume, să nu aibă ochi decât pentru ea. Să fie orb la orice altceva, în afara frumuseţii ei.

- În cazul acesta îl paşte pericolul iminent să se împiedice de propria lui sabie, sublinie Royce neînţelegând că Jennifer vorbea despre propriile ei vise.

Aceasta îi aruncă o privire plină de mustrare, adăugând cu emfază:

- Şi îi place să creadă că el are o natură romantică, ceea ce, evident, nu ai tu!

- Nu, dacă a fi romantic înseamnă să-mi bâjbâi drumul prin încăperi ca un orb, glumi el. Dar continuă - ce altceva le mai place doamnelor?

- Loialitate şi devotament. Şi cuvinte, mai ales cuvinte.

- Ce fel de cuvinte?

- Cuvinte de dragoste şi de tandră admiraţie, spuse Jenny visătoare. O doamnă vrea să-l audă pe cavalerul ei spunându-i că o iubeşte mai presus de orice şi că pentru el, ea este frumoasă. Vrea ca acesta să-i spună că ochii ei îi amintesc de mare sau de cer şi că buzele ei îi amintesc de petalele unui trandafir...

Royce o studia cu gura căscată.

- Tu chiar visezi ca un bărbat să-ţi spună asemenea lucruri?

Jennifer păli ca şi cum ar fi pălmuit-o, dar păru să ignore totul.

- Chiar şi fetele şterse au vise, milord, sublinie ea cu un zâmbet.

- Jennifer, spuse Royce brusc, amuzat şi ros totodată de remuşcări, tu nu eşti ştearsă. Tu eşti... Şi mai atras acum de ea, o studie minunându-se de înfăţişarea ei, dar ce-l atrăgea la ea era ceva mai mult decât faţa sau trupul ei; Jennifer Merrick avea o aură de bunătate care îl încălzea, un spirit mândru care îl provoca - şi o iradiere care îl atrăgea spre ea cu o forţă din ce în ce mai mare.

- Tu nu eşti ştearsă.

Jennifer chicoti fără ranchiună şi-şi scutură capul.

- În nici un caz nu încerca să-ţi ameţeşti doamna visurilor tale flatând-o cu asemenea cuvinte mincinoase, milord, pentru că nu o să ai succes!

- Dacă nu-mi pot supune doamna prin bătaie şi nici nu o pot îmbrobodi cu vorbe, răspunse Royce preocupat de gura ei roz,

presupun că va trebui să mă bazez pe unica mea pricepere ...

Îşi lăsă ultimul cuvânt să plutească în aer, până când Jenny nu-şi mai putu reţine curiozitatea fascinată.

- La ce pricepere te referi?

Ochii lui scânteiară şi spuse cu un zâmbet răutăcios:

- Modestia mă împiedică să spun.

- Nu fi ruşinos, spuse Jenny atât de curioasă, încât nici nu-i văzu mâna care se ridicase spre umărul ei.

- Ce faci atât de bine, încât o doamnă să-şi dorească să se mărite cu tine pentru asta?

- Eu cred că mă pricep foarte bine la ... la sărutat, spuse Royce, cu mâna curbându-i-se pe umărul ei.

- La să ...sărutat! izbucni ea dându-se repede înapoi. Este de necrezut că vrei să te făleşti cu asta în faţa mea!

- Nu mă făleam, contracara Royce rănit. Vroiam doar să mă crezi că sunt cu adevărat foarte bun la aşa ceva.

Jenny încercă disperată să lase impresia că îl dezaproba cu fermitate, dar eşua lamentabil; buzele îi tremurau de râs, la gândul că „Urgia Scoţiei” se mândrea nu cu îndemânarea lui la lansarea lanciei sau la spadă ci la sărutat!

- Să presupun că ideea asta îţi stârneşte râsul? comentă Royce.

Jenny scutură din cap cu atâta convingere încât părul îi căzu pe umeri, dar ochii îi dansau de amuzament.

- Este ... este nostim, spuse ea sufocându-se de râs, că nu pot accepta, în mintea mea imaginea asta despre tine.

Fără să o prevină, mâna lui se ridică şi se arcui în jurul braţului ei, trăgând-o ferm spre el.

- Atunci de ce să nu apreciezi singură? îi propuse el delicat.

Jenny încercă să se dea înapoi.

- Nu fi prost! Nu aş putea - nu pot! Brusc, nu-şi mai putu smulge privirile de la buzele lui. Te cred bucuroasă pe cuvânt. Bucuroasă!

- Nu, simt că trebuie să-ţi dovedesc.

- Nu este nevoie, strigă ea disperată. Cum ţi-aş putea aprecia priceperea, dacă nu am mai fost niciodată sărutată, în viaţa mea?

Această recunoaştere nu-l făcu pe Royce decât să o dorească şi mai mult, el care era obişnuit cu femei a căror experienţă în pat rivaliza cu a lui. Buzele i se curbară în zâmbet, dar mâna se strânse mai tare pe braţul ei, trăgând-o inexorabil mai aproape, în timp ce îşi ridica cealaltă mână spre umărul ei.

- Nu! spuse Jenny încercând inutil să se smulgă.

- Insist.

Jenny se întări pentru un fel de necunoscut de ea asalt fizic; în gâtlejul ei îşi făcu loc un scâncet de groază, dar în clipa următoare îşi dădu seama că nu avea de ce să se teamă. Buzele lui erau reci pe ale ei şi surprinzător de catifelate, în timp ce se frecau uşor de gura ei închisă. încremenită, cu mâinile pe umerii lui, ţinându-şi trupul rigid departe de al lui, rămase imobilă, în timp ce pulsul începea să i

se înteţească şi ea încerca cu disperare să savureze plăcerea de a fi sărutată, păstrându-şi totuşi sângele rece.

Royce scăzu presiunea mâinilor, atât cât să-i permită să-şi îndepărteze buzele apăsate de ale lui.

- Poate că nu mai sunt atât de bun cum credeam odată, spuse el ascunzându-şi cu grijă amuzamentul. Pot jura că mintea ta lucra tot timpul.

Iritată, alarmată şi profund confuză, Jenny lupta totuşi cu disperare să nu se împotrivească sau să nu facă ceva ce ar fi putut distruge echilibrul fragil al tentativei lor de împrietenire.

- A...adică? întrebă ea acut conştientă de faptul că trupul lui puternic era acum întins practic pe şi lângă ea, cu capul pe blănuri, în cel mai desfrânat mod.

- Adică tu crezi acum că sărutul nostru a fost ceva la care să viseze doamnele cu educaţie aleasă?

- Te rog, dă-mi drumul.

- Credeam că vroiai să mă ajuţi să înţeleg ce le face plăcere doamnelor cu educaţie aleasă, ca tine.

- Săruţi foarte bine! Exact aşa cum visează doamnele să fie sărutate! strigă Jenny cu disperare, dar Royce se uită doar la ea cu o expresie îndoită, refuzând să-i dea drumul.

- Efectiv nu mă simt sigur pe mine, glumi el urmărind micile scântei de furie din ochii albaştri, incredibili.

- Atunci exersează pe altcineva!

- Din nefericire, Arik nu mă atrage, spuse Royce şi înainte ca ea să poată aduce o altă obiecţie, schimbă brusc tactica, spunând amabil:

- Constat totuşi că dacă ameninţările cu pedeapsa fizică nu au efect asupra ta, am descoperit până la urmă, ce anume are.

- Ce vrei să spui?

- Vreau să spun că pe viitor, când vreau să te fac să mă asculţi, pur şi simplu te sărut, ca să te conving. Ăsta e un lucru care văd că te îngrozeşte.

Imaginea cu ea sărutată - fără îndoială în faţa oamenilor lui - ori de câte ori se împotrivea, o alarmă cumplit. Sperând că vorbind calm, rezonabil, în loc să protesteze cu aprindere, îl va putea convinge să renunţe la pretenţia lui, spuse:

- Nu teamă simt eu, mai curând o lipsă de interes. Royce îi aprecie trucul cu un amestec de admiraţie şi amuzament, dar acest lucru nu făcu decât să-i amplifice inexplicabila insistenţă de a-i simţi reacţia.

- Adevărat? spuse el blând, cu jarivirea acoperită de gene grele fixată pe buzele ei. În timp ce vorbea, mâna i se curbă în jurul capului ei, apăsându-l inexorabil în jos, centimetru cu centimetru, până când răsuflarea lui caldă se amestecă cu a ei şi privirile li se înlănţuiră insistent, ştiind că ochii cenuşii îi capturează pe cei îngroziţi, de un albastru ademenitor, făcându-i ostatici, în timp ce-şi apropia buzele? de ale ei. Jenny simţi ca un cutremur în tot sistemul ei nervos şi închise ochii, iar buzele lui începură să se

mişte pe ale ei, explorând cu atenţie şi posedare fiecare curbă delicată şi contur tremurător.

Royce îi simţi buzele lăsându-se moi, involuntar, îi simţi braţele tremurânde cedând, sânii venind să se odihnească pe pieptul lui, bătăile puternice ale inimii. Mâna care-i ţinuse apăsată gura de a lui îşi slăbi presiunea în acelaşi timp în care buzele o crescură pe a lor. Rostogolind-o pe spate, se întinse deasupra ei, sărutând-o tot mai intens, plimbându-şi mâna încet pe laterala ei şi pe coapsă. Îşi strecură vârful limbii prin crăpătura buzelor ei, forţând pătrunderea, insistând ca acestea să se despartă şi când în sfârşit se întâmplă aşa, limba îi plonja în dulceaţa gurii şi se retrase încet, apoi plonja din nou, imitând actul pe care începuse să şi-l dorească cu periculoasă determinare. Jenny ofta sub el, devenind ca o stană, dar apoi, brusc, întreaga tensiune se scurse din ea, în timp ce o cutremurătoare explozie de plăcere se revărsa în trupul ei. Total neştiutoare faţă

de felul de pasiune încinsă pe care o trezea Royce în ea, deliberat, competent, Jenny se simţi contaminată de aceasta, sedusă, până la a uita că era răpitorul ei. Acum era iubitul, aprins, persuasiv, blând, doritor. O cuprinse un sentiment de tandreţe şi cu un geamăt surd de neajutorată capitulare, îşi îndoi mâna pe după gâtul lui, mişcându-şi buzele pe ale lui cu ardoare crescândă.

Gura lui Royce deveni tot mai insistentă, limba lui cerând,.lovind, în timp ce mâna îi aluneca neîncetat în sus pe corsajul ei, mângâindu-i sânii, apoi din nou în jos, dezlegându-i cureaua şi strecurându-se pe sub tunica ei. Jenny simţi mângâierea fermă, alunecătoare, a mâinii lui bătătorite pe sânul gol, în acelaşi timp în care buzele ei erau cuprinse într-un sărut devorator.

Gemu sub asaltul senzual şi în Royce explodă dorinţa când îi simţi carnea umflându-se sub palma lui, sfârcul înălţându-i-se mândru spre el. îşi frecă uşor degetele înainte şi înapoi pe excrescenţa impudică,

apoi o prinse între degete, frecând-o între ele. Simţi pe gură oftatul ei de plăcere şocată, în timp ce degetele îi săpau convulsiv în umerii lui şi îl săruta adânc, ca şi cum ar fi vrut să-i întoarcă plăcerea pe care i-o oferea el.

Uluit de dulceaţa înnebunitoare a răspunsului ei, Royce îşi îndepărtă gura de a ei, privind în jos la faţa aprinsă, contaminată de plăcere, continuând să-i mângâie sânul, spunându-şi că într-o clipă o va lăsa în pace.

Femeile cu care se culcase el nu vroiau, niciodată să fie seduse sau mânuite cu delicateţe. Ele vroiau violenţa şi puterea care făceau parte din legenda lui. Ele vroiau să fie cucerite, supuse, luate cu forţa, folosite - de Lup. Numărul femeilor care-l implorau în pat „loveşte-mă”, era prea mare ca să-l mai ţină minte. Îi fusese atribuit rolul de cuceritor sexual, rol pe care-l acceptase de-a lungul anilor, dar cu tot mai dese simptome de plictiseală şi, în ultima vreme, de dezgust.

Royce îşi luă încetişor mâna de pe sânul ei umflat, poruncindu-şi să o lase în pace, să

pună capăt la ceea ce începuse, să pună capăt acum. Ştia că fără îndoială, mâine va regreta că a lăsat lucrurile să meargă atât de departe. Dar îşi spuse că dacă tot avea să regrete, atunci de ce să nu aibă ceva substanţial de regretat? Şi cu o oarecare idee pe jumătate formată de a-şi permite şi lui şi ei încă puţin din plăcerea pe care se părea că o găsiseră amândoi în noaptea aceasta, Royce se aplecă şi o sărută, în timp ce-i deschidea şi-i înlătura tunica. Privirea îi coborî, rămânând fascinată de banchetul ispititor care i se oferea. Sâni minunaţi, rotunzi şi plini, în vârf cu sfârcuri rozalii, întăriţi în muguri duri, de dorinţă, înfiorându-se sub privirea lui; pielea ei era moale ca smântâna, strălucind în lumina focului, neatinsă ca zăpada proaspăt căzută.

Inspirând adânc, să se liniştească, îşi smulse privirile de la sâni spre buze, apoi spre ochii ei care fermecau, în timp ce-şi desfăcea tunica, înlăturând-o din drum, pentru ca astfel să poată simţi ridicăturile mari, albe, presate pe pieptul lui gol.

Deja adusă aproape într-o stare de insensibilitate de căldura săruturilor lui, a privirii lui şi a vinului, Jenny se uita cu privirea înceţoşată la linia fermă, senzuală a buzelor lui, urmărindu-le cum coborau asupra a lor ei. Închise ochii şi lumea începu să se învârtească în timp ce gura lui i-o lua pe a ei cu o foame nestăvilită, despărţindu-i buzele şi strecurându-şi limba între ele. Gemu de plăcere când mâna lui îi luă sânul, forţându-i-l în sus, ţinându-l acolo, în timp ce-şi cobora încet pe el pieptul dezgolit, asprit de păr şi apoi greutatea lui se lăsă peste ea. O acoperi aproape cu trupul lui, trasând săruturi senzuale de la gura ei spre ureche, gâdilându-i ceafa sensibilă cu vârful limbii, apoi explorându-i sânii minunat, până când Jenny începu să se zvârcoleacă sub el.

Royce îşi întoarse gura de-a lungul obrazului, spre buze şi începu o seducţie lentă, erotică iar Jenny începu în curând să geamă încet, în gâtlej. Buzele lui despărţite le acoperiră pe ale ei, forţându-le să se deschidă

mai mult, până când îi captură limba ca şi cum ar fi vrut să-i sugă dulceaţa, apoi i-o dădu pe a lui şi Jenny îi reluă instinctiv mişcările şi când făcu asta, sărutul deveni sălbatic. Limba lui se împletea cu a ei, mâinile lui îi intrau adânc în păr şi Jenny îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, pierdută într-un sărut care putea cutremura pământul.

Partea de jos a trupului lui se ridică, picioarele lui i le despărţiră pe ale ei şi se strecură între ele, obligând-o să devină vibrant conştientă de rigida lui duritate care se presa plină de înţeles între pulpele ei. Devastată de foamea primară a pasiunii lui, se agăţă de el, înfrânându-şi un strigăt de dezamăgire când acesta îşi smulse gura dintr-a ei, apoi oftă surprinsă când şi-o coborî pe sânii ei. Buzele i se închiseră pe un sfârc, ciugulindu-l cu delicateţe, apoi intensificându-şi strânsoarea, trăgându-l mai tare, până când spinarea ei se arcui şi fiecare părticică a trupului îi fu cuprinsă de valuri şocante de pură plăcere. Şi chiar când îşi

spunea că nu mai poate îndura, el insistă mai mult, smulgându-i un geamăt înfundat. În clipa aceea Royce se opri, întorcându-şi faţa să savureze celălalt sân cu aceeaşi atenţie, în timp ce ea îşi plimba degetele prin părul lui des, negru, ţinându-i incoştientă capul apăsat asupra ei.

Când simţi că sigur o să moară de plăcere, Royce îşi lăsă greutatea în mâini, ridicându-şi pieptul de pe ea. Aerul rece pe pielea ei încinsă, combinat cu absenţa cărnii lui pe ea, o scoase puţin din starea de euforie inconştientă în care o adusese el. Jenny deschise cu greu ochii şi-l văzu stând deasupra ei, mângâindu-i cu ochi fierbinţi sânii cu sfârcurile mândru întărite de limba şi buzele şi dinţii lui.

Panica, întârziată, letargică, o cuprinse în sfârşit pe Jenny, în timp ce forţa coapselor lui doritoare trimiteau prin ea valuri de dorinţă. Royce dădu să-şi aplece din nou capul spre ea şi terifiantă că prelungise atât de mult clipa aceasta, scutură disperată din cap.

- Te rog, şopti ea gâfâit. Dar el se ridica deja, cu trupul tensionat, în alertă. O fracţiune de secundă după aceea, un paznic strigă de afară:

- Vă cer scuze, milord, s-au întors oamenii. Fără un cuvânt, Royce se rostogoli şi se ridică în picioare, aranjându-şi repede hainele şi ieşi afară din cort. Într-o ceaţă de dorinţă întreruptă şi confuzie, Jenny îl privi plecând, apoi luciditatea începu, încet-încet, să-i revină. O cuprinse o ruşine furibundă când se uită în jos şi-şi văzu hainele răvăşite. Le trase la loc, plimbându-şi o mână tremurândă prin părul într-o sălbatică dezordine. Ar fi fost cât se poate de rău dacă ar fi forţat-o să-i cedeze, dar el nu a făcut asta. Ca şi cum ar fi fost vrăjită, ea se alăturase dornică, frenetică, propriei ei seducţii. Şocul a ceea ce făcuse, aproape făcuse, îi cuprinse trupul cu un tremur nestăpânit, dar când încercă să dea vina pe el, conştiinţa refuză să facă asta. începu să se gândească înnebunită la lucruri pe care le-ar

putea spune, sau face, la întoarcerea lui, pentru că oricât de naivă era, ştia instinctiv că el o să vrea să continue de unde o părăsise şi inima începu să-i bubuie de teamă, nu de el, ci de ea însăşi.

Trecură minute, apoi un ceas şi teama .ei se transformă în mirare şi într-un târziu, într-o epuizare binecuvântată. Ghemuită în blănuri, ochii i se închiseră, apoi se deschiseră brusc, după ceasuri mai târziu, ca să-l găsească stând în picioare, deasupra ei.

Îngrijorată, îi cercetă trăsăturile dure, implacabile, mintea ei amorţită de somn înregistrând că „iubitul” părăsise cortul şi asemenea ei, nu mai arăta nici o dorinţă de a-şi continua seducţia.

- A fost o greşeală, spuse el plat, din partea amândurora. Nu o să se mai întâmple.

Era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă din partea lui şi în timp ce Royce se întorcea ieşind repede din cort, afară în noapte, presupuse că aceasta trebuia să fie forma lui de a-şi cere scuze pentru cele

întâmplate. Buzele i se desfăcură într-o mirare tăcută, apoi îşi închise repede ochii, în clipa în care în cort intră Gawin care se întinse pe jos, pe salteaua lui de paie, aproape de intrare.

CAPITOLUL ŞAPTE

La răsăritul soarelui, corturile au fost demontate şi pădurea se umplu de zgomot continuu, în timp ce cinci sute de mii de cavaleri, mercenari şi paji ieşeau din vale, urmaţi de carele grele care scârţâiau sub greutatea bombardelor, a mortierelor, a berbecilor de luptă, a catapultelor şi a întregului echipament şi alimente necesare în timpul asediului.

Pentru Jenny care călărea alături de Brenna, din greu păzite de cavaleri înarmaţi, de ambele părţi, lumea deveni o ceaţă ireală de zgomot, de praf şi de confuzie interioară. Nu ştia încotro se îndreptau, sau unde anume se afla, sau nici măcar cine mai era ea. Era ca şi cum întreaga lume clocotea şi fiecare se

schimbase, într-un fel. Acum, Brenna era cea care îi arunca lui Jenny zâmbete de încurajare, în timp ce Jenny, care crezuse despre ea că era o persoană inteligentă, se pomeni căutând - tânjind după o privire din partea lui Royce Westmoreland!

L-a văzut de câteva ori, în timp ce venea călare prin dreptul ei şi era ca şi cum şi devenise un străin. Urcat pe un cal uriaş, negru, de luptă şi îmbrăcat într-un negru sinistru, de la cizmele înalte la mantaua care se drapa pe umerii lui puternici şi flutura în spatele lui, acesta era cea mai înspăimântătoare şi mai puternică siluetă pe care o văzuse Jenny vreodată - un străin ucigaş, hotărât să-i distrugă familia, clanul şi tot ce-i era ei drag.

În noaptea aceea, întinsă lângă Brenna, uitându-se în sus, la stele, încercă să nu se gândească la oribilul turn de asediu care-şi arunca ameninţătoarea-i umbră peste pajişte, turnul care în curând va fi montat pentru asediul zidurilor vechi ale cetăţii Merrick. îl

întrezărise înainte printre copacii din vale, dar nu ştiuse ce reprezenta. Sau poate că efectiv nu a vrut să-şi confirme temerile.

Acum însă abia dacă se mai putea gândi la altceva şi se agăţa cu disperare de presupunerea Brennei că Regele James ar putea trimite forţe care să-i ajute clanul în această bătălie. Şi în tot acest timp, o parte din ea refuza să creadă că va avea loc o bătălie. Poate pentru că nu-şi putea închipui cu adevărat că bărbatul care o sărutase şi o atinsese cu atâta tandreţe pasionată chiar intenţiona să se întoarcă complet de la ea, să-i măcelărească familia şi clanul. Partea naivă, bună a inimii ei nu-i permitea să creadă că bărbatul care a glumit şi a râs cu ea cu o seară înainte, poate fi capabil de aşa ceva.

Dar apoi, nici nu putea crede că noaptea trecută a existat cu adevărat. Noaptea trecută el fusese un iubit tandru, persuasiv, insistent. Astăzi era un străin în stare să uite de existenţa ei.

Royce nu uitase de existenţa ei - nici măcar în cea de a doua zi a drumului. Amintirea felului cum se simţise ea în braţele lui, dulceaţa săruturilor şi a mângâierilor ei şovăielnice îl ţinuse treaz două nopţi la rând. Toată ziua de ieri, în timp ce călărea printre coloanele oamenilor săi, se pomenea căutându-i privirile.

Chiar şi acum, în timp ce călărea în fruntea armatei sale şi-şi strângea ochii în soare, încercând să aprecieze timpul, râsul ei muzical îi răsuna în minte. Scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să scape de el dar dintr-o dată iat-o acolo, uitându-se la el cu zâmbetul acela al ei...

- De ce crezi tu că am decis să nu mă însor, spusese el?

- Pentru că nu te-a cerut nici o doamnă potrivită? îl tachinase ea.

Îi auzi chicotul înfundat când încercase să pară reprobatoare: să nu încerci cumva să-ţi ameţeşti doamna viselor tale cu vorbe flatante

stângace, milord, pentru că nu o să prea ai succes ...

După câte ştiu eu despre tine, nu pot presupune decât că o să-ţi trânteşti doamna în poală şi o să încerci să o supui prin bătaie ...

Nu-şi putea închipui că o scoţiancă naivă putea avea atâta spirit şi curaj. Royce încerca să se amăgească,. spunându-şi că această fascinaţie tot mai mare, această obsesie pentru ostatica lui era doar rezultatul dorinţei pe care o aprinsese în el în urmă cu două nopţi, dar ştia bine că nu doar dorinţa îl ţinea încătuşat: spre deosebire de majoritatea femeilor, Jennifer Merrick nu a fost nici dezgustată şi nici flatată la gândul că era purtată spre pat de un bărbat al cărui nume era asociat cu pericolul şi moartea. Răspunsul timid, pasionat pe care îl trezise în ea în urmă cu două nopţi, nu datora nimic fricii; se născuse din tandreţe şi din dorinţă. Deşi cunoştea toate zvonurile care circulau despre el, se oferise totuşi mângâierilor lui cu inocentă dulceaţă. Şi acesta era motivul pentru care nu

şi-o putea scoate din minte. Sau poate, îşi spuse el amar, ea se amăgise pur şi simplu cu gândul că, în ciuda reputaţiei, era de fapt cavalerul virtuos, nepătat, galant, din visurile ei. Această posibilitate, că tandreţea şi pasiunea ei fuseseră rezultatul unei autoamăgiri de fetiţă naivă, era atât de dezgustător, încât Royce renunţă să se mai gândească la ea, decizând ferm să o uite.

La amiază, exact când Jennifer se trântise pe iarbă alături de Brenna să se împărtăşească din raţia obişnuită de carne aţoasă de vânat şi o bucată de pâine veche, îl văzu pe Ahk apropiindu-se. Acesta se opri chiar în faţa lor, cu picioarele în cizme plantate la nici un metru şi spuse:

- Vino.

Obişnuită deja cu aparenta lipsă de dorinţă a uriaşului blond de a vorbi mai mult decât era nevoie, Jenny se ridică. Brenna dădu să facă acelaşi lucru, dar Arik întinse mâna.

- Nu tu.

Cu mâna încleştată pe braţul lui Jenny, o duse printre sutele de oameni care se aşezaseră pe iarbă să-şi mănânce festinul spartan, apoi o conduse spre pădurea de lângă drum, oprindu-se în locul unde cavalerii lui Royce păreau să facă de gardă, după copaci.

Sir Godfrey şl Sir Eustace se dădură în lături, cu feţele lor în mod obişnuit amabile, acum împietrite şi Arik o împinse înainte, cu o mişcare uşoară, care o trimise împleticindu-se într-un luminiş micuţ.

Răpitorul ei stătea pe jos, cu umerii largi rezemaţi de un copac, cu genunchii ridicaţi, studiind-o în tăcere. Renunţase la manta în căldura zilei, rămânând doar într-o tunică maron, simplă, cu mâneci lungi, pantaloni groşi, maronii şi cizme. Nu mai arăta aşa de mult ca un spectru al morţii şi distrugerii cum i se păruse ieri şi Jenny simţi o absurdă tresărire de fericire pentru faptul că, era clar, nu uitase de existenţa ei.

Totuşi, mândria o împiedică să-şi arate emoţia. Pentru că habar nu avea cum ar trebui

să se poarte sau să simtă, Jenny rămase pe loc, reuşind chiar să-i susţină privirea fixă, până când tăcerea lui intenţionată o scoase din sărite. încercând să-şi păstreze tonul politicos, convenţional, spuse:

- Presupun că m-ai chemat?

Din cine ştie ce motiv, întrebarea ei îi aduse lui Royce un zâmbet ironic, în ochi.

- Ai dreptate.

Frustrată de tonul lui ciudat, ironic, Jenny aşteptă şi spuse apoi:

- De ce?

- Ei da, iată întrebarea.

- Purtăm ... purtăm o conversaţie? întrebă Jenny şi spre completa ei confuzie, Royce îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs bogat, gutural, care răsună în luminiş.

Chipul ei era oglinda unei adorabile confuzii şi Royce redeveni serios, fiindu-i milă de inocenţa care-l făcuse să râdă, dar şi să o dorească mai mult decât în ultimele două nopţi. Făcu un gest spre cuvertura albă,

întinsă pe jos. Pe ea se aflau câteva bucăţele din acelaşi vânat şi pâine din care începuse şi ea să mănânce, împreună cu puţină brânză şi câteva mere. Royce spuse, calm:

- Îmi face plăcere compania ta. Dar m-am gândit şi că o să fie mai plăcut pentru tine să mănânci aici, cu mine, decât în câmp deschis, înconjurată de mii de soldaţi. M-am înşelat cumva?

Dacă el nu ar fi spus că îi făcea plăcere compania ei, Jenny poate că i-ar fi adus la cunoştinţă că se înşela cu desăvârşire, dar se simţea dezarmată de vocea aceea profund irezistibilă care îi spunea că de fapt îi era dor de ea.

- Nu, recunoscu ea, dar din mândrie şi din prudenţă nu se aşeză jos lângă el. Luând un măr roşu, strălucitor, se aşeză pe o buturugă, mai departe de atingerea lui, dar după câteva minute de conversaţie oarecare, începu să se simtă total relaxată şi cu inimă ciudat de uşoară, în compania lui. O clipă nu se gândi că acest fenomen ciudat era

rezultatul eforturilor lui deliberate de a o face să se simtă în siguranţă faţă de avansurile lui, sau să o facă să uite modul brutal şi nepoliticos în care pusese capăt preliminariilor lor de dragoste de acum câteva nopţi, de teamă ca ea să nu-i respingă abrupt următoarea încercare.

Royce ştia exact ce făcea şi de ce făcea asta, dar îşi spunea că, în cazul în care reuşea, printr-un miracol divin, să-şi ţină mâinile departe de ea până când o va trimite fie tatălui ei, fie regelui său, atunci eforturile nu au fost zadarnice, pentru că lua acum un prânz foarte plăcut şi oarecum prelungit, într-un luminiş intim.

După câteva minute, în mijlocul unei discuţii impersonala despre cavaleri, Royce se pomeni dintr-o dată că se gândeşte aproape cu gelozie la fostul ei pretendent şi spuse brusc:

- Că tot vorbim de cavaleri, ce s-a întâmplat cu al tău?

Jenny muşcă din măr, cu o expresie contrariată.

- Cu al meu, ce?

- Cavalerul tău ... Balder. Dacă tatăl tău dorea această căsătorie, cum l-ai convins pe Balder să nu insiste?

Întrebarea păru să o deconcerteze şi ca şi cum ar fi tras de timp ca să compună un răspuns, îşi aduse picioarele lungi la piept şi îşi petrecu mâinile în jurul lor, apoi îşi sprijini bărbia pe genunchi şi îşi ridică spre el ochii albaştri, strălucitori, în care juca râsul. Cocoţată pe buturuga aceea, era incredibil de atrăgătoare, îşi spuse Royce , o încântătoare nimfă a pădurilor, cu părul lung, ondulat, îmbrăcată într-o tunică bărbătească şi pantaloni. O nimfă a pădurilor! Mai urmează să-i compună sonete despre frumuseţea ei, stârnind încântarea tatălui ei, ca să nu se mai gândească la bârfele de la curţile ambelor ţări!

- Întrebarea asta a fost prea grea pentru tine? spuse el,cu vocea aspră, de enervare pe el însuşi. Să încerc să formulez una mai uşoară?

- Ce natură nerăbdătoare ai, răspunse ea serioasă, câtuşi de puţin speriată de tonul lui.

Cuvintele ei erau însoţite de o privire reprobatoare, de fată cu educaţie aleasă, încât Royce chicoti, în pofida dorinţei lui.

- Ai dreptate, recunoscu el zâmbind spre revoltătoarea femeie-copil care îndrăznise să-l mustre pentru defectele lui.

- Iar acum, spune-mi de ce s-a retras bătrânul Balder?

- Foarte bine, dar este necavaleresc din partea ta să mă descoşi despre chestiuni care sunt atât de intime - ca să nu spun teribil de jenante.

- Jenante pentru cine? întrebă Royce ignorându-i eschiva.

- Pentru mine. Lordul Balder a fost indignat. Ştii - explică ea cu zâmbitoare candoare - nu l-am mai văzut din seara în care a venit la Merrick să semneze contractul de căsătorie. A fost o experienţă cumplită, spuse ea cu un aer amuzat şi oripilat, în acelaşi timp.

- Ce s-a întâmplat? insistă Royce.

- Dacă-ţi spun, promite-mi să nu uiţi că nu eram decât o fetiţă de paisprezece ani - plină de vise despre minunatul tânăr cavaler a cărui soţie aveam să fiu. În mintea mea ştiam exact cum trebuia să arate. Jenny zâmbi cu tristeţe, gândindu-se în urmă.

Trebuia să fie blond şi tânăr şi fireşte, Cu un chip minunat de privit. Să aibă ochi albaştri şi o ţinută princiară. Totodată trebuia să fie suficient de puternic ca să ne poată proteja avutul, pentru copiii pe care avea să-i avem, într-o bună zi.

Jenny îi aruncă lui Royce o privire tulburată.

- Aşa arăta speranţa mea secretă şi în apărarea mea, trebuie spus că nici tata şi nici fraţii mei vitregi n-au suflat o iotă din care să pricep că Lordul Balder arăta altfel.

Royce se încruntă, prin minte trecându-i o clipă imaginea vanitosului Balder.

- Şi iată-mă acolo, intrând în sala mare a castelului Merrick, după ce petrecusem

ceasuri întregi în camera mea, exersându-mi mersul.

- Ţi-ai exersat mersul? izbucni Royce cu vocea încărcată de un amestec de amuzament şi neîncredere.

- Cum să nu, răspunse Jenny veselă. Vezi tu, vroiam să-i arăt viitorului meu stăpân o imagine perfectă a mea. Nu trebuia nici să mă reped în sală părând prea nerăbdătoare dar nici să intru prea încet, lăsând impresia că mă împotriveam. Era o dilemă enormă, să decid cum aveam să păşesc, ca să nu mai vorbesc de cum aveam să mă îmbrac. Eram atât de disperată încât efectiv m-am consultat cu fraţii mei vitregi, Alexander şi Malcolm,ca să am părerea lor masculină. William, care este un dulce, nu venise încă acasă, cu mama mea vitregă.

- În mod sigur te-au pus în temă în legătură cu Balder.

Privirea din ochii ei îi spuse altceva, dar totuşi nu era pregătit pentru junghiul ascuţit de milă pentru ea, când Jenny scutură din cap.

- Dimpotrivă. Alexander mi-a spus că se temea că ţinuta pregătită de mama mea vitregă nu era suficient de frumoasă. A insistat să mă îmbrac cu rochia verde şi să o decorez cu perlele mamei. Ceea ce am făcut. Malcolm a sugerat să port într-o parte un pumnal cu giuvaeruri, pentru ca astfel să nu mă simt copleşită de ilustra prezenţă a viitorului meu soţ. Alex a spus că părul meu arăta prea comun şi morcoviu şi că trebuia prins în sus, sub un voal auriu şi prins cu o fundă cu safire. Apoi, după ce m-am îmbrăcat cum au vrut ei, m-au ajutat să practic mersul...

Ca şi cum loialitatea o împiedica să prezinte o imagine puţin flatantă a fraţilor ei, zâmbi cu toată faţa şi spuse cu o voce decis încurajatoare:

- Desigur, ei se amuzau pe socoteala mea, aşa cum fac fraţii cu surorile lor, dar eu eram prea ameţită de vise, ca să observ.

Royce văzu adevărul din spatele cuvintelor ei şi recunoscu maliţia fără suflet din gluma

lor. Simţi dintr-o dată o nevoie puternică să-şi înfigă pumnul în mutrele fraţilor ei, doar aşa, pentru „amuzament”.

Jenny continuă, cu faţa veselă acum, ca şi când râdea de ea însăşi:

- Eram atât de preocupată ca fiecare detaliu să fie aşa cum trebuia, încât chiar am întârziat să cobor să-mi întâlnesc viitorul soţ. Când în sfârşit am ajuns jos, am defilat de-a lungul sălii exact cu viteza potrivită, pe picioare care tremurau nu doar din cauza nervozităţii, ci din cauza greutăţii perlelor, rubinelor, safirelor şi a lanţurilor de aur de la gât, de la încheieturile mâinilor şi de la brâu. Trebuia să fi văzut privirea de pe chipul bietei mele mame vitrege când a văzut cum eram îmbrăcată. Efectiv era o etalare ţipătoare, crede-mă, râse Jenny inconştientă de furia care creştea tot mai mult în Royce, pe măsură ce ea continua.

- Mama mea vitregă mi-a spus după aceea că arătam ca un cufăr cu giuvaeruri căţărat pe picioare, chicoti Jenny. Nu a spus-o

cu răutate. De fapt, chiar îi era milă de mine, se grăbi Jennifer să adauge repede, când văzu expresia neagră de furie a răpitorului ei.

Când tăcu, Royce o întrebă:

- Dar sora ta Brenna, ea ce a spus? Ochii lui Jennifer se încălzire de dragoste.

- Brenna o să găsească întotdeauna un cuvânt bun de spus despre mine, indiferent cât de şocante ar fi greşelile mele, sau cât de revoltătoare, purtarea. Mi-a spus că „ străluceam ca soarele şi stelele şi luna”. Jenny izbucni într-o cascadă de râs şi se uită la Royce cu ochii sclipind veseli.

- Ceea ce şi făceam, străluceam, vreau să spun.

Cu vocea răguşită de sentimente pe care nici nu le putea înţelege şi nici reţine, Royce se uită la ea şi spuse încordat:

- Sunt femei care nu au nevoie de giuvaeruri ca să strălucească. Tu eşti una dintre ele.

Jennifer căscă gura uluită şi se uită la el:

- Acesta a fost un compliment?

Profund enervat că îl redusese efectiv la a emite galanterii, Royce scutură repede din umeri şi spuse:

- Eu sunt soldat, nu poet, Jennifer. A fost doar o constatare. Continuă-ţi povestea.

Ruşinată şi contrariată, Jennifer ezită, apoi alungă a nu ştiu câta lui schimbare de dispoziţie, scuturându-se în gând. Mai muşcând din măr, spuse vesel:

- Oricum, Lordul Balder nu împărtăşeşte lipsa ta de interes pentru bijuterii. Adevărul este, continuă ea râzând, că îi ieşiseră aproape ochii din cap - atât de fermecat era de strălucirea mea. De fapt, era atât de orbit de vulgara mea etalare, încât mi-a privit doar în trecere chipul, înainte de a se întoarce spre tatăl meu şi de a spune:

-O iau.

- Şi doar aşa, pur şi simplu, i-ai fost încredinţată? întrebă Royce, încruntându-se.

- Nu „doar aşa”, pentru că eu aproape că am leşinat, atât de şocată am fost de prima mea privire asupra înfăţişării iubitului meu.

Tata m-a prins înainte să mă prăbuşesc şi m-a ajutat să mă aşez pe o banchetă, lângă masă, dar nici după ce m-am aşezat şi am început să-mi recapăt cunoştinţa, nu-mi puteam smulge privirile de la înfăţişarea Lordului Balder! În afară de faptul că era mai bătrân ca tata, era slab ca un băţ şi purta ...

Vocea ei trenă şi Jenny ezită, nesigură.

- Nu ar trebui să-ţi spun restul.

- Spune-mi totul, îi porunci Royce.

- Totul? răspunse Jennifer ca un ecou, stânjenită.

- Absolut totul. Jennifer oftă.

- Foarte bine. Dar nu este o poveste frumoasă.

- Ce purta Lordul Balder? insistă Royce începând să zâmbească.

- Ei bine, purta ... umerii îi tresăltară voioşi şi şopti,...purta părul altuia!

Din pieptul lui Royce răsună un râs adânc, bogat, care acompanie trilurile muzicale ale lui Jennifer.

- Abia îmi reveneam în simţiri din asta, când am observat că mâncă cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată. Îi auzisem pe fraţii mei mai devreme, în timp ce mă ajutau să mă îmbrac, glumind între ei despre dorinţa Lordului Balder de a avea anghinare la fiecare masă. Mi-am dat seama dintr-o privire că obiectele acelea prăjite, cu aspect jalnic, stivuite pe platoul Lordului Balder trebuiau să fie mâncarea care se numea anghinare, iar asta a fost ceea ce a dus la izgonirea mea din hol şi la plecarea lui Balder.

Royce, care intuise deja de ce mânca Balder leguma aceea despre care se spunea că măreşte potenţa, luptă să-şi păstreze o expresie gravă.

- Ce s-a întâmplat?

- Mă rog, eu eram foarte nervoasă, de fapt, revoltată, de perspectiva de a mă mărita cu bărbatul acela cumplit. Era, cu adevărat, coşmarul oricărei fete de măritat, nu visul ei şi studiindu-l în timpul mesei, am simţit cea

mai nepotrivită cu o doamnă nevoie de a-mi vârî pumnii în ochi şi de a urla ca un copil mic.

- Dar desigur, n-ai făcut asta, ghici Royce zâmbind, amintindu-şi spiritul ei de nestăpânit.

- Nu, dar ar fi fost mai bine dacă aş fi făcut-o, recunoscu ea cu un zâmbet însoţit de un oftat. Ce am făcut, a fost mult mai rău. Nu suportam să mă uit la el, aşa că mă concentram asupra anghinarei pe care nu o mai văzusem niciodată până atunci. Îl priveam înfulecând-o, întrebându-mă ce era şi de ce mânca aşa ceva. Malcolm a observat la ce mă uitam şi atunci el mi-a spus de ce mânca Lordul Balder chestia aia. Şi asta a fost ceea ce m-a făcut să chicotesc...

În ochii ei mari înota amuzamentul şi cu umerii scuturându-i-se de râs, Jenny spuse:

- La început am reuşit să ascund asta, dar apoi am înşfăcat o batistă şi mi-am apăsat-o pe buze, dar eram atât de copleşită încât chicotele s-au transformat în râs. Am râs

şi am râs şi râsul meu era atât de contagios încât până şi biata Brenna a început să râdă. Râdeam amândouă în pumni, până când tata ne-a dat afară din sală, pe mine şi pe Brenna.

Ridicându-şi ochii veseli spre Royce, spuse râzând:

- Anghinare! Ai auzit vreodată ceva mai absurd? Cu un efort suprem, Royce reuşi să pară încurcat.

- Doar nu crezi că anghinarea este benefică pentru performanţele unui bărbat?

- Eu... ăă ...Jennifer se înroşi când în sfârşit îşi dădu seama cât de neadecvată era experienţa ei, dar era prea târziu ca să se mai întoarcă, iar pe deasupra era şi curioasă.

- Tu crezi asta?

- Categoric nu, răspunse Royce direct. Toată lumea ştie că prazul şi alunele ajută în asemenea situaţii.

- Prazul şi ...! izbucni Jenny derutată, apoi văzu mişcarea uşoară a umerilor lui largi, care îi trăda râsul şi scutură din cap, în semn de zâmbitoare dojana.

- Oricum, Lordul Balder a decis - imediat - că nu existau suficiente giuvaericale pe pământul ăsta, care să merite să mă ia de nevastă. Câteva luni mai târziu am comis o altă greşeală de neiertat, continuă ea privindu-l acum mai serios pe Royce şi tata a decis că aveam nevoie de o mână mai puternică să mă îndrume, decât cea a mamei mele vitrege.

- Ce „greşeală de neiertat" ai mai comis de data asta?

Jenny redeveni serioasă.

- L-am provocat deschis pe Alexander ca fie să-şi retragă toate lucrurile pe care le spusese despre mine, fie să se întâlnească cu mine pe câmpul de onoare - în cadrul unei competiţii locale care se ţinea în fiecare an, în apropiere de Merrick.

- Iar el a refuzat, spuse Royce cu sobră tandreţe.

- Desigur. Ar fi fost dezonorant pentru el să facă asta. În plus, eu eram fată, aveam doar paisprezece ani iar, el, douăzeci. Dar mie nu-mi păsa de mândria lui pentru că era, nu

era foarte drăguţ, termină ea atenuat, dar în cele câteva cuvinte era un munte de durere.

- Şi ţi-ai răzbunat vreodată onoarea? întrebă Royce, cu o necunoscută durere în piept.

Jenny dădu din cap, cu zâmbet vag îndurerat, pe buze.

- În ciuda poruncii tatălui meu de a nu mă apropia de câmpul de onoare, l-am convins pe un armurier să-mi dea armura tatălui meu şi în ziua competiţiei, fără ca nimeni să ştie că eram eu, am intrat călare pe câmp şi l-am înfruntat pe Alexander, care se distinsese de multe ori în concursuri.

Royce simţi cum îi îngheaţă sângele în vine, imaginându-şi-o galopând pe câmp, înaintând în atac spre un bărbat adult, purtând o lance în mână.

- Ai avut noroc că ai fost doar doborâtă de pe cal şi nu ucisă.

Jenny chicoti.

- Alexander a fost cel doborât de pe cal.

Royce se zgâi la ea în totală confuzie.

- Tu l-ai doborât pe el?

- Într-un fel, zâmbi ea. Ştii, chiar în clipa în care a ridicat lancea ca să mă lovească, eu mi-am ridicat viziera şi am scos limba la el.

În momentul şocant de tăcere care a precedat explozia de râs a lui Royce, Jenny adăugă:

- Şi el a alunecat de pe cal.

Dincolo de luminiş, cavalerii şi pajii, mercenarii şi arcaşii se opriră din activităţile lor şi se uitară spre pădurea unde râsul contelui de Claymore se ridica deasupra copacilor.

Când în sfârşit îşi recapătă suflul, Royce o privi cu un zâmbet tandru, plin de admiraţie.

- Strategia ta a fost strălucitoare. Eu te-aş fi ridicat la rangul de cavaler chiar acolo, pe loc.

- Tata nu a fost chiar aşa de entuziast, spus ea fără ranchiună. Îndemânarea lui Alex la turniruri era mândria clanului - un lucru la care eu am uitat să mă gândesc. În loc să mă ridice la rangul de cavaler chiar acolo, pe loc,

tata mi-a aplicat o papară pe care probabil că o meritam. După care m-a trimis la mănăstire.

- Unde te-a ţinut doi ani, îi reaminti Royce cu glas înduioşat.

Jenny se uita la el peste mica distanţă care îi separa, în timp ce în ea i se revela, încet, o uimitoare descoperire. Bărbatul despre care oamenii spuneau că este un necioplit, un barbar brutal, era ceva cu totul diferit: era un bărbat capabil să resimtă o acută înţelegere pentru o fetiţă nebună - iar asta se afla acolo, în liniile îmblânzite ale feţei lui. Vrăjită, cu ochii luaţi prizonieri de privirea lui hipnotică, de argint, îl privi ridicându-se şi venind decis spre ea. Fără să îşi dea seama ce făcea, Jenny se ridică şi ea, încet, în picioare. Şopti, cu faţa întoarsă în sus, spre el:

- Eu cred că legenda te descrie în mod fals. Toate lucrurile pe care se spune că le-ai făcut, nu sunt adevărate, şopti ea încetişor, cercetându-i chipul cu ochii ei frumoşi, ca şi cum i-ar fi putut privi în suflet.

- Sunt adevărate, o contrazise Royce scurt, în timp ce imagini ale nenumăratelor lui bătălii sângeroase se perindau în mintea lui, în toată urâţenia lor lugubră, cu câmpurile de luptă acoperite cu cadavrele propriilor lui oameni şi ale duşmanilor săi.

Jenny nu cunoştea nimic din amintirile lui negre şi inima ei bună respingea auto-proclamata lui vinovăţie. Ea ştia doar că bărbatul care stătea în faţa ei se aplecase deasupra calului său mort, cu durere şi suferinţă pe chipul lui luminat de lumina lunii; râsese cu înţelegere la povestea ei prostească despre cum se îmbrăcase ea să-şi întâmpine cavalerul caraghios.

- Eu nu cred, murmură ea.

- Crede! o preveni el. O parte din motivele pentru care Royce o dorea, era aceea că în clipa în care a atins-o, ea nu l-a distribuit în rolul cuceritorului bestial; dar totodată, nici nu vroia să o lase să se înşele şi să îl distribuie în alt rol, acela al cavalerului ei, în armura strălucitoare a virtuţii.

- În cea mai mare parte este adevărat, spuse el simplu.

Ca într-o ceaţă, Jenny era conştientă că el se întindea spre ea; îi simţi mâinile închizându-se în jurul braţelor ei ca nişte cătuşe catifelate, trăgând-o mai aproape, îi văzu gura coborând încet spre a ei. Şi în timp ce privea în ochii aceia senzuali, cu gene grele, un scânteietor instinct protector o atenţiona că se adâncea prea mult. Panicată, Jenny îşi întoarse faţa o fracţiune de secundă înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei, respirând gâfâit, ca şi cum ar fi alergat. Netulburat, Royce o sărută în schimb pe tâmplă, plimbându-şi buzele calde de-a lungul obrazului ei, trăgând-o mai aproape, ducându-şi buzele în jos, de-a lungul coloanei sensibile a gâtului, în timp ce Jenny se lichefia pe dinăuntru.

-Nu, spuse ea respirând tremurat, întorcându-şi mal mult faţa într-o parte, şi,fără să-şi dea seama ce făcea, se agăţă de

tunica lui, în timp ce lumea începea să se învârtă.

-Te rog, şopti ea în timp ce braţele lui se strângeau mai tare şi limba îi aluneca spre ureche, senzual, explorând leneş fiecare curbă, făcând-o să se cutremure de dorinţă sub mâinile care i se plimba în sus şi în jos, pe spinare.

- Te rog, opreşte-te, spus ea cu durere.

Drept răspuns, mâna lui alunecă mai jos, proptindu-se pe şira spinării, ca să-i forţeze trupul spre un contact intim cu coapsele lui dure, o declaraţie elocventă că el nu putea şi nu vroia să se oprească. Cealaltă mână a lui alunecă spre ceafa ei, mângâind-o senzual, obligând-o să-şi ridice capul pentru sărut. Inspirând tremurat, Jenny îşi întoarse faţa în tunica lui de lână, refuzându-i tandra insistenţă. Când făcu asta, mâna de pe ceafă se strânse într-un gest de abruptă comandă. Nemaiputând ignora nici dorinţa, nici comanda lui, Jenny îşi ridică încet capul ca să primească sărutul.

Mâna lui se afundă în părul ei des, ţinând-o captivă în timp ce gura i-o apuca pe a ei într-un sărut total, devorator, care o trimise în vârtej într-un întuneric fierbinte unde nu mai conta nimic decât gura lui seducătoare, plină de dorinţă şi mâinile pricepute.

Copleşită de propria ei tandreţe şi de sexualitatea lui primară, potentă, Jenny îi hrăni foamea, buzele ei întredeschise primind cu tot sufletul invazia limbii lui. Se lăsă pe el şi îl simţi gemând pe gura ei, în timp ce mâinile îi coborau posesiv de-a lungul spinării şi a coapselor şi a sânilor, apoi oprindu-se mai jos, trăgând-o cu putere spre excitaţia lui rigidă. Neajutorată, Jenny se topi lipită de el, gemând în timp ce sânii i se umflau să-i umple palmele. Se simţi cuprinsă de flăcări când mâna lui îşi forţă drumul între talie şi pantalonii ei grei, coborând mai jos, prinzându-i fesele şi mişcând-o mai aproape de duritatea palpitândă a bărbăţiei lui, strivind-o de el.

Jenny se simţea pierdută între sălbatic de erotica senzaţie a mâinii lui apăsate pe pielea ei goală şi evidenta proeminenţă a dorinţei lui, apăsând-o insistent. Strecurându-şi mâinile în sus, pe pieptul lui şi le încolăci pe după gât şi se predă singură plăcerii, stimulând-o, împărtăşind-o, glorificând-o, în geamătul pe care Royce nu şi-l putu reţine.

Când îşi smulse în sfârşit gura dintr-a ei, o ţinu lipită la pieptul lui, cu respiraţia răguşită şi repede. Jenny închise ochii, cu braţele în continuare încolăcite pe după gâtul lui, cu urechea presată de bătăile rapizi ale inimii lui, simţindu-se purtată între pacea totală şi o bucurie stranie, delirantă. De două ori o făcuse el să simtă lucruri minunate, teribile, excitante. Dar astăzi, o făcuse să simtă altceva: o făcuse să simtă că era necesară şi preţuită şi dorită, ori acestea erau acele trei lucruri pe care tânjise să le simtă de când îşi amintea ea.

Ridicându-şi faţa de pe pieptul lui tare, muşchiulos, încercă să-şi înalţe capul.

Obrazul i se frecă de stofa moale, maronie a tunicii lui şi chiar şi simpla atingere a pielii de hainele lui îi ameţi simţurile. In sfârşit, reuşi să-şi ridice capul şi se uită la el. Pasiunea mocnea încă în ochii aceia fumurii. Liniştit, fără emfază, Royce îi spuse:

- Te doresc.

De data aceasta nu mai exista nici o îndoială asupra înţelesului cuvintelor lui şi răspunsul ei veni şoptit, fără premeditare, ca şi cum i se născuse dintr-o dată în inima şi nu în mintea ei.

- Suficient de tare ca să îmi dai cuvântul că nu o să ataci Merrick?

- Nu.

Royce pronunţase cuvântul fără emoţie, fără ezitare, fără regret şi fără enervare; refuzase la fel de uşor cum ar fi refuzat o masă pe care nu o vroia.

Acel singur cuvânt o lovi ca o scufundare într-o apă îngheţată; Jenny se retrase şi mâinile lui căzură de pe ea.

Într-o ceaţă de şoc şi ruşine, îşi muşcă adânc buza de jos şi se întoarse, încercând, ca paralizată parcă, să-şi aranjeze părul şi hainele, când ce dorea mai mult era să fugă din pădurea asta, de tot ce se întâmplase aici, înainte de a-se îneca cu lacrimile care aproape o sufocau. Nu era atât faptul că el refuzase ce-i oferea ea. Chiar şi acum, în toată nefericirea ei, îşi dădea seama că ceea ce îi ceruse ea era o nebunie, o imposibilă nebunie. Ceea ce o rănise atât de insuportabil era cruzimea, uşurinţa cu care înlăturase el tot ce încercase ea să-i ofere, onoarea ei, mândria ei, trupul ei, sacrificând tot ce fusese învăţata să preţuiască, să toate valorile în care credea.

Începu să iasă din pădure, dar vocea lui o opri în loc.

Royce spuse, pe un ton de implacabilă autoritate, pe care ajunsese să o deteste:

- Jennifer, restul drumului vei călări alături de mine.

- Aş prefera să nu, spuse ea plat, fără să se întoarcă. Mai bine se îneca decât să-l lase să

vadă cât de mult o rănise, aşa încât adăugă poticnindu-se:

- Mă păzesc oamenii tăi ...am dormit în cortul rău, dar Gawin a fost mereu acolo. Dacă o să mănânc cu tine şi o să călăresc alături de tine, ei vor ... interpreta greşit... lucrurile.

- Ce gândesc oamenii mei nu are importanţă, răspunse Royce, dar nu acesta era întregul adevăr şi el ştia asta. Tratând-o în mod deschis pe Jenny ca pe „oaspetele" lui, avea să piardă repede în faţa oamenilor loiali, obosiţi, care luptaseră alături de el. Şi nu întreaga armată îl asculta din loialitate. Printre mercenari se aflau hoţi şi asasini, bărbaţi care-l urmau pentru că le umplea burţile cu pâine şi pentru că se temeau de consecinţe, în cazul în care nu l-ar mai fi ascultat. Dar fie că erau cavaleri loiali sau mercenari de rând, cu toţii credeau că era dreptul lui Royce, datoria lui să o umilească, aşa cum merita să fie umilit duşmanul.

- Sigur că nu contează, spuse Jenny cu amărăciune, în timp ce întreaga forţă a capitulării ei în braţele lui o lovi cu umilitoarea ei claritate.

- Nu reputaţia ta va fi terfelită, ci a mea. Pe un ton de calmă finalitate, Royce stabili:

- Vor crede ce le place lor să creadă. Când te întorci la calul tău, spune-i escortei să te conducă în faţă.

Fără un cuvânt, Jennifer îi aruncă o privire de total dispreţ, îşi înălţă bărbia ieşind din luminiş, legănându-se cu o inconştientă graţie regală, pe picioarele ei zvelte.

În ciuda faptului că nu-i aruncase decât o privire de o secundă înainte de a ieşi din pădure, Jenny înregistrase lumina aceea ciudată din ochii lui şi zâmbetul indefinibil care îi juca în colţurile gurii. Ea nu avea idee ce se ascundea în spatele acestuia, ea ştia doar că zâmbetul lui o făcu să se înfurie şi mai mult, până când furia îi eclipsă nefericirea.

Dacă Stefan Westmoreland sau Sir Eustace sau Sir Godfey ar fi fost acolo să-i vadă

privirea, i-ar fi putut spune ce prevestea aceasta iar explicaţia lor ar fi supărat-o pe Jenny şi mai mult decât era deja: Royce Westmorland arăta aşa cum arăta când era pe cale să facă faţă unei provocări deosebite, cum ar fi cucerirea unui castel dorit, pe care să şi-l păstreze apoi pentru el. Privirea aceea spunea că nu se va lăsa doborât de soartă sau de opoziţie, însemna că el contempla deja cu plăcere, victoria.

Fie că oamenii le surprinseseră într-un fel, printre copaci, îmbrăţişarea, fie pentru că o auziseră râzând împreună cu el, oricum, în timp ce Jenny se îndrepta înţepată spre calul ei, fu supusă privirilor chiorâşe, atotştiutoare ale acestora, lucru care depăşi orice fusese obligată să îndure, de la răpirea ei.

Royce ieşi fără grabă din pădure şi se uită la Arik.

- O să călărească împreună cu noi.

Se duse spre calul pe care i-l ţinea Gawin şi automat, toţi cavalerii se îndreptară spre caii lor, sărind în şei cu uşurinţa celor care şi-

au petrecut aproape toată viaţa pe cai. în spate, restul armatei veni în urma lor, ascultând un ordin înainte de a fi fost dat.

Cu toate acestea, ostatica lui alese în mod flagrant să nu se supună ordinului care îi fusese dat şi nu i se alătură în fruntea coloanei când aceasta începu, să înainteze. Royce reacţiona cu admiraţie amuzată faţă de curajul ei în această revoltă impetuoasă, apoi se întoarse spre Arik şi-i spuse, înăbuşindu-şi un chicot:

- Du-te şi adu-o aici.

Acum, că în sfârşit ajunsese la decizia de a o avea şi nu mai era frământat de lupta din el, împotriva dorinţei, Royce se afla într-o excelentă stare de spirit. Găsi cât se poate de atrăgătoare perspectiva de a o îmblânzi şi de a o câştiga în drumul lor spre Hardin. La Hardin, se vor bucura de luxul unui pat moale şi de o deosebită intimitate; între timp, se va bucura de plăcerea imensă a companiei lui Jenny, pentru restul zilei şi în timpul nopţii.

Nici o clipă nu-i trecu prin minte că blânda, inocenta seducătoare care capitulase în braţele lui de fiecare dată când o cuprinsese, care îi întorsese pasiunea cu atâta dulceaţă înnebunitoare, ar putea să nu mai fie chiar atât de uşor de îmblânzit. Cum în bătălii era de neînvins, ideea de a fi înfrânt acum, de o fată a cărei atracţie pentru el era aproape la fel de mare ca a lui pentru ea, nici nu merita să fie luată în consideraţie. El o dorea, o dorea mai mult decât ar fi crezut vreodată că este posibil şi intenţiona să o aibă. Nu în condiţiile ei, desigur, dar era dispus să facă nişte concesii - concesii rezonabile care, pe moment, păreau să se îndrepte vag spre blănuri superbe şi bijuterii, cât şi spre respectul la care era îndreptăţită, ca amanta lui, din partea tuturor celor care îl serveau.

Jenny îl văzu pe uriaş călărind decis spre spatele coloanei, în aceeaşi clipă în care îşi aminti râsul pe care-l văzuse pe chipul lui Royce când îl părăsise şi furia care o cuprinse îi făcu să-i bubuie capul.

Mânându-şi calul într-un cerc strâns, Arik opri brusc, foarte aproape de ea şi ridică rece din sprâncene. Jenny înţelese cu furioasă limpezime că acesta îi ordona în tăcere să vină împreună cu el spre fruntea coloanei. Dar ea era prea furioasă ca să se lase intimidată. Simulând că nu înţelesese motivul prezenţei lui, îşi întoarse intenţionat capul şi începu să discute cu Brenna.

- Ai observat că ... începu ea, dar se întrerupse tresărind, când Arik întinse mâna şi apucă frâiele calului ei.

- Ia mâna de pe calul meu! izbucni ea trăgând de frâiele micuţei iepe cu destulă forţă ca să-i ridice botul spre cer. Calul se răsuci şi dansă într-o parte, confuz şi Jenny îşi întoarse furia tot mai mare spre emisarul involuntar al duşmanului ei.

Cu ochii la Arik, trase înapoi de frâul stâng.

- Ia-ţi mâna de pe frâie!

Ochi lui albastru - deschis o priviră cu indiferenţă rece, dar cel puţin acum fu nevoit să vorbească şi Jenny savura minora victorie.

- Vino!

Îl sfredeli cu ochii ei rebeli, ezită şi apoi, ştiind că acesta era în stare să o forţeze să-l urmeze, izbucni:

- Atunci fii te rog amabil şi pleacă din drumul meu.

Mila pe care o avu de străbătut până în faţa coloanei a fost, poate, cel mai umilitor eveniment din viaţa tinerei Jenny. Până astăzi fusese ţinută departe de privirile majorităţii oamenilor sau dacă nu, era mereu flancată de cavaleri. Acum, capetele bărbaţilor se întorceau când trecea prin dreptul lor şi ochi lascivi îi sfredeleau silueta delicată, în timp ce ea îşi continua drumul. Se făceau comentarii despre persoana ei, despre forma ei în general - comentarii de natură atât de personală, încât Jenny era tentată să dea bice iepei şi să o pornească în galop.

Când ajunse la Royce, în fruntea coloanei, acesta nu se putu împiedica să nu-i zâmbească ispititoarei tinere frumuseţi care se uita la el cu atâta mândră sfidare; arăta exact ca în seara în care îl înjunghiase cu propriul lui pumnal.

- Se pare, o tachina el, că am căzut oarecum în dizgraţia ta.

- Eşti... îi răspunse ea cu tot dispreţul pe care reuşi să-l imprime tonului ei, eşti... incalificabil.

Royce chicoti.

- Chiar atât de rău?

CAPITOLUL OPT

Târziu a doua zi, la vremea când se apropiau de Hardin, Royce nu se mai simţea chiar atât de bine dispus. În loc să se bucure de umorul ei aşa cum sperase, se văzu călărind alături de o tânără femeie care răspundea comentariilor lui tachinatoare sau observaţiilor lui serioase cu o privire

inexpresivă, politicoasă, destinată să-l facă să se simtă ca un bufon de curte, cu clopoţei la pălărie. Astăzi, Jenny schimbase tactica. Acum, în loc să-l trateze cu tăcere, răspundea oricărei remarci a lui punându-i întrebări despre lucruri pe care el nu putea şi nu vroia să le comenteze cu ea - cum ar fi ziua plănuită de el pentru atacarea cetăţii Merrick, numărul luptătorilor pe care intenţiona să-i ia cu el şi cât mai avea de gând să o ţină prizonieră.

Dacă intenţia ei era de a-i ilustra cât mai clar cu putinţă că era victima unei forţe brutale iar el era această brută, atunci îşi atinsese scopul. Dacă intenţia ei era să-l enerveze, atunci începea să aibă şi în acest caz, succes.

Jennifer nu era inconştientă că reuşise să-i distrugă acest drum, dar nu era atât de încântată de succesul ei pe cât presupunea Royce. De fapt, în timp ce privea dealurile stâncoase, după un semn al vreunui castel, Jenny aproape că nu mai simţea decât epuizarea cauzată de eforturile pe care le

făcea în încercarea de a-l înţelege pe enigmaticul bărbat de lângă ea şi de a-şi înţelege propriile reacţii faţă de el. Contele îi spusese că o dorea şi era evident că o dorea suficient de mult ca să tolereze două zile de grosolănii din partea ei, lucru oarecum flatant pentru mândria ei rănită. Pe de altă parte, nu o dorea chiar atât de mult, încât să nu-i sacrifice rudele sau căminul.

Mama Ambrose o prevenise asupra „efectului” pe care îl putea avea asupra bărbaţilor; evident, decise Jenny, înţeleaptă stareţă vroia să spună că „efectul” ei îi putea face pe aceştia să se comporte ca nişte nebuni plini de ură, tandri, brutali, imprevizibili - totul în intervalul unui ceas. Oftând, Jenny renunţă să mai încerce ceva din asta. Ea nu vroia decât să se întoarcă acasă, sau înapoi la mănăstire, unde cel puţin ştia la ce să se aştepte de la oameni. Aruncă pe furiş o privire în spate şi o văzu pe Brenna angajată într-o conversaţie plăcută cu Ştefan Westmoreland care devenise escorta ei din clipa în care

Jenny fusese obligată să călărească în faţă, cu fratele lui. Faptul că Brenna se afla în siguranţă şi părea mulţumită era singura rază de lumină în sumbrele previziuni ale lui Jenny.

Chiar înaintea amurgului, în faţa lor apăru castelul Hardin. Situat sus, în vârful unui deal înalt, se înălţa ca o cetate imensă, întinzându-se în toate direcţiile, cu zidurile din piatră spartă luminate de soarele la apus. Lui Jenny i se strânse inima; cetatea era de cinci ori mai mare decât Merrick şi părea inexpugnabilă. Deasupra celor şase turnuri rotunde ale castelului fluturau steaguri de un albastru strălucitor, anunţând că stăpânul castelului era aşteptat acolo, spre seară.

Caii lor tropăiră de-a lungul podului basculant şi servitorii se repeziră în curtea interioară a castelului ca să ia caii de căpăstru şi să se facă utili pentru noii sosiţi. Contele se întoarse şi o coborî pe Jenny de pe micuţa ei iapă, apoi o escortă înăuntru. Se apropie de ei un bărbat mai în vârstă, gârbovit, probabil

majordomul, presupuse Jenny şi Royce începu să emită ordine:

- Spune să se pregătească nişte gustări pentru mine şi pentru ...

În fracţiunea de secundă în care Royce se gândea care este termenul corect pe care să-l folosească pentru Jenny, bătrânul majordom aruncă o singură privire felului în care era îmbrăcată aceasta şi expresia lui dispreţuitoare transmitea concluzia la care ajunsese: Târfă.

- ...Pentru oaspetele meu, decise Royce.

Să fie confundată cu una din târfele care călătoreau cu armatele era, clar, ultima jignire pe care o putea suporta Jennifer. Smulgându-şi privirea mortificată din scrutarea bătrânului, se prefăcu că studiază sala imensă, în timp ce contele îşi continua ordinele. El îi spusese că Regele Henric îi dăruise recent Castelul Hardin şi că nu a mai fost niciodată aici. în timp ce privea în jur, ochii ei de femeie observară dintr-o privire că, deşi Hardin era un castel uriaş, era prost întreţinut.

Scoarţele din trestie nu mai fusese schimbate de ani de zile, de tavanul înalt, căptuşit cu lemn atârnau pânze de păianjeni ca nişte draperii groase, cenuşii, iar servitorii erau neîngrijiţi.

- Ai vrea să mănânci ceva? o întrebă Royce întorcându-se spre ea.

Într-un efort mânios, zdrobitor, de a-l lumina pe bătrânul majordom - şi întregul lui personal de servitori neîngrijiţi - că ea nu era. ceea ce părea să fie, Jennifer se întoarse spre conte şi îi răspunse cu răceală:

- Nu, nu aş vrea. Aş vrea să fiu condusă într-o cameră, de preferat una mai curată decât sala aceasta şi aş vrea să fac o baie şi să capăt nişte haine curate, dacă este posibil ceva din toate astea, în această - această grămadă de pietre.

Dacă Royce nu ar fi observat privirea pe care i-o aruncase majordomul lui Jennifer, ar fi reacţionat mai dur la cuvintele şi la tonul ei, dar pentru că o observase, îşi păstră controlul. întorcându-se spre majordom, spuse:

- Condu-o pe Contesa Merrick în camera ei, cea de lângă a mea.

Iar lui Jennifer îi spuse, rece:

- Peste două ore să cobori aici, pentru cină. Orice recunoştinţă pe care ar fi putut-o avea pentru că îi folosise în mod deliberat titlul, fu ştearsă de revolta ei când auzi care avea să fie camera ei.

- O să cinez în camera mea, în spatele uşii încuiate, sau deloc, îl informă ea.

Această ultimă sfidare publică, total inacceptabilă, în faţa celor cincizeci de servitori care se uitau la ei, îl convinse în sfârşit pe Royce că era nevoie de nişte represalii mai severe, pe care le oferi fără ezitare. Spuse, cu o voce calmă care nu accepta compromisul şi care era în total dezacord cu duritatea pedepsei pe care se pregătea să o rostească:

- Jennifer, până când dispoziţia ta se va îmbunătăţi, s-a încheiat cu vizitele la sora ta.

Jennifer păli şi Brenna, care tocmai era escortată în hol de Ştefan Westmoreland îi

aruncă o privire rugătoare mai întâi lui Jenny, apoi bărbatului de lângă ea. Spre mirarea lui Jennifer, Ştefan interveni.

- Royce, edictul tău este o pedeapsă la fel de mare şi pentru Lady Brenna, care nu a făcut nimic ...

Ştefan se întrerupse la privirea de îngheţată, dezaprobare, pe care i-o aruncă fratele lui.

Proaspăt îmbăiat şi bărbierit, Royce se aşeză la masa din sala imensă, împreună cu fratele şi cavalerii lui. Servitorii aşezaseră pe masă platouri pline cu tocană de căprioară apoasă, care se răcea deja. Cu toate acestea, Royce nu era preocupat de mâncarea fără nici un gust; el privea spre scara îngustă care cobora în spirală dinspre dormitoarele de sus, încercând să se decidă dacă să urce sau nu acolo şi să le târască jos pe cele două femei, pentru că, într-o uluitoare dovadă de personalitate, Brenna alesese, evident, să se

alăture rebeliunii surorii ei şi ignorase anunţul servitorilor că masa era servită.

- Se pot descurca şi fără să mănânce, decretă Royce în final şi-şi înşfacă pumnalul pentru mâncat.

Mult după ce mesele improvizate pe căpriori au fost demontate şi depozitate la pereţi, Royce rămase în hol uitându-se la foc, cu picioarele ridicate pe un scaun. Intenţia lui de dinainte de a se culca cu Jennifer în noaptea aceasta se pierduse în noianul de probleme şi decizii care îi ocupaseră atenţia chiar din clipa începerii mesei. Se gândea acum să urce sus, la ea, în ciuda orei târzii, dar în starea în care se afla probabil că ar fi fost în stare să o supună prin forţă brutală, nu seducând-o cu blândeţe. Dar după ce trăise plăcerea minunată a reacţiei ei în braţele sale, când şi ea dorise acest lucru, nu-i surâdea să se mulţumească cu mai puţin.

Godfrey şi Eustace intrară în sală, relaxaţi şi zâmbitori după o noapte petrecută cu

femeiuştele robuste din castel şi gândurile lui Royce se întoarseră pe loc spre chestiuni uşor diferite. Uitându-se la Godfrey, spuse:

- Instruieşte santinelele de la poartă să reţină pe oricine solicită să intre şi să mă anunţe.

Cavalerul încuviinţă dând din cap, dar pe chipul lui frumos se citea deconcertarea, când spuse:

- Dacă te gândeşti la Merrick, el nu poate aduna o armată şi să ajungă aici în mai puţin de o lună.

- Nu mă aştept la un atac. Mă aştept la nu ştiu ce fel şmecherie. Dacă Merrick atacă Hardin, riscă să-şi vadă fetele ucise în timpul luptei, fie accidental, chiar de unul din oamenii lui, fie - o să spună el - de către noi. Cum un atac este de neimaginat în aceste circumstanţe, nu va avea altă variantă decât să încerce să scoată femeile de aici. Dar ca să facă asta, va trebui mai întâi să-şi introducă oamenii lui, aici. I-am poruncit majordomului

să nu angajeze nici un servitor în plus, decât dacă se ştie în mod clar că vine din sat.

Când cei doi cavaleri confirmară din cap, Royce se sculă brusc şi o porni spre scara de piatră din capătul celălalt al holului, apoi se întoarse, uşor încruntat.

- A făcut sau a spus cumva Ştefan ceva care să vă lase impresia că începe să fie interesat de fata mai mică?

Cei doi cavaleri - amândoi mai în vârstă decât Ştefan - se uitară unul la altul şi apoi la Royce, scuturându-şi capetele, în semn negativ.

- De ce întrebi ? răspunse Eustace.

Royce spuse sec:

- Pentru că a sărit în apărarea ei în după-amiaza asta, când am poruncit ca femeile să fie separate.

Scuturând din umeri acceptă opinia prietenilor săi şi se îndreptă spre dormitorul lui.

CAPITOLUL NOUĂ

A doua zi dimineaţă, înfăşurată într-o cămaşă de noapte din lână crem, moale, Jennifer se uita afară pe fereastra îngustă a dormitorului ei, rătăcind cu privirea peste dealurile împădurite, dincolo de zidurile castelului. Mutându-şi privirea spre curtea de dedesubt, observă zidurile groase care o înconjurau, căutând un fel de drum de evadare ... semnele unei porţi ascunse. Trebuia să fie una; la Merrick exista una montată în zidul exterior, ascunsă în spatele unor tufe mari; din câte ştia ea, toate castelele aveau una, pe care locuitorii lor o puteau folosi pentru evadare, când duşmanul penetra zidurile de apărare, în ciuda convingerii ei că trebuia să existe o astfel de uşă, nu putea vedea nici un semn de aşa ceva, sau nici măcar, o spărtură în zidul de zece picioare grosime, prin care Brenna şi cu ea s-ar fi putut strecura afară. Ridicându-şi privirea, urmări santinelele care se mişcau fără încetare de-a lungul drumului de pe zid, cu ochii

asupra drumului şi a dealurilor înconjurătoare. O fi fost el personalul domestic murdar şi indolent, necesitând imperios să fie direcţionat şi instruit, dar contele nu ignorase apărarea castelului, îşi spuse ea îngândurată. Toţi paznicii erau alerţi şi postaţi la intervale de douăzeci de picioare.

Contele îi spusese că tatăl ei a fost anunţat că ea şi cu Brenna erau captivele lui. În acest caz, pentru tatăl ei nu era nici o problemă să vină la Hardin cu o armată de cinci mii de oameni. Dacă el intenţiona să le salveze, atunci Hardin nu se afla la o distanţă mai mare de două zile călare - sau de cinci zile în marş - de la Merrick. Dar cum, Dumnezeule, va fi în stare tatăl ei să le salveze dintr-un castel atât de incredibil de fortificat, ea nu putea nici măcar începe să-şi imagineze. Ceea ce o readuse la aceeaşi problemă care o înnebunea: de ea depindea să se gândească la o cale de evadare.

Stomacul îi ghiorăi, amintindu-i că nu mâncase nimic de dinainte de prânzul de ieri

şi se întoarse de la fereastră ca să se îmbrace şi să coboare în sală. Înfometarea nu reprezenta o soluţie pentru problema ei, decise ea cu un oftat, îndreptându-se spre cuferele cu îmbrăcăminte, care fuseseră aduse în camera ei în dimineaţa aceasta. în plus, era convinsă că, dacă nu cobora, contele ar fi venit pur şi simplu să o ia, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să spargă uşa.

În dimineaţa aceasta reuşise să se înmoaie într-o cadă din lemn plină cu apă caldă şi cel puţin se simţea curată din cap până în vârful degetelor de la picioare. Intrarea într-un râu îngheţat, îşi spuse gândindu-se la ultimele săptămâni, nu se putea compara cu apa caldă şi cu o bucată de săpun.

Primul cufăr era plin cu rochii aparţinând fostei doamne a castelului şi fiicelor ei, multe amintindu-i lui Jenny de stilul adorabil, excentric, preferat de mătuşa ei, Elinor - aceste rochii erau purtate de doamne cu pălăriile acelea înalte, conice, pe cap şi cu văluri care atârnau până la duşumea. Deşi

ţinutele nu mai erau la modă, nu se făcuse nici o economie la ele, pentru că erau făcute din satinuri şi catifele bogate şi din mătăsuri brodate. Cum toate că erau prea ornate pentru dimineaţă şi pentru poziţia ei în această casă, Jenny deschise următorul cufăr. Un oftat de încântare pur feminină îi scăpă printre buze, scoţând o rochie din cel mai moale caşmir.

Terminase tocmai să-şi netezească părul, când un servitor ciocăni la uşă şi-i strigă cu o voce panicată:

- Milady, domnia sa mi-a poruncit să vin să vă spun că dacă nu coborâţi în sală în cinci minute, ca să mâncaţi, o să urce el să vă aducă!

Decât să-l lase pe conte să-şi închipuie că o făcuse să tremure de frică la această ameninţare, Jenny strigă:

- Îi poţi spune domniei sale că eu intenţionam să cobor şi că o să fiu acolo în câteva minute.

Jenny aşteptă cât consideră ea că însemnau „câteva minute”, apoi îşi părăsi dormitorul.

Scara care ducea de la camerele pentru dormit de deasupra, la sala mare de jos era abruptă şi îngustă, exact ca cea de la castelul Merrick, concepută astfel pentru ca în cazul în care atacatorii reuşeau să pătrundă în sală, să trebuiască să se lupte pe scări în sus cu braţul în care ţineau sabia blocat de zidul de piatră, în timp ce apărătorii nu erau chiar aşa de obstrucţionaţi. Totuşi, spre deosebire de cea de la Merrick, aceasta era plină de plase de păianjen. Scuturându-se când îşi imagină locuitorii acestor pânze pe. picioroangele lor, Jenny mări pasul.

Lăsat pe spate în scaunul lui, Royce se uita la scară, cu maxilarul încleştat, numărând în minte minutele care treceau până la scurgerea timpului acordat ei. Sala era aproape pustie, cu excepţia câtorva cavaleri care stăteau deasupra stacanelor lor cu bere şi a servitorilor care curăţau resturile mesei de dimineaţă.

Timpul ei a trecut! decise Royce şi-şi trase scaunul înapoi cu o forţă care făcu picioarele

acestuia să scârţâie pe dalele de piatră. Apoi se sculă, încremenit. Jennifer Merrick venea spre el, cu o rochie cu talie înaltă de culoarea soarelui galben. Dar nu mai era nimfa încântătoare pe care se obişnuise el să o vadă. În transformarea care îl enerva şi îl vrăjea în acelaşi timp, tânăra care venea spre el tăindu-i respiraţia, era o contesă potrivită să-şi ocupe locul cuvenit la cele mai mari curţi din ţară. Avea părul despărţit cu o cărare la mijloc, revărsându-se într-o cascadă tremurătoare de păr roşu-auriu, unduindu-i-se peste şolduri şi mai jos, până la talie, unde se termina în bucle grele.

Rochia cu decolteul ascuţit îi accentua sânii plini, căzând apoi, delicat, peste coapsele graţioase, într-o lungă trenă; mâneci largi se întorceau în sus, în manşete, la încheieturile mâinilor, permiţând apoi să se drapeze dinspre braţe, spre genunchi. .

Royce avu senzaţia bizară că spre el venea o altă persoană, dar când Jennifer se apropie mai mult, nu mai exista nici o îndoială că

ochii aceia albaştri, strălucitori, sau că faţa aceea plină de vrajă, erau ale ei.

Jennifer se opri în faţa lui şi hotărârea lui Royce de a o avea, indiferent de câte necazuri îi va face ea, deveni acum de nezdruncinat. Un zâmbet lent, admirativ, i se întinse pe faţă când spuse:

- Ce cameleon eşti!

Ochii ei sclipiră de indignare.

- O şopârlă?

Royce îşi muşcă limba să nu râdă, încercând să-şi smulgă ochii de pe ameţitoarea etalare de carne expusă de decolteul rochiei şi să-şi amintească cât de justificat de furios era pe ea.

- Am vrut să spun că te schimbi uşor, explică el, sec.

Jenny îşi dădea seama de privirea posesivă din ochii lui cenuşii, care se plimbau de-a lungul ei, dar acum era distrasă de deconcertanta descoperire a frumuseţii şi eleganţei lui, în tunica bleumarin din cea mai fină lână, aşezată pe umerii lui largi,

muşchiuloşi, cu mânecile lungi strânse la încheieturile mâinilor şi tivite cu fir argintiu. O curea de discuri plate, din argint, cobora în jos, pe coapsele lui, de ea atârnând o sabie scurtă, cu un safir mare pe plasele. Mai jos decât atât, Jenny refuză să se uite.

Într-un târziu îşi dădu seama că Royce se uita la părul ei şi Jennifer înţelese cu întârziere că avea capul descoperit. întinzând mâinile la spate, apucă gluga largă, galbenă, ataşată la rochie şi şi-o trase pe cap, astfel încât să-i înrămeze faţa şi să se drapeze în falduri graţioase peste umeri, aşa cum trebuia să fie.

- Este adorabilă, spuse Royce privind-o, dar eu prefer să te văd cu părul neacoperit.

Astăzi era din nou dispus să fie plin de farmec, constată Jenny, simţind cum se pierde; i se părea mai uşor să se descurce cu el când erau angajaţi în ostilităţi deschise, decât când era drăguţ. Impunându-şi să se confrunte doar cu câte o singură problemă o dată, Jenny se concentra asupra sugestiei de

a-şi descoperi părul. Şi în timp ce Royce trăgea un scaun pentru ea, îi răspunse cu rece politeţe:

- Aşa cum precis ştii, nu se cuvine ca fetele tinere şi femeile măritate să apară cu capul descoperit. Femeilor li se cere să-şi ascundă ...

- Farmecele? . interveni Royce, privirea lui admirativă plimbându-se peste părul şi obrazul şi sânii ei.

- Da.

- Pentru că Eva a fost cea care l-a ispitit pe Adam? specula el, stabilind că ceea ce ştia el era o credinţă religioasă.

Jenny se întinse după un castron cu păsat.

- Da.

Royce continuă glumeţ:

- Eu am crezut întotdeauna că ce l-a tentat pe el a fost un măr, iar în cazul acesta, pofta i-a provocat prăbuşirea, nu plăcerea.

Ştiind cum se prăbuşise şi ea de două ori în braţele lui după asemenea discursuri degajate, Jenny refuză categoric să se amuze sau să se

simtă şocată de această erezie sau chiar să se aventureze într-un răspuns de orice fel. Arboră în schimb un alt subiect, pe un ton cu grijă politicos.

- Ai vrea oare să-ţi reconsideri decizia de a ne separa pe mine şi pe sora mea?

Royce ridică spre ea o sprânceană întrebătoare:

- Ţi-ai schimbat dispoziţia?

Calmul lui enervant, de nezdruncinat, combinat cu aroganţa aceea, aproape că o făcură să se înece. După o nesfârşită clipă în care încercă să-şi smulgă cuvântul din gâtlej, spuse:

- Da.

Mulţumit, Royce se uită în jur la servitorul care se apleca peste umărul lui şi spuse:

- Spune-i lui Lady Brenna că sora ei o aşteaptă aici.

Se întoarse apoi spre Jennifer, delectându-se cu minunatul ei profil.

- Haide, mănâncă.

- Te aşteptam pe tine, să începi.

- Mie nu mi-e foame.

În urmă cu o oră era mort de foame, îşi spuse Royce, amar; dar acum, singura lui poftă era numai de ea.

Înfometată de postul ei auto-impus, Jenny făcu ce-i sugerase el şi luă o lingură cu păsat. Totuşi, privirea lui gânditoare începu repede să o enerveze. Cu mâncarea în drum spre gură, îi aruncă o privire piezişă:

- De ce te uiţi la mine?

Oricare ar fi fost răspunsul pe care se pregătea el să i-l dea, acesta fu întrerupt de servitorul care alerga spre Jennifer, izbucnind panicat:

- E ... e sora dumneavoastră, milady. Vă vrea sus. Tuşeşte într-un hal de-mi face pielea de găină!

Orice culoare dispăru din obrajii lui Jennifer.

- Dumnezeule Mare, nu! şopti ea repezindu-se deja din scaun. Nu acum - nu aici!

- Ce vrei să spui? Obişnuit să aibă de a face cu tot felul de urgenţe pe câmpul de luptă, Royce puse o mână calmă pe încheietura ei.

- Brenna are o suferinţă la piept ... Atacurile încep de obicei cu tuse, după care nu mai poate respira.

Jenny încercă să-şi elibereze mâna, dar Royce se ridică şi o însoţi afară din sală.

- Trebuie să existe ceva care să o uşureze.

- Nu aici! spuse Jenny tremurat, de groaza care o cuprinsese. Mătuşa mea Elinor amestecă nişte plante aromate ... ea cunoaşte mai multe despre ierburi şi despre tratamente decât oricine din Scoţia - mixtura se află la mănăstire.

- Ce conţine? Poate că ...

- Nu ştiu! strigă Jenny trăgându-l aproape în sus pe scări. Tot ce ştiu este că lichidul trebuie înfierbântat până când ies aburi din el şi atunci Brenna îl inspiră şi asta o uşurează.

Royce deschise uşa camerei Brennei şi Jenny se repezi la ea, studiindu-i, cu ochii înnebuniţi, chipul ca cenuşa.

- Jenny? şopti Brenna agăţându-se de mâna ei, dar apoi se opri, zguduită de un nou atac de tuse, care o făcu să se ridice în sus.

- Mi-e ... mi-e rău, gâfâi ea slab.

- Linişteşte-te, linişteşte-te, o alina Jenny aplecându-se mult şi îndepărtându-i de pe frunte buclele blonde, încâlcite.

Ochii speriaţi ai Brennei se întoarseră spre silueta ameninţătoare a contelui, care se înălţa în cadrul uşii.

- Am nevoie de ... - o cuprinse un alt atac de tuse, violent, cumplit - am nevoie de mixtură!

Cu inima bubuindu-i de o spaimă tot mai mare, Jenny se uită peste umăr, la Royce.

- Las-o să plece acasă, te rog.

- Nu, eu cred că ...

Înnebunită de spaimă, Jenny îi dădu drumul mâinii Brennei şi se repezi la uşă, făcând un semn lui Royce să o urmeze afară

din cameră. Închizând uşa în spatele ei, pentru ca Brenna să nu se sperie mai mult auzindu-i cuvintele, se uită la răpitorul ei cu o expresie disperată.

- Brenna poate muri din asta, fără poţiunea mătuşii mele. Ultima oară i s-a oprit inima!

Royce nu era chiar convins că fata blondă era cu adevărat în pericol de moarte, dar era clar că Jenny credea asta şi la fel de clar era că Brenna nu simula tuşea.

Jenny văzu indecizia pe trăsăturile lui dure şi spunându-şi că acesta era pe cale să o refuze, încercă să-l înmoaie, umilindu-se în mod deliberat. Spuse, punându-şi o mână pe pieptul lui, implorându-l:

-Ai spus că sunt prea mândră şi... şi sunt. Dacă o laşi pe Brenna să plece, o să fac orice sarcină umilă o să-mi ceri. O să frec duşumelele - o să-ţi pregătesc mâncarea, în bucătărie. O să te răsplătesc în sute de moduri.

Royce se uită în jos la mâna delicată aşezată pe pieptul lui: căldura se strecura prin tunică, dorinţa îi întărea deja vintrele - şi asta doar cu o mână pe el. Nu înţelegea de ce avea ea un asemenea efect, dar înţelegea că o dorea - îi dorea acceptul şi căldura în braţele lui. Şi ca să obţină asta, era pregătit să facă primul lucru cu adevărat iraţional din viaţa lui: era pregătit să-şi lase să plece cel mai valoros ostatic - pentru că, în ciuda faptului că Jennifer credea că Lordul Merrick era un tată iubitor - deşi sever - anumite lucruri pe care i le spusese ea l-au făcut să se îndoiască de sentimentele adânci ale acestui bărbat pentru fiica lui „dificilă".

Ochii ei uriaşi,măriţi de groază, se întoarseră spre chipul lui şi Jenny şopti, confundându-i tăcerea cu refuzul:

- Te rog. O să fac orice. O să îngenunchez în faţa ta. Te rog, nu trebuie decât să-mi spui ce vrei.

Royce vorbi în sfârşit şi Jenny se încorda de speranţă, prea copleşită ca să observe nuanţa plină de înţeles din vocea lui.

-Totul? »

Jenny dădu ferm din cap.

-Totul... o să mă ocup de castelul ăsta ca să fie gata să primească un rege, în câteva săptămâni, o să spun rugăciuni pentru tine, în fiecare ...

- Nu rugăciuni vreau eu, o întrerupse el. Disperată să-i smulgă consimţământul înainte ca

el să se răzgândească, Jenny spuse:

- Atunci spune-mi ce anume vrei. Royce spuse implacabil:

- Pe tine.

Mâna lui Jennifer căzu de pe tunica lui, în timp ce Royce continua, fără emoţie în glas:

- Nu te vreau în genunchi la picioarele mele, te vreau în patul meu. Dornică.

Uşurarea că el era dispus să o lase pe Brenna să plece, fu o vreme depăşită de o

cumplită animozitate faţă de ceea ce îi cerea el în schimb.

El nu sacrifica nimic eliberând-o pe Brenna, pentru că îi rămânea în continuare Jenny ca ostatic şi totuşi îi cerea ei să sacrifice totul. Sacrificându-şi de bună voie onoarea, devenea o prostituată; o dezonoare pentru familia ei, pentru ea şi pentru tot ce iubea ea mai mult. E drept, i se oferise o dată, singură - sau aproape - dar cea ce-i ceruse ea în schimb ar fi salvat sute, poate mii de vieţi. Vieţile oamenilor pe care-i iubea.

În plus, când ea îi făcuse această ofertă, era pe jumătate ameţită de sărutările şi mângâierile lui pasionale. Dar acum vedea cu claritate care aveau să fie urmările acestui târg.

În spatele ei, tuşea Brennei deveni cumplit de puternică şi Jenny se scutură, speriată; speriată pentru ea şi pentru sora ei.

- Facem târgul?

Jenny îşi ridică bărbia mică, arătând ca o tânără şi mândră regină care fusese tocmai

înjunghiată de cineva în care avusese încredere.

- M-am înşelat în ce te priveşte, milord, spuse ea cu amărăciune. Te-am creditat cu onoare, când mi-ai spus nu, în urmă cu două zile - pentru că mi-ai fi putut promite ceea ce-ţi ceream, ai fi putut lua ceea ce-ţi ofeream şi apoi ai fi putut ataca oricum castelul Merrick. Acum înţeleg că nu era vorba de onoare ci de aroganţă. Un barbar nu are onoare.

Chiar şi când ştia că era învinsă, rămânea superbă, îşi spuse Royce suprimându-şi un zâmbet de admiraţie în timp ce se uita în ochii ei albaştri, răvăşiţi.

- Târgul pe care ţi-l propun este chiar atât de dezgustător? o întrebă el încet punându-şi mâinile pe braţele ei rigide. Adevărul este că nu am deloc nevoie să mă târguiesc cu tine, Jennifer şi tu ştii asta. Te-aş fi putut lua cu forţa oricând, în zilele astea.

Jennifer ştia şi cu toate că resentimentul ei persista, trebui să se lupte să nu cadă sub

vraja vocii lui profunde, când Royce continuă:

- Te doresc, iar dacă asta face din mine un barbar în ochii tăi, atunci aşa să fie, deşi nu trebuie să fie aşa. Dacă o să-mi permiţi, o să fac astfel încât să ne înţelegem. Nu o să existe nici ruşine şi nici durere în patul meu - exceptând durerea pe care trebuie să ţi-o produc prima dată. După aceea nu va mai fi decât plăcere.

Din partea unui alt cavaler, acest discurs ar fi fost suficient să convingă cea mai sofisticată curtezană. Venind din partea celui mai de temut războinic al Angliei, pentru fetiţa scoţiană crescută la mănăstire, care nu cunoştea lumea, efectul a fost devastator. Jennifer simţi cum i se ridică sângele în obraji şi cum, coborând din stomac, i se lasă în genunchi o stare de tremur, amintindu-şi brusc de săruturile şi mângâierile lui înfocate.

- Facem târgul? întrebă Royce, plimbându-şi degetele lungi în sus şi în jos pe braţele ei, într-o inconştientă mângâiere. Îşi

dădu seama că tocmai emisese cel mai tandru discurs pe care i-l ţinuse el vreodată unei femei.

Jenny ezită o clipă nesfârşită, ştiind că nu avea alternativă, apoi se trezi încuviinţând din cap, imperceptibil.

- Şi o să-ţi respecţi partea ta, din el?

Jenny înţelese că el se referea la partea privind implicarea ei voită şi de data aceasta ezitarea ei dură şi mai mult. Vroia să îl urască. Stătea acolo, încercând să facă asta, dar o voce mică, insistentă, îi reaminti, cu bun simţ, că în mâinile oricărui alt răpitor ar fi avut deja, fără doar şi poate, o soartă cu mult mai rea decât aceea care i se propunea. O soartă brutală, detestabilă.

Uitându-se în sus la faţa lui aspră, căută un semn care să-i spună că poate mai târziu va ceda, dar în loc să găsească răspunsul, deveni brusc conştientă de cât de mult trebuia să-şi încline capul ca să se uite la el şi cât de mică era ea, în comparaţie cu înălţimea şi mărimea lui. Confruntată cu mărimea lui, cu forţa şi cu

voinţa lui de neîmblânzit, nu avea nici o alegere şi ştia asta. Şi înţelegând acest lucru, înfrângerea ei devenea mai puţin dureroasă, pentru că era complet încolţită şi depăşită de o forţă cu mult superioară.

Îi întâlni privirea fără să clipească, mândră chiar şi atunci când capitula.

- O să-mi respect partea mea din înţelegere.

- Vreau cuvântul tău pentru asta, insistă el, când un alt atac de tuse violentă îi atrase lui Jenny atenţia spre camera .Brennei.

Jenny îl privi surprinsă. Ultima dată când îi oferise cuvântul ei de onoare, reacţionase ca şi cum cuvântul ei nu însemna nimic, ceea ce nu era surprinzător. Bărbaţii, inclusiv tatăl ei, nu puneau preţ pe cuvântul unei biete femei. Evident, Lordul Westmoreland îşi schimbase părerea şi asta o deconcerta. Simţindu-se extrem de stânjenită şi uşor mândră de faptul că pentru prima oară promisiunea ei era dorită şi onorată, şopti:

- Îmi dau cuvântul de onoare.

Royce dădu din cap, mulţumit.

- În cazul acesta, vin cu tine şi tu îi poţi spune surorii tale că va fi dusă înapoi la mănăstire. După care nu vei mai avea voie să rămâi singură cu ea.

- De ce. Dumnezeule? şopti ea.

- Pentru că nu cred că sora ta a acordat suficientă atenţie sistemului de apărare al castelului Hardin, ca să-i spună ceva tatălui tău. Dar tu ai calculat grosimea pereţilor şi mi-ai numărat santinelele care trec peste podul basculant.

- Nu! Nu, fără tine! strigă Brenna când auzi că va fi dusă înapoi la mănăstire. Jenny trebuie să vină cu mine, izbucni ea, cu privirea asupra Lordului Westmoreland, trebuie. Şi o fracţiune de secundă, Jenny ar fi putut jura că Brenna arăta mai curând frustrată decât îngrozită şi bolnavă.

O oră mai târziu, o sută de cavaleri conduşi de Ştefan Westmoreland aşteptau pe cai, gata să părăsească castelul.

- Ai grijă de tine, spuse Jennifer aplecându-se asupra Brennei care era plăcut cocoloşită în vârful unui car, pe un munte de pături şi perne.

- Am crezut că o să-ţi permită să mă însoţeşti, spuse Brenna cu amărăciune, privirea ei acuzatoare alunecând spre conte.

- Nu-ţi epuiza forţele vorbind, spuse Jenny întinzându-se în spatele Brennei, încercând să-i îndese pernele sub cap şi umeri.

Întorcându-se, Royce dădu un ordin şi lanţuri grele şi contragreutăţi fură puse în mişcare. în zgomot de fiare şi scârţâit de lemn, grilajul ascuţit fu ridicat şi podul căzu încet în lături. Cavalerii dădură pinteni cailor, Jennifer se retrase în spate şi caravana începu să traverseze podul. Flamuri albastre cu blazonul reprezentând un lup mârâind fluturau şi pocneau în briză, ţinute de bărbaţi plasaţi în faţa şi în spatele caravanei şi privirea lui Jenny se agăţă de acestea. Blazonul Lupului o va proteja pe Brenna până

când va ajunge la graniţă; după aceea, în cazul în care oamenii Lordului Merrick aveau să fie atacaţi, va fi nevoie de numele Brennei, ca să îi protejeze.

Podul basculant fu ridicat din nou, blocându-i lui Jenny privirea şi Lordul Westmoreland puse o mână pe umărul ei, începând să se întoarcă spre sala castelului. Jenny îl urma cu mintea la acele flamuri sinistre, cu imaginea intenţionat malefică a lupului arătându-şi colţii. Până azi, oamenii purtaseră stindarde cu blazonul regelui Angliei - leii galbeni şi trifoiul.

- Dacă îţi faci griji că intenţionez să-mi iau imediat plata pentru partea ta de târg, îi spuse Royce sec studiind-o cum se încruntă, atunci poţi să te linişteşti. Am îndatoriri care mă vor ţine ocupat până la cină.

Jenny nu avea nici o dorinţă să se gândească la târgul ei, cu atât mai puţin să-l comenteze şi spuse repede:

- Eu mă ... mă întrebam de ce cavalerii tăi purtau steagul tău şi nu al regelui tău.

- Pentru că sunt cavalerii mei, nu ai lui Henric. Obligaţiile lor sunt faţă de mine, spuse Royce.

Jenny se opri brusc, în mijlocul curţii; se spunea că Henric al Şaptelea declarase drept ilegală deţinerea de armate de către nobilii săi.

- Dar eu credeam că în Anglia este ilegal ca nobilii să aibă propria lor armată şi proprii lui cavaleri.

- În cazul meu, regele Henric a decis să facă o excepţie.

- De ce?

Sprâncenele lui Royce se înălţară peste ochii lui cenuşii, sardonici.

- Poate pentru că are încredere în mine? se aventură el, nesimţind nici o pornire să o lumineze în această privinţă.

CAPITOLUL ZECE

După cină, aşezat la masă alături de Jennifer, Royce se lăsă pe spate în scaun, cu

braţul întins după spatele ei, cu un aer gânditor, urmărind-o pe Jennifer care în mod deliberat îi fermeca şi îi aiurea pe cei patru cavaleri care rămăseseră la masă. Nu era nimic surprinzător că Eustace, Godfrey şi Lionel nu se mai îndurau să se ridice, mult după ce se terminase masa: pentru că pe de o parte, Jennifer arăta fermecător în rochia din catifea de culoarea cerului, tivită cu satin crem. Pe de altă parte, cam pe la mijlocul mesei, Jennifer devenise dintr-o dată plină de viaţă şi amabilă şi veselă, iar acum aceştia vedeau o latură a ei pe care nici Royce nu i-o cunoscuse. Povestea lucruri amuzante despre viaţa la mănăstire şi despre stareţa venită din Franţa, care insistase printre altele ca Jennifer şi Brenna să vorbească fără accent scoţian.

Jennifer îşi propusese intenţionat să fie fermecătoare şi în timp ce rotea încet, între degete, piciorul cupei de argint, cu vin, tocmai acest efort îl amuza şi îl exaspera totodată pe Royce.

Jennifer făcuse o ocazie strălucitoare dintr-o mâncare aproape fără gust, care includea berbec prăjit, gâscă şi vrăbii, plus tăvi cu friptură grasă şi plăcinte umplute cu ceva ce-i amintea lui Royce de fiertura de ovăz maroniu. La Hardin, reflecta el dezgustat, mâncarea era cu puţin mai bună decât pe câmpul de luptă.

Dacă Jennifer nu ar fi decis să se facă atât de încântătoare, cavalerii lui ar fi mâncat cât să-şi umple burţile, după care ar fi plecat în fugă - ori tocmai acesta era şi Royce ştia, motivul exact pentru care Jennifer făcea asta: să încerce să întârzie să urce sus, cu el.

Jennifer spuse ceva ce-i făcu pe Godfrey, Lionel şi Eustace să râdă, în timp ce Royce se uită întâmplător la stânga lui, unde se afla Arik. Arik, observă Royce amuzat, era singurul bărbat de la masă care nu căzuse sub vraja lui Jennifer. Cu scaunul în echilibru, doar pe picioarele din spate, Arik o urmărea pe Jennifer cu ochi micşoraţi, suspicioşi, cu braţele lui masive încrucişate peste piept, într-

o postură dezaprobatoare, care arăta clar că el nu se lăsa prostit de excesiva ei amabilitate şi nu credea că puteai avea, nici măcar o secundă, încredere în ea.

În ultima oră, Royce fusese dispus să-i facă pe plac, folosind timpul ca să se bucure de compania ei şi să savureze anticiparea a ceea ce avea să urmeze. Acum totuşi, nu-l mai interesa anticiparea.

- Royce, spuse Godfrey râzând cu poftă, nu a fost amuzantă povestea lui Lady Jennifer?

- Foarte, consimţi Royce. Dar în loc să se scoale brutal şi să pună capăt socializării, Royce alese o metodă mai subtilă : îi aruncă lui Godfrey o privire care spunea clar că cina a luat sfârşit.

Prea ocupată cu propriile ei griji ca să observe subtilul schimb de priviri, Jenny se întoarse spre Royce zâmbind cu toată faţa, gândindu-se înnebunită la un alt subiect care să-i ţină pe toţi în jurul mesei. Dar până să înceapă să vorbească, se auzi un brusc târşâit de picioare de scaun şi toţi cavalerii se ridi-

cară, îi urară în grabă noapte bună şi se îndreptară imediat spre scaunele din dreptul focului.

- Nu găseşti puţin ciudată plecarea lor subită?

- Mie mi s-ar fi părut mai „ciudat" dacă rămâneau.

- De ce?

- Pentru că eu le-am spus să plece.

Royce se ridică şi el şi clipa de care se temuse Jenny toată ziua, sosi. Era acolo, în ochii lui argintii, calmi, când îi întinse mâna, sugerându-i fără comentarii că ar trebui şi ea să se ridice. Genunchii începură să-i tremure când se ridică; îi întinse mâna, dar apoi şi-o smulse înapoi.

- Nu ... nu te-am auzit când le-ai spus să plece, exclamă ea.

- Am fost foarte discret, Jennifer.

Sus, Royce se opri în camera lipită de a ei şi deschise uşa, pentru ca Jennifer să poată intra.

Spre deosebire de camera mică, spartană a lui Jennifer, solarul în care păşi era spaţios şi luxuriant, prin comparaţie. în afara patului cu patru stâlpi, se mai aflau aici patru jilţuri confortabile şi câteva cufere grele, ornamentate bogat cu alamă. Pe pereţi atârnau tapiserii iar în faţa focului acoperit exista chiar un covor gros. Focul ardea, încălzind şi luminând încăperea. Prin fereastra din faţa patului se revărsa luna iar lângă fereastră se afla o uşă care ducea spre ceea ce păru a fi un mic parapet.

În spatele ei, auzi închizătoarea uşii grele căzând în lăcaşul ei şi inima începu să i se izbească de coaste. Decisă să facă orice ca să-l întârzie de la ce avea de gând să facă, Jenny se repezi la jilţul cel mai îndepărtat de pat, se aşeză şi îşi împreună mâinile în poală. Fixându-şi un zâmbet larg, întrebător pe faţă, se agăţă de un subiect care în mod sigur îl interesa şi începu să-l bombardeze cu întrebări.

- Se spune că niciodată nu ai fost doborât de pe cal în timpul luptelor, începu ea aplecându-se uşor în faţă, într-o postură de fascinat interes.

În loc să se lanseze într-o tiradă despre faptele lui de vitejie, aşa cum făcuseră cavalerii săi la cină, contele de Claymore se aşeză jos, în faţa ei, îşi puse un picior încălţat în cizmă pe celălalt genunchi şi se lăsă pe spate în jilţ, privind-o într-o totală tăcere. Din clipa în care îşi smulsese mâna dintr-a lui, în timp ce el o ajuta să se ridice de la masă, Jenny avea senzaţia apăsătoare că el era conştient de speranţa ei într-un miracol care să o salveze de la a-şi respecta partea ei de înţelegere şi că Royce nu era foarte încântat de atitudinea ei. Făcând ochii mari, îşi redublă eforturile ca să-l angajeze într-un discurs.

- Este adevărat? îl întrebă ea veselă.

- Ce anume să fie adevărat? replică el cu rece indiferenţă.

- Că nu ai fost niciodată doborât de pe cal, în timpul luptelor.

- Nu.

- Nu-i adevărat? exclamă ea. Atunci ... de ... de câte ori s-a întâmplat asta?

- De două ori.

- De două ori! De douăzeci de ori ar fi fost o cifră infimă, îşi spuse ea, simţind un tremur de panică pentru oamenii clanului ei, care în curând se vor confrunta cu el.

- Da... Este uluitor, având în vedere câte lupte trebuie să fi purtat în toţi aceşti ani. Câte bătălii ai dat?

- Eu nu le număr, Jennifer.

- Poate că ar trebui. Gata, ştiu! Tu mi-ai putea vorbi despre fiecare, iar eu aş putea ţine evidenţa lor, sugeră ea cam cu prea multă înfocare, tot mai tensionată din cauza răspunsurilor lui monosilabice.

- Să începem chiar acum?

- Nu cred.

Jenny înghiţi, simţind că timpul ei expirase şi că nici un înger salvator nu va apărea prin fereastră, salvând-o de soarta ei.

- Dar la ... la turniruri? Ai fost vreodată doborât de pe cal, la turniruri?

- Niciodată nu am luptat în turniruri. Surprinsă, uitând o clipă de propriile ei griji, Jenny

Îl întrebă, sincer mirată:

- De ce nu? Compatrioţii tăi nu doresc să-şi încerce priceperea, cu tine? Nu te-au promovat niciodată la un turnir?

- Ba da.

- Da tu nu ai acceptat.

- Eu lupt în bătălii, nu în turniruri. Turnirurile sunt nişte jocuri.

- Da, dar lumea ...în sfârşit... nu o să înceapă să creadă că refuzi din laşitate? Sau că - poate - nu eşti un cavaler chiar atât de bun pe cât se spune?

- Posibil. Iar acum o să te întreb eu ceva pe tine, interveni Royce cu blândeţe. Nu cumva subita ta preocupare pentru faptele mele de vitejie în lupte şi pentru reputaţia mea de cavaler are vreo legătură cu înţelegerea pe

care am făcut-o - una care tu speri acum că nu va mai fi respectată?

În loc să-l mintă, ceea ce Royce aproape că se aşteptase să facă, Jennifer îl surprinse spunând într-o şoaptă abia auzită:

- Mi-e frică. Mai frică decât mi-a fost vreodată în viaţa mea.

Scurta lui izbucnire de enervare la încercările ei de a-l manipula, din ultimele câteva minute, se topi subit şi se uita acum la ea, stând superbă, în jilţul ei şi îşi dădu seama că îi pretindea unei nevinovate în stare de transă să accepte ce avea să se petreacă între ei ca şi cum ar fi fost una dintre curtezanele cu care se culcase el, la curte.

Îmblânzindu-şi vocea, se ridică şi întinse mâna spre ea.

- Vino aici, Jennifer. Cu genunchii tremurându-i violent, Jenny se ridică şi se duse spre el încercând să-şi convingă conştiinţa revoltată că actul pe care avea să-l comită nu era păcătos sau trădător; că sacrificându-se pe ea ca să-şi salveze sora,

făcea de fapt ceva foarte nobil, chiar virtuos. Era, într-un fel, Ioana d'Are acceptând martiriul.

Îşi puse şovăitor mâna rece în palma lui caldă, privind cum degetele lui lungi, bronzate, se închideau peste ale ei, găsind o ciudată liniştire în căldura strângerii lui şi în privirea lui irezistibilă.

Şi când braţele lui o încercuire, trăgând-o spre trupul său muşchiulos şi când buzele lui întredeschise le atinseră pe ale ei, conştiinţa i se linişti dintr-o dată. Era un sărut ca nici unul dinainte, pentru că el ştia unde avea să se sfârşească - un sărut de o delicioasă reţinere, de foame păgână. Limba lui alunecă deasupra buzelor ei, poruncindu-le să se deschidă, insistând, iar când se întâmplă asta, plonja în gura ei. Mâinile i se plimbau neobosite, posesive, în sus şi în jos pe spinarea ei, pe sânii ei, alunecând de-a lungul coloanei, apăsând-o strâns de coapsele lui întărite şi Jennifer simţi cum se prăbuşeşte încet în abisul ameţitor al senzualităţii şi al pasiunii

care se trezeau în ea. Cu un geamăt surd de neajutorată capitulare, îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, agăţându-se de el pentru sprijin.

Undeva, într-un loc îndepărtat al minţii ei, simţi cum îi cade rochia de pe ea apoi simţi asprimea palmelor lui pe sânii ei umflaţi, brusca înteţire a ardorii lui, cu fiecare sărut arzător. Braţe ca nişte benzi de oţel o cuprinseră, strângând-o ca într-un leagăn şi atunci se pomeni purtată spre pat şi aşezată cu blândeţe jos, pe aşternuturile reci. Brusc, căldura, securitatea trupului şi a braţelor lui dispăru.

Ieşind încet din ceaţa ca un vis unde căutase în mod deliberat refugiul din faţa realităţii celor ce aveau să se întâmple, Jenny simţi cum aerul rece îi atinge pielea şi împotriva voinţei, deschise ochii. Royce stătea în picioare, în faţa patului, scoţându-şi hainele şi se simţit străbătută de un tremur de alarmată admiraţie. În lumina focului, pielea lui era ca bronzul uns cu ulei, muşchii grei de

la mâini şi şolduri şi coapse ondulându-se în timp ce degetele lui deschideau brâul pantalonilor strâmţi de lână. Era splendid, îşi dădu ea seama, era magnific, înghiţindu-şi un nod de spaimă şi jenată admiraţie, îşi întoarse repede capul în altă parte, apucând cu degetele cearşaful ca să se acopere cât de cât, în timp ce el îşi scoase ultima piesă din îmbrăcămintea care-i acoperea goliciunea.

Patul se afundă sub greutatea lui şi Jenny aşteptă, cu faţa întoarsă, cu ochii strâns închişi, dorindu-şi ca el să o cuprindă în braţe şi să o posede repede, înainte ca realitatea rece să se întoarcă şi mai mult spre ea.

Royce însă nu era deloc grăbit. întinzându-se alături de ea, o sărută uşor după ureche şi trase deoparte, încet dar inexorabil, cearşaful. Respiraţia i se întrerupse când o privi în toată splendoarea ei nudă. Jenny simţi cum se înroşeşte din cap până în vârful picioarelor când Royce îşi petrecu privirile peste splendida perfecţiune a sânilor ei voluptuoşi, cu sfârcuri rozalii, peste talia mică şi gingaşă,

coapsele delicat rotunjite şi picioarele lungi, superbe. Fără să se gândească, Royce spuse tare ce gândea.

- Ai idee cât eşti de frumoasă? şopti el gutural, în timp ce privirea urca încet spre faţa ei minunată, poposind deasupra părului roşu-auriu, răvăşit luxuriant pe perne.

- Sau cât de mult te doresc?

Cum Jenny îşi ţinea faţa într-o parte, cu ochii strâns închişi, degetele lui îi apucară delicat bărbia, întorcându-i chipul spre el. Cu o voce ca un pluş aspru, plină de dorinţă şi cu un zâmbet languros, Royce şopti:

- Deschide ochii, micuţo.

Jenny ascultă fără vrere şi se pomeni uitându-se în ochii aceia argintii, seducători, care i-i ţineau captivi pe ai ei, în timp ce mâna lui aluneca dinspre obraz spre gâtul ei şi apoi spre sîni, prinzându-le plinătatea ca într-o cupă.

- Să nu-ţi fie frică, îi porunci el blând, în timp ce degetele lui mângâietoare alunecau spre sfârc, frecându-l delicat, înainte şi înapoi.

Vocea adâncă, guturală, combinată cu explorarea de nesuportat a degetelor lui pricepute îşi lucrau deja magia asupra lui Jenny.

-Nu ţi-a fost niciodată teamă de mine, înainte. Nu începe acum.

Mâna lui alunecă uşor de pe sân, în sus spre umărul ei şi gura lui fin turnată începu să coboare decisă spre a ei. Prima atingere uşoară, mângâietoare a buzelor lui trimise prin tot trupul lui Jenny un val de plăcere, paralizând-o. Limba alunecă peste buzele ei, forţându-le să se despartă, tachinându-le cu înnebunitoare delicateţe. Apoi gura lui se deschise peste a ei, fierbinte şi insistentă, într-un nesfârşit sărut, de adâncă, primitivă foame.

- Sărută-mă, Jenny, îi porunci el răguşit.

Şi Jenny îl sărută. îndoindu-şi mâna peste ceafa lui, îi oferi buzele depărtate, mişcându-le pe ale lui, sărutându-l la fel de erotic precum o săruta el. Royce gemu de plăcere şi o sărută şi mai apăsat, întorcând-o, cu mâna pe coloana ei, în braţele lui, în contact vibrant

cu erecţia lui rigidă. Sărutată până la insensibilitate, mâinile lui Jenny alunecară în sus peste muşchii proeminenţi ai pieptului şi umerilor lui, apoi în jurul gâtului, strecurându-se în părul aspru, buclat, de la ceafa lui.

Când în sfârşit Royce îşi ridică gura de pe a ei, respiraţia lui era gâfâită şi rapidă şi Jenny îşi spuse că se va topi cu siguranţă din cauza tandreţei şi a dorinţei care îi pulsau în vene, cu fiecare bătaie bubuindă a inimii ei. Privind în ochii lui fierbinţi, îşi ridică degetele tremurânde, atingându-i faţa aşa cum i-o atinsese el pe a ei, plimbându-se cu vârfurile degetelor peste obrajii lui, peste începutul de barbă din jurii gurii, apropiindu-se de buzele moi, în timp ce o emoţie creştea încet în ea, ca să ţâşnească apoi într-o înflorire sălbatică, vibrantă, cu o forţă care o făcu. să tremure. Cu pieptul durând-o din cauza asta, îşi plimbă degetele de-a lungul maxiliarului dur, înfiorându-se când atinse cicatricea roşie pe care i-o făcuse ea.

Copleşită de vinovăţie, ridică ochii spre ai lui şi şopti dureros:

- Iartă-mă.

Royce se uita în jos la ochii aceia imposibil de albaştri, dorind-o acum insuportabil şi mai mult, din cauza atingerii şi a vocii ei , dar se reţinu totuşi, fermecat de incredibila ei dulceaţă. în timp ce cobora încet cu degetele pe pieptul lui, îi văzu labirintul de lungi cicatrici de acolo. Royce o urmări, ştiind instinctiv că, spre deosebire de celelalte femei cu care se culcase, ea nu se va scutura de repulsie la vederea acestor cicatrici sau, mai rău, nu se va înfiora de o excitare sordidă la vizibila dovadă a pericolului în care trăia el, a pericolului pe care îl reprezenta el.

Se aştepta altceva din partea îngerului nebunatic din braţele sale, dar nu era pregătit pentru ce s-a întâmplat sau pentru propria lui reacţie nestăpânită: degetele ei îi atinseră cicatricele, alunecând uşor spre cea mai apropiată de inima lui, făcându-i muşchii să i se încordeze în mod reflex, în timp ce se lupta

să nu o posede acum. Când în sfârşit îşi ridică privirea spre el, ochii ei străluceau de lacrimi neascunse şi chipul ei frumos era palid de tulburare, într-un geamăt violent, torturat, Jenny şopti:

- Dumnezeule Mare, cum te-au rănit. Şi înainte ca el să-şi poată imagina intenţiile ei, Jenny îşi coborî capul şi buzele ei atinseră uşor fiecare cicatrice, ca şi cum ar fi încercat să o vindece, iar braţele ei alunecară strâns, protector, în jurul lui iar Royce îşi pierdu controlul.

Vârându-şi degetele în părul ei greu, mătăsos, o rostogoli pe spate.

- Jenny, spuse el gutural, sărutându-i ochii, obrazul, fruntea, buzele. Jenny ...şopti el, iară şi iară ...Şi sunetul acestui cuvânt, răguşeala vocii lui profunde, o înnebuneau pe Jenny la fel ca tot ce începea el să îi facă. Gura lui coborî la sânul ei, tachinându-i culmea întărită, până când Jenny începu să gâfâie, arcuindu-şi spatele, apăsându-i capul

de sânii ei. Mâna lui se mişcă, coborând în jos, spre talie, apoi mai jos, spre coapse.

În mod reflex, Jenny îşi strânse picioarele şi lui Royce îi scăpă un râs înfundat, răguşit, în timp ce buzele lui se întorceau să se lase peste ale ei cu pasiune devoratoare.

- Nu, draga mea, nu o să te doară, şoptea el fierbinte, cu degetele înaintând prin triunghiul cârlionţat dintre coapsele ei, căutând intrarea.

Fiori de plăcere şi teamă îi treceau prin tot trupul, dar Jenny nu reacţiona la ei; reacţiona însă la nevoia pe care o auzea în vocea lui. Cu un efort conştient, le porunci muşchilor picioarelor ei să se relaxeze şi în clipa în care se întâmplă asta, degetele lui cunoscătoare o despărţiră, alunecând adânc în căldura ei umedă, făcându-i plăcere cu tandreţe şi pricepere, pregătind drumul pentru pasionata lui invazie.

Strângându-l de ea, cu faţa îngropată în gâtul lui încordat, Jenny avea senzaţia că trupul îi ia foc, topindu-se şi fluidizându-se şi din gâtlej îi scăpă un suspin de uluitoare

plăcere. Exact când credea că precis va exploda de atâtea simţiri care se construiau în ea, picioarele lui Royce îi despărţiră pulpele şi el se mişcă în poziţie, deasupra ei. Jenny deschise ochii şi îl văzu deasupra ei - războinicul al cărui nume îi făcea pe bărbaţi să tremure, acelaşi bărbat care o atinsese şi o sărutase cu atâta violentă tandreţe. Faţa lui era dură şi întunecată şi pulsul i se zbătea la tâmplă, în timp ce el se lupta să se stăpânească.

Mâinile lui pătrunseră sub ea, ridicându-i coapsele ca să-l primească; îi simţi duritatea fierbinte încercând, căutând intrarea şi Jenny îşi întâmpină soarta cu acelaşi curaj cu care o întâmpinase de fiecare dată, în mâinile lui. Emoţia gestului îl făcu pe Royce să se cutremure, când ea se abandonă în braţele lui şi el îşi introduse puţin duritatea palpitândă în incredibila ei căldură, nesigur câtă durere îi va pricinui şi disperat să fie cât mai delicat. Timpul pe care i-l acordase lui Jenny uşurase trecerea şi îi simţi căldura mătăsoasă

înconjurându-l strâns, lărgindu-se ca să-l cuprindă. Cu inima bătându-i disperat, chinuit de dorinţă, îşi continuă drumul în ea, până când în sfârşit întâlni fragila barieră.

Se retrase câţiva centimetri şi reveni, apoi iar se retrase, decis să spargă bariera, disperat să se afunde în ea, urând durerea pe care avea să i-o pricinuiască. Cuprinzând-o strâns în braţele lui ca şi cum ar fi putut astfel să-i absoarbă el durerea, îi spuse, pe buzele ei, cu vocea hârşâită:

- Jenny ... îmi pare rău. Şi îşi continuă drumul, cu toată lungimea, auzind-o gemând de durere, în timp ce braţele ei îl strângeau spasmodic.

Royce aşteptă să-i treacă durerea şi apoi începu să se mişte în ea, alunecând uşor înainte, retrăgându-se, intrând mai adânc de fiecare dată, retrăgându-se din nou, cu trupul complet excitat şi disperat, în timp ce voinţa lui lupta pentru control. Îşi plimbă în cerc, delicat, coapsele peste ale ei, pasiunea lui triplându-se auzindu-i geamătul înfundat de

plăcere şi simţindu-i mâinile alunecând spre coapsele lui, lipindu-l de ea. Trecând la mişcări adânci, puternice, plonja în ea şi-i simţi trupul începând să se mişte cu al lui. Nu-i venea să creadă câtă plăcere îi oferea ea, cum îi simţea trupul strângându-i-se în jurul proeminenţei lui umflate, învăluind-o, sau dulcea tortură a mişcărilor ei instinctive.

Repede, săgeţi înţepătoare de dorinţă începură să-i zguduie lui Jenny trupul şi ea se mişca împreună cu Royce, căutând fără să ştie ceva ce simţea că el încerca să-i ofere şi apropiindu-se tot mai mult de acel ceva, tot mai mult, pe măsură ce el îşi înteţea loviturile insistente. Pulsaţiile din străfundurile ei explodară brusc într-o izbucnire de plăcere copleşitoare care îi zgudui trupul cu val după val de senzaţie. Spasmele ei îl îmbrăţişară, strângându-i şi lovindu-i bărbăţia umflată. Royce îşi petrecu strâns braţele în jurul ei, rămânând complet nemişcat pentru a-i mări plăcerea, respirând repede, gâfâit, lipit de gâtul ei. Aşteptă până când spasmele ei

încetară şi apoi, cu inima bubuindu-i în coaste, se adânci în ea, fără să-şi mai poată controla forţa izbiturilor, cu trupul cutremurându-i-se convulsiv, iară şi iară, în timp ce căldura lui se revărsa în ea.

Plutind pe o mare de inconştientă plăcere, cu trupul în continuare unit cu al lui, Jenny îl simţi pe Royce mişcând-o pe o parte şi aducând-o cu el şi se întoarse, încet, înapoi la starea de conştientă. Pleoapele i se deschiseră şi umbrele din cameră începură încet să capete formă; un buştean trosni în cămin, eliberând scântei incandescente. Se simţi inundată din nou de realizarea a tot ce se petrecuse între ei şi acolo, ghemuită în siguranţă în braţele lui, Jenny cunoscu un sentiment de singurătate şi de groază, mai puternic decât orice. Ceea ce tocmai făcuse ea nu fusese un martiriu, nici măcar un nobil sacrificiu - nu, când găsise atâta plăcere păgână în el, atâta ... paradis. Simţi lângă obrazul ei bătăile ritmice, puternice, ale inimii lui Royce şi îşi înghiţi un nod de dureroasă

emoţie. Găsise aici altceva diferit, ceva interzis şi periculos pentru ea, un sentiment care nu trebuia, nu putea să existe.

Şi cu toată teama şi vinovăţia pentru ceea ce făcuse, singurul lucru pe care şi-l dorea acum era ca el să-i spună din nou „Jenny”, cu vocea aceea răguşită, tandră. Sau să-i spună, pe orice ton, „te iubesc”.

Ca şi cum nevoia de a-i auzi vocea ajunsese la el, Royce vorbi, dar cuvintele lui nu erau cele pe care vroia ea să le audă şi nici tonul lui nu era cel dorit de inima ei. Liniştit, fără emoţie în glas, o întrebă:

- Te-a durut rău?

Jenny scutură din cap şi după câteva încercări, reuşi să şoptească:

- Nu.

- Îmi pare rău dacă ţi-am făcut rău.

- Nu mi-ai făcut.

- Indiferent cine ar fi fost primul, tot te-ar fi durut. Lacrimile îi umplură ochii, sufocând-o şi Jenny se rostogoli pe cealaltă parte, încercând să se desprindă din braţele lui, dar

Royce o ţinea strâns, cu spinarea şi picioarele lipite de pieptul şi coapsele lui. Indiferent cine ar fi fost primul, se gândea Jenny nefericită, era foarte departe de „Te iubesc.”

Royce ştia asta. Ştia la fel de bine cum ştia că era o nebunie să se gândească la cuvintele acelea, cu atât mai mult să le pronunţe. Nu acum, nu încă ...nu, niciodată, se corectă el în timp ce prin faţa ochilor minţii îi flutură imaginea femeii cu care se presupunea că urma să se căsătorească. Nu simţea nici un sentiment de vinovăţie că făcuse dragoste cu Jennifer; printre altele, încă nu era angajat oficial - nu, până când regele Henric nu va deveni nerăbdător şi nu se va ocupa direct de căsătoria lui cu Lady Mary Hammel.

În clipa aceea, Royce îşi dădu seama că şi dacă ar fi fost logodit, tot nu ar fi avut nici un sentiment de vinovăţie. Prin minte îi trecu imaginea lui Mary Hammel, cu chipul ei frumos şi deschis, încadrat de un nor de păr blond-argintiu. Mary era pasională şi neinhibată în pat, tremurând de excitare în

braţele lui, din motive care nu reprezentau nici un secret pentru el, câtă vreme chiar ea îi spusese, cu voce guturală şi joasă: „ Tu, domnul şi stăpânul meu, eşti Puterea şi Violenţa şi Forţa - şi pentru majoritatea femeilor, acestea sunt cele mai puternice afrodiziace.”

Cu ochii în foc, Royce se întreba dacă nu cumva regele Henric trecuse la procedurile de căsătorie fără să-i mai aştepte întoarcerea, la sfârşitul acestei luni. Pentru un suveran puternic, care cucerise tronul prin luptă, Henric dezvoltase repede ceea ce Royce simţea a fi mai curând un obicei dezgustător de a rezolva problemele politice, ori de câte ori era posibil, prin aranjarea unor căsătorii între două entităţi ostile - începând chiar cu căsătoria lui Henric cu Elizabeth de York, însăşi fiica regelui căruia îi luase tronul Angliei cu un an în urmă, într-o bătălie care s-a sfârşit cu moartea celuilalt. Mai mult, Henric spusese de nenumărate ori că dacă fiica lui ar fi fost suficient de mare, ar fi

căsătorit-o cu regele James al Scoţiei, pentru ca astfel să pună punct interminabilei concurenţe dintre cele două ţări. Poate că o astfel de soluţie îl mulţumea pe Henric, dar Royce nu era dispus la asemenea alianţe neprietenoase. El îşi dorea o soţie îndatoritoare, supusă, care să-i încălzească patul şi să dea farmec sălii de primire; el avusese deja parte de prea multe lupte în viaţa lui ca să se supună singur la altele, în propria lui casă.

Jennifer se mişcă în braţele lui, încercând să se elibereze. Îl întrebă, cu glas înăbuşit:

- Aş putea acum să mă retrag în camera mea?

- Nu, spuse el sec, mai avem mult până să ne încheiem târgul. Şi apoi, ca să-i arate că aşa era şi ca să îndulcească ceea ce ştia că fusese o poruncă arbitrară, o rostogoli pe spate şi-şi afundă buzele într-ale ei, sărutând-o până când, înnebunită, Jenny se agăţă de el şi îi întoarse sărutările cu pasiune dulce, descătuşată.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Luna îşi revărsa lumina prin fereastră şi Royce se rostogoli în somn, întinzând un braţ spre Jennifer. Dar mâna lui întâlni aşternutul rece, nu carne caldă. O viaţă petrecută în pericol îl făcu să revină, într-o secundă, la realitate. Ochii i se deschiseră brusc în timp ce se întorcea pe spate, scrutând încăperea, măturând cu privirea mobilierul care se înălţa asemenea unor umbre fantomatice în palida lumină a lunii.

Răsucindu-se cu picioarele la marginea patului, se ridică şi începu să se îmbrace repede, înjurându-şi propria prostie de a fi uitat să planteze o santinelă jos, la capătul scării. îşi înşfacă pumnalul, din obicei, furios pe el că adormise în confortabila convingere că Jennifer nu putea să se lipească aşa de el, pentru ca apoi să rămână trează şi să-şi pună la cale, cu răceală, evadarea. Ba da, Jennifer Merrick era capabilă şi de mai mult. Gândindu-se la toate aspectele, se putea

considera norocos că nu încercase să-i taie beregata înainte de a pleca! Smulse uşa şi era aproape gata să calce peste pajul lui uluit, care dormea în faţa uşii, pe rogojina lui.

- Ce s-a întâmplat, milord? întrebă Gawin îngrijorat, începând să se ridice.

O mişcare imperceptibilă - ca suflul vântului, venind de afară, dinspre parapet - îi atrase atenţia lui Royce şi îşi întoarse capul într-acolo.

Uşa se trânti în faţa uluită a lui Gawin.

Spunându-şi că era efectiv uşurat că nu-l obligase la o altă urmărire nocturnă, Royce deschise încet uşa şi ieşi. Jenny stătea pe parapet, cu părul lung umflându-i-se în briza nopţii, cu braţele petrecute în jurul ei, privind în depărtare. Cu ochii micşoraţi, Royce îi studie expresia şi o clipă fu cuprins de un val de uşurare. Ea nu părea să contemple posibilitatea de a se arunca peste parapet şi nici să-şi deplângă fecioria pierdută. Mai curând decât furioasă sau nefericită, ea arăta aproape pierdută în gânduri.

De fapt, Jenny era atât de scufundată în gândurile ei încât habar n-avea că nu mai era singură. Mângâierea alintătoare a aerului îmbălsămat al nopţii o ajutase să-şi refacă starea de spirit dar chiar şi aşa avea senzaţia că întreaga lume se întorsese cu fundul în sus în noaptea aceasta şi că Brenna era unul dintre motive: Brenna şi o pernă de puf fuseseră motivele pentru care Jenny îşi sacrificase cu „nobleţe" virginitatea. Cumplita constatare o izbise chiar în clipa în care se pregătea să adoarmă.

Spunea încet o rugăciune adormită pentru însănătoşirea Brennei şi pentru călătoria ei în siguranţă, când o pană străpunse faţa de pernă din in, aducând-o cu gândul la clipa în care îi potrivise Brennei pernele sub cap, în căruţă. Brenna avea accese de tuse din cauza fulgilor din pernele din jurul ei şi nimeni altcineva decât ea nu putea fi mai atentă să le îndepărteze. Precis, îşi spuse Jenny, că Brenna adormise în camera ei şi se trezise tuşind, dar în loc să îndepărteze pernele

vinovate, devenise, în sfârşit, cutezătoare şi inventivă: sperând că Royce le va elibera pe amândouă, Brenna rămăsese întinsă pe el, până când începuse să tuşească la un pas de moarte.

Absolut ingenioasă, se gândea Jenny - la nivelul tuturor planurilor pe care le putea ea imagina - şi la fel de ghinionistă, decise Jenny sumbru.

Gândurile ei o părăsiră pe Brenna şi se întoarseră spre viitorul pe care-l visase odinioară să îl aibă, un viitor care acum, mai mult ca oricând, era pierdut pentru ea.

- Jennifer... spuse Royce în spatele ei.

Jenny se întoarse în loc, făcând un efort să-şi ascundă reacţia inimii la auzul timbrului profund al vocii lui. De ce, se întrebă ea cu disperare, încă îi mai putea simţi mâinile pe piele şi de ce simpla vedere a chipului său îi aducea în minte asprimea tandră a sărutărilor lui?

- Eu .... De ce eşti îmbrăcat? întrebă ea uşurată că vocea îi sunase calm.

- Mă pregăteam să merg să te caut, îi răspunse Royce ieşind din umbră.

Aruncând o privire spre pumnalul strălucitor din mâna lui, îl întrebă:

- Şi ce intenţionai să faci, când mă găseai?

- Uitasem de parapetul ăsta. Vârându-şi pumnalul în curea, Royce adăugă.:

- M-am gândit că ai reuşit să te strecori afară din cameră.

- Oare pajul tău nu doarme chiar de partea cealaltă a uşii?

- Bună observaţie, spuse Royce sardonic.

- De obicei doarme întins de-a lungul uşii, ca să blocheze trecerea oricui, sublinie ea.

- La fel de corect, spuse Royce sec, mirându-se cum de se repezise, ca niciodată, afară pe uşă, fără să cerceteze orice altă variantă.

Acum că o găsise, Jenny îşi dori ca el să plece; prezenţa lui adusese infernul în

serenitatea pe care o căutase cu atâta disperare. întorcându-se de la el cu neechivoca sugestie ca el să plece, începu să privească peisajul luminat de lună.

Royce ezită, ştiind că ea dorea să fie lăsată singură, dar nedorind să o părăsească. îşi spuse că era vorba doar de preocuparea pentru starea ei de spirit şi nu de plăcerea pe care o avea să stea în prezenţa ei, acest sentiment de tandreţe împiedicându-l să plece. Simţind că ea nu va primi cu plăcere atingerea lui, se opri mai departe de ea şi se sprijini cu umărul de peretele care înconjura parapetul. Jenny rămase adâncită în gândurile ei şi sprâncenele lui Royce se strânseră uşor, reconsiderând concluzia lui de mai devreme, că ea se gândea la ceva atât de stupid cum ar fi să-şi ia viaţa.

- La ce te gândeai acum câteva minute, când am venit aici?

Întrebarea o făcu pe Jenny să se încrânceneze uşor. Nu se gândise decât la două lucruri, dintre care unul, anume

ingeniosul plan al Brennei, evident că nu-l putea comenta cu el.

- Nu era nimic important, se eschivă ea.

- Oricum, spune-mi, insistă .

Jenny se uită într-o parte, inima bătându-i trădătoare la vederea umerilor lui largi atât de aproape de ea şi a chipului frumos, serios, luminat de luna. Dorind acum să discute orice i-ar fi putut distrage atenţia de la prezenţa lui, se uită peste dealuri şi spuse cu un oftat de capitulare:

- Mi-am amintit de vremea când stăteam pe parapetul castelului Merrick şi priveam în depărtare, gândindu-mă la un regat.

- Un regat? repetă Royce surprins şi uşurat de natura nonviolentă a gândurilor ei. Jenny dădu din cap, cu părul ei greu unduindu-i-se pe spate şi Royce îşi reprimă cu greu nevoia de a-şi înfăşură mâna în masa mătăsoasă şi de a-i întoarce faţa în sus, spre el.

- Ce regat?

- Propriul meu regat. Jenny oftă, simţindu-se ridicolă şi supărată că el insistase asupra

subiectului. Obişnuiam să-mi plănuiesc propriul meu regat.

- Bietul James, glumi Royce referindu-se la regele Soţiei. Şi pe care anume dintre regaturile lui plănuiai să pui mâna?

Jenny îi zâmbi dezamăgită, dar în vocea ei se simţea o ciudată tristeţe.

- Nu era un regat real, cu pământuri şi castele; era un regat al viselor - un loc unde lucrurile aveau să fie exact cum vroiam eu să fie.

O amintire de mult pierdută îi trecu prin minte şi întorcându-se spre parapet, Royce îşi lăsă braţele pe el, cu degetele împreunate. Privind peste dealuri, în aceeaşi direcţie în care se uita Jennifer, mărturisi încet:

- A fost o vreme, de mult de tot, când şi eu obişnuiam să-mi imaginez un regat după propriile mele vise. Al tău cum arăta?

- Nu sunt multe de spus. în regatul meu era prosperitate şi pace. Din când în când, fireşte, câte un ţăran se îmbolnăvea foarte rău sau siguranţa noastră era cumplit ameninţată.

- În regatul din visul tău existau ameninţări şi boală? o întrerupse Royce surprins.

- Desigur! recunoscu Jenny cu un zâmbet jenat. Trebuia să existe şi una şi alta, pentru ca eu să pot sări în ajutor şi să salvez totul. Acesta era adevăratul motiv pentru care îmi inventasem regatul.

- Vroiai să devii o eroină pentru poporul tău, concluziona Royce zâmbind la o motivaţie pe care o putea uşor înţelege.

Jenny scutură din cap, înflăcărarea din vocea ei alungându-i zâmbetul.

- Nu. Vroiam doar să fiu iubită de cei pe care-i iubeam; să mi se acorde atenţie, nu să fiu nedorită de cei care mă ştiau.

- Asta era tot ce-ţi doreai? Jenny dădu din cap, serioasă.

- Aşa că mi-am inventat un regat al viselor, unde puteam face lucruri măreţe şi cutezătoare, prin care să obţin acest lucru, iubirea.

Nu foarte departe, pe dealul din apropierea castelului, silueta unui bărbat fu luminată o

clipă, de razele lunii care ieşeau din nori. Oricând altădată, această scurtă apariţie l-ar fi determinat pe Royce să trimită oameni în cercetare. Acum totuşi, saturat de dragostea din timpul nopţii, ştiind ce va avea să mai urmeze, cu fermecătoarea frumuseţe de lângă el, creierul său nu reacţiona la ce observaseră ochii. Era o noapte plină de căldură şi rare confidenţe, o noapte mult prea dulce şi plăcută, ca să se gândească la imposibila ameninţare a unui pericol tăcut, pândind atât de aproape de propriul lui domeniu.

Royce se încruntă, gândindu-se la cuvintele derutante ale lui Jenny. Scoţienii, chiar şi proprietarii de pământ care trăiau după legile feudale, mai curând decât după legile clanului, erau extrem de loiali! Şi indiferent dacă cei din clanul lor îi spuneau tatălui lui Jennifer „contele sau „Merrick” acesta şi întreaga lui familie vor continua să primească completa devoţiune şi loialitate a clanului Merrick. Ei nu se vor uita la Jennifer şi nu o vor găsi nedorită iar ea va fi, fără îndoială,

iubită de cei pe care îi iubea - deci, ea nu ar fi trebuit să simtă nevoia să viseze la un regat al ei. într-un târziu, Royce spuse:

- Eşti o tânără curajoasă şi frumoasă. Şi o contesă cu toate drepturile ei. Fără îndoială că cei din clanul tău simt pentru tine ceea ce îţi doreşti să simtă - şi poate chiar mai mult.

Jenny îşi smulse privirea dintr-a lui şi păru din nou absorbită de peisaj. îi răspunse cu o voce intenţionat lipsită de emoţie:

- Ei mă consideră un fel de ... de provocare.

- De ce şi-ar închipui ceva atât de absurd? întrebă el derutat.

Spre surprinderea lui, Jenny sări în ajutorul lui.

- altceva ar putea gândi, având în vedere lucrurile pe care fratele meu vitreg i-a convins că le-am făcut?

- fel de lucruri?

Jenny se înfiora, strângându-şi braţele în jurul ei, arătând aproape cum arăta atunci când a văzut-o prima dată pe parapet.

- Lucruri de negândit, şopti ea.

Royce o privea insistând tăcut să se explice şi Jenny inspiră adânc, tremurat şi se conformă fără bucurie:

- Au fost multe lucruri, dar cel maî cumplit a fost despre cum s-a înecat Rebecca. Becky şi cu mine eram verişoare de departe şi cele mai bune prietene. Aveam amândouă treisprezece ani, adăugă Jenny zâmbind trist. Tatăl ei - Garrick Carmichael - ea văduv şi Rebecca era singurul lui copil. Era nebun după ea, aşa cum eram cu toţii. Era atât de dulce şi atât de incredibil de frumoasă - chiar mai frumoasă decât Brenna - încât nu puteai să nu o iubeşti. Problema era că tatăl ei o iubea atât de mult încât nu o lăsa să facă nimic, de teamă să nu păţească ceva. Nu avea voie nici să se apropie de râu, pentru că tatăl ei se temea să nu se înece. Becky a hotărât să înveţe să înoate - ca să-i arate că va fi în siguranţă - aşa că, în fiecare dimineaţă, devreme de tot, ne furişam la râu, pentru ca eu să o pot învăţa să înoate.

- Cu o zi înainte de a se îneca, am fost la târg şi ne-am certat pentru că i-am spus că unul dintre jongleri se uitase la ea într-un mod necuviincios. Fraţii mei vitregi, Alexander şi Malcolm ne-au auzit-ca şi alţi câţiva oameni - şi Alexander m-a acuzat că eram geloasă pentru că de fapt eu mă uitam la jonglerul respectiv, ceea ce era cea mai mare prostie. Becki era atât de furioasă, de jenată vreau să spun, încât când am plecat mi-a zis să nu mă obosesc să vin la râu, a doua zi dimineaţă, pentru că nu mai avea nevoie de ajutorul meu. Ştiam că nu vroia cu adevărat să spună asta şi că nu ştia încă să înoate aşa de bine şi fireşte, a doua zi dimineaţa m-am dus la râu.

Vocea lui Jennifer deveni o şoaptă aproape imperceptibilă.

- Când am ajuns acolo, Becky era încă furioasă; mi-a strigat că vroia să fie singură. Eu eram deja în vârful dealului, îndepărtându-mă, când am auzit un pleoscăit şi pe ea strigându-mă să o ajut. M-am întors şi am început să alerg în jos pe deal, dar nu o

puteam vedea. Când am ajuns la jumătatea drumului, a reuşit să-şi scoată capul din apă - ştiu asta pentru că i-am văzut părul la suprafaţă. Apoi am auzit-o strigându-mă încă o dată ... Jenny se cutremură, frecându-şi absentă mâinile.

- Dar curentul o purta departe. M-am scufundat şi am încercat să o găsesc. M-am scufundat din nou şi din nou şi din nou, şopti Jenny sacadat, dar ... nu am putut-o găsi, ca să o ajut. A doua zi, Becky a fost găsită câteva mile mai departe, pe malul râului.

Royce ridică mâna, apoi o lăsă înapoi jos, simţind că ea lupta să se stăpânească şi nu ar fi primit bine un gest de mângâiere care ar fi făcut-o să-şi piardă controlul.

- A fost un accident, spuse el blând. Jenny inspiră adânc, să se liniştească.

- Nu şi după Alexander. Probabil că el fusese prin apropiere, pentru că a spus la toată lumea că a auzit-o pe Becky strigându-mă,

ceea ce era adevărat. Dar le-a spus şi că ne certam şi că eu am împins-o în apă.

- Şi cum a explicat propriile tale haine ude? întrebă Royce concis.

- A spus, începu Jenny cu glasul sfâşiat, că am împins-o în apă; că am aşteptat puţin şi apoi am încercat să o salvez. Lui Alexander, adăugă Jenny, i se spusese deja că el şi nu eu îi va succeda tatălui meu la putere. Dar asta nu i-a fost suficient - el vroia să intru în dizgraţie şi chiar mai mult. După asta a fost uşor pentru el.

- Uşor în ce fel?

Umerii ei delicaţi se ridicară uşor.

- Alte câteva minciuni diavoleşti şi adevăruri răstălmăcite - cabana unui ţăran care a luat brusc foc în noaptea care a urmat după ce l-am provocat cu ridicarea unui sac cu grăunţe. Lucruri dintr-astea.

Jenny îşi ridică încet ochii strălucitori de lacrimi şi spre surprinderea lui Royce, încercă să zâmbească.

- îmi vezi părul? îl întrebă ea. Royce îşi aruncă inutil privirea spre şuviţele roşii-aurii pe care le admira de săptămâni de zile şi dădu din cap.

Cu voce sufocată, Jenny spuse:

- Părul meu avea o culoare cumplită. Acum are culoarea părului lui Becky. Becky ştia ... cât de mult îi ... admiram părul, şopti Jenny cu voce întreruptă şi ... îmi place să cred că ea mi l-a dăruit. Ca să-mi arate că ştie ... că am încercat să o salvez.

Strângerea dureroasă, neobişnuită din piept îi făcu lui Royce să-i tremure mâna când începu să şi-o ridice şi să şi-o pună pe obrazul ei, dar ea se retrase şi cu toate că ochii enormi înotau în lacrimi strălucitoare, Jenny nu izbucni în plâns. Acum, în sfârşit, înţelese de ce această minunată tânără nu a plâns de la capturarea ei, nici măcar când i-a aplicat el bătaia aceea zdravănă. Jennifer Merrick îşi înmagazinase în ea toate lacrimile iar mândria şi curajul ei nu-i vor permite să clacheze şi să

le dea drumul. în comparaţie cu ce suferise ea, o simplă bătaie a lui nu însemna nimic.

Neştiind ce să facă, Royce intră în cameră, turnă puţin vin într-o cupă şi i-l aduse.

- Bea asta, îi spuse el simplu.

Constată uşurat că ea îşi recăpătase deja controlul şi un zâmbet cuceritor îi flutură pe buzele catifelate, la tonul lui neintenţionat abrupt.

- Mi se pare, milord, că îmi vâri mereu alcool în mâini.

- De obicei, pentru motivele mele josnice, recunoscu el vesel şi Jenny chicoti.

Bând o sorbitură, Jenny puse cupa deoparte, apoi îşi încrucişa braţele pe parapetul scund, privind din nou în depărtare, în timp ce se apleca. Royce o studie în tăcere, incapabil să-şi scoată din minte dezvăluirile ei, simţind nevoia să spună ceva încurajator.

- Oricum, nu cred că ţi-ar fi făcut plăcere să-ţi asumi responsabilitatea clanului.

Jenny scutură din cap şi spuse calm:

- Aş fi iubit asta. Erau atâtea lucruri care vedeam că ar fi trebuit făcute altfel - lucruri pe care le observă doar o femeie, nu un bărbat. Lucruri pe care le-am învăţat şi de la Mama Ambrose. Există noi orizonturi, metode noi de a cultiva cerealele - sute de alte lucruri care pot fi făcute altfel şi mai bine.

Incapabil să comenteze despre relativele merite ale agriculturii, Royce încercă un alt argument.

- Nu-ţi poţi trăi viaţa încercând să-ţi faci clanul să te aprecieze.

Jenny îi răspunse cu o voce scăzută, decisă:

- Pot. Aş face orice ca să-i conving să mă vadă din nou ca pe cineva de-al lor. Ei sunt poporul meu - sângele lor curge în vinele mele şi al meu, într-ale lor.

- Mai bine ai uita de asta. S-ar părea că te-ai angajat într-o competiţie a cărei victorie nu pare să-ţi fie favorabilă.

Jenny spuse, cu tristeţe:

- Pentru scurt timp, în aceste ultime zile am sperat că nu mai e aşa cum zici tu. Într-o

zi, William va prelua conducerea clanului, iar el este un băiat minunat, bun - mă rog, un bărbat - de vreme ce a împlinit douăzeci de ani. Nu este la fel de puternic cum era Alexander sau cum este Malcolm, dar este inteligent şi înţelept şi loial. El suferă pentru relaţia mea cu clanul şi de îndată ce va fi devenit stăpân, va încerca să îndrepte lucrurile. Dar în noaptea aceasta, totul a devenit imposibil.

- Ce legătură are noaptea asta cu toată povestea?

Jenny îşi ridică ochii spre el şi expresia lor îi aminti lui Royce de o ciută rănită, în ciuda tonului ei voit calm, indiferent.

- În noaptea asta am devenit consoarta celui mai aprig duşman al familiei mele - amanta vrăjmaşului poporului meu. în trecut, m-au dispreţuit pentru lucruri pe care nu. le-am făcut. Acum, au un bun motiv să mă dispreţuiască pentru ce am făcut, exact cum am şi eu motive să mă dispreţuiesc. De data

aceasta am făcut un lucru de neiertat. Nici Dumnezeu nu mă va ierta ...

Adevărul de netăgăduit al acuzaţiei că a devenit consoarta lui îl izbi pe Royce cu o forţă mai mare decât ar fi vrut să recunoască, dar vinovăţia iui era diminuată de cunoaşterea faptului că viaţa care era pierdută pentru ea acum, nu era cine ştie ce viaţă. Întinzând mâna, o luă cu fermitate de umeri şi o întoarse, apoi îi ridică bărbia în sus, obligândo să-i întâlnească privirea. Şi chiar în timp ce începea să vorbească, plin de compasiune şi înţelegere, simţea deja că începe să se întărească, un răspuns imperativ la apropierea ei. Royce spuse cu liniştită fermitate:

- Jennifer, eu nu am ştiut cum stăteau lucrurile între tine şi clanul tău, dar m-am culcat cu tine şi nimic nu se mai poate schimba acum.

- Dar dacă ai putea schimba ceva, ai faceo? spuse Jenny privindu-l revoltată.

Royce se uită în jos la fata incredibil de tentantă, care-i încinsese trupul chiar în clipa aceea. Calm şi onest, răspunse:

- Nu.

- Atunci nu te mai obosi să pari că regreţi, izbucni ea.

Buzele i se curbară într-un râs fără veselie, plimbându-şi mâna de-a lungul obrazului ei, spre gât.

- Arăt eu apăsat de regrete? Nu regret. Regret că ţi-am provocat umilinţă, dar nu regret că te-am avut, în urmă cu o oră şi nici nu voi regreta să te am din nou, peste câteva minute, ceea ce vreau chiar să fac. Jenny rămase uluită la aroganţa declaraţiei lui, dar Royce continuă cu ce avea de spus.

- Eu nu cred în Dumnezeul tău , dar mi s-a spus de către cei care cred că Dumnezeul tău se presupune că este un Dumnezeu just. Dacă este aşa, continuă el pe un ton calm, filozofic, atunci cu siguranţă că El nu te va învinui pentru toate astea, în fond ai acceptat târgul meu de teamă pentru viaţa surorii tale. Nu a

fost voinţa ta, ci a mea. Şi ce s-a întâmplat între noi în patul acesta a fost iarăşi împotriva voinţei tale. Nu am dreptate?

Royce regretă întrebarea chiar în clipa imediat următoare - o regretă atât de mult, încât acest lucru îl deconcerta. Şi apoi înţelese că, în timp ce încerca să o asigure că el nu o condamnase , nu vroia ca ea să nege că simţise toate lucrurile pe care le făcuse el în timpul contactului lor, sau că şi ea îl dorise aproape la fel de mult cât o dorise el pe ea. Ca şi cum ar fi simţit dintr-o dată nevoia de a-i testa onestitatea dar şi propriile lui instincte, Royce insistă:

- Nu este adevărat? Că El te va considera fără vină pentru că tu mi te-ai supus doar în pat, împotriva voinţei tale?

- Nu! Cuvântul ţâşni din ea plin de neajutorare şi ruşine şi de o mie de alte sentimente pe care Royce nu le putea identifica.

- Nu? Repetă el cuprins de o teribilă senzaţie de uşurare. Unde greşesc? întrebă el,

pe un ton scăzut dar insistent. Spune-mi unde greşesc.

Nu tonul de comandă din vocea lui o făcu pe Jenny să răspundă. Ci subita revenire în mintea ei a felului în care făcuse dragoste cu ea; amintirea incredibilei lui blândeţi şi reţineri. A regretului lui profund când i-a provocat durere, rupându-i himenul; a cuvintelor lui şoptite, de admiraţie; a respiraţiei lui laborioase, în timp ce se lupta să-şi reţină pasiunea. Adăugate la toate acestea, era amintirea propriei ei dorinţe imperioase de a fi umplută de el şi de a-i oferi înapoi senzaţiile de nedescris pe care i le stârnea el. Deschise gura, dorind să îl rănească, aşa cum îi rănise el toate şansele la fericire, dar propria ei conştiinţă îi opri cuvintele în gâtlej. în împreunarea lor ea găsise splendoare, nu ruşine, aşa încât nu putea minţi spunând altceva.

- Nu a fost voinţa mea să vin în patul tău, răspunse ea într-o şoaptă înăbuşită.

Apoi, smulgându-şi privirea de la ochii lui fumurii, îşi întoarse capul şi adăugă:

- Dar odată acolo, nu a fost voinţa mea nici să plec.

Cum se uitase în altă parte, Jenny nu îi văzu tandreţea din zâmbetul lui mic, dar o simţi în în felul în care o cuprinseră braţele lui, cu palma pe spate, trăgând-o spre lungimea lui întărită, în timp ce îi lua în posesie gura cu gura lui, luându-i mai întâi cuvintele, apoi suflul.

CAPITOLUL DOISPREZECE

- Avem vizitatori, anunţă Godfrey intrând încruntat în hol şi uitându-se la cavalerii aşezaţi la masă, pentru prânz. Douăsprezece perechi de mâini încremeniră, cu chipurile respective, în alertă.

- Un grup mare purtând stindardul regelui şi călărind spre noi. Un grup foarte

mare, amplifică Godfrey, prea mare pentru nişte mesageri obişnuiţi, l-a văzut Lionel, pe drum. Zice că l-a recunoscut pe Graverley,

Tot mai încruntat, se uită spre galeria de deasupra.

- Unde este Royce?
- A ieşit să se plimbe cu ostatica. Nu ştiu sigur unde, răspunse Eustace încruntându-se.
- Ştiu eu, bubui Arik. Mă duc-eu după el. întorcându-se pe călcâie, Arik ieşi din sală, cu paşii mari, siguri, apăsaţi, dar expresia lui aspră, distantă şi calmă care-i caracteriza de obicei chipul colţuros, era acum tulburată de privirea îngrijorată care-i adâncea cutele dintre ochii de un albastru deschis.

Râsul muzical al lui Jenny răsună asemenea clopoţeilor porniţi de un vânt iscat brusc şi Royce îi zâmbea, în timp ce ea se sprijinea neajutorată de trunchiul copacului de lângă el, cu umerii zguduindu-i-se de veselie şi cu obrajii de culoarea aceluiaşi roz palid asemănător cu rochia pe care o purta.

- Eu ... eu ... nu te cred, gâfâi ea ştergându-şi lacrimile de râs, asta este o gogomănie imensă, pe care ai inventat-o tu, acum.

- Este posibil, conveni el întinzându-şi picioarele lungi în faţă şi zâmbind, pentru că râsul ei era contagios. Azi-dimineaţă se trezise în patul lui, când în dormitor tropăiseră servitorii şi nefericirea ei de a fi fost găsită acolo era aproape dureros de privit. Devenise concubina lui şi era clar că tot castelul va bârfi, ceea ce, fireşte, era adevărat. După ce se gândise la varianta de a o minţi în legătură cu asta, sau să încerce să o seducă, făcând-o să-şi uite nefericirea, Royce decisese că cel mai bun lucru era să o scoată câteva ceasuri afară din castel, ca să se poată relaxa puţin. Fusese o alegere înţeleaptă, decise Royce privindu-i ochii scânteietori şi tenul strălucitor.

- Tu mă crezi chiar fără minte deloc, dacă îţi închipui că pot înghiţi o asemenea gogomănie, spuse Jenny încercând să pară serioasă.

Royce zâmbi dar scutură din cap, negând ambele acuzaţii.

- Nu, doamnă, greşeşti în toate privinţele.

- În toate? Ce vrei să spui? îl întrebă Jenny curioasă.

Roye îi explică, zâmbind tot mai larg:

- Nu ţi-am spus nici o gogomănie şi nici tu, cred eu, nu ai putea fi făcută să înghiţi uşor una. Royce făcu o pauză, aşteptând ca ea să răspundă, dar cum nu se întâmplă asta, continuă, zâmbind.

- Acesta a fost un compliment făcut bunului tău simţ.

- Ah, făcu Jenny contrariată. Mulţumesc, adăugă ea, nesigură.

- În al doilea rând, departe de a crede despre tine că nu ai minte, te consider, dimpotrivă, o femeie cu o inteligenţă extraordinară.

- Mulţumesc! răspunse Jenny prompt.

- Acesta nu a fost un compliment, o corectă Royce.

Jenny îi aruncă o privire de curioasă neplăcere, cerându-i prin tăcere o explicaţie pentru remarca lui şi Royce îi răspunse, atingându-i obrazul cu degetul arătător, plimbându-se peste textura delicată, moale.

- Dacă ai fi fost mai puţin inteligentă, nu ai fi petrecut atâta vreme gândindu-te la toate posibilele consecinţe ale faptului că îmi aparţii şi ţi-ai fi acceptat simplu situaţia, deopotrivă cu toate beneficiile care derivă din ea. Privirea îi alergă plină de înţeles spre şiragul de perle pe care insistase el, în dimineaţa aceasta, să şi-l pună la gât, după ce îi oferise o întreagă casetă cu bijuterii.

Ochii lui Jenny se dilatară de indignare, dar Royce îşi continuă imperturbabil logica masculină.

- Dacă ai fi fost o femeie cu o inteligenţă obişnuită, ai fi fost preocupată doar de probleme de interes firesc pentru femei, cum ar fi moda, conducerea unei gospodării, creşterea copiilor. Nu te-ai fi

torturat singură cu subiecte ca loialitatea, patriotismul şi altele la fel.

Jenny îl privi cu o neîncredere furioasă.

- Să-mi accept „situaţia”? repetă ea. Eu nu sunt în nici o „situaţie” aşa cum ai declarat tu cu drăgălăşenie, mylord. Eu trăiesc în păcat cu un bărbat, sfidând dorinţele familiei mele, dorinţele ţării mele şi dorinţele Dumnezeului Atotputernic. Şi mai mult - continuă ea încercând să se stăpânească - este minunat că tu îmi recomanzi să mă gândesc doar la probleme femeieşti, cum ar fi conducerea unei gospodării şi creşterea copiilor, deşi tocmai tu eşti acela care mi-ai răpit dreptul la asemenea lucruri. Soţia ta îţi va conduce gospodăria şi fără îndoială că mi-ar face viaţa un infern dacă ar putea şi...

- Jennifer, o întrerupse Royce reţinându-şi un zâmbet, aşa cum bine ştii, eu nu am soţie. Royce îşi dădea seama că multe din cele spuse de Jenny erau adevărate, dar, arăta aşa de al naibii de bine cu ochii ei de safir lichefiat şi cu gura care cerea să fie sărutată,

încât îi fu greu să se concentreze; singurul lucru pe care şi-l dorea acum era să o tragă în braţele lui şi să o cuibărească acolo ca pe un pisoi furios.

- Acum nu ai nevastă, îl contrazise Jenny nefericită, dar cât de curând o să-ţi alegi una - o englezoaică - scuipă ea cuvintele. O englezoaică cu apă îngheţată în loc de sânge şi cu părul de culoarea blănii de şoarece şi cu un nas mic, ascuţit, care o să fie până la urmă mereu roşu şi în pericol să picure ...

Cu umerii scuturându-i-se de un râs tăcut, pe care nu şi-l putea înfrâna, Royce întinse o mână în semn de prefăcută apărare.

- Păr de culoarea blănii de şoarece? repetă el. De atâta o să fiu în stare? Până de curând credeam că mă gândeam la o soţie blondă, cu ochi mari, verzi şi...

- Şi buze rozalii şi mai mari ... Jenny era atât de furioasă încât efectiv îşi ridică mâinile spre sânii ei, până să-şi dea seama ce era gata să spună ...

- Da, interveni Royce, şi mai mari ce anume?

- Urechi! izbucni Jenny furioasă. Dar indiferent cum o să arate, problema este că o să-mi facă viaţa un infern.

Nemaiputându-se abţine, Royce se aplecă şi îi tachina gâtul.

- Haide să facem un târg împreună, şopti el sărutându-i urechea. O să alegem împreună o soţie, care să ne placă la amândoi. Şi în clipa aceea, Royce îşi dădu brusc seama că obsesia lui pentru Jennifer îi înceţoşa gândirea. Ştia bine că nu se putea însura, păstrând-o totodată pe Jenny. În ciuda glumelor lui, el nu era într-atât de crud încât să se căsătorească cu Mary Hammel sau cu oricine altcineva, iar apoi să o oblige pe Jennifer să sufere dezonoarea de a rămâne amanta lui. Poate că ieri s-ar fi gândit la asta, dar nu acum, nu după noaptea aceasta, când înţelesese cât de multă suferinţă a îndurat în scurta ei viaţă.

Dar acum, mintea lui încerca să nu se gândească la felul în care va fi tratată de

„iubitul” ei clan, când se va întoarce acasă la aceştia, după ce împărţise patul cu duşmanul lor.

Alternativa ca el să rămână necăsătorit şi să renunţe la copii şi moştenitori, nu-i surâdea şi i se părea inacceptabilă.

Singura alternativă care mai rămânea - aceea de a se căsători cu Jennifer - ieşea din discuţie. Ca să se căsătorească cu ea - şi făcând asta, să-şi facă rude din duşmanii lui de moarte şi să aibă o soţie a cărei loialitate să atârne greu în favoarea acestor duşmani - era de neconceput. O astfel de căsătorie nu va face decât să-i aducă câmpul de bătălie în propria lui sală, unde trebuia să domnească pacea şi armonia. Doar pentru că pasiunea ei inocentă şi dăruirea ei totală, în pat, îi oferiseră această nespusă plăcere, nu se putea supune singur la o luptă perpetuă. Pe de altă parte, era singura femeie care făcea dragoste cu el, nu cu legenda lui. Şi îl făcea să râdă aşa cum nu reuşise nici o altă femeie, vreodată; avea curaj şi înţelepciune şi un chip care

vrăjea şi ademenea. Era directă şi cinstită cu ea însăşi, lucru care îl dezarmase total. Şi aceasta nu era ultima dintre calităţile ei.

Nici acum Royce nu putea uita senzaţia din pieptul lui, noaptea trecută, când ea a ales onestitatea în locul mândriei şi a recunoscut că odată în patul lui, nu a mai vrut să-l părăsească. O astfel de onestitate, mai ales la o femeie, era, desigur, ceva rar. însemna că puteai avea încredere în cuvântului.

Desigur, toate acestea nu constituiau un motiv suficient ca să-l facă să renunţe la toate planurile lui de viitor, cu atâta grijă urmărite.

Pe de altă parte, nimic nu-l putea convinge nici să renunţe la ea.

Royce se uită la gărzile de pe zidul castelului, care suflară o singură dată, prelung, din goarnele lor, semnalând apropierea unor oaspeţi neostili.

- Ce înseamnă asta? întrebă Jenny surprinsă.

- Curieri de la regele Henric, cred eu, răspunse Royce lăsându-se pe spate şi

uitându-se în sus la soare, cu ochii mijiţi. Dacă ei sunt, îşi spuse el, atunci au venit mult mai devreme decât îi aşteptam. Indiferent cine sunt, sunt prietenoşi.

- Regele tău ştie că sunt ostatică aici?

- Da. Deşi lui Royce îi displăcea întorsătura conversaţiei, îi înţelegea grija pentru soarta ei şi adăugă:

- L-am înştiinţat la câteva zile după ce aţi fost aduse în tabără, cu ocazia curierului meu lunar.

- O să... Jenny inspiră adânc ...O să fiu trimisă undeva ... într-o temniţă sau ...

- Nu, spuse Royce repede. O să rămâi sub protecţia mea. Acum, adăugă el vag.

- Dar să zicem că el porunceşte altceva?

- Nu o să facă asta, spuse Royce hotărât, uitându-se peste umăr la ea. Lui Henric nu îi pasă cum îi câştig bătăliile, câtă vreme i le câştig. Dacă tatăl tău depune armele şi capitulează pentru că tu eşti ostatică la mine, atunci această victorie va fi cea mai bună - una fără vărsare de sânge.

Văzând că subiectul o tensionează, Royce crea o diversiune, cu o întrebare care nu-i dădea pace de azi-dimineaţă.

- Când fraţii tăi vitregi au început să întoarcă tot clanul împotriva ta, de ce nu i-ai atras tatălui tău atenţia asupra acestei probleme, în loc să-ţi construieşti, în minte, regate de vis? Tatăl tău este un stăpân puternic şi ar fi putut rezolva problema ta la fel cum aş fi rezolvat-o şi eu.

- Şi cum ai fi rezolvat-o? întrebă ea cu acea inconştientă provocare, cu zâmbetul acela al ei pieziş care-l făcea întotdeauna să-i vină să o tragă în braţele lui şi să-i sărute buzele.

Mai tăios decât ar fi vrut, Royce spuse.

- Le-aş fi poruncit să înceteze cu suspiciunile faţă de tine.

- Ai vorbit ca un războinic, nu ca un stăpân, comentă Jenny. Dar gândurile oamenilor nu pot fi „comandate”, nu poţi decât să-i faci, prin frică, să şi le păstreze pentru ei.

- Tatăl tău ce a făcut? întrebă el cu un glas distant, contracarându-i observaţia.

- După câte ţin minte, când s-a înecat Beky tatăl meu era plecat să se lupte cu tine.

- Şi când s-a întors - de la lupta cu mine - adăugă Royce zâmbind strâmb, ce a făcut atunci?

- Pe atunci circulau fel de fel de poveşti pe seama mea, dar tata credea că eu exageram şi că toate aceste poveşti vor muri curând. Vezi tu - adăugă ea când Royce o dezaprobă, încruntându-se - tata nu prea acordă mare importanţă problemelor pe care el le numeşte „de-ale femeilor". Mă iubeşte foarte mult - specifică ea, în timp ce Royce îi aprecia afirmaţia ca venind mai mult din loialitate decât din convingere, având în vedere că Merrick i-l alesese ca soţ pe Balder - dar pentru el, femeile sunt... în sfârşit ...nu chiar atât de importante pentru lumea asta, ca bărbaţii. El s-a căsătorit cu mama mea vitregă pentru că suntem rude îndepărtate şi ea avea trei băieţi sănătoşi.

- A preferat să-şi vadă titlul transmis unei rude îndepărtate, trase Royce concluzia cu neplăcere, decât să ţi-l transmită ţie şi cu noroc, nepoţilor lui?

- Clanul înseamnă totul pentru el şi aşa trebuie să fie, spuse Jenny, loialitatea făcând-o să vorbească mai aprins. El nu era convins că eu, ca femeie, aş fi putut să păstrez loialitatea oamenilor şi să-i ghidez - chiar dacă regele James i-a permis tatălui meu să-mi transmită mie titlul - ceea ce ar fi putut crea o problemă.

- S-a obosit să-i scrie lui James despre asta?

- Mă rog, nu. Dar, aşa cum am spus, nu de mine, ca persoană, se îndoia tatăl meu. Problema era că eu eram femeie şi de aceea, destinată altor lucruri.

Sau altor folosinţe, îşi spuse Royce furios pentru ea.

- Nu-I poţi înţelege pe tatăl meu pentru că nu îl cunoşti. Este uh om mare şi toată lumea simte pentru el ce simt şi eu. Cu toţii

ne-am da şi viaţa pentru el, dacă el ... O clipă, Jenny îşi spuse că fie începuse să înnebunească, fie orbise - pentru că, în pădure, uitându-se la ea cu un deget pe buze în semn de tăcere - era William.

- ...Dacă el ne-ar cere asta, termină Jenny inspirând adânc, dar Royce nu observă brusca ei schimbare de ton. El era ocupat să se lupte cu o pornire iraţională de gelozie, pentru că tatăl ei îi putea insufla un sentiment atât de orb, de devotament pentru el.

Închizând ochii şi strângându-i tare, Jenny îi redeschise şi se uită mai atent. William se strecurase, înapoi în umbra copacilor, dar tot îi mai putea vedea ceva din vestonul lui verde. WiIliam era aici! Venise să o ia înapoi, înţelese ea, în timp ce bucuria şi uşurarea explodau în pieptul ei.

- Jennifer... vocea lui Royce Westmoreland era gravă şi Jenny îşi retrase privirea dinspre locul în care se evaporase William.

- D... da, se bâlbâi ea, aşteptându-se oarecum să-l vadă pe tatăl ei ţâşnind într-o

clipă din pădure şi măcelărindu-l pe Royce, chiar acolo unde se afla. Să-l măcelărească. Gândul îi ridică bila în gât şi Jenny sări în picioare, obsedată de nevoia simultană de a-l îndepărta pe el de lângă pădure dar şi să reuşească să ajungă ea, acolo.

Royce se încruntă văzându-i faţa palidă.

- Ce s-a întâmplat? Pari...

- Nervoasă! izbucni Jenny. Simt nevoia să mă plimb puţin. Aş ...

Royce se ridică în picioare şi se pregătea să o întrebe care era motivul stării ei de nervozitate, când îl văzu pe Arik urcând dealul.

- Până să ajungă Arik la noi, începu el, aş vrea să-ţi spun ceva.

Jenny se întoarse în loc, privirea îngheţându-i asupra puternicului Arik, în timp ce era cuprinsă de o uşurare teribilă : cu Arik aici, Royce nu va muri fără ca cineva să lupte alături de el. Dar dacă va avea loc o luptă, atunci tatăl ei sau William sau altcineva din clan, ar putea fi ucis.

- Jennifer, spuse Royce, tonul lui reflectând exasperarea pentru lipsa ei de atenţie.

Cu greu, Jenny reuşi să se întoarcă spre el, părând foarte atentă.

- Da?

Dacă oamenii tatălui ei ar fi vrut să-l atace pe Royce, era clar că până acum ar fi ieşit din pădure; niciodată ca acum, nu va mai fi el atât de vulnerabil. Ceea ce înseamnă, se gândi Jenny, că William este singur şi că l-a văzut pe Arik. Dacă aşa era, îşi spuse cu speranţă, atunci ea nu trebuia decât să rămână calmă şi să găsească o cale de a reveni aici, cât de curând posibil.

Uitându-se în sus la ochii lui cenuşii, irezistibili, înţelese dintr-o dată că în curând îl va părăsi - poate în decursul unui ceas şi această revelaţie o străpunse cu neaşteptată violenţă. Este adevărat, a fost ostatica lui, dar niciodată el nu a supus-o la atrocităţile la care ar fi supus-o orice alt răpitor. Mai mult, el a fost singurul bărbat care i-a admirat curajul, în loc să-i condamne comportamentul

încăpăţânat; provocase moartea calului său, îl înjunghiase şi îşi bătuse joc de el, evadând. Având în vedere toate acestea, îşi dădu seama, cu o durere cumplită în spatele ochilor, că Royce o tratase cu mai multă galanterie - în propriul lui stil - decât poate orice alt curtezan. De fapt, dacă lucrurile ar fi stat altfel între familiile şi ţările lor, Royce Westmoreland şi ea ar fi fost prieteni. Prieteni? El era deja mai mult decât atât. Era iubitul ei.

- Îmi ...îmi pare rău, spuse Jenny cu glas sufocat, mintea mea era aiurea. Ce ai spus?

- Am spus, repetă el cu o uşoară încruntare văzându-i expresia panicată, că nu vreau să te gândeşti că te afli în orice fel de pericol. Până când va veni vremea să te trimit acasă, vei rămâne sub protecţia mea.

Jenny dădu din cap şi înghiţi.

- Da. Mulţumesc, şopti ea cu vocea inundată de emoţie.

Interpretându-i greşit tonul ca o formă de recunoştinţă, Royce zâmbi leneş.

- N-ai vrea să-ţi exprimi gratitudinea printr-un sărut? Spre uluita lui încântare, Jenny nu avu nevoie de mai multă insistenţă. Petrecându-şi braţele pe după gâtul lui, îl sărută cu disperată ardoare, strivindu-şi buzele de ale lui, într-un sărut care era în parte un adio şi în parte teamă, cu mâinile plimbându-i-se peste muşchii lui proeminenţi de la spate, memorizând inconştientă conturul lor, strângându-l aproape de ea.

Când Royce îşi ridică în sfârşit capul, o privi, cu braţele încă strâns petrecute în jurul ei.

- Dumnezeule, şopti el. Dădu să-şi aplece din nou capul, dar apoi se opri, cu ochii pe Ahk.

- La naiba, uite-l pe Ahk. O luă de braţ şi o conduse spre cavaler, dar când ajunseră la Ahk, acesta îl trase instantaneu pe Royce într-o parte, vorbind repede.

Royce se întoarse înapoi la Jennifer, preocupat de veştile neplăcute despre sosirea lui Graverley.

- Trebuie să ne întoarcem, începu el, dar expresia de nefericire de pe chipul ei îi rupse inima. Azi-dimineaţă se aprinsese ca o lumânare, când i-a propus să o scoată din castel.

- Am fost atâta timp obligată să stau într-un cort sau altfel, numai sub pază, încât gândul de a sta pe un deal mă face să renasc, îi spusese ea lui Royce.

Se vedea că timpul petrecut aici, afară, îi făcuse nespus de bine, îşi spunea Royce preocupat, gândindu-se la ardoarea sărutului ei şi întrebându-se dacă nu era o nebunie din partea lui să-i ofere dreptul să rămână singură aici. Era pe jos, fără nici o posibilitate de a pune mâna pe un cal şi era suficient de inteligentă să ştie că dacă ar fi încercat să fugă, cei cinci mii de soldaţi campaţi peste tot în jurul castelului ar fi putut-o prinde în mai puţin de o oră. Mai mult, ar fi putut instrui gărzile de pe zid să fie cu ochii pe ea.

Cu gustul sărutului ei pe buze şi amintindu-şi de decizia ei de a nu încerca să

evadeze din tabără, în urmă cu câteva zile, Royce se duse spre ea. li spuse, pe un ton care-i trăda rezerva referitoare la înţelepciunea gestului pe care avea să-l facă:

- Jennifer, dacă ţi-aş permite să rămâi aici, pot avea încredere în tine că o să rămâi pe locul ăsta?

Expresia de veselă neîncredere de pe chipul ei era o recompensă suficientă pentru generozitatea lui.

- Da! exclamă ea, nevenindu-i să creadă. Zâmbetul leneş care-i străbătu chipul bronzat îl făcu pe Royce să arate foarte frumos, aproape băieţeşte.

- Promit că nu o să stau mult, spuse el.

Îl privi îndepărtându-se cu Arik, memorizând inconştient cum arăta, cu umerii laţi sub tunica lui cafenie, cu o curea maron trecută larg peste talia îngustă şi cu pantalonii groşi care-i subliniau muşchii grei de la coapse, deasupra cizmelor înalte. La jumătatea drumului, Royce se opri şi se întoarse.

Ridicându-şi capul, privi copacii, încruntându-şi sprâncenele negre ca şi cum ar fi simţit ameninţarea care pândea din pădure. îngrozită că poate a văzut sau a auzit ceva şi că se va întoarce, Jenny făcu primul lucru care-i trecu prin minte: ridicând mâna într-o uşoară mişcare de salut, îi distrase atenţia zâmbindu-i, ducându-şi apoi degetele la buze, din impulsul de a-şi acoperi gura ca să-şi înăbuşe un strigăt de panică. Dar lui Royce i se păru că sufla un sărut spre el. Cu un zâmbet care trăda surprinsa lui gratitudine, ridică mâna într-un gest de la revedere, spre Jennifer. Lângă el, Arik vorbea repede, distrăgându-i atenţia de la Jennifer şi de la pădure, întorcându-se, Royce coborî dealul alături de Arik, cu mintea plăcut ocupată de ardoarea entuziastă a sărutului lui Jennifer şi de răspunsul la fel de entuziast al trupului său.

- Jennifer! La vocea joasă, imperioasă a lui William, venind dinspre pădurea din spatele ei, trupul lui Jennifer se tensiona pentru iminenta ei fugă, dar ea avu grijă să nu facă

nici o mişcare spre pădure - nu până când contele nu va dispărea prin poarta ascunsă, tăiată în peretele gros care înconjura castelul Hardin. Apoi se întoarse, aproape împiedicându-se de grabă şi alergă de-a lungul pantei mici şi se năpusti în pădure, căutându-şi înnebunită salvatorii.

- William, unde ... începu ea, apoi îşi înăbuşi un strigăt, când. mâini puternice o prinseră de talie, din spate şi o ridicară în aer, cărând-o mai adânc, în ascunzişul stejarilor bătrâni.

- Jennifer! şopti William gutural, cu chipul lui drag doar la câţiva centimetri de al ei. în încruntarea lui preocupată se citeau părerea de rău şi îngrijorarea.

- Biata mea fetiţă, începu el studiindu-i faţa şi atunci, amintindu-şi sărutul la care fusese martor, spuse deprimat:

- Te-a obligat să fii amanta lui, da?

- O ... o să-ţi explic mai târziu. Trebuie să ne grăbim, îl imploră ea obsedată de urgenţa

de a-şi convinge oamenii să plece de aici fără vărsare de sânge.

- Brenna este deja în drum spre casă. Unde sunt tata şi oamenii noştri? începu ea.

- Tata este la Merrick şi suntem doar şase, aici.

- Şase! exclamă Jenny împiedicându-se într-o rădăcină, revenindu-şi şi continuând să alerge alături de el.

William încuviinţă din cap.

- M-am gândit că vom avea şanse mai mari să te scoatem de aici recurgând la un vicleşug.

Când Royce intră în sală, Graverley stătea în mijlocul încăperii, în picioare, faţa lui îngustă studiind temeinic interiorul castelului Hardin, nasul lui subţire trădând resentimente şi prost ascunsă lăcomie. în calitate de consilier particular al regelui şi de cel mai influent membru al puternicei Curţi a Camerei Stelelor, Graverley se bucura de o influenţă fără margini, dar poziţia lui socială

îi refuza speranţa la un titlu şi la proprietăţi pe care şi le dorea cu atâta ardoare.

Încă de la începutul urcării lui Henric pe tron, s-a îngrijit să ia măsuri prin care să evite să aibă aceeaşi soartă cu predecesorii săi - respinşi de puternicii nobili care îi jurau credinţă regelui lor, pentru ca apoi să se revolte când erau nemulţumiţi şi să îi răstoarne pe acelaşi suveran. Pentru a evita aşa ceva, Graverley a reînfiinţat Curtea Camerei Stelelor, pe care apoi a umplut-o cu consilieri şi miniştri din afara nobilimii, aşa cum era chiar el şi care îi chemau în judecată pe nobili, supunându-i la taxe grele pentru orice delict, o acţiune care pe de o parte îngraşă cuferele lui Henric, iar pe de alta, îi priva pe nobili de averea necesară pentru a se putea revolta.

Dintre toţi consilierii particulari, Graverley era cel mai influent şi cel mai vindicativ: cu totala încredere a lui Henric şi autoritatea de care dispunea, Graverley reuşise cu succes să-i sărăcească sau să-i aducă în faliment

aproape pe toţi nobilii puternici din Britania ... cu excepţia contelui de Claymore care, spre furia lui nemascată, continuase să prospere, devenind tot mai puternic cu fiecare bătălie pe care o câştiga pentru rege.

Ura lui Graverley faţă de Royce Westmoreland era cunoscută de toată lumea la curte şi era egalată doar de dispreţul lui Royce faţă de el.

Trăsăturile lui Royce erau perfect inexpresive, în timp ce traversa distanţa de o sută de picioare care îl separa de duşmanul său, ceea ce însă nu-l împiedica să nu înregistreze toate acele subtile semne că avea să urmeze o confruntare neobişnuit de neplăcută, cu privire la cine ştie ce problemă. Pe de o parte, pezenţa acelui surâs de satisfacţie de pe chipul lui Graverley; pe de alta, în spatele acestuia se aflau treizeci şi cinci de soldaţi din armata lui Henric, care stăteau într-o militară rigiditate, decişi şi mânioşi. Oamenii lui Royce, conduşi de Godfrey şi Eustace, stăteau în două rânduri, la

capătul sălii, în apropierea estradei, cu chipurile alerte, atente, tensionate - ca şi cum ar fi simţit şi ei o ameninţare serioasă în această neaşteptată şi fără precedent vizită din partea lui Graverley. În timp ce Royce trecea de ultimii doi dintre oamenii săi, aceştia începură imediat să-l urmeze, în forma unei gărzi de onoare.

- Ei, Graverley, ce te aduce aici, ce te-a scos din ascunzişul tău din spatele tronului lui Henric? îşi întrebă Royce adversarul.

În ochii lui Graverley scânteie furia, dar tonul lui era alb iar cuvintele pe care le rosti erau la fel de intenţionat de tăioase, lovind la fel de adânc pe cât făcuse şi Royce:

- Din fericire pentru civilizaţie, Claymore, majoritatea oamenilor nu împărtăşeşte plăcerea ta pentru vederea sângelui şi duhoarea hoiturilor în putrefacţie.

- Acum că am făcut schimb de politeţuri, spune-mi ce vrei? îl întrebă Royce.

- Ostaticii tăi.

într-o tăcere îngheţată, Royce ascultă restul tiradei tăioase a lui Graverley, dar mintea lui amorţită avea senzaţia că vorbele veneau de undeva de foarte departe.

- Regele mi-a urmat sfatul - spunea Graverley - şi a încercat să negocieze pacea cu Regele James. Iar în mijlocul acestor delicate negocieri, tu le-ai luat ostatice pe fiicele unuia dintre cei mai puternici nobili din Scoţia şi prin acţiunile tale poate că ai făcut imposibilă o asemenea pace.

Vocea lui Graverley răsuna autoritară când spuse, în final:

- Presupunând că încă nu ţi-ai măcelărit prizonierele, în modul tău barbar, obişnuit, Regele Suveran îţi comandă să le eliberezi pe Lady Jennifer Merrick şi pe sora ei, să mi le dai mie în custodie, pe loc, după care vor fi trimise înapoi la familia lor.

- Nu.

Acest singur cuvânt îngheţat, care constituia un refuz trădător de a se supune unui edict regal, îl scăpă lui Royce fără voie

şi lovi încăperea cu forţa explozivă a unui bolovan uriaş lansat în sală de o catapultă invizibilă. Oamenii regelui îşi încleştară în mod automat, şi mai mult mâinile pe săbiile lor şi se uitară ameninţător la Royce, în timp ce proprii lui oameni încremeniră într-o alarmă uluită, uitându-se şi ei la Royce. Numai Arik nu trăda nici un fel de emoţie, neluându-şi de pe Graverley privirea lui de piatră.

Chiar şi Graverley păru prea şocat ca să-şi ascundă reacţia. Uitându-se la Royce cu ochi micşoraţi, spuse pe un ton de totală neîncredere:

- Este o provocare la acurateţea cu care ţi-am transmis mesajul regelui sau îndrăzneşti cu adevărat să refuzi ordinul în sine?

Royce improviza repede:

- Este o provocare la acuzarea ta de măcel.

- Nu am ştiut că eşti atât de sensibil faţă de subiectul acesta, minţi Graverley.

Trăgând automat de timp, Royce spuse:

- Aşa cum ştiţi cu toţii, prizonierele au fost luate înainte de începerea tratativelor regelui Henric.

- Gata cu divagaţiile, izbucni Graverley. Te vei supune sau nu poruncii regale?

În cele câteva clipe permise lui de soarta perversă şi de un rege imprevizibil, Royce consideră rapid toate miile de motive pentru care ar fi bolnav mintal dacă s-ar fi căsătorit cu Jennifer Merrick şi cele câteva motive irezistibile pentru care avea de gând să facă asta.

După ani de victorii pe câmpurile de luptă, pe tot continentul, ajunsese, evident, să fie învins în propriul său pat de o puştoaică înnebunitoare, de şaptesprezece ani, care avea mai mult curaj şi spirit decât toate femeile pe care le cunoscuse vreodată. Oricât ar fi vrut, nu se putea convinge să o trimită acasă.

Jennifer se luptase cu el ca o tigroaică, dar capitulase ca un înger. Încercase să-l înjunghie - dar îi sărutase cicatricele; îi sfâşiase păturile şi-i cususe mânecile de la

cămăşi - dar în urmă cu câteva minute îl sărutase cu o ardoare disperată, dulce, încât îl făcuse să urle de dorinţă; avea un zâmbet care îi luminase cotloanele întunecate ale inimii, un zâmbet atât de dulce, încât îl făcea şi pe el să râdă. Şi era onestă, ceea ce preţuia mai mult decât orice, la ea.

Aceste cuvinte se aflau undeva, în fundul minţii sale, dar el refuza să se concentreze asupra lor sau chiar să se gândească la cuvântul „iubire”. Dacă ar fi făcut asta, ar fi însemnat că era legat de ea mai mult decât fizic, ceea ce refuza să accepte. Cu aceeaşi logică imparţială, luminată, cu care obişnuia să ia deciziile pe câmpul de luptă, Royce considera că, având în vedere ce simţăminte aveau pentru ea tatăl ei şi clanul Merrick, în cazul în care o trimitea înapoi la ei, aceştia ar fi considerat-o o trădătoare, nu o victimă. Se culcase cu duşmanul şi, fie că era sau nu deja însărcinată, îşi va petrece restul vieţii încuiată undeva într-o mănăstire, construindu-şi regate

de vis unde era acceptată şi iubită, regate care nu vor exista niciodată.

Aceste lucruri, plus gândul că se potrivea în pat cu el mai mult decât orice altă femeie, erau singurele pe care îşi permitea Royce să le ia în consideraţie, ca să se decidă. Şi pentru că se ajunsese aici, acţiona cu viteza şi hotărî rea tipice lui. Ştiind că va avea nevoie de câteva minute singur Cu Jennifer pentru a-i explica motivul înainte ca ea să alerge orbeşte către oferta lui Graverley, îşi lipi pe chip un zâmbet fără viaţă şi-i spuse duşmanului său:

- În timp ce omul meu o va aduce pe Lady Jennifer în sală, ce-ar fi să lăsăm o clipă deoparte mănuşa neînţelegerilor, ca să gustăm câte ceva? Făcând un semn cu braţul, arătă spre masa unde servitorii aduceau tăvi încărcate cu gustările reci pe care reuşiseră să le încropească într-un interval atât de scurt.

Graverley se încruntă suspicios, iar Royce se uită spre soldaţii lui Henric, printre care se aflau câţiva care luptaseră alături de el în bătălii, întrebându-se dacă nu cumva, cât de

repede, se vor încleşta într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

- Ei bine? spuse Royce repezit, întorcându-se înapoi spre Graverley. Apoi, ştiind că şi după ce Jennifer va consimţi să rămână cu el, tot va trebui să-l demobilizeze pe Graverley să o ia cu forţa, Royce introduse o notă afabilă în tonul lui.

- Lady Brenna este deja în drum spre casă, escortată de fratele meu. Sperând să atingă punctul sensibil al lui Graverley, slăbiciunea lui bolnăvicioasă pentru bârfe, Royce adăugă, aproape cordial:

- Asta e o poveste care sunt sigur că o să-ţi facă plăcere să o asculţi, cât stăm la masă ...

Curiozitatea lui Graverley câştigă în faţa suspiciunii. După o scurtă ezitare dădu din cap afirmativ şi se îndreptă spre masă. Royce făcu un spectacol din a încerca să-l escorteze o porţiune de drum, apoi se scuză pentru o clipă.

- Dă-mi voie să trimit pe cineva după Lady Jennifer, spuse el întorcându-se spre Arik.

Cu voce joasă, repede, îi spuse lui Arik:

- Ia-l pe Godfrey cu tine, găseşte-o şi adu-o aici. Uriaşul dădu din cap şi Royce adăugă:

- Spune-i să nu aibă încredere în oferta lui Graverley şi să nu o accepte până când nu o să stea de vorbă cu mine, între patru ochi. Fă-o să înţeleagă asta.

Posibilitatea ca Jennifer să-i asculte propunerea, dar totuşi să insiste să-l părăsească, era dincolo de puterea de înţelegere a lui Royce. Deşi respingea ideea că decizia lui de a se căsători cu ea pornea din ceva mai mult decât plăcere şi compasiune, întotdeauna, în orice bătălie, îşi propusese să fie conştient de forţa motivaţiei oponentului său. în acest caz, era cât se poate de conştient că sentimentele lui Jennifer faţă de el erau mai puternice decât îşi dădea ea seama. Dacă nu ar fi fost aşa, nu i s-ar fi oferit cu atâta dăruire în pat şi nici nu ar fi recunoscut, cinstit, că vroia să rămână acolo. Şi cu siguranţă că nu l-ar fi putut săruta aşa cum a

făcut-o pe deal, puţin mai devreme. Era prea dulce, prea cinstită şi inocentă ca să se prefacă astfel.

Liniştit în convingerea că victoria - după o mică hărţuială, mai întâi cu Jennifer, apoi cu Graverley - era deja a lui, Royce se duse la masă, unde Graverley se aşezase deja.

Multe minute mai târziu, după ce Royce îi povestise despre plecarea Brennei şi condimentase istoria cu orice detaliu nesemnificativ care-i trecea prin minte ca să câştige timp, Graverley spuse:

- Deci i-ai dat drumul fetei frumoase şi ai păstrat-o pe cea mândră? Iartă-mă dacă îmi vine greu să înţeleg lucrul ăsta, spuse el ciugulind elegant dintr-o bucată de pâine.

Royce aproape că nici nu-i auzi comentariul; el îşi revizuia alternativele, în cazul în care Graverley refuza să accepte decizia lui Jennifer de a rămâne la Hardin. Alternativele - dintre care să fie gata să o aleagă pe cea mai bună, în funcţie de situaţie - erau cele care îl menţineau în viaţă şi

victorios în bătălii. De aceea, în cazul posibil în care Graverley va refuza decizia lui Jennifer de a rămâne la Hardin, Royce stabili că va recurge la dreptul său de a asculta decizia lui Henric chiar din gura acestuia.

Refuza să creadă că Graverley era chiar atât de perfid şi că Henric, deşi va fi fără îndoială furios, nu va porunci Jotuşi spânzurarea lui. în clipa în care Henric o va auzi pe Jennifer spunând cu buzele ei dulci, că vrea să se mărite cu Royce, exista marea şansă ca lui Henric să îi surâdă această idee. În fond, lui Henric îi plăcea să regleze potenţial periculoase situaţii politice cu mariaje aranjate, aşa cum a fost şi al său.

Această plăcută imagine a lui Henric acceptând benign sfidarea unei porunci şi apoi binecuvântând prompt căsătoria lor nu era chiar atât de posibil să devină o realitate, dar Royce prefera să conteze pe ea decât să ia în consideraţie restul posibilităţilor - cum ar fi fost spânzurătoarea, întemniţarea sau rechiziţionarea pământurilor şi proprietăţilor

pe care şi le-a câştigat cu repetatul risc al vieţii lui. Existau o duzină de alte la fel de neplăcute posibilităţi - şi combinaţii de-ale acestora - şi stând la masă, în faţa duşmanului său, Royce se gândea la toate. La toate, doar la aceea că Jennifer l-ar fi putut săruta cu buzele şi sufletul şi trupul ei, în timp ce se gândea să fugă în clipa în care se întorcea el cu spatele, nu.

- De ce i-ai dat drumul dacă era aşa o frumuseţe?

- Ţi-am spus, era bolnavă.

Încercând să evite să mai discute cu Gaverley, Royce făcu un mare spectacol dintr-o închipuită foame. Întinzându-se, trase spre el un platou cu pâine, umplându-şi gura cu ea. Stomacul lui protestă împotriva pâinii care fu suplimentată cu gâscă râncedă şi muiată în grăsimea acesteia.

După douăzeci şi cinci de minute, lui Royce îi era tot mai greu să-şi mascheze tensiunea. Probabil că Arik şi Godfrey i-au transmis lui Jennifer mesajul, iar ea, evident,

se împotrivea; ei stăteau să o convingă, întârziind aducerea ei în sală. Dar chiar se împotrivea? Şi dacă da, ce făcea Arik? O clipă cumplită, Royce şi-l imagină pe loialul lui cavaler recurgând la forţă ca să o supună. Arik i-ar fi putut rupe braţul cu acelaşi efort cu care un alt bărbat ar fi rupt între degete o surcea uscată. La gândul acesta, începu să-i tremure mâna.

Peste masa demontabilă, din planşe grosolan rindeluite, Graverley se uita la el, din ce în ce mai suspicios. Brusc, se sculă în picioare.

- Gata cu aşteptarea! spuse el fixându-l pe Royce care începu şi el să se scoale încet de la masă.

- Westmoreland, mă iei drept prost. Simt asta. Nu ţi-ai trimis oamenii după ea. Dacă ea se află aici, înseamnă că au ascuns-o şi dacă aşa este, eşti mai prost decât am crezut eu. Arătând spre Royce, se întoarse spre sergentul lui şi-i spuse:

- Reţine-l pe omul ăsta şi apoi du-te şi răscoleşte castelul după femeia Merrick. Dacă e nevoie, îl demolezi, scoţi piatră de pe piatră, dar găseşte-o! Doar dacă nu mă înşeală pe mine instinctul, ambele femei au fost ucise de mult. Întreabă-i pe oamenii lui şi dacă trebuie, foloseşte-te de spadă. Dă-i drumu'!

Doi dintre cavalerii lui Henric făcură un pas în faţă, aparent nevenindu-le să creadă că, fiind oamenii regelui, li se va permite să pună mâna pe Royce fără rezistenţă. În clipa în care începură să se mişte, oamenii lui Royce strânseră instantaneu rândurile, cu mâinile pe mânerele spadelor, formând o barieră umană între oamenii lui Henric şi Royce.

O încăierare între soldaţii lui Henric şi ai săi era ultimul lucru pe care şi-l dorea Royce, în special acum.

- Staţi pe loc! tună el, perfect conştient că fiecare dintre cavalerii săi comitea un act de trădare, doar prin simpla obstrucţionare a trimişilor regelui. Toţi cei nouăzeci de bărbaţi din sală îngheţară la comanda lui urlată,

întorcându-şi feţele spre şefii lor respectivi, aşteptând următoarea comandă.

Privirea lui Royce fulgeră spre Graverley, şocându-l pe bărbatul mai în vârstă cu dispreţul ei scânteietor.

- Mai presus de orice, urăşti ideea de a fi considerat absurd, ori tocmai asta faci acum. Doamna pe care îţi închipui că am omorât-o şi ascuns-o făcea tocmai o plimbare plăcută - fără pază - pe dealul din spatele castelului. Mai mult, departe de a fi ţinută prizonieră aici , Lady Jennifer se bucură de o libertate totală şi i s-a acordat tot confortul. De fapt, când o s-o vezi, o să constaţi că este luxos îmbrăcată în hainele care au aparţinut fostei castelane, iar la gâtul ei se află un şirag de perle de nepreţuit - tot ale fostei castelane de aici.

Graverley căscă gura.

- Tu i-ai dat bijuterii? Necioplitul Lup Negru -„Urgia Scoţiei” - şi-a risipit bunurile dubios câştigate pe prizoniera lui?

- Un cufăr întreg, plin, spuse Royce afabil.

Uluirea de pe chipul lui Graverley era atât de comică încât Royce se pomeni sfâşiat între nevoia de a râde şi cea, mai atrăgătoare, de a-i arde un pumn. Totuşi, în momentele acelea preocuparea lui era să împiedice izbucnirea unui conflict între forţele opozante din sală, pentru a evita repercursiunile inimaginabile ale unui astfel de act. Pentru a-şi atinge scopul, era dispus să spună orice, să facă orice nebunie, până la apariţia lui Arick, cu Jennifer după el. Sprijinindu-se cu un şold de masă şi luând un aer de totală încredere, continuă:

- Mai mult, dacă te aştepţi ca Lady Jennifer să cadă la picioarele tale şi să plângă de fericire că ai venit să o „salvezi", o să fii cât se poate de dezamăgit. Ea o să vrea să rămână aici, cu mine ...

- De ce ar face asta? întrebă Graverley care, departe de a fi furios, în clipa aceasta situaţia i se părea chiar foarte amuzantă. Ca şi Royce Westmoreland, Graverley cunoştea valoarea alternativelor şi dacă toate prostiile

astea despre dorinţa lui Lady Jennifer Merrick se vor dovedi adevărate - şi dacă Royce îl putea convinge pe Henric să nu îl învinovăţească - atunci toate aceste informaţii amuzante despre tratamentul blând aplicat captivei sale tot vor provoca suficiente bârfe hilare la curtea Anglei, pentru ani şi ani de zile.

- După aerul tău de proprietar, presupun că Lady Jennifer a sărit în patul tău. Şi pentru asta tu îţi închipui că acum o să fie. dispusă să-şi trădeze familia şi ţara. Mie mi se pare - termină Graverley cu amuzament nereţinut - că ai început să crezi în toate bârfele de la curte despre presupusa ta virilitate. Sau s-o fi priceput ea atât de bine să se prefacă? Dacă este aşa, o să trebuiască să o invit să se tăvălească puţin şi cu mine. N-o să te superi, nu?

Vocea lui Royce era ca gheaţa.

- Având în vedere că intenţionez să mă căsătoresc cu ea, asta o să-mi acorde o scuză

să-ţi tai limba - un lucru pe care abia aştept să-l fac!

Royce mai vru să adauge ceva, dar privirea lui Graverley fu brusc atrasă de ceva din spatele lui.

- Iată-l pe credinciosul Arik. Dar unde este nerăbdătoarea ta mireasă? întrebă Graverley insolent.

Royce se întoarse, iar ochii lui dădură de faţa aspră, încrâncenată a lui Arik.

- Unde este? întrebă el. - A fugit.

În tăcerea îngheţată care urmă acestui anunţ, Godfrey adăugă:

- Judecând după urmele din pădure, au fost şase oameni şi şapte cai; a plecat fără nici un semn de luptă. Unul dintre oameni a aşteptat în pădure la doar câţiva metri de locul unde ai stat cu ea.

La doar câţiva metri de locul unde l-a sărutat ca şi cum n-ar mai fi vrut niciodată să-l părăsească , îşi spuse Royce furios. La doar câţiva metri de locul unde şi-a folosit ea

buzele şi trupul şi zâmbetul, ca să-l păcălească să o lase singură...

Graverley însă nu era prins în gheara neîncrederii paralizante. întorcându-se în loc, începu să scuipe ordine, dintre care primul îi era adresat lui Godfrey.

- Arată-le oamenilor mei unde pretinzi că s-a întâmplat asta.

Întorcându-se spre proprii lui oameni, adăugă:

- Mergeţi cu Sir Godfrey şi dacă se dovedeşte că într-adevăr a avut loc o evadare aşa cum spune el, luaţi doisprezece oameni şi mergeţi după clanul Merrick. Când îi ajungeţi din urmă, să nu vă scoateţi săbiile - nici unul dintre voi. Le transmiteţi salutări din partea lui Henric al Angliei şi îi escortaţi până la graniţa cu Scoţia. Este clar?

Fără să mai aştepte răspunsul, Graverley se întoarse spre Royce, cu vocea răsunând ameninţător în sala cavernoasă.

- Royce Westmoreland, prin autoritatea lui Henric, Regele Angliei, îţi poruncesc acum să

mă însoţeşti la Londra, unde vei fi chemat să răspunzi pentru răpirea femeilor Merrick. Vei răspunde şi pentru deliberata ta încercare de a mă obstrucţiona în îndeplinirea poruncilor suveranului meu, referitoare la femeile Merrick - lucru care poate şi va fi considerat un act de trădare. Te predai de bunăvoie în custodia noastră sau trebuie să te iau cu forţa?

Oamenii lui Royce, care îi depăşeau numeric pe cei ai lui Graverley, se încordară - loialitatea lor fiind sfâşiată, între jurământul de credinţă, în calitate de vasali, faţă de Royce, seniorul lor şi jurământul faţă de rege. Undeva în infernul furiei din mintea lor, Royce le observă frământarea şi cu o mişcare scurtă din cap le porunci să-şi lase jos armele.

Văzând că nu va exista rezistenţă, unul dintre oamenii lui Graverley, care venise în poziţie, în faţa lui Royce, îl luă pe acesta de ambele braţe, i le trase la spate şi îi legă repede încheieturile cu fâşii dure, din piele. Fâşiile erau strânse tare, intrându-i în carne, dar Royce abia dacă observă: îl cuprinsese o

furie oarbă, cum nu mai trăise niciodată, transformându-i mintea într-un vulcan în fierbere. Prin faţa ochilor săi se plimbau imagini cu scorpia scoţiană: Jennifer în braţele lui ... Jennifer râzând cu el ... Jennifer trimiţându-i o sărutare ...

Din cauza stupidităţii de a se încrede în ea, va fi acum acuzat de trădare. în cel mai fericit caz îşi va pierde toate proprietăţile şi titlurile; în cel mai rău, îşi va pierde viaţa.

In clipa aceea însă, era prea furios ca să-i pese.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Royce stătea la fereastra micuţului dar bine dotatului dormitor, care era „celula” lui din Turnul Londrei - rezidenţa regală a lui Henric - de când sosise aici, în urmă cu două săptămâni. Privea cu o expresie impasibilă afară, peste acoperişurile Londrei, pierdut într-o nerăbdătoare contemplare, cu picioarele larg desfăcute. Îşi ţinea mâinile la spate, dar

fără să fie legate, aşa cum nu mai fuseseră niciodată din acea primă zi când furia lui pe Jennifer Merrick - şi pe propria-i naivitate - îi răpise pe moment abilitatea de a reacţiona. Permisese atunci acest lucru în parte pentru a-i împiedica pe oamenii lui să-şi pericliteze propriile gâturi luptându-se pentru el şi în parte pentru că, în clipele acelea fusese prea nebun de furie ca să-i mai pese.

Dar totuşi, în noaptea aceea furia i-a scăzut aproape de un calm periculos. Când Graverley încercase să-i lege la loc mâinile după ce terminase de mâncat, se trezi aruncat la pământ, cu funia de piele înfăşurată în jurul gâtlejului şi cu faţa lui Royce, neagră de furie, doar la câţiva centimetri de a lui.

- Încearcă să mă mai legi şi îţi tai beregata în următoarele cinci minute după discuţia mea cu Henric, îi spusese Royce printre dinţi.

Chircindu-se de furie şi de surpriză, Graverley reuşise totuşi să spună gâfâit:

- Cinci minute după discuţia ta cu regele ... o să fii în drum spre ...spânzurătoare!

Fără să se gândească, Royce strânse mai tare de funie, subtila rotire a încheieturii lui tăind efectiv aerul adversarului său. Abia când faţa victimei sale îşi schimbă culoarea, îi dădu Royce drumul, îmbrâncindu-l plin de scârbă. Graverley se ridică nesigur pe picioare, cu ochii aruncând flăcări de ură, dar nu le porunci oamenilor lui Henric să-l ia pe Royce şi să-l lege. La vremea aceea, Royce atribuise acest lucru ideii că Graverley îşi dăduse seama că putea călca pe un teren nesigur, abuzând în mod deliberat de drepturile nobilului favorit al lui Henric.

Acum totuşi, după ce aşteptase săptămâni la rând să fie chemat de rege, începu Royce să se întrebe dacă nu cumva Henric era totuşi în acord total cu consilierul său. Din locul lui de la fereastră, se uita afară, la noaptea întunecată, al cărei aer era încărcat cu mirosurile neplăcute ale Londrei - canalizarea, gunoiul şi excrementele - încercând să găsească un motiv pentru evidenta codeală a lui Henric de a-l vedea şi

de a discuta despre motivul pentru care a fost încarcerat.

Îl cunoştea pe Henric de doisprezece ani; luptase alături de el în bătălia de la Bosworth Field, fusese de faţă la proclamarea şi încoronarea lui Henric, pe acelaşi câmp de luptă. în semn de recunoaştere pentru meritele lui Royce în timpul bătăliei, Henric i-a acordat titlul de cavaler în aceeaşi zi, în ciuda faptului că Royce nu avea decât şaptesprezece ani. Acesta fusese, de fapt, primul lui act oficial, ca rege. în anii care au urmat, încrederea şi bazarea lui Henric pe Royce crescuseră direct proporţional cu neîncrederea în ceilalţi nobili.

Royce lupta pentru el şi fiecare nouă strălucitoare victorie îi făcea lui Henric mai uşor să smulgă - fără vărsare de sânge - noi concesii de la duşmanii Angliei şi de la duşmanii lui personali. Drept rezultat, Royce a fost recompensat cu paisprezece domenii şi suficiente bogăţii ca să-l facă unul dintre cei mai bogaţi oameni din Anglia. Totodată,

Henric avea încredere în el - suficientă - încât să-i permită să-şi fortifice castelul de la Claymore şi să-şi păstreze o armată particulară, formată din proprii lui oameni. Evident, exista şi o strategie în blândeţea lui Henric: Lupul Negru era o ameninţare pentru duşmanii lui Henric; simpla vedere a steagurilor cu imaginea lupului rânjind pictată pe ele, înăbuşea ostilităţile înainte de a fi avut ocazia să înflorească într-o opoziţie.

În afară de încredere şi gratitudine, Henric îi acordase totodată lui Royce privilegiul de a-şi spune liber părerea, fără interferenţa lui Graverley sau a celorlalţi membri din puternica şi înalta Cameră a Stelelor. Şi tocmai asta îl frământa acum pe Royce - această lungă perioadă de refuz în a-i acorda o audienţă pentru a se putea apăra, nu era în concordanţă cu genul lui de relaţie cu Henric, de care se bucurase până atunci. Şi nici un indiciu despre modul convenabil în care avea să se sfârşească audienţa. Sunetul cheii vârâte în broasca uşii îl făcu pe Royce să-şi ridice

privirile, dar speranţa i se nărui când îl văzu doar pe gardianul care-i aducea tava cu mâncare.

- Berbec, domnul meu, se oferi gardianul să răspundă întrebării nerostite a lui Royce.

- Dumnezeule Mare! explodă Royce, nerăbdarea lui faţă de orice fiind deja debordantă.

- Nici eu nu mă dau în vânt după berbec, domnul meu, consimţi gardianul, deşi ştia bine că mâncarea nu avea nici o legătură cu izbucnirea Lupului Negru. După ce puse jos tava, omul se îndreptă plin de respect. închis sau nu, Lupul Negru era un bărbat periculos şi, mai important, un mare erou pentru oricine se imagina pe el însuşi un adevărat bărbat.

- Mai doriţi cumva altceva, domnul meu?

- Veşti! izbucni Royce cu o expresie atât de dură, atât de ameninţătoare, încât gardianul se dădu înapoi un pas înainte de înclina din cap, ascultător. Lupul cerea întotdeauna ştiri - de obicei într-un mod prietenesc, de la om-la-om - iar în seara aceasta gardianul era fericit să

stea puţin la o bârfă. Totuşi, nu chiar bârfă era ceea ce i-ar fi plăcut Lupului să audă.

- Există ceva noutăţi, domnul meu. Chiar dacă e o bârfă, se poate conta pe ea, pentru că a fost auzită de la persoane care sunt în situaţia de a şti.

Royce deveni dintr-o dată alert.

- Ce „bârfă”?

- Se spune că fratele dumneavoastră a fost chemat aseară în faţa regelui.

- Fratele meu e aici, în Londra?

Paznicul dădu din cap.

- A venit ieri, cerând să vă vadă şi practic ameninţând că va asedia locul acesta, dacă nu se va întâmpla asta.

Royce fu cuprins de un presentiment îngrozitor.

- Unde e el acum?

Paznicul îşi întoarse capul spre stânga.

- Un etaj mai sus şi câteva camere mai spre vest, am auzit. Sub pază.

Royce expiră furtunos, în frustrată alarmă. Venirea lui Ştefan aici era de o imprudenţă

extremă.Când Henric era furios, primul gând era să stai cât mai departe de el până când îşi recăpăta controlul asupra temperamentului său regal.

- Mulţumesc ... ăă..., spuse Royce încercând să-şi amintească numele paznicului.

- Larraby, domnul ... Amândoi se întrerupseră şi se uitară spre uşa care se dădu brusc de-o parte. în prag stătea Graverley, zâmbind diavolesc.

- Suveranul nostru m-a rugat să te aduc la el. Royce simţi o senzaţie de uşurare amestecată cu

grija pentru Ştefan, când trecu prin dreptul lui Graverley, împingându-l de-o parte cu umărul.

- Unde este regele? întrebă Royce.

- În sala tronului.

Royce, care mai fusese oaspete aici, în Turn, de câteva ori în trecut, îl cunoştea foarte bine. Lăsându-I în urmă pe Graverley care încerca să ţină pasul cu el, o porni repede de-a lungul coridorului, spre treptele care coborau

în spirală, două etaje, de unde se îndreptau spre un labirint de camere.

În timp ce străbătea galeria cu escorta-gardian, Royce observă că toată lumea se întorcea să se uite la el. Judecând după expresiile lor zeflemitoare, faptul că fusese închis aici şi decăzuse din favorurile regelui Henric era un lucru bine ştiut. De toată lumea.

Lordul şi Lady Ellington, îmbrăcaţi în ţinută completă de curte, se înclinară în faţa lui şi din nou Royce le observă expresia ciudată. Când se afla la curte, era obişnuit cu o anumită manifestare de teamă şi lipsă de încredere; dar în seara aceasta putea jura că aceştia îşi ascundeau un zâmbet amuzat şi descoperi că prefera de departe ca oamenii să nu aibă încredere în el, decât să râdă de el.

Graverley îi oferi cu bucurie răspunsul la aceste priviri ciudate:

- Povestea evadării lui Lady Jennifer din ghiarele celebrului Lup Negru este motivul acestei ilarităţi.

Royce îşi încleşta maxilarele şi mări pasul, dar Graverley şi-l grăbi şi el pe al său. Prinzându-l din urmă, adăugă pe un ton confidenţial în care răsuna batjocura:

- La fel şi povestea îndrăgostirii faimosului nostru erou de o scoţiancă ştearsă, care a fugit la gât cu o avere de perle dăruite de el, în loc să-l ia de bărbat.

Royce se întoarse pe călcâie cu gândul de a-şi vârî pumnul în faţa lui, dar în spatele său, valeţii cu livrele deschideau deja uşile înalte spre sala tronului. Reţinându-se, ştiind că soarta lui Ştefan, ca şi a sa, nu se va îmbunătăţi prin uciderea celui mai preţios consilier al lui Henric, Royce se întoarse înapoi şi trecu prin uşile pe care valeţii le ţineau deschise pentru el.

Henric stătea aşezat în capătul celălalt al sălii, îmbrăcat în ţinută formală, bătând nerăbdător cu degetele în braţul tronului.

- Lasă-ne! îi porunci el lui Graverley după care îşi întoarse spre Royce privirea distantă, rece. Salutul politicos al lui Royce fu urmat

de tăcere - o tăcere neobişnuită, de gheaţă, care nu era de bun augur pentru rezultatul întrevederii. După câteva minute umplute de această tăcere, Royce spuse cu politeţe rece:

- Am înţeles că aţi dorit să mă vedeţi, Sire.

- Tăcere! izbucni Henric furios. Tu să vorbeşti când îţi dau eu dreptul!

Dar acum, că digul de tăcere fusese spart, Henric nu-şi mai putea controla furia şi cuvintele îi ieşeau ca şfichiurile unui bici.

- Graverly pretinde că ţi-ai pus oamenii să se întoarcă împotriva mea. în continuare, te acuză că nu te-ai supus ordinelor mele şi că i-ai împiedicat eforturile de a le elibera pe femeile Merrick. Cum pledezi împotriva acestei acuzaţii de trădare, Royce Westmoreland? Înainte ca Royce să poată răspunde, turbatul său suveran îşi părăsi tronul şi continuă:

- Le-ai răpit pe femeile Merrick - un act care a devenit o afacere de stat, ameninţând pacea regatului meu. Pentru ca după aceea să le permiţi celor două femei - două femei

scoţiene - să-ţi scape din gheare, transformând astfel o afacere de stat într-o glumă care s-a împrăştiat în toată Anglia! Cum pledezi? întrebă el într-un tunet jos. Ei? tună el din nou. Ei? Ei ?

- La care dintre acuzaţii doriţi să vă răspund mai întâi, Sire? răspunse Royce curtenitor. La acuzaţia de trădare? Sau la restul, care sunt nişte stupidităţi?

Neîncrederea, mânia şi o umbră de nedorit amuzament îi făcură lui Henric ochii mari.

- Ţânc arogant ce eşti! Puteam să pun să te biciuiască! Să te spânzure! Să te tragă în ţeapă!

- Da, îl aprobă Royce liniştit. Dar mai întâi să-mi spuneţi pentru ce ofensă. în ultimul deceniu am luat adesea ostatici şi de foarte multe ori voi aţi comandat asta, în ideea obţinerii unei victorii prin mijloace paşnice, mai curând decât prin luptă. Nu aveam de unde să ştiu, când au fost luate ostatice femeile Merrick, brusca voastră decizie de a face pace cu James - mai ales când îl băteam

la Cornwall. Înainte ca eu să plec la Cornwall, am discutat chiar aici, în încăperea asta şi am convenit că, de îndată ce scoţienii vor fi suficient de supuşi ca eu să pot părăsi Cornwall-ul, să preiau comanda unei armate împrospătate şi să mă instalez la Hardin, aproape de graniţa cu Scoţia, unde forţa noastră să fie foarte vizibilă pentru inamic. La vremea aceea era clar stabilit între noi, că ...

- Da, da, îl întrerupse Henric mânios, ne mai vrând să audă din nou ce intenţiona să-i spună Royce. Dar explică-mi - îi porunci el iritat, nedorind să recunoască făţiş că raţionamentul lui Royce în luarea ostaticilor fusese corect - explică-mi ce s-a întâmplat în sala de la Hardin. Graverley pretinde că la comanda ta, oamenii tăi au încercat să-i atace pe ai mei, când te-a arestat. Nu mă îndoiesc o clipă, spuse el cu o grimasă, că versiunea ta nu va diferi de a lui. Ştii bine că te detestă.

Ignorând ultima parte, Royce îi răspunse calm, cu o logică incontestabilă:

- Oamenii mei erau cel puţin de două ori mai mulţi. Dacă i-ar fi atacat pe ai tăi, nici unul nu ar fi supravieţuit ca să mă ia în custodie - dar s-au întors cu toţii aici fără nici o zgârietură.

Henric începu să se relaxeze. Dând scurt din cap, spuse:

- Ceea ce coincide total cu ce a subliniat Jordeaux, în timpul consiliului restrâns, când Graverley ne-a spus povestea lui.

- Jordeaux? Nu ştiam că am un aliat în Jordeaux.

- Nu ai. Şi el te urăşte, dar îl urăşte mai mult pe Graverley, pentru că aspiră la poziţia lui, nu a ta, pe care ştie că nu o poate avea. Sunt înconjurat numai de oameni a căror strălucire este depăşită doar de ambiţia şi pizma lor, adăugă Henric întunecat.

Royce deveni rigid la neintenţionata insultă.

- Nu chiar complet înconjurat, Sire, spuse el distant.

Da, cavalerul lui avea dreptate, doar că el nu avea chef să-i confirme acest lucru. Regele oftă iritat şi arătă spre o masă pe care se aflau o tavă cu vin şi mai multe cupe încrustate cu pietre preţioase. într-un gest conciliant pe care vroia să-l facă în prezenta lui stare de spirit, Henric spuse:

- Toarnă-ne ceva de băut. Urăsc locul ăsta, iarna. Umezeala asta rece îmi provoacă dureri permanente la încheieturi - spuse absent, frecându-şi încheieturile mâinilor. Dacă nu era furtuna pe care ai provocat-o tu, acum aş fi fost la ţară, într-o casă caldă. Royce se supuse, ducându-i regelui prima cupă cu vin, îşi turnă apoi şi lui şi se întoarse la picioarele treptelor care duceau sus, la estradă. Stând tăcut, în picioare, sorbea din vin, aşteptându-l pe rege să iasă din transa gândurilor care-l frământau.

- Oricum, tot a ieşit ceva bun din asta, recunoscu regele în final, uitându-se la Royce. Mărturisesc că am avut îndoieli pentru faptul că te-am lăsat să-ţi fortifici Claymore-

ul şi să-ţi păstrezi propria ta armată în uniformă. Totuşi când, în baza acuzaţiilor de trădare, te-ai lăsat arestat de oamenii mei care erau clar, depăşiţi numeric de ai tăi, mi-ai dovedit că nu te vei întoarce împotriva mea, indiferent cât ai putea fi de tentat.

Apoi, schimbând subiectul cu viteza fulgerului, în scopul de a-l surprinde pe Royce relaxat şi nepregătit, Henric spuse cu blândeţe:

- Totuşi, în ciuda loialităţii tale faţă de mine, nu ai intenţionat să o eliberezi pe Lady Jennifer Merrick, dându-i-o lui Graverley în custodie, ca să poată fi escortată acasă.

La amintirea acestei supreme stupidităţi, Royce fu cuprins de mânie. Coborându-şi cupa, spuse:

- La vremea aceea eram convins că ea însăşi va refuza plecarea şi că îi va explica lui Graverley motivele.

Henric se uită la el, cupa dintre degetele lui înclinându-se periculos.

- Deci Graverley a spus adevărul despre asta. Ambele femei te-au tras pe sfoară.

- Ambele? repetă Royce.

- Da, băiete, spuse Henric cu un amestec de amuzament şi enervare. Dincolo de uşile acestei camere se află doi emisari ai regelui James. Am ţinut prin ei legătura permanentă cu James, care a fost tot timpul în contact cu ducele de Merrick şi cu toţi cei implicaţi în porcăria asta. în baza celor raportate mie, se întoarse el oarecum vesel de către James, se pare că fata mai mică - despre care tu credeai că mai avea puţin şi murea - îşi vârâse de fapt capul într-o pernă plină cu fulgi, care i-au provocat tuşea. Apoi te-a convins că era vorba despre revenirea unei boli de piept, păcălindu-te astfel să o trimiţi acasă. Fata mai mare - Lady Jennifer - i-a susţinut, evident, intriga, a mai rămas puţin şi te-a convins să o laşi singură, fără pază, ca ea să poată evada ajutată de fratele ei vitreg, care reuşise să-i trimită vorbă unde să se întâlnească cu el.

Vocea lui Henric deveni aspră.

- Este gluma Scoţiei, că propriul meu campion a fost păcălit de două fete. Şi gluma asta s-a transformat într-o poveste răstălmăcită şi înfrumuseţată la curtea mea. Data viitoare când te vei mai confrunta cu un adversar, Claymore, n-ar fi de mirare să descoperi că acesta îţi va râde în faţă, în loc să tremure de frică.

O clipă mai devreme, Royce n-ar fi crezut că ar putea fi vreodată mai furios decât fusese în ziua aceea la Hardin, când evadase Jennifer. Dar gândul că Brenna Merrick, care plângea de frică la vederea propriei umbre, îl trăsese efectiv pe sfoară, era suficient să-l facă să scrâşnească din dinţi. Şi asta era înainte ca restul cuvintelor lui Henric să fi ajuns la mintea lui : lacrimile şi rugăminţile lui Jennifer pentru viaţa surorii ei fuseseră false! Ea simulase tot timpul. Fără îndoială că oferindu-şi virginitatea în schimbul „vieţii” surorii ei, se aştepta să fie salvată înainte de căderea nopţii.

Henric se sculă brusc şi coborî treptele, începând să se plimbe încet.

- Şi încă nu ai auzit totul! S-a făcut mare vâlvă pe seama asta, vâlvă care a depăşit chiar şi aşteptările mele, când mi-ai trimis prima oară vorbă despre identitatea ostaticelor tale. Nu ţi-am acordat o audienţă până acum pentru că am aşteptat venirea aici a nechibzuitului tău frate, ca să-l pot întreba pe el personal despre locul exact de unde le-a răpit pe fete. Se pare, spuse regele Henric pe un ton exploziv, că există toate şansele să le fi răpit chiar de pe pământul mănăstirii unde se aflau, exact cum a pretins tatăl lor.

Drept urmare, Roma îmi cere reparaţii, sub orice formă posibilă! Apoi, în afară de protestele Romei şi ale întregii Scoţii catolice, faţă de răpirea fetelor dintr-un loc sfânt, mai există şi MacPherson, care ameninţă să conducă toate clanurile într-un război împotriva noastră, pentru că tu ţi-ai bătut joc de femeia care îi fusese promisă de soţie!

- Promisă de ce? sâsâi Royce.

Henric se uită la el, vizibil enervat.

- Nu ai ştiut că tânăra pe care ai deflorat-o şi pe care apoi ai umplut-o. de bijuterii fusese deja promisă celui mai puternic senior din Scoţia?

Royce văzu roşu de furie în faţa ochilor şi în clipa aceea era absolut convins că Jennifer Merrick era cea mai desăvârşită mincinoasă de pe pământul acesta. O vedea şi acum, cu ochii ei inocenţi, zâmbitori, uitându-se tot timpul într-ai lui, în timp ce-i povestea despre trimiterea ei la mănăstire - făcându-l să creadă că fusese trimisă acolo, poate pentru tot restul vieţii ei. Uitase să-i spună că urma să se mărite. Apoi îşi aminti despre înduioşătoarea ei povestioară cu regatul de vis şi furia din el deveni aproape de nestăpânit. Nu mai avea nici o îndoială că inventase totul ... absolut totul. Se jucase cu sentimentele lui de compasiune cu aceeaşi măiestrie cu care cineva se joacă cu strunele unei harpe.

- Vezi că strici forma cupei, Claymore, îl atenţiona Henric glumeţ, privind cum

încleştarea mâinii lui Royce transformase într-un oval muchia din argint a cupei. Apropo, de vreme ce nu ai negat asta, presupun că într-adevăr te-ai culcat cu femeia Merrick?

Cu maxiliarul încleştat de furie, Royce înclină capul într-o vagă confirmare.

- Gata cu discuţiile, izbucni brusc monarhul,, alungându-şi din voce orice nuanţă de prietenie. Punându-şi cupa pe o masă bogat sculptată, din stejar aurit, urcă înapoi treptele spre tron, spunând:

- James nu poate fi de acord cu un tratat de pace, când supuşii lui sunt revoltaţi că le-a fost violată una dintre mănăstiri. Şi nici Roma nu se va mulţumi doar cu un dar pentru cuferele ei. De aceea, James şi cu mine am ajuns la concluzia că nu există decât o sigură soluţie şi pentru prima dată, suntem amândoi în total acord.

Recurgând, pentru emfază, la pluralul Majestăţii Sale, regele anunţă, pe tonuri sonore care excludeau orice obiecţie:

- Este decizia Noastră ca tu să pleci imediat spre Scoţia, unde te vei căsători cu Lady Jennifer Merrick în prezenţa emisarilor diplomaţi de la ambele curţi şi a clanului ei. Vei fi însoţit în această călătorie de câţiva membri ai Curţii Noastre, prezenţa lor la festivitatea nupţială însemnând deplina acceptare a soţiei tale, ca o egală în rang.

După ce-şi termină discursul, Henric rămase cu privirea ameninţătoare asupra bărbatului înalt care stătea în faţa lui, alb ca varul de furie, cu un nerv zvâcnindu-i în obrazul bronzat. Când în sfârşit consideră că putea vorbi, Royce erupse într-un sâsâit vulcanic:

- Îmi cereţi imposibilul.

- Ţi l-am mai cerut şi altădată - în bătălii - şi nu m-ai refuzat. Nu ai nici motive şi nici dreptul s-o faci acum, Claymore. Mai mult - continuă el întorcându-se la pluralul regal, în timp ce tonul lui devenea mai impunător - Noi nu am rugat. Noi am poruncit. În continuare, pentru faptul că nu te-ai supus pe

loc emisarului Nostru când ţi-a transmis ordinul Nostru de a elibera ostateca, îţi confiscăm proprietatea Grand Oak, deopotrivă cu toate veniturile ei din ultimul an.

Dar Royce era atât de consumat de furie la gândul că va trebui să se însoare cu această intrigantă, vicleană vrăjitoare cu părul roşu, încât aproape că nici nu auzi restul vorbelor lui Henric.

Iar vocea regală continuă, oarecum mai blând acum, văzând că contele de Claymore nu părea gata să emită vreo obiecţie prostească - şi intolerabilă.

- Totuşi, pentru ca proprietatea Grand Oak să nu fie complet pierdută pentru tine, i-o vom acorda miresei tale, ca dar de nuntă.

Preocupat însă în permanenţă să continue să-şi încarce cuferele, regele adăugă, politicos:

- Ţi se va confisca totuşi venitul proprietăţii, pentru tot anul trecut.

Henric arătă cu mâna spre sulul de pergament de pe masa de la picioarele platformei, alături de cupa lui cu vin.

- Într-un ceas, pergamentul acesta va fi înmânat emisarilor lui James, care îl vor da direct acestuia. în el se menţionează tot ce ţi-am spus eu - tot ce am convenit împreună, James şi cu mine - iar eu mi-am pus sigiliul pe el. De îndată ce îl va primi, James îşi va trimite emisarii la Merrick, unde îl vor informa pe duce despre căsătoria care va avea loc între fiica lui şi tine, la castelul Merrick, de acum în paisprezece zile.

Terminând de spus toate acestea, regele Henric tăcu, aşteptând cuvinte politicoase de acceptare şi o promisiune de obedienţă din partea supusului său.

Dar supusul său spuse, în aceeaşi sâsâială furioasă ca mai înainte:

- Asta este tot, Sire?

Henric se încruntă, capacitatea lui de toleranţă ajungând la capăt.

-	Îmi vei da cuvântul că te vei supune. Alege, mârâi el: spânzurătoarea, Claymore, sau cuvântul tău că te vei căsători în cea mai mare grabă, cu femeia Merrick.

- În cea mai mare grabă, scuipă Royce, printre dinţi.

- Excelent! decretă Henric dându-şi cu palma peste genunchi, buna lui dispoziţie revenindu-i complet acum, că totul fusese reglat. Ca să-ţi spun adevărul, prietene, o clipă chiar m-am gândit că erai gata să alegi moartea, în locul căsătoriei.

- Mă îndoiesc că aş fi regretat dacă făceam asta, izbucni Royce.

Henric chicoti şi arătă, cu degetul cu inel, spre cupa lui de vin.

-	Vom toasta acum pentru, căsătoria ta, Claymore.

Reluă după un minut, urmărindu-l pe Royce dând pe gând vinul din cupă, în evidenta încercare de a se calma:

- Văd bine că tu priveşti această căsătorie forţată drept o recompensă prea mică pentru

anii în care m-ai slujit cu credinţă, deşi nu am uitat niciodată că ai luptat alături de mine cu mult înainte de a fi existat vreo speranţă de câştig.

- Ce am sperat eu să câştig a fost pacea pentru Anglia, Sire, spuse Royce cu amărăciune. Pacea şi un rege puternic, cu idei mai bune pentru menţinerea acestei păci decât vechile metode, cu securea războiului şi berbecul de luptă. Totuşi, la vremea aceea nu am ştiut - adăugă Royce cu un sarcasm greu mascat - că una dintre aceste metode va fi căsătoria între părţile ostile. Dacă aş fi ştiut, poate că m-aş fi dat de partea lui Richard, încheie el acid.

Această revoltătoare dovadă de trădare îl făcu pe Henric să-şi dea capul pe spate, într-un hohot de râs.

- Prietene, întotdeauna ai ştiut că eu consider căsătoria drept un excelent compromis. Nu am stat, doar noi doi, într-o noapte, la un foc de tabără pe câmpul de luptă de la Bosworth? Dacă te gândeşti bine, o să-ţi

aminteşti că ţi-am spus atunci că i-aş oferi-o şi pe sora mea lui James, dacă asta ar putea aduce pacea.

- Doar că nu ai o soră, sublinie Royce, scurt.

- Nu, dar în schimb te am pe tine, replică Henric calm. Acesta era cel mai înalt compliment regal ş nici măcar Royce nu era protejat împotriva lui. Cu un oftat iritat, îşi lăsă jos cupa şi îşi trecu absent mâna prin păr.

- Armistiţiile şi turnirurile - acesta este drumul spre pace, adăugă Henric, foarte mulţumit de sine Armistiţiile, pentru reţinere şi turnirurile ca să epuizeze ostilităţile. L-am invitat pe James să trimită pe oricine vrea, la turnirul de aici, de lângă Claymore din toamna asta. Vom lăsa clanurile să ne învingă pe câmpul de onoare - fără vătămare. De fapt, o să fie cât se poate de plăcut, anunţă el revenind asupra primei lui opinii, referitoare la subiect. Fireşte, tu nu trebuie să participi. Când Henric tăcu, Royce spuse:

- Mai vreţi să-mi spuneţi ceva, Sire, sau vă pot ruga să-mi permiteţi să plec?

- Cum să nu, îi răspunse Henric bine dispus. Vino să mă vezi mâine dimineaţă şi o să vorbim mai multe, atunci. Și nu fi prea dur cu fratele tău - el s-a oferit să se însoare cu sora, ca să te scutească pe tine. De fapt, nu părea prea nefericit pentru asta. Din păcate, asta nu rezolvă nimic. Ah, Claymore, nu trebuie să-ţi faci griji cum să-i spui lui Lady Hammel că ai rupt logodna. Am făcut-o eu, deja. Draga de ea - a fost efectiv distrusă. Am trimis-o la ţară, în speranţa că schimbarea peisajului o s-o ajute să-şi revină.

Ştirea că Henric acţionase deja şi că Mary fusese supusă, fără îndoială, unei cumplite umilinţe ca urmare a notoriului său comportament faţă de Jennifer, era ultimul lucru pe care-l mai putea suporta Royce în seara aceasta. Cu o scurtă plecăciune, se întoarse pe călcâie şi valeţii deschiseră uşile. Dar abia apucase să facă vreo câţiva paşi că Henric îi strigă numele.

Întrebându-se ce pretenţie imposibilă avea să-şi mai exprime, Royce se întoarse spre acesta, fără plăcere.

- Viitoarea ta mireasă este contesă, spuse Henric cu un zâmbet ciudat pe buze. Este un titlu moştenit de la mama ei - un titlu mult mai vechi decât al tău, apropo. Ştiai asta?

- Şi regina Scoţiei să fi fost şi tot nu-mi trebuia. Prin urmare, titlul ei actual nu înseamnă nici o tentaţie pentru mine.

- Sunt perfect de acord. De fapt, îl consider chiar un impediment pentru armonia conjugală.

Când Royce se uită la el, Henric îi explică, zâmbind cu toată faţa:

- Având în vedere că tânăra contesă l-a tras deja pe sfoară pe cel mai de temut şi strălucit războinic, eu cred că ar fi o greşeală tactică să te depăşească şi în rang. De aceea, Royce Westmoreland, îţi confer, aici şi acum, titlul de duce ...

Când Royce ieşi din sala tronului, anticamera era plină cu nobili care se holbau

la el, vizibil nerăbdători să-l privească şi astfel să constate modul în care decursese audienţa la rege. Răspunsul veni de la un valet care se repezi în grabă din sala tronului şi strigă tare:

- Înălţimea Voastră?

Royce se întoarse ca să-l asculte pe regele Henric rugându-l să-i transmită complimentele lut: personale viitoarei soţii, dar nobilii din anticameră nu auziră decât două cuvinte: „înălţimea voastră”, ceea ce însemna că Royce Westmoreland era acum duce, deţinătorul celui mai înalt titlu de nobleţe şi faptul că avea, în mod evident, să se însoare. Era, îşi spuse Royce amar, modul lui Henric de a anunţa ambele evenimente, celor din anticameră.

Lady Amelia Wildale şi soţul ei au fost primii care şi-au revenit din şoc. Făcându-i lui Royce o plecăciune, Lordul Wildale îi spuse:

- Aşadar, s-ar părea că la ordinea zilei sunt felicitările.

- Nu sunt de acord, scuipă Royce cuvintele.

- Cine este fericita doamnă? în mod evident, nu Lady Hammel, strigă Lord Avery, bine intenţionat.

Royce se opri în loc şi începu să se întoarcă încet, în timp ce tensiunea şi aşteptarea aproape că făceau aerul să pocnească, dar înainte să apuce el să spună ceva, din uşă bubui vocea lui Henric:

- Lady Jennifer Merrick.

Tăcerea uluită care se lăsă fu urmată la început de un râs sonor, brusc înăbuşit şi apoi de chicoteli şi în sfârşit de o bâlbâială asurzitoare de negări şi de exclamaţii.

- Jennifer Merrick? repetă Lady Elizabeth uitându-se la Royce cu ochii ei fierbinţi, care-i aminteau tăcuţi de intimităţile pe care le împărtăşiseră odinioară. Nu cea frumoasă, nu? Cea ştearsă, deci?

Cu mintea preocupată doar de cum să scape mai repede de acolo, Royce încuviinţă tăcut din cap şi dădu să se întoarcă.

- Este destul de bătrână, nu? insistă Lady Elizabeth.

- Nu prea bătrână ca să-şi suflece fustele şi să fugă din ghearele Lupului Negru, interveni mieros Graverley, făcându-şi loc să iasă din mulţime. Mai mult ca sigur că o să trebuiască să o baţi ca să se supună, nu? Puţină tortură, puţină suferinţă şi apoi, cine ştie, poate că rămâne în patul tău?

Royce îşi încleşta mâinile ca să nu-l sugrume pe ticălos.

Cineva râse ca să împrăştie tensiunea şi glumi.

- Este Anglia contra Scoţiei, Claymore, exceptând că de data asta bătăliile vor avea loc în pat. Eu pariez pe tine.

- Şi eu, strigă altcineva.

- Eu pariez pe femeie, proclamă Graverley. Undeva mai departe, în spate, un domn mai în vârstă îşi duse mâna pâlnie la ureche şi strigă spre un prieten care se afla mai aproape de duce:

- Ei? Despre ce tot vorbiţi? Ce s-a întâmplât cu Claymore?

- Trebuie să se însoare cu târfa Merrick, îi răspunse prietenul său, ridicând vocea ca să fie auzit peste zarva tot mai mare.

- Ce-a spus? strigă o doamnă de undeva departe din mulţime, lungindu-şi gâtul.

- Claymore trebuie să se însoare cu târfa Merrick! îi strigă plin de bunăvoinţă domnul mai în vârstă.

În rumoarea infernală care a urmat, doar doi nobili din anticameră rămaseră tăcuţi şi liniştiţi - Lordul MacLeash şi Lordul Dugal, emisarii regelui James, care aşteptau acordul scris al căsătoriei, cu care aveau să plece în Scoţia, la noapte.

În câteva ore, cuvântul a trecut de la nobil la servitor, de la servitor la gărzile de afară şi apoi la trecători:

- Claymore trebuie să se însoare cu târfa Merrick.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Răspunzând apelului tatălui ei, Jenny îşi smulse gândurile de la amintirile legate de bărbatul frumos, cu ochi cenuşii, care încă îi mai bântuia zilele şi nopţile. Lăsându-şi jos broderia, îi aruncă Brennei o privire întrebătoare, apoi îşi trase mai mult pe umeri mantia verde închis şi părăsi solarul. Voci bărbăteşti ridicate, în dezbateri, o făcură să se oprească în galerie şi să se uite în sală. Cel puţin doisprezece bărbaţi - rude şi nobili din împrejurimi - erau adunaţi în jurul focului, cu chipurile lor aspru croite, întunecate ca moartea. Se afla acolo şi Părintele Bendict şi vederea chipului încruntat, îngheţat, al acestuia o făcu pe Jenny să se strângă, într-un amestec de alarmă şi ruşine.

Îşi amintea şi acum fiecare cuvânt din tirada lui usturătoare, când i se confesase despre păcatul pe care îl comisese cu Royce Westmoreland: „Ţi-ai făcut de râs tatăl, ţara şi Dumnezeul tău, cu dorinţa ta necontrolată pentru acest bărbat. Dacă nu te-ai fi făcut

vinovată de păcatul plăcerii, ţi-ai fi dat viaţa ca să-ţi salvezi onoarea!” în loc să se simtă purificată, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îşi confesa păcatele, Jenny se simţise murdărită şi aproape dincolo de orice speranţă de salvare.

Acum, privind retrospectiv, găsea puţin cam ciudat faptul că părintele îl plasase pe Dumnezeu pe ultimul loc ca importanţă, când îi înşirase pe toţi cei pe care-i făcuse de ruşine. Şi în ciuda sentimentului persistent de vinovăţie pentru faptul că efectiv îi plăcuseră lucrurile pe care i le făcuse Contele Westmoreland, refuza să creadă că Dumnezeule/o va blama pentru faptul că făcuse învoiala aceea. în primul rând, Contele Westmoreland nu dorise viaţa ei, el dorise trupul ei. Şi cu toate că greşise culcându-se cu un bărbat care nu era soţul ei, învoiala avusese un scop nobil, acela de a-i salva Brennei viaţa - sau aşa crezuse ea.

Dumnezeul despre care vorbea părintele Benedict în termeni atât de înfricoşători, de

aprigă răzbunare şi dreptate, nu era acelaşi Dumnezeu în faţa căruia îşi deschidea adesea Jenny inima. Dumnezeul ei era rezonabil, bun şi doar întrucâtva sever. Iar Jenny spera că El chiar înţelegea de ce nu-şi putea scoate din minte dulceaţa specială a nopţii pe care o petrecuse în braţele lui Royce Westmoreland. Amintirea săruturilor lui pasionate, a cuvintelor şoptite de preţuire şi pasiune continuau să revină mereu ca să o tulbure şi ea nu putea împiedica acest lucru. Uneori, nu vroia să încerce ... De câteva ori îl visase cum arăta când zâmbetul lui leneş, alb, i se întindea pe chipul bronzat, sau ...

Jenny îşi smulse mintea de la aceste gânduri şi intră în sală, şovăiala ei de a da ochii cu bărbaţii adunaţi în jurul căminului crescând cu fiecare pas pe care-l făcea. Până atunci stătuse aproape închisă în castelul Merrick, simţind într-un fel nevoia securităţii zidurilor lui străvechi, familiare, în jurul ei. în ciuda izolării auto-impuse, nu avea nici o îndoială că bărbaţii din sală nu ştiau ce

făcuse. Tatăl ei îi ceruse un raport complet privind răpirea şi la un moment dat, în timpul explicaţiilor ei, o întrerupsese ca să o întrebe brutal dacă Lupul o forţase să se culce cu el. Chipul lui Jenny trădase răspunsul şi în ciuda eforturilor ei de a-i domoli furia, vorbindu-i despre înţelegere şi asigurându-l că răpitorul ei nu fusese brutal, furia lui devenise de nestăpânit. Înjurăturile lui urlate răsunaseră până în grinzi şi motivul acestor nu fusese ţinut secret. Iar dacă bărbaţii din sală priveau ca pe o victimă neajutorată sau ca pe o târfă de rând, ea nu avea cum să ştie.

Tatăl ei stătea în dreptul focului, cu spinarea lui dreaptă întoarsă spre oaspeţi.

- Ai dorit să mă vezi, tată?

Tatăl ei vorbi fără să se întoarcă şi tonul ameninţător din glasul lui o făcu să simtă o furnicătură de alarmă pe şira spinării.

- Stai jos, fiica mea, spuse el şi vărul ei Angus se ridică repede să-i ofere lui Jenny un scaun. Rapiditatea, zelul din gestul acela de politeţe o luară pe Jenny prin surprindere.

- Cum te simţi, Jenny? o întrebă Garrick Carmichael şi Jenny se uită uluită la el, simţind un nod de emoţie în gât. Era prima dată când acesta îi vorbea, de la înecul fetiţei lui, Becky.

- Mă .... mă simt foarte bine, şopti ea privindu-l cu inima în ochi. Şi.... şi îţi mulţumesc că mă întrebi, Garrick Carmichael.

- Eşti o fată curajoasă, vorbi altcineva din clan şi inima lui Jenny începu să zboare.

- Da, spuse altcineva. Eşti o adevărată Merrick. O clipă, Jenny îşi spuse că în ciuda inexplicabilei priviri întunecate a tatălui ei, aceasta începea să pară a fi cea mai frumoasă zi din viaţa ei.

- Wîlliam ne-a povestit la toţi despre ce s-a întâmplat cât te-ai aflat în ghearele barbarului, despre cum ai fugit pe propriul lui cal şi cum l-ai atacat cu propria lui spadă şi cum i-ai tăiat păturile. L-ai făcut de râs cu evadarea ta. O fată care are curajul tău nu se strecoară pe furiş ca să facă lucrurile urâte de care te-a acuzat Alexander. William ne-a

făcut să înţelegem asta. Alexander s-a înşelat în privinţa ta.

Privirea lui Jenny zbură spre fratele ei vitreg şi în ochii ei se afla o lume de iubire şi gratitudine.

- Eu nu le-am spus decât adevărul, explică el cu zâmbetul lui blând dar inexplicabil de trist, când îi întoarse privirea - ca şi cum plăcerea lui pentru ceea ce realizase ar fi fost umbrită de altceva, care apăsa greu asupra lui.

- Eşti o Merrick, interveni mândru Hollis Fergu-sson. O Merrick până în măduva oaselor. Nimeni dintre noi nu l-a făcut pe Lup să simtă gustul lamelor noastre, dar tu ai reuşit asta, aşa micuţă cum eşti şi pe deasupra şi fată.

- Mulţumesc, Holls, spuse Jenny încet.

Doar Malcolm, fratele vitreg mai mic al lui Jenny continua să o privească aşa cum o făcea în trecut, cu chipul trădând rece maliţiozitate.

Tatăl ei se întoarse brusc şi expresia de pe chipul lui izgoni o parte din încântarea lui Jenny.

- S-a .... s-a întâmplat ceva? întrebă ea ezitant.

- Da, spuse tatăl ei cu amărăciune. Soarta noastră a fost decisă de monarhul nostru care se bagă în toate, nu de noi înşine. Strângându-şi mâinile la spate, începu să facă încet paşi, înainte şi înapoi, explicând, monoton, cu glas dur:

- Când tu şi sora ta aţi fost răpite, i-am scris Regelui James să îmi dea două mii de oameni înarmaţi, care să se alăture oamenilor noştri, ca să-l putem urmări pe barbar în Anglia. James mi-a trimis vorbă înapoi, poruncindu-mi să nu întreprind nici o acţiune până când nu va obţine el de la Henric eliberarea voastră şi totodată, reparaţii pentru ofensa adusă.

Nu ar fi trebuit să-i spun lui James ce intenţionam să fac. Asta a fost greşeala mea. Nu trebuia să-i cerem ajutorul! Când aţi fost răpite de pe domeniile uneia dintre mănăstirile noastre, a fost violată sacralitatea acesteia. în numai câteva zile, întreaga Scoţie

catolică era gata - nerăbdătoare - să pună mâna pe arme şi să ni se alăture! Dar James, termină el furios, vrea pace. Pace cu preţul mândriei clanului Merrick. Pace cu orice preţ! Mi-a promis răzbunare, l-a promis întregii Scoţii că-l va face pe barbar să plătească. Ei bine, scuipă lordul Merrick furios, da, l-a făcut să plătească. Perfect! A obţinut reparaţii de la englezi.

O clipă dureroasă, Jenny se întrebă dacă Royce Westmoreland fusese închis sau mai rău, dar jude-când după expresia furioasă a tatălui ei, se pare că nici una dintre aceste pedepse - care tatălui ei i s-ar fi părut potrivite - nu fusese aplicată. Jenny întrebă, când tatăl ei părea că nu mai poate continua:

- Ce anume a acceptat James drept reparaţii? în faţa ei, William se făcu mic iar ceilalţi bărbaţi

Începură să-şi studieze mâinile.

- Căsătoria, spuse tatăl ei, printre dinţi.

-A cui?

-A ta.

O clipă, mintea lui Jenny se întunecă de tot.

- Căsă ... căsătoria mea cu cine?

- Cu creaţia Satanei. Cu ucigaşul fratelui şi al fiului meu. Cu Lupul Negru!

Jenny strânse atât de tare braţele jilţului încât i se albiră oasele degetelor.

- Ceee…..

Tatăl ei îşi înclină furios capul în semn de confirmare, dar vocea şi expresia lui căpătară o ciudată notă de triumf în timp ce se apropia de ea.

- Se presupune că tu trebuie să fii instrumentul păcii, fata mea. Dar mai târziu, vei deveni instrumentul victoriei clanului Merrick şi al întregii Scoţii!

Jenny scutură din cap, foarte, foarte încet, uitându-se la el, şocată şi confuză. în timp ce tatăl ei continua, din obrajii ei se scurse şi bruma de culoare care mai rămăsese.

- Fără să-şi dea seama, James mi-a dat mijloacele prin care să îl distrug pe barbar, nu

pe câmpul de luptă, punând capăt vieţii lui, aşa cum speram să fac ci în propriul lui castel, ruinând ce a mai rămas din blestemata lui viaţă. De fapt, tu ai şi început să faci asta, termină el cu un zâmbet mândru.

- Ce ... ce vrei să spui? şopti Jenny gutural.

- întreaga Anglie râde acum de el, datorită ţie. Povestea celor două evadări ale tale, povestea înjunghierii lui cu propriul său pumnal, toate acestea au circulat din Scoţia spre Anglia. Brutalitatea lui i-a adus duşmani în propria lui ţară şi aceşti duşmani sunt acum ocupaţi să împrăştie peste tot aceste poveşti. Draga mea, ai făcut un măscărici din campionul lui Henric. I-ai distrus reputaţia, dar averea şi titlurile i-au rămas - averi şi titluri pe care le-a acumulat strivind Scoţia sub călcâiul lui. De tine depinde să nu se bucure de tot ce a câştigat - şi poţi face asta, refuzându-i un moştenitor. Refuzându-i favorurile, refu ...

Şocul şi spaima combinate o făcură pe Jenny să sară în picioare.

- Dar asta este o nebunie! Spune-i Regelui James că eu nu doresc „reparaţii”.

- Dar nu noi dorim asta! Roma vrea reparaţii. Scoţia vrea reparaţii. Claymore este deja în drum spre noi. Va fi semnat contractul nupţial şi imediat va avea loc nunta. James nu ne-a lăsat alternative.

Jenny scutură încet din cap, într-un refuz tăcut,[1] disperat, în timp ce vocea ei deveni o înfricoşătoare şoaptă.

- Nu, tată, tu nu înţelegi. Vezi tu - eu - el a avut încredere în mine că nu voi încerca să fug, dar eu am fugit. Şi dacă l-am făcut într-adevăr un măscărici, nu o să mă ierte niciodată pentru asta ...

Tatăl ei se înroşi ameninţător, de furie.

- Tu nu vrei iertarea lui. Noi vrem înfrângerea lui, prin orice mijloace - mici sau mari - pe care le putem avea! Fiecare Merrick, fiecare scoţian va depinde de tine, pentru asta. Tu ai curajul să o faci, Jennifer. Ai dovedit-o în captivitatea ta ...

Jenny nu-l mai auzea. îl umilise pe Royce Westmoreland iar acum, acesta venea aici; tremura gândindu-se cât de mult trebuia să o dispreţuiască şi cât de furios era pe ea: în mintea ei apărură brusc imagini înfricoşătoare, din momentele în care-l văzuse furios; îl văzu aşa cum arătase în seara în care fusese aruncată la picioarele lui, cu mantaua lui neagră umflându-se fantomatic, cu flăcările portocalii ale focului conferind chipului său o expresie satanică, îi văzu expresia la moartea calului, cauzată de ea; dar nimic din toate acestea nu-i sfărâmaseră încrederea. Sau, mai rău, nu făcuseră un prost din el.

Gândurile îi fură întrerupte de vocea tatălui ei.

- Trebuie să i se refuze un moştenitor, aşa cum mi l-a refuzat el mie! Trebuie! Dumnezeu mi-a acordat această răzbunare, când toate celelalte cărări erau închise pentru mine. Eu am alţi moştenitori, dar el nu va avea nici unul. Niciodată. Căsătoria ta va fi

răzbunarea mea. Clătinându-se de furie, Jenny strigă:

- Tată, te rog, nu-mi cere să fac asta. Fac orice altceva. Mă duc înapoi la mănăstire, sau la mătuşa Elinor, sau oriunde spui tu!

- Nu! Atunci el s-ar căsători cu cine o să vrea el şi va avea moştenitori.

- Nu fac asta, insistă Jenny sălbatic, dând glas primelor argumente logice care i se rostogoleau în minte. Nu pot! Este o greşeală! Dacă ... dacă Lupul Negru mă vrea - vrea moştenitori - se corectă ea înroşindu-se de jenă, uitându-se la ceilalţi bărbaţi - cum pot eu împiedica asta? Forţa lui e de cinci ori mai mare ca a mea. Totodată, după tot ce s-a petrecut între noi, nu cred că o să mă vrea în acelaşi castel cu el, cu atât mai puţin în ..încercă disperată să găsească un alt cuvânt, dar nu exista nici unul.... în patul lui, termină ea încet, evitând să se uite la ceilalţi.

- Ai putea avea dreptate, copila mea, dar nu ai. Tu ai aceeaşi calitate pe care o avea mama ta, calitatea de a stârni poftele unui bărbat,

când se uită la tine. Că îi place sau nu, asta, Lupul o să te vrea.

Tatăl ei tăcu brusc, ca să accentueze ideea, în timp ce pe chip îi apăru un mic zâmbet.

- Totuşi, ar fi posibil să nu poată face prea multe în chestiunea asta, dacă o s-o trimit pe mătuşa Elinor cu tine.

- Mătuşa Elinor, repetă Jenny, pierdută. Tată, nu ştiu ce vrei să spui, dar nimic din toate astea nu e bine!

Încleştându-şi neajutorată mâinile de poalele fustelor, se uita la bărbaţii din jur într-un disperat apel, în timp ce în mintea ei apăru un alt Royce

Westmoreland decât cel pe care-l ştia - bărbat care o şicanase în luminiş şi stătuse cu ea de vorbă pe parapet; bărbatul care o ademenise în patul lui printr-un târg şi o tratase cu blândeţe, pe când orice alt răpitor ar fi violat-o şi ar fi dat-o apoi oamenilor lui.

Uitându-se în jur la toţi aceştia şi apoi la tatăl ei, spuse:

- Vă rog. încercaţi să înţelegeţi. Nu lipsa de loialitate mă face să spun asta: ştiu câţi oameni de-ai noştri au murit în bătăliile cu Lupul, dar astea sunt] bătăliile. El nu poate fi blamat pentru moartea lui Alexander sau ...

- Îndrăzneşti să-l dezvinovăţeşti? spuse tatăl ei gâfâind, privind-o ca şi cum s-ar fi schimbat subit într-un şarpe. Sau poate că loialitatea ta se îndreaptă spre el, nu spre noi?

Jenny avu senzaţia că tatăl ei îi dăduse o palmă, deşi, într-o părticică din ea îşi dădea seama că; sentimentele ei pentru fostul ei răpitor erau o enigmă ciudată, chiar pentru ea.

- Eu nu vreau decât pace ... pentru noi toţi...

- Este clar, Jennifer, că nu poţi fi scutită de umilinţa de a auzi cum gândeşte logodnicul tău impus despre această „paşnică” alianţă şi despre tine. în prezenţa întregii curţi a lui Henric, a spus că nu te-ar vrea nici dac-ai fi regina Scoţiei. Refuzându-te de soţie, regele lui l-a ameninţat să-l deposedeze de toate avuţiile şi el a continuat

să te refuze. A fost nevoie de ameninţarea cu moartea ca în sfârşit să-l facă să consimtă! După aceea te-a făcut târfa Merrick; s-a lăudat că o să te bată ca să i te supui. Prietenii lui au început să parieze pe el, în batjocură, la afirmaţia că te va călca în picioare, aşa cum a călcat Scoţia, Asta crede el despre tine şi despre

Căsătorie! Cât despre toţi ceilalţi - ei bine, ţi-au acordat titlul conferit de el: Târfa Merrick!

Ca o săgeată o străpungea fiecare cuvânt al tatălui ei, făcând-o să se chircească de o ruşine şi o durere de nesuportat. Când tatăl ei termină, rămase acolo, în picioare, cuprinsă treptat de o rece, binecuvântată amorţeală, până când nu mai simţi nimic. Când în sfârşit îşi înălţă capul şi se uită în jur la vitejii, obosiţii ei scoţieni, vocea îi sună spart şi dur:

- Sper că şi-au pariat toate averile pe asta!

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Jenny stătea singură pe parapet, privind în zare, cu mâinile încleştate pe marginea de piatră din faţa ei, în timp ce vântul îi învolbura părul, peste umeri. Speranţa că „mirele” s-ar putea să nu ajungă la nunta care avea să aibă loc peste două ceasuri îi fusese spulberată de câteva minute, când una din gărzi anunţase că se apropiau călăreţi. O sută cincizeci de călăreţi se apropiau de podul ridicat, cu soarele apusului sclipind în scuturile lucioase, transformându-le în aur strălucitor. în faţa ochilor ei dansa ameninţătoare imaginea unui lup care mârâia, ondulându-se pe steagurile albastre şi fluturând pe harnaşamentele cailor şi pelerinele călăreţilor.

Jenny rămase pe loc, cu aceeaşi detaşare lipsită de emoţie pe care o resimţise în ultimele cinci zile, privind cum grupul acela mare se apropia de porţile castelului. Vedea acum că se aflau şi femei printre călăreţi şi câteva stindarde purtând alte însemne decât pe cele ale Lupului. I se spusese că la cere-

monia din seara aceasta se vor afla şi câţiva nobili englezi, dar nu se aşteptase la femei. Privirea i se întoarse fără plăcere spre bărbatul cu umeri largi care călărea în faţa grupului, cu capul gol şi fără scut sau spadă, pe spinarea unui minunat cal de luptă negru, cu o coamă şi o coadă care se unduiau în vânt şi care nu putea fi decât urmaşul lui Thor.

Lângă Royce se afla Arik, tot cu capul gol şi fără armură şi Jenny presupuse că acesta era modul lor de a ilustra dispreţul faţă de orice meschină încercare a clanului Merrick de a-i măcelări.

De la distanţa aceasta, Jenny nu-i putea vedea faţa lui Royce, dar aproape că îi putea simţi nerăbdarea în timp ce aştepta ridicarea podului.

Ca şi cum ar fi simţit că era privit, Royce îşi înălţă brusc capul, măturând cu privirea linia acoperişului castelului şi fără să vrea, Jenny se trase spre perete, ascunzându-se privirii. Teamă. Prima emoţie pe care o simţea de cinci zile, îşi dădu seama cu

dezgust, era teama. Îndreptându-şi umerii, se întoarse şi intră în castel.

Două ore mai târziu, Jenny aruncă o privire în oglindă. Senzaţia de plăcută amorţeală care îi dispăruse pe parapet se evaporase pentru totdeauna, lăsând-o pradă unei emoţii care o făcea să tremure, dar chipul din oglindă era o mască palidă, impasibilă.

- Nu o să fie chiar atât de cumplit pe cât crezi tu, Jenny, spuse Brenna încercând din tot sufletul să o înveselească, în timp ce ajuta două subrete să-i îndrepte trena rochiei de mireasă. În mai puţin de o oră o să se termine totul, o să vezi.

- Dacă şi căsătoria ar putea fi la fel de scurtă ca nunta, spuse Jenny nefericită.

- Sir Ştefan este jos în sală. L-am văzut chiar eu. Nu o să-l lase pe duce să facă nimic care să te dezonoreze, acolo. Este un cavaler puternic, onorabil.

Jenny se întoarse, cu peria uitată în mână, studiind cu un zâmbet intrigat chipul surorii ei.

- Brenna, vorbim despre acelaşi „cavaler onorabil” care ne-a răpit?

- Ei bine, spuse Brenna în apărarea acestuia, spre deosebire de fratele lui rău, cel puţin el nu a încercat să facă nici un târg imoral cu mine, după aceea!

Complet distrasă o clipă de la propriile ei gânduri, Jenny spuse:

- Totuşi, eu nu aş conta în seara asta pe bunele lui intenţii. Mă îndoiesc că nu şi-ar dori să-ţi sucească gâtul când o să dea cu ochii de tine, pentru că ştie acum că tu l-ai păcălit.

- Ah, dar el nu simte deloc aşa! izbucni Brenna. Mi-a spus că a fost un lucru foarte cutezător şi curajos pe care l-am făcut eu. Apoi mi-a spus că ar putea să-mi sucească gâtul pentru asta. Şi în plus, nu pe el l-am păcălit, ci pe ticălosul lui de frate!

- Ai vorbit deja cu Sir Ştefan? întrebă Jenny uluită. Brenna nu manifestase nici cel mai mic interes pentru tinerii drăgălaşi care o curtaseră în ultimii trei ani şi totuşi acum se întâlnea în secret cu ultimul bărbat din lume, cu care i-ar fi permis tatăl ei să se mărite.

- Am reuşit să vorbesc puţin cu el în sală, când m-am dus să-l întreb ceva pe William, mărturisi Brenna înroşindu-se în obraji, după care deveni dintr-o dată foarte preocupată să-şi netezească mâneca rochiei din catifea roşie. Spuse apoi încet, cu capul plecat:

- Jenny, acum că va fi pace între ţările noastre, cred că o să reuşesc să-ţi trimit des, mesaje. Şi dacă o să includ în ele unul şi pentru Sir Ştefan, o să ai grijă să îl primească?

Jenny avu senzaţia că lumea se întorcea cu fundul în sus.

- Dacă eşti sigură că vrei să faci asta, da. Şi - continuă ea ascunzându-şi un râs care era în parte isterie şi în parte consternare pentru ataşamentul fără speranţă al surorii ei - în

mesajele mele pentru tine, să le includ şi pe cele ale lui Sir Ştefan, da?

- Sir Ştefan, replică Brenna ridicându-şi ochii zâmbitori spre Jenny, a sugerat asta.

- Eu ... începu Jenny, dar se întrerupse când uşa se deschise brusc şi înăuntru se repezi o femeie micuţă, mai în vârstă, care se opri apoi în loc. Îmbrăcată într-o rochie demodată dar frumoasă, gri-porumbel, din satin căptuşit cu blană de iepure şi cu o maramă albă, suavă, demodată, care-i înfăşură complet gâtul şi o parte din bărbie, cu un văl argintiu care-i cobora în jos pe umeri, mătuşa Elinor se uită de la o fată la cealaltă, derutată.

- Ştiu că tu eşti micuţa noastră Brenna - spuse mătuşa Elinor zâmbind larg spre Brenna, apoi uitându-se la Jenny - dar este posibil ca această superbă creatură să fie micuţa, ştearsă mea Jenny?

Se uită cu o înmărmurită admiraţie la mireasă, care stătea în faţa ei îmbrăcată într-o rochie crem din mătase şi satin, cu un decolteu adânc, pătrat, cu talie înaltă şi cu

mâneci lungi largi, împodobită generos cu perle şi rubine şi diamante, de la umeri până în talie. O capă superbă cu dublură de catifea, brodată şi ea cu perle, era prinsă de umerii lui Jenny cu două broşe magnifice din aur, cu perle, rubine şi diamante. Părul i se revărsa pe umeri şi pe spate, scânteind ca aurul şi rubinele pe care le purta.

- Catifea crem... spuse mătuşa Elinor zâmbind şi desfăcându-şi braţele. Atât de nepractică, draga mea, dar atât de frumoasă! Aproape la fel de frumoasă ca tine...

Jenny alergă în braţele ei.

- Ah, mătuşă Elinor, ce fericită sunt că te văd. Mi-a fost tare teamă că nu o să vii...

Brenna răspunse unui ciocănit în uşă, apoi se întoarse spre Jenny, cuvintele ei sugrumând revărsarea de încântare la vederea mătuşii Elinor:

- Jenny, tata doreşte să cobori. Documentele sunt gata de semnat.

O groază aproape incontrolabilă o cuprinse pe Jenny, strângându-i stomacul în noduri

dureroase şi luându-i culoarea din obraji. Mătuşa Elinor îşi petrecu braţul pe după al lui Jenny şi, într-un vizibil efort de a o distrage de la concentrarea asupra a ceea ce o aştepta, o trase uşor pe Jenny afară pe uşă, discutând despre scena care le aştepta jos.

- N-o să-ţi crezi ochilor când o să vezi cât e de ticsită sala, sporovăia mătuşa Elinor, în încrederea greşită că mulţimea va diminua spaima lui Jennifer de a se confrunta cu viitorul ei soţ.

- Tatăl tău a aşezat într-un capăt al sălii o sută de oşteni ai tăi, iar el - uşorul aer de superioritate din glasul ei sugerând clar că „el! era Lupul Negru - are pe puţin tot atâţia în capătul celălalt, urmărindu-i pe ai tăi.

Jenny înainta, grea ca un buştean, de-a lungul culoarului, fiecare pas încet pe care-l făcea simţindu-l ca pe ultimul din viaţa ei. Spuse încordată:

- Seamănă mai curând cu pregătirile pentru o bătălie, nu pentru o nuntă.

- Da, mă rog, dar nu este. Nu chiar. Aici se află mai mulţi nobili decât cavaleri. Regele James trebuie să-şi fi trimis o jumătate din curte ca să ia parte la ceremonie şi se află aici şi şefii clanurilor din vecinătate.

Jenny mai făcu un pas de lemn, înaintând pe culoarul lung, întunecat.

- I-am văzut venind în dimineaţa asta.

- Da, mă rog, probabil că Regele Henric a dorit ca aceasta să pară o ocazie cu totul specială, pentru că se află aici şi tot felul de nobili englezi, dintre care câţiva şi-au adus şi soţiile. Este nemaipomenit să ai adunaţi laolaltă ... scoţieni şi englezi, în catifele şi satin ...

Jenny se întoarse şi începu coborârea abruptă, scurtă, pe scara de piatră în spirală care ducea spre sală.

- Este foarte linişte jos ... spuse tremurând, în timp ce urechile ei percepeau sunetele înfundate ale vocilor bărbăteşti ridicate în forţată veselie, câteva tusete, râsul nervos al unei femei... şi nimic altceva.

- Ce fac acolo?

- Ei, ori îşi aruncă priviri reci, răspunse veselă mătuşa Elinor, ori se prefac că habar n-au de prezenţa celeilalte jumătăţi de sală. Jenny cobora ultima spirală a scării. Oprindu-se să se liniştească, îşi muşcă buza care-i tremura, apoi, scuturându-şi decisă capul, îşi înălţă bărbia şi merse mai departe.

La apariţia lui Jennifer, un şopot ameninţător străbătu sala şi spectacolul primirii fu la fel de prevestitor de rău ca şi tăcerea. în suporţi montaţi pe pereţii de piatră ardeau torţe strălucitoare, împrăştiindu-şi lumina peste spectatorii ostili care se uitau la ea. Sub torţe, bărbaţii înarmaţi stăteau ţepeni şi drepţi; doamnele şi lorzii stăteau unii lângă alţii - englezii de o parte a sălii şi scoţienii, în partea opusă - exact cum îi descrisese mătuşa Elinor.

Dar nu oaspeţii o făcură pe Jenny să-i tremure necontrolat genunchii. Ci silueta puternică, înaltă, care stătea singură în centrul sălii, privind-o cu ochi aspri, strălucitori.

Asemenea unui spectru satanic se înălţa deasupra ei, într-o capă de culoarea vinului, căptuşită cu negru, emanând cu atâta forţă ura, încât chiar şi oamenii lui stăteau departe de el.

Tatăl lui Jennifer veni în întâmpinarea ei şi o luă de mână, cu câte o gardă de o parte şi de alta, dar Lupul era singur. Omnipotent şi dispreţuitor faţă de jalnicul lui duşman, dispreţuia în mod făţiş necesitatea de a se proteja faţă de el. Tatăl ei îi petrecu mâna pe sub braţul lui şi în timp ce o conducea, poteca largă ce străbătea sala impunătoare, despărţindu-i pe englezi de scoţieni, se lărgea şi mai mult pe măsură ce se apropiau. în partea dreaptă stăteau scoţienii, cu feţele lor mândre, severe, întoarse spre ea cu furie şi compasiune; în partea stângă se aflau englezii trufaşi, holbându-se la ea cu ostilitate rece. Şi drept în faţă, blocându-i trecerea, se afla silueta sinistră a viitorului ei soţ, cu pelerina aruncată pe spate, peste umerii largi, cu picioarele uşor depărtate, cu braţele

încrucişate peste piept, studiind-o ca şi cum ar fi fost vreo creatură scârboasă care se târa pe pardoseală.

Neputându-i suporta privirea, Jenny îşi focaliză atenţia spre un punct chiar deasupra umărului stâng al lui şi se întrebă, nebuneşte, dacă el va avea sau nu de gând să se dea deoparte şi să-i lase să treacă. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, se agăţă mai tare de braţul tatălui ei, dar diavolul tot refuză să se mişte, obligându-i în mod deliberat pe Jenny şi pe tatăl ei să-l ocolească. Era, îşi spuse Jenny isteric, abia primul act de dispreţ şi umilire cu care o va trata el, în public şi în viaţa privată, pentru tot restul vieţii.

Din fericire nu prea avu timp să se gândească la asta, pentru că o altă oroare o aştepta imediat - semnarea contractului nupţial, care era desfăcut, pe o masa chiar în faţa ei. Lângă masa stăteau doi bărbaţi, unul, emisarul regelui James, celălalt, emisarul regelui Henric, ambii aflându-se aici ca să fie martori la proceduri.

Ajunşi lângă masă, tatăl lui Jennifer se opri şi dădu drumul mâinii ei umede, din confortul strânsorii lui.

- Barbarul, anunţă el clar şi sonor, l-a semnat deja.

La cuvintele lui, ostilitatea din sală păru să escaladeze spre nişte proporţii înspăimântătoare, făcând să răsune aerul asemenea unui milion de pumnale mânuite dinspre partea scoţiană a sălii, spre englezi. într-o revoltă îngheţată, mută, Jenny se uita la pergamentul lung care cuprindea toate cuvintele ce-i stabileau dota şi o condamnau în mod irevocabil la o viaţă şi la toată eternitatea, ca soţie şi supusă a unui bărbat pe care-l detesta şi care o detesta. în partea de jos a pergamentului, ducele de Claymore se semnase apăsat, clar: semnătura răpitorului ei, iar acum, temnicerul ei.

Pe masă, lângă pergament, se afla o pană şi un corn cu cerneală şi cu toate că Jenny îşi porunci să pună mâna pe pană, degetele ei tremurânde refuzau s-o facă. Emisarul regelui

James se apropie de masă şi Jenny se uită în sus la el cu o privire plină de mânie neajutorată.

- My lady - spuse acesta cu politeţe plină de compasiune şi cu vădita intenţie de a le arăta englezilor din sală că Lady Jennifer avea tot respectul regelui James însuşi - regele nostru suveran, James al Scoţiei, m-a însărcinat să vă transmit salutările lui şi să vă spun că întreaga Scoţie vă este îndatorată pentru sacrificiul pe care îl faceţi, de dragul iubitei noastre ţări. Sunteţi o onoare pentru măreţul clan Merrick şi deopotrivă pentru Scoţia.

Jenny se întreba ameţită dacă nu cumva cuvântul „sacrificiu" fusese pronunţat mai apăsat, dar emisarul lua deja pana, înmânându-i-o decis.

Parcă de undeva de departe, Jenny îşi privi mâna întinzându-se încet după ea şi apoi semnând detestabilul document, dar când se îndreptă, nu-şi putu smulge privirile de la semnătură. Se holba transfigurată la propriul

ei nume, scris cu scrisul şcolăresc pe care o pusese să-l practice şi să şi-l perfecţioneze, mama Ambrose. Mănăstirea! Brusc, Jenny nu putu, nu vru să creadă că Dumnezeu chiar lăsa să i se întâmple asta. Cu siguranţă că de-a lungul anilor grei petrecuţi la mănăstirea Belkirk, Dumnezeu trebuie să-i fi observat pietatea şi obedienţa şi devoţiunea ... mă rog, cel puţin eforturile ei de a fi obedientă, pioasă şi devotată. „Te rog, Doamne...”, repeta ea sălbatic, iară şi iară. „Nu permite să mi se întâmple aşa ceva.”

- Doamnelor şi Domnilor... Vocea puternică a lui Ştefan Westmoreland străbătu sala, ecoul ei coborând înapoi, dinspre zidurile de piatră. Să toastăm pentru ducele de Claymore şi proaspăta lui mireasă.

- Proaspăta lui mireasă ... cuvintele reverberară ameţitor în creierul lui Jenny, alungându-i amintirile din ultimele săptămâni. Se uită ca prin ceaţă în jurul ei, panicată, întrebându-se dacă reveria ei durase secunde sau minute şi începu din nou să se roage:

„Te rog, Doamne, nu lăsa să mi se întâmple asta” ... Imploră încă o ultimă oară în inima ei, dar era prea târziu. Ochii ei mari erau întorşi spre uşile înalte din stejar care se deschideau spre sală pentru intrarea preotului pe care-l aştepta toată lumea.

- Părintele Benedict ... anunţă tatăl ei tare, din dreptul uşii.

Jenny încetă să respure.

- ... Ne-a trimis vorbă că nu se simte bine. Inima ei începu să bubuie.

- Şi căsătoria nu poate fi încheiată până mâine. „Doamne, îţi mulţumesc!"

Jenny încercă să se îndepărteze de masă, dar sala începu dintr-o dată să se agite şi nu se mai putea mişca. Îşi dădu seama, cu groază, că era gata să leşine. Şi persoana cea mai apropiată de ea era Royce Westmoreland.

Brusc, mătuşa Elinor scoase un strigăt de groază înţelegând starea lui Jenny şi se repezi în faţă, făcându-şi loc cu coatele, fără jenă, printre bărbaţii uluiţi din jurul ei. O clipă mai târziu, Jenny se pomeni cuprinsă într-o

îmbrăţişare puternică, cu un obraz ca de pergament lipit de al ei, cu o voce dureros de familiară sporovăindu-i în ureche.

- Ei, haide, fetiţo, inspiră adânc şi într-o clipă o să te simţi ceva mai bine. Mătuşa ta Elinor este acum aici şi o să te duc sus, cârâi vocea.

Lumea se agita ca nebună, pentru ca dintr-o dată să înceteze. Bucuria şi uşurarea o cuprinseră pe Jenny, în timp ce tatăl ei se adresa societăţii din sală:

- Nu va fi decât o întârziere de o zi, bubui el cu spatele întors spre englezi. Părintele Benedict nu este chiar foarte bolnav şi în bunătatea lui ne-a promis că mâine va fi aici ca să slujească ceremonia, indiferent cât de rău îi va fi.

Jenny se întoarse să părăsească sala împreună cu mătuşa şi-i aruncă o privire piezişă „logodnicului” ei, să-i surprindă reacţia la această întârziere. Dar Lupul Negru părea să-i ignore prezenţa. Se uita ţintă la tatăl ei şi chiar dacă expresia îi era inscrutabilă ca

a unui sfinx, nu-i scăpă privirea rece, speculativă.

Afară, furtuna care ameninţase toată ziua se dezlănţui brusc şi un fulger despică cerul, urmat de prima bubuitură ameninţătoare a unui tunet.

Tatăl ei continuă, întorcându-se să se adreseze întregii săli, fără să se uite cu adevărat spre englezii din dreapta lui:

- Totuşi, festinul va avea loc în seara aceasta, aşa cum a fost programat. Înţeleg de la emisarii Regelui Henric că majoritatea dintre voi doreşte să plece înapoi spre Anglia cât de devreme mâine dimineaţă; mă tem însă că va trebui să mai rămâneţi o zi, pentru că drumurile noastre nu sunt potrivite unei călătorii pentru englezi, pe timp de furtună.

Un zumzet izbucni de ambele părţi ale sălii. Ignorând privirile îndreptate spre ea, Jenny trecu împreună cu mătuşa ei prin sala ticsită, direct spre scara care ducea sus, două etaje, spre dormitorul ei. Spre bun-simţ şi singurătate consolatoare. Spre păsuire.

- Ei, ei, pisicuţa mea, i se adresă sora mai în vârstă a mamei ei, bătând-o pe Jenny pe spate cu mânuţa ei mică şi vorbind repede, dezlânat, convinsă ca acesta era momentul ei. Când nu am putut veni ieri sau alaltăieri, am fost sigură că ţi-ai pierdut orice speranţă că o să fiu aici, alături de tine. E adevărat, nu?

Înghiţindu-şi lacrimile, Jenny se lăsă cuprinsă de îmbrăţişarea afectuoasă a mătuşii ei şi dădu afirmativ din cap. De când o anunţase tatăl ei că mătuşa Elinor o va însoţi în Anglia, Jenny se concentrase asupra acestui lucru, ca singura bucurie în orizontul ei întunecat, înfricoşător. Cuprinzându-i în mâini faţa brăzdată de lacrimi, mătuşa Elinor continuă cu luminoasa ei determinare:

- Dar acum sunt aici şi azi dimineaţă am stat de vorbă cu tatăl tău. Sunt aici şi de acum înainte o să fiu cu tine, zi de zi. Nu o să fie drăguţ? O să ne distrăm bine, împreună. Chiar dacă o să fii măritată cu englezul ăsta şi o să stai cu el, aşa bestie cum e, împreună o să uităm de el şi o să fim ca pe vremuri, înainte

ca tatăl tău să mă fi surghiunit la casa din Glencarin. Nu că îl condamn, chiar dacă aşa se pare, dar mă tem că o să fie mai rău acum ca niciodată, pentru că prea multă vreme am fost privată de cei pe care-i iubesc şi cu care pot sta de vorbă.

Jenny se uită la ea, puţin ameţită de discursul lung, ţinut cu sufletul la gură, al mătuşii ei. Zâmbind, o cuprinse pe micuţa doamnă într-o îmbrăţişare strânsă.

Stând la masa lungă de pe estradă, nepăsătoare la larma celor trei sute de oameni care mâncau şi beau în jurul şi mai jos de ea, Jenny se uita fix, în partea cealaltă a sălii. Lângă ea, cu umerii aproape atingându-li-se, stătea bărbatul de care o legase contractul de căsătorie, la fel de irevocabil cum a doua zi avea să urmeze ceremonia propriu-zisă. în ultimele trei ore cât fusese obligată să stea lângă el, îi simţise doar de trei ori privirea de gheaţă asupra ei. Era ca şi cum el nu i-ar fi putut suportat vederea şi abia aştepta să pună

ghearele pe ea şi să-i transforme viaţa într-un infern.

Asupra ei plana ameninţător un viitor cu atacuri verbale şi bătăi, pentru că nici chiar printre scoţieni nu era un lucru neobişnuit ca bărbatul să-şi bată nevasta, dacă simţea el că aceasta avea nevoie să fie disciplinată sau încurajată. Ştiind asta şi cunoscându-i reputaţia şi temperamentul bărbatului furios, rece de lângă ea, Jenny era convinsă că viaţa ei va plină de nefericire. Nodul din gâtlej care aproape o sufocase toată ziua îi tăie acum respiraţia şi încercă vitejeşte să se gândească la ceva bun în viaţa pe care fusese obligată să o ducă. îşi aminti că mătuşa Elinor va fi cu ea. Şi într-o zi - cât de curând, având în vedere ceea ce ştia despre natura senzuală a soţului ei - va avea copii pe care să-i iubească şi de care să se ocupe. Copii. închise o clipă ochii şi inspiră adânc, dureros, simţind cum încet, încet, nodul se destinde. Un prunc pe care să-l ţină în braţe şi să-l legene ar fi ceva la care să

se gândească cu bucurie. O să se agate de gândul acesta, decise ea.

Royce se întinse după cupa lui cu vin şi Jenny îi aruncă o privire cu coada ochiului. Observă cu amărăciune că acesta urmărea o acrobată deosebit de drăgălaşă, care se balansa în mâini, pe un pat din vârfuri ascuţite de sabie, cu fustele legate la genunchi ca să evite să îi cadă peste cap - o necesitate care permitea picioarelor ei în ciorapi, bine formate, să fie expuse de la genunchi la glezne. În partea cealaltă a sălii, bufoni cu pălării ţuguiate, cu mingi la capete, ţopăiau în faţa mesei care se întindea pe toată lungimea sălii. Divertismentele festive şi supeul rafinat însemnau modul tatălui ei de a le arăta englezilor atât de urâţi, cât de bogat şi de mândru era clanul Merrick.

Dezgustată de admiraţia făţişă a lui Royce pentru acrobata cu picioare frumoase, Jenny se întinse după cupa ei cu vin, prefăcându-se că soarbe din ea, evitând astfel să facă faţă privirilor iscoditoare ale englezilor care o

urmăriseră cu dispreţ toată seara. Bazându-se pe câteva remarci auzite de ea, fusese judecată şi găsită plină de cusururi. „Uitaţi-vă la părul ei”, mustăcise cu înţeles o femeie. „Am crezut că doar caii au coame de culoarea asta”, spusese un bărbat, pe când Jenny trecea prin dreptul lui, cu capul sus şi stomacul numai noduri. „Royce nu o să accepte atitudinea asta mândră a ei. O să i-o scoată el prin bătaie, odată ce o va avea la Claymore”.

Întorcându-şi privirea de la bufoni, Jenny se uită la lordul Merrick care stătea la stânga ei. Se simţi cuprinsă de mândrie în timp ce-i studia profilul aristocratic, înconjurat de barbă. Câtă demnitatea avea ... ce comportament nobil. De fapt, de câte ori îl urmărise stând în marea sală, ascultând disputele care apăreau periodic între oamenii lui şi judecându-le, nu se putuse împiedica să nu îşi imagineze că Dumnezeu trebuia să arate exact ca el, aşezat în tronul Lui ceresc şi judecând fiecare suflet care se înfăţişa înaintea Lui.

Totuşi, în seara aceasta tatăl ei părea să fie într-o dispoziţie foarte ciudată, având în vedere, în special, cumplitele circumstanţe. De-a lungul întregii seri, stând de vorbă în sală cu diferitele clanuri, păruse preocupat şi tensionat şi totuşi ... în mod ciudat ... mulţumit. Mulţumit de ceva. Simţind asupra lui privirea lui Jennifer, lordul Merrick se întoarse spre ea, studiindu-i chipul cu ochii lui albaştri, înţelegători. Apropiindu-se atât de mult de ea încât barba lui îi gâdila obrazul, îi spuse la ureche, cu vocea uşor ridicată, dar nu suficient încât să ajungă la altcineva:

- Nu fi mâhnită, copila mea. Fii tare, totul va fi bine.

Remarca i se păru atât de absurdă, încât Jenny nu ştiu dacă să râdă sau să plângă. Văzând panica în ochii ei albaştri, tatăl ei îşi puse mâna pe mâna ei umedă, care în clipa aceea era ocupată să se apuce strâns de marginea mesei, ca şi cum de asta depindea viaţa ei. Mâna lui mare, caldă, o acoperi

liniştitor pe a ei şi Jenny reuşi un zâmbet tremurat.

- Ai încredere în mine. După ziua de mâine totul o să fie bine, îi spuse el.

Jenny îşi simţi inima grea ca plumbul. După ziua de mâine o să fie prea târziu. După ziua de mâine, ea va fi căsătorită pe vecie cu bărbatul de lângă ea, ai cărui umeri largi o făceau să se simtă plăpândă şi neimportantă, li aruncă o privire furişă, îngrijorată celui hărăzit, să se asigure cu întârziere că el nu a reuşit cumva să audă conversaţia şuşotită pe care tocmai o avusese cu tatăl ei. Dar atenţia lui era în altă parte. Royce nu se mai uita leneş la acrobata frumuşică. Acum privea drept în faţa lui.

Curioasă, Jenny îi urmă direcţia privim şi îl văzu pe Arik, care revenea tocmai în sală. În timp ce Jenny îl urmărea, uriaşul bărbos, blond, făcu o dată încet cu capul spre Royce, apoi mai făcu o dată. Cu coada ochiului, Jenny îl văzu pe Royce încleştându-şi maxilarele, apoi înclinând imperceptibil din

cap, înainte de a-şi întoarce, calm şi deliberat, atenţia spre acrobată. Arik aşteptă o clipă şi apoi se duse ca din întâmplare spre Ştefan, care îi asculta, ostentativ, pe cimpoieri.

Jenny simţi că o anume informaţie fusese tocmai transmisă în tăcere, ceea ce o făcu să devină extrem de neliniştită, mai ales că încă îi mai răsunau în minte cuvintele tatălui ei. Ştia că se întâmpla ceva, dar nu ştia ce anume. Se juca un joc serios, mortal şi ea se întreba dacă viitorul ei depindea într-un fel de finalul acestuia.

Nemaiputând îndura zgomotul şi tensiunea, Jenny decise să aleagă pacea dormitorului ei, ca să poată savura motivul cât de mic pe care-l avea ca să spere.

- Tată, spuse ea repede, întorcându-se spre el, îţi cer permisiunea să mă retrag, acum. Simt nevoia păcii camerei mele.

- Desigur, draga mea, spuse el, de îndată. Nu prea ai avut parte de pace în scurta ta viaţă, deşi chiar de aşa ceva ai nevoie, nu?

Jenny ezită o fracţiune de secundă, simţind că exista un fel de al doilea înţeles în cuvintele acelea, dar neînţelegând, înclină scurt din cap şi se ridică.

În clipa în care se mişcă, Royce îşi întoarse capul spre ea, deşi Jenny putea jura că toată seara parcă habar nu avusese de prezenţa ei acolo.

- Pleci? o întrebă el ridicându-şi privirea insolentă spre sînii ei. Jenny îngheţă la inexplicabila furie din ochii lui, când şi-i ridică, în sfârşit, spre ai ei.

- Să te conduc spre camera ta?

Cu un efort fizic, Jenny îi porunci trupului ei să se mişte şi să se îndrepte spre poziţia în picioare, acordându-şi plăcerea de moment de a se uita de sus la el.

- Categoric, nu! spuse ea cu iritare. Mă însoţeşte mătuşa mea.

- Ce seară plictisitoare, izbucni Elinor în clipa în care ajunseră în camera lui Jenny. Felul în care se holbau la tine m-a făcut să-mi vină să-i dau afară din sală, ceea ce jur că am

fost cât pe ce să fac. Lordul Hastings, englezul de la curtea odiosului Henric, a şuşotit tot timpul mesei cu cel din dreapta lui, ignorându-mă cu desăvârşire, ceea ce a fost mai mult decât o bădărănie din partea lui, chiar dacă eu nu aveam nici-o dorinţă să vorbesc cu el. Şi draga mea, nu vreau să îţi fac viaţa şi mai grea, dar să ştii că nu-mi place deloc de soţul tău.

Jenny, care uitase de obiceiul mătuşii ei care turuia întruna ca o mică ciocănitoare, îi zâmbi cu dragoste devotatei scoţience, dar mintea ei era la altceva:

- Tata era într-o dispoziţie bizară, la masă.

- Eu întotdeauna am simţit ceva la el.

- Ceva, ce?

- Că are dispoziţii bizare.

Jenny îşi înghiţi un chicot isteric şi abandonă orice altă încercare de a discuta despre seara asta. Ridicându-se, se întoarse pentru ca mătuşa ei să o poată ajuta să-şi descheie rochia.

- Tatăl tău vrea să mă trimită înapoi la Glencarin, spuse mătuşa Elinor.

Jenny îşi întoarse brusc capul, uitându-se la mătuşa ei.

- De ce spui asta?

- Pentru că el a spus-o.

Complet derutată, Jenny se întoarse şi o apucă ferm de umeri.

- Mătuşă Elinor, ce anume, exact, a spus tata? Cu umerii ei înguşti, căzuţi, mătuşa îi spuse:.

- Aseară, când am sosit mai târziu decât eram aşteptată, mă aşteptam ca el să se fi simţit vexat, ceea ce ar fi fost cât se poate de incorect, pentru că nu a fost vina mea că plouase atât de tare, în vest. Ştii cum este acolo, în perioada asta din an ...

- Mătuşă Elinor, ce a spus tata? o întrerupse Jenny pe un ton cumplit, de atenţionare.

- Îmi pare tare rău, fetiţo. Am stat atâta vreme singură, fără companie, înmagazinând atâtea discuţii pe care nu aveam cu cine să le

port, încât acum că am pe cineva cu care să vorbesc, vreau să spun - nu mă mai pot opri. Erau doi porumbei care obişnuiau să se aşeze pe pervazul ferestrei dormitorului meu din Glencarin şi stăteam împreună de vorbă deşi, desigur, porumbeii au puţine de spus ...

La asta, în momentul cel mai cumplit din viaţa ei, umerii lui Jenny începură să salte într-un râs de nestăpânit şi ea îşi petrecu braţele în jurul micuţei, uluitei femei, în timp ce veselia exploda din pieptul ei şi lacrimi de teamă şi epuizare îi umpleau ochii.

- Bietul copil, spuse mătuşa Elinor bătând-o pe Jenny pe spate, eşti atât de tensionată şi mai vin şi eu cu prostiile mele. Ei ... Mătuşa Elinor se opri, gândindu-se ... în seara asta, la masă, tatăl tău mi-a spus să nu-mi fac planuri să te mai însoţesc, dar că dacă vreau, pot să rămân să asist la nuntă.

Braţele îi căzură de pe Jenny şi se trânti nefericită pe pat, cu chipul ei dulce, în vârstă, rugător.

- Aş da orice să nu mă mai întorc la Glencarin. Este atât de pustiu acolo...Dând din cap, Jenny îşi puse o mână pe părul ca neaua al mătuşii ei, mângâind alinător coroana argintie, amintindu-şi de anii din trecut când mătuşa ei îşi condusese propria gospodărie uriaşă, cu atâta eficienţă. Era teribil de nejust că singurătatea forţată combinată cu vârsta înaintată produseseră o asemenea schimbare în curajoasa femeie.

- O să îl rog eu mâine dimineaţă să îşi schimbe gândul, spuse Jenny foarte hotărâtă. Emoţiile ei erau prea încercate după o zi lungă, epuizantă şi oboseala începea să-şi reverse peste ea valurile grele, strivitoare.

- Când o să înţeleagă cât de mult vreau să vii cu mine, precis că o să se îmbuneze, spuse ea oftând, tânjind dintr-o dată după confortul patului ei îngust.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Aproape fiecare bucăţică de pardoseală din marea sală, până la bucătărie, era acoperită cu musafiri care dormeau şi cu servitori epuizaţi, culcaţi indiferent pe ce avuseseră asupra lor sau găsiseră, ca să se ferească de pietrele tari. Un cor de sforăituri se înălţa şi cobora discordant, în tot castelul, izbindu-se de ziduri şi retrăgându-se asemenea unor valuri derutate, tumultoase. Neobişnuită cu sunetele ciudate care întrerupeau noaptea întunecată, fără lună, Jenny tresări în somn, apoi se întoarse cu faţa la pernă şi deschise ochii, înfiorându-se, într-o stare de trezie somnambulă, la un zgomot sau o mişcare necunoscută, în camera sa.

Cu inima bătându-i de spaimă confuză, clipi, încercând să-şi domolească pulsul rapid şi scrută întunericul de cerneală al camerei. Pe salteaua de lângă patul ei strâmt mătuşa Elinor se întoarse în somn. Mătuşa Elinor, îşi dădu seama Jenny cu uşurare - cu siguranţă că mişcările mătuşei Elinor o treziseră. Biata de ea, suferea atât de des de o înţepeneală în

articulaţii, încât prefera o saltea tare, unui pat moale, dar şi aşa, se tot frământa şi se răsucea, căutând puţin confort. Pulsul lui Jenny reveni la normal şi se întoarse pe spate, tremurând din cauza unui suflu brusc de aer rece.... Un strigăt îi sfâşie pieptul şi în clipa următoare o mână mare se lipi de gura ei, sugrumându-i-l. În timp ce Jenny se uita paralizată la chipul întunecat care se afla la doar câţiva centimetri deasupra ei, Royce Westmoreland şopti:

- Dacă ţipi, îţi ard una de te adorm ... M-ai înţeles? spuse el după o pauză, aşteptând ca Jenny să-şi revină.

Jenny ezită, înghiţi, apoi dădu tare din cap.

- În cazul acesta... începu el, slăbind uşor strâmtoarea. Dar în aceeaşi clipă, Jennifer îşi vârî dinţii în carnea palmei lui Royce şi se repezi spre stânga, încercând să ajungă la fereastră, să strige gărzile aflate în curtea castelului. Dar el o prinse înainte de a apuca să-şi arunce picioarele jos din pat şi o trânti înapoi pe spate, apucând-o şi de gură, cu

mâna însângerată, atât de strâns, încât Jenny nu mai putu respira.

- Asta este a doua oară că-mi mai verşi sângele. Şi va fi ultima, spuse el printre dinţi, cu ochii plini de furie.

O să mă asfixieze! îşi spuse Jenny înnebunită. Îşi scutură cât putu de tare capul, cu ochii mari, cu pieptul înălţându-se, zbătându-i-se după aer.

- E mai bine aşa, o ironiza el, încet. Este înţelept din partea ta să înveţi să te temi de mine. Acum ascultă-mă cu foarte multă atenţie, contesă, continuă el ignorându-i lupta disperată. într-un fel sau altul, o să te cobor afară, pe fereastra asta. Dacă o dată o să-mi mai faci probleme, vei fi inconştientă când o s-o faci, ceea ce va reduce cu mult şansele tale de a atinge pământul vie, de vreme ce nu vei fi în stare să te agăţi.

Royce slăbi presiunea mâinii exact cât să-i permită să tragă aer în plămâni, dar chiar şi după câteva inspiraţii profunde, Jenny tot nu se putu opri din tremurat.

- Fereastra! mormăi ea în mâna lui. Eşti nebun? E la mai mult de douăzeci şi patru de metri de şanţul cu apă.

Ignorând detaliul, Royce recurse la cea mai sigură armă a lui, ameninţarea garantată să-i anihileze rezistenţa.

- Arik o ţine prizonieră pe sora ta, pe care o va elibera doar la semnalul meu. Dacă mă împiedici în vreun fel să-i fac semn, n-aş vrea să mă gândesc la ce i-ar putea Arik face ei.

Bruma de rezistenţă care-i mai rămăsese lui Jenny se evaporă şi ea. Era ca şi cum ar fi retrăit un coşmar şi încercarea de a scăpa nu avea sens. Mâine tot măritată va fi cu diavoulul, deci ce diferenţă însemna o singură noapte, faţă de ani de nefericire?

- Ia-ţi mâna de pe mine, spuse ea obosită. N-o să strig. Poţi avea încredere în ...

Ultima propoziţie fusese o greşeală: ştiu asta în clipa în care îi scăpau cuvintele printre buze şi-i văzu chipul încordându-se de dispreţ furios.

- Ridică-te! se răsti el. Trăgând-o afară din pat şi întinzând mâna în întuneric, smulse rochia de mireasă din catifea de pe un cufăr de la picioarele patului şi i-o vârî în braţe. Strângând rochia la piept, Jenny spuse tremurând:

- Întoarce-te.

- Şi să nu-ţi dau cumva şi un pumnal? spuse el rece şi înainte ca ea să apuce să replice, repetă, răstit:

- Îmbracă-te!

După ce-şi puse rochia pe ea, nişte pantofi şi o pelerină bleumarin, Royce o trase spre el şi până să priceapă Jenny ce vroia, Rocye îi petrecu o cârpă neagră peste gură, amuţind-o. Terminând, o întoarse în loc şi o împinse spre fereastră.

Jenny se uită îngrozită în jos, la peretele lung, neted, care cădea direct într-un şanţ adânc de apărare. Era ca şi cum şi-ar fi privit propria-i moarte. Scutură sălbatic din cap, dar Royce o împinse în faţă, smulgând funia pe care o lăsase să se bălăngăne peste pervazul ferestrei şi o legă strâns în jurul mijlocului ei.

- Ţine-te cu mâinile de sfoară, îi porunci el necruţător, în timp ce-şi înfăşura celălalt capăt al sforii în jurul mijlocului său şi foloseşte-te de picioare ca să te ţii cu trupul

departe de perete. Apoi, fără nici o ezitare, o ridică în sus şi o trecu peste pervaz.

Văzând teroarea din ochii ei în timp ce se agăţa inconştient de cele două părţi ale ramei ferestrei, Royce îi spuse scurt:

- Nu te uita în jos. Frânghia este rezistentă şi am coborât cu ea greutăţi cu mult mai mari.

Un geamăt ieşi din gâtlejul lui Jenny în timp ce mâinile lui o înşfăcau de talie şi o forţau spre afară.

- Apucă funia, se răsti el şi Jenny ascultă. În clipa în care Royce o ridică în aer, în afara pervazului, ţinând-o, ea trăi o clipă de teroare fără seamăn, bălăgănindu-se deasupra apei negre de jos de tot.

- Ţine-te cu picioarele departe de zid, îi porunci el tăios. Jennifer, care se afla deja afară, răsucindu-se şi întorcându-se neajutorată, ca o frunză în vânt, căută înnebunită zidul cu piciorul şi în final reuşi să se oprească din mişcarea de răsucire. Agăţându-se cu picioarele de piatra aspră, doar cu capul şi gâtul deasupra deschiderii ferestrei, se uita la Royce, cu respiraţia gâfâită.

Şi în acest imposibil - şi cel mai puţin de dorit - moment, atârnând la peste douăzeci şi patru de metri deasupra unui şanţ adânc de apărare, doar cu două mâini puternice şi o funie care să o împiedice să plonjeze spre moarte, Jenny fu recompensată cu rara ocazie de a vedea chipul Lupului Negru exprimând un şoc total, imobilizant, în timp ce mătuşa Elinor se ridica de lângă patul lui Jenny ca o stafie, într-o cămaşă de noapte albă, întrebând imperativ:

- Ce îţi închipui că faci aici?

Capul lui Royce se întoarse brusc spre ea, cu faţa ca o mască de uluială aproape comică, în timp ce-şi dădea seama de cumplita lui neajutorare, pentru că nici nu se putea întinde după pumnal, să o ameninţe şi nici nu se putea năpusti spre ea, să o reducă la tăcere.

În orice altă clipă, Jenny s-ar fi amuzat să-l vadă într-o situaţie de totală neajutorare dar nu acum, când el efectiv îi ţinea viaţa în mâini. Mai apucă doar să-i vadă profilul întors spre mătuşa Elinor, când sfoara începu să se desfăşoare şi ea era coborâtă în hopuri

de-a lungul zidului nesfârşit, lăsată să se bălăngăne şi să se roage şi să se întrebe ce oare, pentru numele Lui Dumnezeu, se întâmpla în camera ei şi de ce îşi trădase mătuşa Elinor prezenţa, ca să nu mai vorbim de ce tocmai în acest moment. . Royce se întreba acelaşi lucru în timp ce se uita în întuneric, la femeia în vârstă care, dintr-un motiv de neînţeles, aşteptase în mod deliberat până în acest moment imposibil, ca să se prezinte. Royce se uită la funia care muşca din încheieturile lui, testându-i automat tensiunea, după care răspunse, în sfârşit, la întrebare:

- O răpesc pe nepoata dumitale.
- Exact cum am văzut.

Royce o studie atent, întrebându-se dacă mătuşa lui Jennifer era slabă de minte sau şireată.

- Şi ce-ai de gând să faci?
- Aş putea deschide uşa din spatele meu şi striga după ajutor, dar cum o ţii pe Brenna captivă, probabil că n-o să fac asta.
- Nu. Probabil că nu, spuse Royce, ezitant.

O clipă nesfârşită, privirile lor se încleştară, în timp ce se măsurau reciproc, apoi mătuşa Elinor spuse:

- Desigur, poate că minţi, ceea ce eu nu am de unde să ştiu.
- Poate, conveni Royce prudent.
- Dar totuşi, poate că nu minţi. Cum ai reuşit să escaladezi peretele?
- Dumneata cum crezi că l-am escaladat? răspunse Royce, întorcându-şi privirea spre funie şi trăgând de timp. Cu umerii încordaţi, cu partea de jos a trupului sprijinindu-se de perete, continuă să dea încet drumul la funie, mână după mână.
- Poate că unul dintre oamenii tăi a urcat aici în timpul cinei, pretinzând că doreşte să folosească privata, de vreme ce la cea din sală de jos era coadă. Apoi s-a strecurat aici, a ancorat funia de cufărul ăla de sub fereastră şi a aruncat celălalt capăt afară pe fereastră.

Royce confirmă, cu o ironică înclinare a capului, concluzia perfect logică. Următoarele cuvinte ale mătuşii Elinor îi provocară o altă tresărire - de data aceasta de alarmă.

- Dar dacă mă gândesc mai bine, eu nu cred câtuşi de puţin că o ţii captivă pe Brenna.

Royce, care intenţionat o făcuse pe Jennifer să creadă acest lucru, avea acum imperioasă nevoie de tăcerea bătrânei doamne.

- Ce te face să crezi asta? întrebă el trăgând de timp, în vreme ce continua să coboare frânghia.

- În primul rând, nepotul meu a plasat santinele în sală, la picioarele scării, când m-am retras eu în seara aceasta - fără îndoială, ca să împiedice urcarea cuiva. Prin urmare, ca să pui mâna pe Brenna trebuia să fi escaladat zidul acesta, ceea ce ar fi fost o problemă inutilă, de vreme ce nu aveai nevoie de Brenna decât ca să te asiguri că Jennifer avea să te urmeze în tăcere.

Acest rezumat era atât de concis şi de corect, încât părerea lui Royce despre bătrâna doamnă mai urcă un nod.

- Pe de altă parte, spuse el calm urmărind-o cu atenţie, încercând să aprecieze distanţa lui Jennifer faţă de şanţul de apărare de dedesubt, nu poţi fi atât de sigură că eu nu sunt un om foarte precaut.

- Cât se poate de adevărat, conveni ea.

Royce scoase un oftat interior de uşurare, care se transformă în alarmă când mătuşa Elinor adăugă:

- Dar eu nu cred că o ai pe Brenna. De aceea o să închei un târg cu tine.

Royce îşi împreună sprâncenele:

- Ce fel de târg?

- În schimbul promisiunii mele că nu voi alarma paza, mă vei coborî pe fereastra asta şi mă vei lua cu tine.

Dacă l-ar fi invitat în patul ei, Royce nu ar fi fost mai uluit. Recăpătându-şi cu efort stăpânirea de sine, îi aprecie trupul delicat, fragil şi pericolul de a o căra cu el jos, pe frânghie.

- Nici nu se discută, ripostă el categoric.

- În cazul acesta, spuse ea întorcându-se şi întinzând mâna spre uşa, nu-mi laşi altă variantă, tinere.

Înjurându-şi în gând momentana lui stare de neajutorare, Royce continuă să desfăşoare frânghia.

- Şi de ce ai vrea să vii cu noi?

Glasul mătuşii Elinor îşi pierdu imperioasa siguranţa şi umerii îi căzură.

- Pentru că nepotul meu vrea să mă trimită mâine înapoi şi sincer, nici nu pot măcar să mă mai gândesc să fiu din nou singură. Totuşi, adăugă ea cu o urmă de şiretenie, ar fi şi în interesul tău dacă m-ai lua.

- De ce?

- Pentru că nepoata mea, aşa cum bine ştii, poate fi o femeie dificilă; totuşi, o să facă aşa cum îi spun eu.

O vagă scânteie de interes se aprinse în ochii lui Royce, gândindu-se la drumul lung care-l aştepta şi la nevoia de viteză; o Jennifer „cooperantă” putea însemna diferenţa dintre succesul sau eşecul planului său. Totuşi, cântărind încăpăţânarea, şmecheria şi firea rebelă a lui Jennifer, i se părea dificil de crezut că diavoliţa cu păr roşcat îşi va asculta cu umilinţă mătuşa. Încă îi mai simţea dinţii în palmă.

- Sincer, îmi vine greu să cred aşa ceva.

Femeia îşi ridică spre el capul cu coroana albă de păr şi îl măsură cu privirea.

- Aştia suntem noi, englezule. Pentru asta a trimis tatăl ei după mine şi a vrut să mă trimită cu ea, când aveaţi să plecaţi, mâine.

Royce recalculă beneficiile de a o lua cu el pe bătrâna doamnă, punându-le în balanţă cu dificultăţile pe care i le-ar crea aceasta, încetinindu-le ritmul. Se decisese tocmai să nu o ia, când următoarele ei cuvinte îi schimbară gândurile.

- Dacă mă laşi aici, spuse ea jalnic, precis că nepotul meu o să mă omoare pentru că te-am lăsat să o iei. Ura lui faţă de tine depăşeşte dragoste faţă de mine - şi chiar faţă de biata Jennifer. Niciodată nu o să creadă că ne-ai putut reduce pe amândouă la tăcere. O să creadă că eu am pus frânghia acolo, pentru tine.

Înjurând în minte toate scoţienele, Royce ezită şi făcu o mişcare bruscă din cap, de aprobare.

- Îmbracă-te, spuse el printre dinţi.

Cu funia muşcându-i dureros coastele, cu braţele şi picioarele arzându-i de la zgârieturile mari în locurile în care se frecase de zidul de piatră, Jenny înghiţi şi se uită în

jos, în întunericul mohorât al şanţului de apărare, distinse cu greu siluetele a doi bărbaţi care stăteau parcă pe suprafaţa apei, ca două fantome. Înlăturând cu fermitate senzaţia violentă de frică, se uită mai bine şi văzu în spatele lor conturul unei plute. Iar o clipă mai târziu, mâini uriaşe şi aspre o smulseră din aer, înşfăcând-o de talie, trecându-se indiferente de sânii ei, în timp ce Arik îi dezlega funia, apoi o lăsă în jos pe nesiguranţa mişcătoare a plutei improvizate.

Ridicându-şi braţele, Jenny începu să-şi dezlege cârpa neagră din jurul gurii, dar Arik îi trase brutal mâinile înapoi în jos şi i le legă la spate, apoi o împinse cât se poate de nedelicat spre celălalt bărbat din spatele ei, care o prinse. Încă tremurând de pe urma chinului prin care trecuse, Jenny se pomeni uitându-se la chipul inexpresiv al lui Stefan Westmoreland, care se îndepărtă indiferent de ea ca să se uite în sus, în întuneric, la fereastra de sus.

Jenny se lăsă greoi pe plută, şezând, recunoscătoare pentru vaga siguranţă pe care i-o conferea, într-o lume care nu mai avea nici o logică pentru ea.

Câteva minute mai târziu, tăcerea celor doi bărbaţi fu întreruptă de o şoaptă uluită a lui Stefan Westmoreland.

- Ce naiba...! se scăpă acesta uitându-se neîncrezător în sus, la zidul de castel pe care tocmai îl coborâse Jennifer.

Capul ei ţâşni în sus, urmând direcţia privirilor acestora, sperând parcă să-l vadă pe Royce Westmoreland plonjând spre apă. Dar ceea ce văzu era silueta inconfundabilă a unui bărbat cu un trup aruncat peste umăr ca un sac cu făină şi legat de el, în talie.

Şocul o făcu pe Jenny să sară în picioare când îşi dădu seama că sacul era de fapt sărmana ei mătuşă Elinor, dar pluta se clătina şi capul lui Arik se întoarse brusc spre ea, poruncindu-i din privirile lui aspre să nu se mai mişte. Jenny aşteptă încordată, cu sufletul la gură, urmărind coborârea greoaie, dureros de înceată, pe funie. Abia când Arik şi Stefan Westmoreland se întinseră după complicele lor, ajutându-l să coboare pe plută, reuşi Jenny să inspire normal.

Royce se mai desfăcea încă de „prizoniera” lui, când pluta începu să se mişte fără efort, spre malul celălalt. Jenny observă simultan două lucruri: spre deosebire de ea, mătuşa Elinor nu avea căluş care să o împiedice să strige iar pluta era ghidată spre malul opus cu funii care erau trase de oameni ascunşi în pădurea de pe mal.

Două fulgere strălucitoare despicară cerul cu o lumină albăstruie, dinţată şi Jenny se uită peste umăr, rugându-se ca un paznic de la castel să se întoarcă în partea asta şi să vadă pluta, luminată de cerul mânios. După care Jenny îşi spuse obosită că nu avea nici un motiv să se roage şi că nu vedea nici un motiv să i se fi pus căluş, într-un fel sau altul, tot avea să plece din Merrick, cu Royce Westmoreland. În timp ce furia începea să i se mai domolească, decise că prefera să plece astfel, decât să plece ca soţia lui.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Furtuna care se pregătise cu toată forţa vreme de două zile se dezlănţui răzbunătoare, făcând cerul să rămână aproape negru încă două ore după răsăritul soarelui. Ploaia se revărsa peste capetele lor şi le spăla feţele, aplecând la pământ crengile, dar grupul continua totuşi să înainteze, sub protecţia copacilor, când era posibil acest lucru.

Cu umerii aplecaţi în faţă, Royce lăsa ploaia să-i spele spatele, iritat că poziţia lui asigura o barieră protectoare şi femeii epuizate care era răspunzătoare de toate acestea şi care dormea acum adăpostită la pieptul lui.

Cu soarele complet învins de norii grei, aveau impresia că înaintau călare într-un perpetuu început de zi. Dacă nu ar fi fost ploaia, ar fi ajuns de ore întregi la locul planificat. Royce îl bătu pe Zeus pe grumaz, mulţumit de fiul lui Thor, care-şi căra dubla povară cu aceeaşi lipsă de efort ca şi tatăl său. Mişcarea uşoară a mănuşii lui păru să o tulbure pe Jennifer din somnul ei, făcând-o să se cuibărească mai aproape de căldura trupului lui Royce. Odinioară, nu cu mult în urmă, aceeaşi mişcare uşoară l-ar fi făcut să-şi dorească să o strângă mai tare la pieptul lui, dar nu astăzi. Gata. Când va avea nevoie de

trupul ei, îl va folosi, dar niciodată cu grijă și delicatețe, ca înainte. Își va permite să aibă poftă de mica târfă intrigantă, dar nimic mai mult. Niciodată. Tinerețea ei, ochii ei mari, albaștri, minciunile ei emoționante îl prostiseră o dată, dar gata.

Ca și cum ar fi înțeles dintr-o dată unde se afla și ce făcea, Jenny se mișcă în brațele lui, apoi deschise ochii uitându-se în jur, încercând să înțeleagă ce se petrecea.

- Unde suntem? Vocea ei era delicios de guturală de la somn, când pronunță primele cuvinte de când o coborâse în jos, de-a lungul zidului castelului; îi amintea de felul cum suna când o trezea să facă dragoste cu ea din nou, în timpul nesfârșitei nopți de pasiune pe care o petrecuseră împreună la Hardin.

Maxilarul i se încleștă în timp ce respingea cu duritate amintirea și se uită în jos, la fața întoarsă spre el, remarcând consternarea care îi înlocuia acum normala ei atitudine sfidătoare.

Cum Royce nu spuse nimic, Jenny persistă, cu un oftat obosit.

- Încotro mergem?

- Spre vest, îi răspunse el fără exactitate.

- Ar fi foarte neplăcut pentru tine să-mi spui destinația?

- Da, ar fi, spuse el printre dinți.

Ultimele urme ale somnului dispărură și Jenny se îndreptă când înțelese pe deplin activitatea lui din timpul nopții. Ploaia o izbi în față când ieși de sub adăpostul trupului uriaș al lui Royce ca să-și plimbe privirile peste siluetele înfășurate în mantale, aplecate deasupra cailor, furișându-se printre copacii din jur. Stefan Westmoreland călărea la stânga lor și Arik, la dreapta. Mătușa Elinor era trează, stând dreaptă în șaua ei, uitându-se la Jenny cu un surâs încurajator și cu o expresie care arăta clar că era fericită să fie oriunde altundeva, numai în recluziunea ei, nu. Aseară, pe plută, reușise să-i șoptească lui Jenny că îl păcălise pe duce să o ia cu el, dar mai mult decât atât, Jenny nu mai știa nimic. De fapt călușul nu i-a fost scos decât după ce a adormit.

- Unde este Brenna? spuse ea gâfâit, dintr-o dată preocupată, l-ai dat drumul?

Acum, când Jenny se aştepta cel mai puţin să primească un răspuns, Royce Westmoreland îi spuse:

- Nici n-am luat-o vreodată.

- Ticălosule! sâsâi Jenny furioasă, dar simţi cum i se taie respiraţia, surprinsă, când braţul lui Royce se strânse în jurul ei ca un şarpe în atac, lăsând-o fără aer, strângând-o cu putere la piept.

- Niciodată să nu mai foloseşti tonul sau cuvântul ăsta faţă de mine!

Royce vru să mai spună ceva, dar privirea lui se opri asupra unei clădiri lungi, din piatră, adăpostită de un deal din faţa lor. Întorcându-se spre Ştefan, ridică glasul, ca să fie auzit prin ropotul ploii.

- Asta pare să fie locul. Vorbind, îşi vârî pintenii în armăsar, trimiţându-l într-un galop avântat. Alături şi în spatele lui, grupul de cincizeci de oameni făcu acelaşi lucru şi o clipă mai târziu galopau cu toţii de-a lungul drumului accidentat, în protestele mătuşii Elinor.

Royce opri în faţa a ceea ce părea a fi, în mod inconfundabil, o stăreţie şi coborî, lăsând-o pe Jenny să stea acolo şi să se uite la spinarea lui cu furioasă curiozitate, arzând de dorinţă să-şi cunoască soarta şi încercând să tragă cu urechea la ce îi spunea Royce lui Ştefan.

- Arik rămâne aici, cu noi. Lasă-ne calul în plus.

- Şi mătuşa Elinor? Dacă nu rezistă drumului?

- Dacă nu rezistă, o să trebuiască să găsiţi o cabană şi să o lăsaţi acolo.

Ştefan spuse, încruntându-se de îngrijorare:

- Royce, să nu faci vreo nebunie mai mare decât ai făcut până acum. Oamenii lui Merrick ar putea fi chiar în spatele nostru.

- O să piardă aproape toată ziua încercând să-i convingă pe Hastings şi Dugal că el nu are nici o legătură cu complotul ăsta, apoi va trebui să ghicească direcţia în care am luat-o, ori de câte ori ne pierde urma. Asta o să-l coste mult timp. Iar dacă nu, oamenii noştri ştiu ce au de făcut. Tu mergi la Claymore şi te asiguri că totul e pregătit pentru un posibil atac. Dând din cap fără tragere de inimă, Ştefan întoarse calul şi porni mai departe.

- Complot? Ce complot? întrebă Jenny încinsă, uitându-se la răpitorul ei necomunicativ.

- Mincinoasă vicleană ce eşti, izbucni Royce înşfăcând-o de talie şi ridicând-o din

şa. Ştii bine ce complot. Doar ai fost parte din el.

Royce o apucă de braţ şi începu s-o târască înainte spre intrarea stăreţiei, nepăsându-i de mantaua îngreunată de ploaie, a lui Jennifer. Cu paşi mari, furios, adăugă:

- De asemenea, îmi vine greu să-mi imaginez că o femeie cu sânge atât de fierbinte ca al tău ar prefera să-şi închidă viaţa într-o mănăstire decât să se mărite cu un bărbat - orice bărbat, inclusiv eu.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti! strigă Jennifer, întrebându-se îngrozită ce fel de nouă teroare putea deţine o stăreţie paşnică - mai ales una care părea atât de pustie.

- Vorbesc despre stareţa din Lunduggan care a sosit la castei în timpul petrecerii de aseară, escortată de o mică „armată" proprie şi despre care tu ştii al naibii de bine, se răsti el ridicând pumnul şi bătând imperativ în poarta grea de stejar.

- Au fost încetiniţi de ploaie, de aceea piosul tău părinte Benedict a fost obligat să invoce o boală care să amâne ceremonia.

Cu pieptul ridicându-i-se de indignare, Jenny se întoarse spre el, împroşcând scântei de furie din ochi.

- În primul rând, nu am auzit niciodată de Lunduggan sau de vreo mănăstire de acolo. În al doilea rând, ce diferenţă ar fi făcut sosirea unei stareţe? Iar acum să-mi spui tu mie, ceva: să înţeleg că m-ai târât afară din patul meu, în jos pe zidul castelului, că m-ai traversat Scoţia pe furtună şi m-ai adus aici pentru că nu mai vroiai să aştepţi o zi ca să te însori cu mine?

Privirea lui insolentă se plimbă în jos, peste bustul ei ud, dezgolit, făcând-o pe Jenny să se chircească în gând, sub aerul lui dezgustat.

- Te flatezi singură, spuse el muşcător. Numai ameninţarea cu moartea, adăugată la ameninţarea cu sărăcirea mea, m-au făcut să accept să mă însor cu tine.

Ridicându-şi braţul bătu din nou nerăbdător în poarta de stejar care se deschise brusc, dând la iveală chipul politicos al unui călugăr nedumerit. Ignorând o clipă călugărul, Royce se uită dispreţuitor la viitoarea lui mireasă.

- Suntem aici pentru că doi regi au decis să ne căsătorim în cea mai mare grabă, draga mea şi asta o să şi facem acum. Tu nu meriţi declanşarea unui război. Ne aflăm aici şi pentru că perspectiva de a fi decapitat îmi ofensează sensibilităţile. Dar mai ales, suntem aici pentru că găsesc irezistibil de tentant să dejoc planurile tatălui tău, în legătură cu mine.

- Eşti nebun! Şi eşti un diavol! izbucni Jenny cu pieptul umflându-i-se de indignare.

- Iar tu, draga mea, răspunse Royce imperturbabil, eşti o ticăloasă.

Spunând acestea, se întoarse spre călugărul îngrozit şi declară:

- Doamna şi cu mine dorim să ne căsătorim.

O comică nedumerire se aşternu pe chipul piosului bărbat îmbrăcat în roba albă şi

mantaua neagră a unui călugăr dominican. Se dădu în spate, mai mult şocat decât din curtoazie, permiţându-le să intre în stareţia tăcută.

- Cred ... cred că v-am înţeles greşit, domnule, spuse el.

- Nu, câtuşi de puţin, spuse Royce înaintând şi împingând-o pe Jennifer de umăr. Se opri, făcând o pauză ca să admire vitraliul superb de deasupra lor, apoi îşi coborî privirea asupra călugărului paralizat şi se încruntă, pierzându-şi răbdarea.

- Ei? întrebă el.

Revenindu-şi din şocul iniţial, călugărul, care părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani, se întoarse spre Jennifer şi spuse calm:

- Eu sunt călugărul Gregory, copila mea. Ai vrea tu să-mi spui despre ce este vorba?

Jenny, intrând automat în atmosfera sfântă a locului, îşi coborî vocea la o şoaptă mai potrivită decât tonul baritonal, imperativ al lui Royce şi spuse tremurând şi plină de respect:

- Părinte Gregory, trebuie să mă ajuţi. Omul acesta m-a răpit de acasă. Eu sunt Lady Jennifer Merrick şi tatăl meu este ...

- Un bastard trădător, intrigant, izbucni Royce, vârându-şi dureros degetele în braţul lui Jennifer, prevenind-o să tacă dacă nu vrea să rişte un os rupt.

- În ...înţeleg, spuse călugărul Gregory admirabil de stăpân pe el. Ridicându-şi sprâncenele, se uită la Royce, aşteptând.

- Acum, că am descoperit identitatea doamnei şi împrejurările presupus infinate în care s-a născut tatăl ei, ar fi prea mult din partea mea dacă v-aş întreba, care este identitatea voastră, domnul meu? Dacă da, cred că m-aş putea hazarda să presupun ...

O clipă, mânia lui Royce fu înlocuită de o sclipire de respect amuzat, în timp ce se uita la tânărul călugăr neînfricat pe care-l copleşea cu înălţimea lui, dar care încă nu trădase nici o o urmă de frică.

- Eu sunt ...începu Royce, dar furia lui Jenny îl întrerupse.

- Este Lupul Negru! Urgia Scoţiei. O bestie şi un nebun!

Ochii călugărului Gregory se măriră la izbucnirea ei, dar rămase tăcut şi calm. Încuviinţând din cap, spuse:

- Ducele de Claymore...

- De vreme ce s-au făcut prezentările cum se cuvine, interveni Royce, spune cuvintele şi să terminăm odată.

Părintele Gregory răspunse, cu mare demnitate:

- În mod normal, ar trebui îndeplinite anumite formalităţi. Totuşi, din câte am auzit la abaţie şi în alte părţi, Biserica şi Regele James au fost deja de acord cu căsătoria aceasta. De aceea nu există nici un obstacol. Jenny simţi că-i fuge pământul de sub picioare, ca apoi să înceapă din nou să spere, când călugărul se întoarse spre ea şi spuse:

- Totuşi, copila mea, mi se pare că nu este dorinţa ta să te măriţi cu acest bărbat. Am dreptate?

- Da! strigă Jenny.

Ezitând doar o clipă ca să-şi adune curajul, tânărul călugăr se întoarse încet spre bărbatul puternic, implacabil de lângă ea şi spuse:

- Lord Westmoreland - Înălţimea Voastră - nu pot oficia căsătoria fără consimţământul... Călugărul se întrerupse brusc, derutat, în timp ce ducele de Claymore continua să se uite la el într-o tăcere ironică, aşteptând calm ca sărmanul Gregory să-şi amintească ceva - ceva care nu i-ar fi lăsat altă variantă decât să facă ce i se ceruse.

Cu o tresărire de consternare, călugărul înţelese ce ar fi trebuit să ia în consideraţie din prima clipă şi se întoarse din nou spre Jennifer.

- Lady Jennifer, spuse el cu blândeţe, nu vreau să vă întristez cu ceea ce trebuie să fie o împrejurare cât se poate de umilitoare, dar totuşi, toată lumea ştie că aţi fost ...cu ... acest bărbat vreme de câteva săptămâni şi că el... şi dumneavoastră ...

- Nu a fost cu voia mea, strigă Jennifer încet, consumată din nou de vinovăţie şi ruşine.

- Ştiu asta, o linişti părintele Gregory. Dar înainte de a refuza să oficiez ceremonia, trebuie să vă întreb dacă sunteţi sigură că nu aţi rămas grea ca urmare a ... timpului petrecut ca ostatecă a lui? Dacă nu sunteţi sigură, atunci trebuie să-mi permiteţi să oficiez această căsătorie, pentru binele unui posibil copil. Este o necesitate.

Jennifer se înroşi toată în urma acestei discuţii absolut umilitoare şi sila ei faţă de Royce Westmoreland ajunse la culmi de neimaginat.

- Nu, spuse ea gutural, este imposibil.

- În cazul acesta, spuse preotul Gregory adresându-se curajos ducelui, trebuie să înţelegeţi că nu pot să...

- Înţeleg perfect, spuse Royce cu o voce mieroasă, curtenitoare, strângând-o tot mai tare de braţ pe Jenny. Dacă ne scuzaţi puţin, ne întoarcem peste un sfert de oră şi atunci veţi putea oficia căsătoria.

Panica explodă în Jenny care se uită la el, cu picioarele înfipte în pardoseală.

- Unde mă duci?

- La cabana pe care am văzut-o chiar aici, în spate, îi răspunse Royce cu un calm implacabil.

- De ce? strigă ea cu vocea mai sonoră de spaimă, încercând din nou să se elibereze din strânsoarea lui.

- Ca să fac căsătoria noastră o necesitate. Jenny nu avea nici o îndoială că Royce

Westmoreland putea şi era hotărât să o târască la cabană, să se urce pe ea cu forţa, apoi să o târască înapoi aici şi călugărul Gregory să nu mai aibă altă variantă decât să îi cunune. Speranţa de a scăpa muri odată cu rezistenţa ei şi umerii îi căzură în abandon şi jenă.

- Te urăsc, îi spuse Jennifer cu un calm ucigător.

- O bază perfectă pentru un mariaj perfect, îi răspunse Royce, sarcastic. Apoi, întorcându-se spre călugăr, îi ordonă scurt:

- Dă-i drumul. Am pierdut deja prea mult timp aici.

Câteva minute mai târziu, legată pentru eternitate de o ceremonie lipsită de sacralitate, având ca bază ura, în loc de dragoste sau afecţiune, Jenny era târâtă afară din stareţie şi aruncată sus, pe calul lui Royce. În loc să se urce pe calul suplimentar, Royce se întoarse şi-i spuse repede ceva lui Arik, care încuviinţă din cap. Jenny nu putu auzi ce ordine îi dădea Royce uriaşului, dar îl văzu întorcându-se şi îndreptându-se decis spre stareţie.

- De ce intră? strigă Jenny, amintindu-şi că părintele Gregory spusese că în ziua aceea era singur acolo. Nu poate fi o ameninţare pentru tine. Singur a spus că s-a oprit aici dintr-o călătorie.

- Gura, strigă Royce şi se urcă pe cal, în spatele ei.

Ceasul ce a urmat trecu ca printr-o ceaţă, punctat doar de izbiturile calului, în timp ce înaintau în galop pe drumul desfundat. Când se apropiară de o răscruce, Royce devie brusc calul mare spre pădure, printre copaci, unde se opri ca şi cum ar fi aşteptat ceva. Trecură câteva minute, apoi alte câteva, în timp ce Jenny se uita în lungul drumului, întrebându-se ce anume aşteptau. Şi atunci văzu: galopând spre ei, într-o viteză periculoasă venea Arik, ţinând cu o mână întinsă frâiele calului de rezervă, care alerga alături de el. Şi clătinându-se şi sărind pe spinarea animalului ca şi cum n-ar mai fi călărit niciodată înainte, agăţându-se de oblâncul şeii ca de viaţă era ... părintele Gregory.

Jenny se uita la spectacolul aproape comic, nevenindu-i să-şi creadă ochilor până când părintele Gregory se apropie suficient ca să-i poată vedea efectiv groaza de pe chip. Întorcându-se spre soţul ei, izbucni, furioasă:

- Eşti,... eşti nebun! De data asta ai furat un părinte! Chiar ai făcut-o! Ai furat un părinte direct dintr-o sfântă stăreţie!

Mutându-şi privirea de la călăreţi spre ea, Royce o privi într-o tăcere indiferentă, ceea ce nu făcu decât să o înfurie mai mult.

- Or să te spânzure pentru asta! proroci ea, cu veselie furioasă. Papa însuşi se va asigura de asta!

Or să-ţi taie capul, te vor îneca, te vor sfârteca în patru, îţi vor agăţa capul într-un ţăruş şi-ţi vor da măruntaiele la ...

- Te rog, spuse Royce prefăcându-se exagerat de îngrozit, o să am coşmaruri.

Abilitatea lui de a-şi bate joc de propria soartă şi de a-şi ignora nelegiuirea era mai mult decât putea Jenny să suporte. Vocea îi deveni o şoaptă strangulată şi se uită la el peste umăr, ca şi cum ar fi fost o fiinţă inumană, dincolo de înţelegerea ei.

- Nu există limită la îndrăzneala ta?

- Nu. Nici un fel de limită. Trăgând de frâie, îl readuse pe Zeus pe drum şi îl struni

înainte, exact în clipa în care Arik şi călugărul Gregory ajungeau în galop acolo. Smulgându-şi privirile de la trăsăturile de granit ale lui Royce, Jenny se prinse de coama în vânt a lui Zeus şi se uită cu compasiune la sărmanul călugăr Gregory care îi depăşi săltând pe cal, cu ochii măriţi de groază, agăţaţi de el într-un apel mut şi nefericire îngrozită.

Continuară în ritmul acela infernal până la căderea nopţii, oprindu-se doar cât să lase caii să se odihnească periodic şi să le dea apă. Când în sfârşit Royce îi făcu semn lui Arik să se oprească şi găsiră un loc potrivit pentru tabără, într-un luminiş adânc în pădure, Jenny era moale de epuizare. Ploaia încetase mai devreme, în cursul dimineţii şi un soare apos începu să-şi facă apariţia, ca apoi să strălucească răzbunător, stârnind aburii să se înalţe din văi, înzecind disconfortul lui Jenny în rochia ei udă, din catifea.

Cu o strâmbătură obosită, tropăi afară din desişul pe care-l folosise ca să se ferească de privirile bărbaţilor, cât timp se ocupa de necesităţile personale. Trecându-şi degetele prin părul încâlcit fără speranţă, se târî spre foc şi-i aruncă o privire ucigaşă lui Royce, care arăta în continuare alert şi neobosit, îngenunchind şi îndesând lemne în focul pe care-l clădise.

- Trebuie să-ţi spun, se adresă ea spatelui acestuia, că dacă asta este viaţa pe care ai dus-o atâta vreme, atunci îi lipseşte mult ca să fie de invidiat. Jenny nu se aştepta la nici un răspuns şi nici nu primi unul şi începu să înţeleagă de ce mătuşii Elinor, care fusese lipsită de companie vreme de douăzeci de ani, îi lipsise atât de mult societatea încât acum sporovăia nesătulă cu fiecare om pe care-l găsea să o asculte - de bună voie sau nu. După o noapte şi o zi întreagă de tăcere din partea lui Royce, era disperată să-şi reverse furia pe el.

Prea epuizată să stea în picioare, Jenny se lăsă jos, pe un teanc de frunze, la câţiva paşi de foc, visând la ocazia de a se aşeza pe ceva moale, ceva care să nu se încline, care să nu salte şi să-i facă dinţii să-i dârdâie în gură. Trăgându-şi genunchii la gură, îşi petrecu mâinile în jurul lor. Spuse, con-tinuându-şi conversaţia cu spatele lui Royce:

- Pe de altă parte, poate că tu găsești multă plăcere în a galopa printre copaci, trecând pe sub ramuri și fugind ca să-ți salvezi viața. Și, când asta devine obositor, te poți oricând distra cu un asediu sau cu o bătălie sângeroasă, sau cu răpirea unor oameni neajutorați, nevinovați. Este, într-adevăr, o existență perfectă pentru un bărbat ca tine!

Royce se uită peste umăr la ea și o văzu stând cu bărbia pe genunchi, cu sprâncenele delicate ridicate provocator și nu-i veni să creadă că avea atâta curaj. După toate prin câte trecuse din cauza lui în ultimele douăzeci și patru de ore, Jennifer Merrick - nu, se corectă el, Jennifer Westmoreland - putea sta în continuare, calmă, pe o grămadă de frunze, bătându-și joc de el.

Poate că Jenny ar mai fi avut ceva de spus, dar chiar în clipa aceea părintele Gregory ieși împleticindu-se din pădure, o văzu și veni clătinându-se spre ea, lăsându-se prudent alături de ea. Odată așezat, se așeză testând, de pe o fesă pe cealaltă, înfiorându-se.

- Eu ... nu am călărit prea mult la viața mea, recunoscu el, jalnic.

Jenny înțelese că probabil îl durea tot trupul și reuși să-i zâmbească cu neajutorată compasiune. Apoi își dădu seama că bietul călugăr era prizonierul unui bărbat cu o reputație de inimaginabilă brutalitate și se gândi să-i aline inevitabilele temeri pe cât putea ea de bine, având în vedere animozitatea ei pentru bărbatul care-i capturase pe amândoi.

- Nu cred că te va ucide sau tortura, începu Jenny și călugărul se uită chiorâș la ea.

- Am fost deja torturat la limita imposibilului de calul ăsta, stabili el sec, apoi își reveni. Totuși, nu cred că mă va ucide. Ar fi o nesăbuință, o prostie, iar eu nu cred că soțul tău e un prost. Imprudent, da, dar nu prost.

-Înseamnă că nu îți pasă de viață? îl întrebă Jenny, studiindu-l pe călugăr cu respect, amintindu-și de propria ei teroare când l-a văzut pentru prima oară pe Lupul Negru.

Părintele Gregory scutură din cap.

-Din cele trei cuvinte pe care mi le-a adresat uriaşul blond de acolo, presupun că trebuie să vă însoţesc ca să depun mărturie, la inevitabila anchetă care se va face, legată de întrebarea dacă eşti sau nu căsătorită cu adevărat. Vezi tu, recunoscu călugărul, aşa cum v-am explicat la stareţie, eu eram doar în trecere pe acolo; stareţul şi călugării erau plecaţi în vecinătate, să oficieze pentru cei săraci cu duhul. Dacă aş fi plecat de dimineaţă, aşa cum am vrut, nu ar mai fi fost nimeni care să ateste jurămintele făcute de voi.

Un val scurt de mânie îi cuprinse lui Jenny mintea obosită. Se uită furioasă spre soţul ei care stătea lângă foc, cu genunchii îndoiţi, în timp ce mai punea lemne şi spuse:

- Dacă vroia martori la căsătorie, nu avea decât să mă lase în pace şi să aştepte până astăzi, când avea să ne căsătorească părintele Benedict.

- Da, ştiu şi mi se pare ciudat că nu a făcut aşa. Se cunoaşte, din Anglia până în Scoţia, că a fost împotrivă, nu, că s-a opus violent căsătoriei cu tine.

Ruşinea o făcu pe Jenny să se uite în altă parte, prefăcându-se interesată de frunzele umede de lângă ea, trecând cu degetele peste suprafaţa lor plină de vine. Părintele Gregory spuse cu blândeţe:

- Vorbesc deschis cu tine pentru că am simţit de la prima noastră întâlnire, la stareţie, că nu eşti o mironosiţă şi că preferi să cunoşti adevărul.

Jenny înghiţi nodul de umilinţă din gât şi încuviinţă din cap, chircindu-se în sinea ei la gândul că toată lumea de o anumită importanţă din cele două ţări ştia că era o mireasă nedorită. Mai mult, una care nu mai era virgină. Se simţi murdară şi umilită dincolo de orice limită - umilită şi îngenunchiată în faţa populaţiei din două ţări. Spuse, furioasă:

- Eu nu cred că acţiunile lui din ultimele două zile vor trece nepedepsite. M-a smuls din patul meu şi m-a scos afară pe fereastra unui turn şi m-a coborât de-a lungul zidului. Acum te-a răpit pe dumneata! Eu cred că MacPherson şi toate celelalte clanuri vor rupe armistiţiul şi îl vor ataca! spuse ea cu satisfacţie morbidă.

- Ah, mă îndoiesc că vor exista cine știe ce represalii oficiale; se spune că Henric i-a poruncit să se însoare în mare grabă. Lordul Westmoreland ... aă ... înălțimea sa nu a făcut decât să acționeze ca atare, deși vor exista ceva plângeri din partea lui James către Henric, față de modul în care s-a petrecut totul. Probabil că Henric nu va fi decât amuzat de toate astea.

Jenny se uită la el cu furie umilită.

- Amuzat!

- Posibil, spuse călugărul. Pentru că, la fel ca și Lupul, Henric și-a îndeplinit, tehnic, înțelegerea, până la ultima virgulă. Vasalul lui, ducele, s-a căsătorit cu tine și s-a căsătorit în cea mai mare grabă. Iar în cursul acestui proces, evident că a pătruns fraudulos în castelul care era neîndoios puternic păzit și te-a răpit din sânul familiei. Da, continuă călugărul mai mult pentru sine decât pentru Jenny, ca și cum ar fi analizat imparțial o chestiune de teorie dogmatică, da, îmi dau seama că englezii vor considera toate acestea foarte amuzante.

Pe Jenny aproape că o înecă fierea care i se ridică în gât, amintindu-și tot ce se întâmplase cu o seară înainte în sala castelului și înțelese că părintele avea dreptate. Englezii cei atât de urâți pariaseră între ei, efectiv pariaseră în sala de la Merrick, că soțul ei o va îngenunchia în curând, în timp ce clanul ei nu putea face nimic altceva decât să se uite la ea - să se uite la ea cu mândrie, cu fețele încrâncenate, ca și cum ar fi preluat asupra lor rușinea ei. Dar ei sperau că de ea depindea să se salveze, să nu cedeze.

Părintele Gregory continuă, mai mult pentru el decât pentru ea:

- Deși nu pot înțelege de ce s-a expus singur unui risc și unor probleme atât de mari.

- Îndrugă despre nu știu ce complot, spuse Jennifer, într-o șoaptă aproape neauzită. De unde știi atâtea despre noi - despre tot ce se întâmplă?

- Veștile legate de oamenii faimoși zboară din castel în castel adesea cu viteză surprinzătoare. Fiind călugăr al Ordinului Dominican, este datoria și privilegiul meu să merg pe jos - accentuă el - printre copiii Domnului. Eu îmi petrec timpul printre cei săraci, iar cei săraci trăiesc în sate. Şi acolo

unde sunt sate, sunt castele; veştile se filtrează de la solariul castelului la coliba iobagului - mai ales când veştile se referă la un bărbat care este o legendă, cum este Lupul.

- Deci ruşinea mea este ştiută de toată lumea, spuse Jenny sufocată.

- Nu este un secret, recunoscu el. Dar nici ruşinea ta nu este, zic eu. Nu trebuie să te acuzi singură pentru... Părintele Gregory îi văzu expresia jalnică şi fu cuprins de remuşcări.

- Draga mea copilă, te rog să mă ierţi. în loc să vorbesc cu tine despre iertare şi pace, discut despre ruşine şi provoc amărăciune.

- Nu trebuie să te scuzi, spuse Jenny cu o voce tremurată. în fond şi dumneata ai fost luat captiv de - monstrul ăsta - obligat, smuls din stareţia ta, aşa cum am fost şi eu smulsă din patul meu şi...

- Ei, haide, haide, o linişti el, văzând că Jenny se află în pragul isteriei şi al totalei epuizări. Eu n-aş zice că am fost luat captiv. Nu chiar. Şi nici smuls din stareţie. Aş putea zice mai curând că am fost invitat de cel mai uriaş bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi care, întâmplător, avea şi o toporişca la brâu, cu un mâner aproape cât trunchiul unui copac. Aşa încât, când omul ăsta a tunat graţios, „vino, nu-ţi fac rău”, i-am acceptat invitaţia fără ezitare.

- Şi pe el îl urăsc! strigă încet Jenny, uitându-se la Arik care ieşea din pădure cu doi iepuri dolofani pe care-i decapitase cu o lovitură de toporişca.

- Serios? Părintele Gregory părea efectiv fascinat. Este greu să urăşti un bărbat care nu vorbeşte. întotdeauna e aşa de calic cu vorbele?

- Da! spuse Jenny cu năduf. N...n...nu trebuie decât să - lacrimile cu care se luptase, îi înecau acum glasul - s...s...să se uite la tine cu ochii aceia albaştri, îngheţaţi ş...ş...şi ştii exact ce v...v...vrea să faci şi t...t...tu faci, pentru că este tot un m... m... monstru. Părintele Gregory îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi Jenny, care în special în ultima vreme era mai obişnuită cu adversitatea decât cu simpatia, îşi întoarse faţa în mâneca lui.

- Il urăsc! strigă ea cu voce spartă, indiferentă la strânsoarea de avertizare a călugărului. Il urăsc, îl urăsc!

Luptând să-şi recapete controlul, Jenny se îndepărtă de el. Făcând asta, ochii i se opriră asupra unei perechi de cizme negre plantate ferm în faţa ei şi privi de-a lungul lor, în sus pe picioarele şi pulpele muşchiuloase ale lui Royce, peste talia strâmtă şi pieptul larg, până când îi întâlni, în sfârşit, privirea umbrită.

- Te urăsc, îi spuse ea în faţă.

Royce o studie într-o tăcere impasibilă, apoi îşi transferă privirea dispreţuitoare asupra călugărului. Îl întrebă, sarcastic:

- Părinte, te ocupi de oiţele tale? Predici dragostea şi iertarea?

Spre mirarea lui Jenny, părintele Gregory nu se simţi jignit de acest sarcasm muşcător ci dimpotrivă, se arătă ruşinat.

- Tare mă tem, recunoscu el îndurerat, în timp ce se sculă cu greu şi nesigur pe picioare, că s-ar putea să nu fiu mai bun la aşa ceva decât sunt la călărit. Ştii, Lady Jennifer este una dintre primele mele „oiţe". Mă ocup doar de puţină vreme de lucrarea Domnului.

- Nu eşti foarte bun la asta, stabili Royce. Ţelul tău nu este acela de a consola şi nu de a incita? Sau o fi acela de a-ţi umfla punga şi de a te îngrăşa pe spinarea graţiei patronului tău? Dacă acesta este cazul, ai fi mai înţelept dacă mi-ai sfătui nevasta să încerce să-mi facă plăcere, decât să o încurajezi să mă urască.

În clipa aceea, Jenny şi-ar fi dat şi viaţa să-l fi avut aici pe Părintele Benedict, în locul Părintelui Gregory, pentru că s-ar fi bucurat atunci să-l vadă pe insolentul duce Royce Westmoreland, încasând una din tiradele tunătoare ale părintelui Benedict.

Totuşi, şi în privinţa aceasta se înşelase asupra tânărului prelat. Deşi acesta nu se ridicase la înălţimea atacului verbal al Lupului Negru, nici nu bătuse în retragere, tăcând laş în faţa ameninţătorului adversar.

- Presupun că nu ai o părere foarte bună despre noi, cei care purtăm aceste veşminte?

- Câtuşi de puţin, răspunse răstit Royce.

Jenny îl vedea cu ochii minţii pe părintele Benedict în luminişul acesta, cu ochii umflaţi de mânie, aruncându-se asupra lui Royce Westmoreland ca un arhanghel al morţii. Din păcate însă, părintele Gregory păru doar uşor interesat şi oarecum intrigat.

- Înţeleg, spuse el politicos. Pot întreba de ce anume?

Royce Westmoreland se uită la el cu dispreţ muşcător.

- Urăsc ipocrizia, mai ales când este înveşmântată în sfinţenie.

- Îţi pot cere un exemplu anume?

- Preoţii graşi, cu pungile lor grase, care le predică ţăranilor muritori de foame despre pericolul îmbuibării sau virtuţile sărăciei. Întorcându-se pe călcâie, Royce se duse înapoi la focul unde Arik prăjea iepurii pe o frigare improvizată.

- Ah, Dumnezeule Mare! Trebuie să fie eretic! şopti Jenny un minut mai târziu, fără să-şi dea seama că începuse să se teamă pentru sufletul nemuritor al aceluiaşi om a cărui pierzanie tocmai şi-o dorise.

Preotul Gregory îi aruncă o privire ciudată, gânditoare.

- Dacă este, este unul respectabil. Întorcându-se, se uită la Lupul Negru care stătea jos, lângă foc, alături de uriaşul blond care-l păzea. Cu aceeaşi voce preocupată, amuzată, adăugă:

- Unul foarte respectabil, cred eu.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Toată ziua următoare, Jenny îndură tăcerea împietrită a soţului ei, în timp ce în minte i se învârteau întrebări la care numai el avea răspunsul, până când, ajunsă pe culmea disperării, rupse chiar ea tăcerea, aproape de prânz.

- Cât mai durează această interminabilă călătorie spre Claymore, presupunând că aceasta este destinaţia noastră

- Cam trei zile, în funcţie de cât de desfundate sunt drumurile.

Zece cuvinte. Atâta spusese el, de zile întregi! Nici o mirare că se înţelegea atât de bine cu Arik, îşi spuse Jenny furioasă, jurându-şi să nu-i mai dea satisfacţia de a vorbi din nou prima. Se concentră asupra Brennei, întrebându-se ce făcea ea la Merrick.

Peste alte două zile, Jenny se scăpă din nou. Ştia că trebuiau să fie aproape de Claymore şi groaza la ce o aştepta acolo creştea cu fiecare minut. Caii mergeau toţi trei în rând, cu Arik în mijloc. Se gândi să vorbească cu călugărul Gregory, dar capul lui

era uşor aplecat în faţă, sugerând că poate era scufundat în rugăciune, care era modul lui de a-şi petrece toată ziua. Disperată să vorbească despre orice, doar să nu se mai gândească la viitor, se uită peste umăr la bărbatul din spatele ei.

- Ce s-a întâmplat cu toţi oamenii tăi - care erau cu noi, până la stăreţie?

Aşteptă un oarecare răspuns, dar Royce rămânea tăcut şi distant. Împinsă dincolo de limitele raţiunii şi prudenţei, de refuzul lui crud chiar şi de a-i vorbi, Jenny îi aruncă o privire revoltată.

- A fost o întrebare prea grea pentru voi, înălţimea Voastră?

Tonul ei ironic străpunse zidul rece al rezervei, pe care şi-l ridicase cu grijă Royce în jurul lui, ca să se protejeze de inevitabilul rezultat al trupului ei apăsat intim de al lui, vreme de trei nesfârşite zile. Aruncându-i o privire pe sub genele grele, cântări nebunia de a accepta o deschidere spre orice fel de conversaţie cu ea şi decise împotrivă.

Văzând că nu reuşea nici măcar înfuriindu-l să-l facă să vorbească, Jenny întrezări brusc o rară ocazie de a se distra pe socoteala lui. Cu încântare copilărească şi bine mascată animozitate se lansă dintr-o dată într-o conversaţie ironică, fără participarea lui.

- Da, îmi dau seama că întrebarea despre oamenii voştri v-a deconcertat, înălţimea Voastră. Nu-i nimic, permite-ţi-mi să o formulez mai simplu.

Royce înţelese că ea îşi bătea în mod deliberat joc de el, dar iritarea de moment cedă involuntarului său amuzament în faţa monologului ei fermecător, încăpăţânat, cu el:

- Pentru mine este foarte clar, remarcă ea aruncându-i o privire de falsă compasiune pe sub genele lungi, îndoite, că nu din cauza lipsei de inteligenţă v-aţi uitat la mine inexpresiv, când v-am întrebat despre oameni, ci mai curând din cauza unei feste a memoriei voastre! Din păcate, oftă ea părând acum îngrijorată la culme pentru el, mă tem că anii voştri înaintaţi v-au vămuit deja mintea. Dar nu vă fie teamă, îi spuse ea cu seninătate, aruncându-i o privire încurajatoare, peste umăr, o să vă pun întrebările cât mai simplu cu putinţă şi o să încerc să vă ajut să vă amintiţi unde v-aţi plasat greşit, oamenii. Ei,

când am ajuns la stăreţie - vă amintiţi de stăreţie, da? făcu ea o paranteză, uitându-se la el. Stăreţia? Ştiţi - clădirea aceea mare, din piatră, unde l-am cunoscut pe părintele Gregory?

Royce nu spuse nimic; se uită la Arik care privea drept în faţă, imun la orice şi apoi la călugăr, ai cărui umeri începură să tremure dubios, când Jenny continuă, cu tristă gravitate:

- Bietul, bietul de tine - ai uitat cine este părintele Gregory, da? Ridicând mâna, Jenny se uită veselă peste umăr la Royce, îndreptându-şi degetul ei lung spre călugăr.

- Uite-l acolo! spuse ea venindu-i în ajutor. Omul ăsta de acolo este chiar părintele Gregory. Îl vezi? Sigur că îl vezi! răspunse tot ea, tratându-l în mod deliberat ca pe un copil încăpăţânat. Şi acum concentrează-te foarte, foarte mult, pentru că următoarea întrebare este mai dificilă: îţi aminteşti de bărbaţii care se aflau cu tine când am ajuns la stăreţia unde se afla părintele Gregory? Erau cam vreo patruzeci, îi veni ea în ajutor. Patruzeci, accentuă Jenny cu extremă curtoazie şi spre uluirea lui Royce, ridică efectiv mânuţa în faţa ochilor lui, arătându-i cele cinci degete răsfirate şi explicându-i politicos, patruzeci înseamnă asta plus ...

Royce îşi smulse privirea de la mâna ei, înghiţindu-şi râsul.

- Plus asta, continuă ea cu îndrăzneală, ridicându-şi cealaltă mână, plus, repetă ea a treia oară, ridicându-şi de fiecare dată cele zece degete. Ei! Acum îţi aminteşti unde i-ai lăsat? termină ea triumfător. Tăcere

- Sau unde i-ai trimis?

Tăcere.

- Ah, dragul meu, eşti chiar mai rău decât am crezut, ţi-ai pierdut complet, da? Bine, spuse Jenny la continua lui tăcere, în timp ce momentana ei încântare de a-şi bate joc de el fu demolată de o subită izbucnire de mânie.

- Dar nu-ţi face prea multe griji! Sunt sigură că o să găseşti tu alţi soldaţi care să te ajute să răpeşti oameni nevinovaţi din mănăstiri şi să măcelăreşti copii şi să...

Braţul lui Royce se strânse brusc, smulgând-o spre pieptul lui şi răsuflarea lui fierbinte în ureche îi trimise lui Jenny fiori

de-a lungul şirei spinării, în timp ce Royce se aplecă şi îi spuse cu blândeţe:
- Jennifer, mi-ai pus răbdarea la încercare cu sporovăiala ta prostească, dar îmi testezi temperamentul cu zeflemeaua ta, iar asta este o greşeală. Calul de sub ei răspunse instantaneu la presiunea genunchilor stăpânului său şi încetini pe loc pasul, lăsându-i pe ceilalţi cai să o ia înainte.
Dar Jenny nu observă asta; era atât de delirant uşurată la auzul unei voci omeneşti şi totodată furioasă pe el că îi refuzase acest lucru atâta vreme, încât abia mai putea să-şi stăpânească iritarea.
- Dumnezeule Mare, înălţimea Voastră, nu mi-aş fi permis să vă enervez! spuse ea cu exagerată alarmă. Dacă aş fi făcut asta, aş fi avut poate o soartă cumplită în mâinile voastre, ia să vedem, ce lucruri cumplite mi-aţi putea face? Ştiu! Mi-aţi putea compromite reputaţia. Nu, continuă ea gândindu-se imparţial, nu aţi putea face asta pentru că mi-aţi compromis-o deja când m-aţi obligat să rămân la Hardin fără sora mea acolo. Da, ştiu! strigă ea inspirată. M-aţi putea forţa să mă culc cu voi! Şi atunci aţi putea aranja ca toată lumea din cele două ţări să afle că am împărţit acelaşi pat! Dar nu, aţi făcut deja asta...
Fiecare cuvânt înţepător al lui Jenny străpungea conştiinţa lui Royce, făcându-l să se simtă barbarul care era adesea considerat şi totuşi ea continua să-l asalteze:
- În sfârşit, ştiu! Pentru că mi-aţi făcut toate astea, nu a mai rămas decât un singur lucru de făcut.
Neputându-se abţine, Royce întrebă cu prefăcută preocupare:
- Anume, care?
- V-aţi putea însura cu mine! exclamă ea cu o prefăcută încântare triumfătoare, dar ceea ce începuse ca o zeflemea la adresa lui, îi părea acum lui Jenny ca o glumă dureroasă la adresa ei şi glasul începu să-i tremure de amărăciune şi de durere, în ciuda efortului ei curajos de a vorbi în acelaşi mod degajat, satiric:
- V-aţi putea însura cu mine şi făcând astfel, m-aţi putea smulge din căminul şi ţara mea şi m-aţi putea lega de o viaţă de publică umilire şi dispreţ, în mâinile voastre. Da, asta e! Este exact ce merit, nu, my lord, pentru

faptul că am comis cumplita crimă de a urca pe dealul din apropierea mănăstirii şi de a mă pune astfel în calea prădalnicului meu frate! Având în vedere enormitatea crimei mele, trasul pe roată şi sfârtecarea ar fi fost mult prea blânde pentru mine!Ar fi pus capăt prea repede ruşinii şi nefericirii mele. Ar fi...

Lui Jenny i se taie răsuflarea când mâna lui Royce alunecă brusc de pe talia ei în sus şi-i cuprinse laterala sânilor într-o strângere blândă, mângâietoare, care o şocă, lăsând-o fără grai. Şi până să-şi revină, Royce îşi puse obrazul pe tâmpla ei şi îi vorbi în ureche, cu vocea răguşită, ciudat de blândă.

- Încetează, Jennifer. Ajunge. Cu cealaltă mâna în jurul taliei, o trase spre pieptul lui. Lipită de trupul lui Royce, cu mâna lui mângâindu-i sânul, capitulând sub puterea lui încurajatoare, Jenny sucombă neajutorată în faţa confortului neaşteptat pe care i-l oferea el acum, când încercă să privească în faţă la ororile unui viitor necunoscut şi neplăcut.

Amorţită, se relaxă la pieptul lui şi în clipa în care făcu asta, mâinile lui se strânseră mai mult, trăgând-o mai aproape, în timp ce mâna care îi mângâia sânul alunecă mai în faţă, spre a i-l cuprinde delicat pe celălalt. Maxilarul lui nebărbierit îi freca uşor tâmpla când Royce îşi întoarse capul şi îi atinse obrazul cu buzele fierbinţi, în timp ce mâna i se plimba încet, la nesfârşit, peste sâni, liniştind şi mângâind. Cu cealaltă mână în jurul taliei ei, o strânse mai mult, lipind-o între coapsele lui muşchiuloase. Confruntată cu un viitor care nu îi oferea nimic altceva decât nefericire şi groază, Jenny închise ochii, încercând să-şi adoarmă spaima şi cedă dulceţii momentului, senzaţiei puternice de a se simţi din nou în siguranţă, de a fi înconjurată de trupul lui, protejată de forţa lui.

Spunându-şi că nu făcea mai mult decât să liniştească un copil îngrozit, Royce îi mângâie părul greu de la ceafă şi o sărută, apoi îşi plimbă uşor buzele în sus, pe gât, spre urechea ei, poposind o vreme acolo, înainte de a-şi freca uşor buzele de pielea catifelată a obrazului ei. Fără să îşi dea seama ce făcea, mâna lui îi alunecă în sus, peste sâni, spre carnea caldă de deasupra decolteului , apoi coborî să-i cuprindă sânul dulce de dedesubt. Şi asta a fost greşeala lui - din. protest sau din

surprindere, Jennifer se răsuci lipită de el şi presiunea mişcătoare a fundului ei de părţile lui intime aprinse dorinţa pe care luptase de trei lungi zile să şi-o ţină sub control ... trei zile nesfârşite cu coapsele ei între pulpele lui şi cu sânii expuşi ucigător vederii lui, la atingerea mâinilor lui. Acum, cele trei zile de dorinţă reprimată erupseră, aprinzându-i sângele ca un foc sălbatic, aproape întunecându-i raţiunea.

Cu un efort de voinţă aproape dureros, Royce îşi smulse mâna şi îşi ridică buzele de pe obrazul ei. Dar în aceeaşi clipă, mâna care părea să fi căpătat propria ei voinţă, se ridică spre faţa ei. Luându-i bărbia între degetul mare şi arătător, îi întoarse faţa spre el şi i-o ridică spre a lui, privind în jos, în ochii cei mai albaştri de pe pământul ăsta - ochii unui copil, plini de confuzie şi consternare, în timp ce esenţa cuvintelor ei continua să-i umble prin creier, străpungându-i o conştiinţă care nu mai vroia să rămână tăcută. „M-am pus singură în calea prădalnicului meu frate, urcând pe un deal ...şi pentru crima asta îmi merit soarta ...Mi-ai compromis reputaţia. M-ai obligat să mă culc cu tine şi apoi m-ai umilit în ochii a două ţări. Dar merit să fiu trasă pe roată şi sfârtecată.

- De ce? Pentru că m-am pus singură în calea prădalnicului meu frate ... Totul din cauza asta ...numai din cauza asta.

Fără să se gândească la ce făcea, Royce îşi lăsă tandru degetele pe obrazul ei catifelat, ştiind că avea să o sărute, nemaifiind sigur că avea vreun drept să o pedepsească. Totul pentru că m-am pus singură în calea prădalnicului meu frate ...

O prepeliţă dolofană ţâşni din pădure, repezindu-se peste drum, în faţa calului. Lângă drum, tufişurile se dădură la o parte şi de după ele se uită faţa rotundă, pistruiată a unui băieţel cercetând încet tufişul, după prepeliţa pe care o pândea ilegal, în pădurile Claymore. Intrigată, privirea lui refăcu acelaşi traseu, îndreptându-se acum încet spre stânga ...de-a lungul drumului ...direct în faţa lui ... apoi câţiva paşi mai departe. Ochii lui cafenii se întoarseră alarmaţi spre picioarele puternice ale unui cal mare, negru, de luptă, care se afla exact la stânga lui. Cu inima

bubuindu-i de groază că a fost prins făcând braconaj, Tom Thornton își continuă nefericit drumul privirilor în sus, pe picioarele calului, peste pieptul lui larg, satinat, rugându-se intens ca în clipa în care se va uita la chipul călărețului, să nu privească direct în ochii reci ai vechilului de la castel - dar nu - călărețul acesta avea pinteni de aur, ceea ce însemna că era un cavaler. Ușurat, Tom observă totodată că picioarele bărbatului erau foarte lungi și foarte mușchiuloase - nu grase ca ale vechilului. Tom scoase un oftat de ușurare, se uită în sus și aproape țipă de groază când ochii i se întoarseră spre scutul care atârna lângă piciorul cavalerului - un scut având drept blazon simbolul acela cumplit al lupului mârâind, cu ghearele dezgolite.

Tom dădu să o rupă la fugă, făcu un pas, apoi se răzgândi și se întoarse prudent înapoi. Se zvonise că vin la castel cavalerii Lupului Negru și că însuși Lupul va locui în castelul mare de acolo, își aminti el brusc. Și dacă era așa, cavalerul de pe cal putea fi ... putea efectiv fi...

Cu mâinile tremurând de groază dar și de surescitare, Tom o porni spre tufiș dar ezită, încercând să-și aducă aminte cum era descris Lupul. Legenda zicea că obișnuia să călărească un armăsar uriaș, negru ca păcatul și că era așa de înalt încât oamenii trebuiau să se dea pe spate ca să îi vadă fața - calul de pe drum era categoric negru iar bărbatul care-l călărea avea picioarele lungi, puternice, ale unui bărbat foarte înalt. Se mai zicea, își aminti Tom surescitat, că Lupul avea o cicatrice în formă de C pe față, aproape de gură - lăsată acolo de un lup pe care l-a ucis cu mâinile goale, când nu era decât un băiețel de opt ani atacat de lupul respectiv, înnebunit la gândul invidiei pe care o s-o stârnească el când se va afla că a fost primul care l-a văzut pe Lup, Tom dădu frunzele la o parte și se uită direct la chipul întunecat al bărbatului. Acolo, în spatele bărbii crescute, lângă colțul gurii - acolo se afla ... cicatricea în formă de C! Cu inima bătându-i violent, se holbă la cicatrice, apoi își mai aminti ceva și își smulse privirea de pe chipul Lupului. Uitându-se curios în sus și în jos de-a lungul drumului, îl căută plin de speranță pe uriașul blond căruia i se spunea Arik - uriașul care se

zicea că îl păzea pe stăpânul lui zi şi noapte şi care avea o toporişca cu un mâner gros cât trunchiul unui copac.

Nereuşind să-l zărească pe gigant, Tom îşi întoarse repede privirea înapoi, ca să-l studieze mai bine, în întregime, pe faimosul bărbat şi de data asta asimila întreg tabloul - un tablou care-i făcu gura să i se deschidă în şoc şi neîncredere: Lupul Negru, cel mai de temut războinic din toată Anglia - din lume - stătea călare pe calul lui puternic, cu o fată ghemuită în braţele lui - ţinând-o cu tandreţea cu care ai ţine un bebeluşi

Pierdut în propriile lui gânduri, Royce nu dădu nici o atenţie foşnetelor uşoare din apropierea lui, când ramurile tufişului reveniră brusc la loc şi ceva o zbughi în direcţia satului. El se uita la copilul-femeie încăpăţânat, rebel, care era acum soţia lui. Mai era ea şi alte lucruri, e adevărat, era intrigantă şi necinstită, dar acum el nu vroia să se gândească la toate astea. Nu, când mintea lui era ocupată mult mai plăcut, cu sărutul care îl obseda. Ochii ei erau aproape închişi, cu genele lungi ca nişte evantaie roşcate, aruncând umbre pe obrajii catifelaţi. Privirea îi coborî asupra buzelor ei, moi şi rozalii, buze care invitau un bărbat să le sărute. Buze generoase, îmbietoare.

Somnoroasă şi relaxată la pieptul lui, Jenny aproape că nu îi simţi mâna strângându-i-se pe obraz.

- Jennifer ...

Ochii ei se deschiseră la nota ciudată, răguşită din vocea lui şi se pomeni privind în ochii cenuşii, arzând mocnit, la buzele fin modelate, aproape de ale ei. Şi o izbi gândul la ce făcuse şi la ce avea să se întâmple dacă nu oprea totul. Îşi scutură capul, încercând să-şi înfigă umărul în pieptul lui şi să se împingă mai departe de el, dar braţul lui o ţinea cu putere.

- Nu! izbucni ea.

Ochii lui cenuşii, hipnotici, îi ţineau prizonieri pe ai ei, în timp ce buzele lui Royce formau o singură, de nerespins poruncă:

- Da.

Un geamăt de protest furios se formă în gâtlejul ei, amuţit de un sărut puternic, posesiv, care părea să nu se mai sfârşească, devenind tot mai insistent, cu cât se

împotrivea ea mai mult. Buzele lui desfăcute se mişcau pe ale ei, cerându-le să se despartă şi în momentul în care o făcură, limba lui se strecură printre ele şi sărutul deveni mai blând. O sărută îndelung şi zăbovitor, forţând-o să-şi amintească ce fusese între ei la Hardin şi mintea trădătoare a lui Jenny făcu întocmai. Cu un geamăt interior de capitulare, cedă şi îi întoarse sărutul, spunându-şi că un sărut nu contează cu nimic, dar când se termină, tremura toată.

Ridicându-şi capul, Royce se uită în jos, la ochii ei înceţoşaţi şi Jenny văzu expresia aceea de pură satisfacţie amestecată cu derută, de pe chipul lui.

- De ce oare când cedezi, mă simt ca şi cum eu sunt cel cucerit?

Jenny se înfioră şi se întoarse cu spatele la el, cu umerii ei mici, rigizi.

- Am cedat doar unei hârjoane mărunte, înălţimea Voastră; războiul abia începe.

Drumul spre Claymore se curba într-un arc larg în jurul pădurilor, un drum care îi ocolea mult, dar care îi scutea de a-şi forţa drumul prin pădurea densă. Dacă ar fi fost singur, Royce ar fi ales drumul mai scurt, pentru că fiind atât de aproape acum, era nerăbdător să vadă castelul. Dintr-o dată, simţi nevoia ca Jennifer să-i împărtăşească nerăbdarea. Negăsind altceva mai bun de spus ca să reducă tensiunea dintre ei, Royce răspunse la întrebarea pe care i-o pusese ea mai devreme, cu privire la oamenii de care se despărţise la stăreţie. Cu un zâmbet în glas, spuse:

- În cazul în care încă mai eşti curioasă, cei cincizeci de oameni care erau cu noi la stăreţie au plecat de acolo în grupuri de câte cinci. Fiecare grup a luat-o apoi pe un drum uşor diferit, pentru ca urmăritorii de la Merrick să trebuiască să se despartă în grupuri mai mici, ca să îi urmărească. Vrei să ştii şi ce altceva au mai făcut? întrebă el tachinând-o.

Jenny îşi scutură cu dispreţ părul roşu-auriu.

- Ştiu restul. După ce au ales un loc avantajos pentru ambuscadă, oamenii tăi s-au ascuns pe după tufe şi stânci ca şerpii, aşteptând să-i atace pe oamenii tatălui meu, pe la spate.

Royce chicoti la atacul revoltător asupra codului eticii sale.

- Păcat că nu m-am gândit la asta, o tachina el. Deşi Jenny nu catadicsi să-i răspundă, rigiditatea din umerii ei dispăru şi Royce îi simţi curiozitatea de a şti mai multe.

- Până acum câteva ceasuri, oamenii mei erau cam la câteva mile în spatele nostru, răspândiţi peste cinci mile în fiecare direcţie. În ultimele câteva ceasuri s-au apropiat mai mult de noi şi foarte curând vor strânge rândurile şi vor înainta direct în spatele nostru.

Bine dispus, Royce adăugă:

- S-au aflat acolo, în spatele nostru, aşteptând să fie înjunghiaţi în spate de oamenii tatălui tău.

- Ceea ce nu ar fi fost necesar, punctă Jenny, dacă nu aş fi fost răpită de la mănăstire şi adusă la tine...

- Încetează! spuse el iritat de continua ei ostilitate. Nici măcar nu ai fost rău tratată.

- Nu am fost rău tratată! izbucni ea, nevenindu-i să creadă. Consideri deci că este un lucru frumos să te repezi asupra unei fete nevinovate, să-i distrugi onoarea şi toate şansele de a se mărita cu cine vrea ea?

Royce deschise gura să-i răspundă, apoi o închise la loc, frustrat, pentru că nu se mai simţea în stare nici să-şi apere, deci nici să-şi condamne în totalitate acţiunile. Din punctul de vedere mânios al lui Jennifer, acţionase în mod neonorabil, ţinând-o captivă. Din punctul lui de vedere, comportamentul său faţă de captivă fusese cât se poate de cavaleresc!

Peste câteva clipe, galopau încet pe ultima curbă a drumului şi orice gând neplăcut dispăru din mintea lui Royce. Cu mâna strângându-i-se din reflex pe hăţuri, îl forţa pe Zeus să facă o oprire bruscă inutilă, care aproape că o aruncă pe Jenny din şa.

Recăpătându-şi echilibrul, Jenny aruncă o privire întunecată peste umăr, dar Royce se uita drept în faţa lui la ceva din depărtare, cu un zâmbet vag pe buze. Royce îşi înălţa capul

în direcţia spre care se uita şi îi spuse, cu o voce ciudată:

- Priveşte!

Intrigată, Jenny se întoarse să vadă la ce anume se uita el şi ochii i se măriră de plăcere la incredibila frumuseţe care se desfăşura înaintea ei. Chiar în faţa lor, împodobită de splendoarea toamnei aurii, se întindea o vale largă, cu colibe acoperite cu stuf şi câmpuri frumos îngrijite. Mai departe, cuibărit între dealuri blând rotunjite, se afla un sat pitoresc. Şi mai departe, acoperind complet un platou vast, se înălţa un castel uriaş, cu steaguri care fluturau deasupra turnuleţelor avântate şi a ferestrelor cu vitralii, care scânteiau în soare asemenea unor mici giuvaeruri.

În timp ce calul înainta într-un pas puţin iuţit, Jenny îşi uită o vreme problemele şi admiră splendoarea şi simetria din faţa ochilor ei. Un zid înalt, punctat cu douăsprezece turnuri graţios rotunjite, închidea complet castelul, din toate cele patru laturi.

În timp ce Jenny privea, gărzile aflate de-a lungul zidului castelului îşi înălţară trompetele şi suflară prelung, de două ori şi peste un minut începu să fie coborât podul. Apoi, în jurul lui începură să se agite călăreţi în uniformă, cu stindardele pe care le purtau unduindu-se ca nişte pete mici, înnebunite. Sus, în faţă, de-a lungul drumului, Jenny văzu sătenii alergând de pe câmpurile lor şi din căsuţe şi revărsându-se din sat, grăbindu-se spre drum şi aliniindu-se de o parte şi de alta a acestuia. Evident, îşi spuse Jenny, personajul semeţ care stăpânea locul acesta probabil că îi aştepta şi plănuise această primire luxuriantă.

- Ei, ce zici? îi spuse Royce din spatele ei. Când se întoarse spre el, ochii lui Jenny era aprinşi de plăcere.

- Este un loc minunat. Nu am mai văzut ceva asemănător, spuse ea încet.

- Seamănă puţin cu regatul viselor tale? glumi el zâmbind şi Jenny îşi dădu seama că era deosebit de încântat de faptul că ea aprecia splendoarea castelului şi frumuseţea locului.

Zâmbetul lui era aproape irezistibil şi Jenny îşi întoarse repede privirea înapoi spre castel ca să nu înceapă să cedeze, dar nu era

pregătită pentru frumuseţea care se întindea în faţa ei. Brusc, deveni conştientă de tropotul îndepărtat al cailor venind din spate şi presupuse că erau oamenii lui Royce, micşorând distanţa care-i separa de el. Pentru prima oară de zile întregi, Jenny se simţi acut de nefericită pentru înfăţişarea ei. Era încă îmbrăcată în rochia de mireasă pe care o purtase în noaptea în care o răpise Royce de la Merrick, dar rochia era murdărită şi sfâşiată în urma nedoritei ei coborâri pe zidul castelului Merrick şi a goanei lor prin păduri. Mai mult, ploaia îi distrusese rochia şi mantia iar soarele le uscase într-o masă decolorată, pătată, boţită.

Iar acum aveau să se oprească la castelul unei persoane de vază şi cu toate că îşi spunea că nu îi păsa nici cât negru sub unghie de un nobil englez sau de iobagii şi şerbii lui, ura gândul de a se discredita pe ea şi astfel pe toţi ai ei, în faţa lor. Încercă să se consoleze cu gândul că avusese măcar timp, în dimineaţa asta, să-şi spele părul în golfuleţul îngheţat de lângă locul unde îşi ridicaseră tabăra peste noapte, dar era morbid de sigură că părul ei, care era unica ei podoabă autentică, era o masă de şuviţe încâlcite, plină cu frunze şi rămurele uscate.

Întorcându-se, se uită puţin îngrijorată la Royce şi îl întrebă:

- Cine este lordul locului? Cine stăpâneşte un asemenea loc?

Privirea lui se întoarse de la castelul de pe deal, care părea să-l fascineze aproape la fel de mult ca pe Jennifer şi coborî în jos spre ea, cu ochii strălucind, amuzaţi.

- Eu!

- Tu! exclamă ea. Dar ai spus că ne trebuie trei zile, nu două, ca să ajungem la Claymore.

- Drumurile au fost mai uscate decât m-am aşteptat. Îngrozită că vasalii lui o vor vedea pentru prima oară tocmai când arăta atât de cumplit, Jenny îşi duse automat mâna spre părul încâlcit, într-un gest care trăda, universal, grija unei femei pentru înfăţişarea ei.

Gestul nu îi scăpă lui Royce, care îşi opri politicos calul mare, de luptă, pentru a-i permite lui Jennifer să-şi pieptene cu degetele şuviţele încâlcite. O urmări, amuzat de

preocuparea ei pentru felul în care arăta, pentru că arăta de fapt adorabil cu părul ciufulit şi cu pielea ca smântâna şi cu ochii albaştri strălucind de sănătate, ca urmare a zilelor petrecute în soare şi aer curat. De fapt, decise el, primul lui gest oficial ca soţ, va fi acela de a-i interzice să-şi ascundă masa asta magnifică de păr roşu-auriu, sub vălurile şi glugile obişnuite. Lui îi plăcea lăsat liber, să-i cadă pe umeri într-un abandon sălbatic sau şi mai bine, împrăştiat pe o pernă, ca un satin gros, unduios...

- Ar fi trebuit să mă previi! spuse Jenny nefericită, fâţâindu-se în şa, încercând fără eficienţă să-şi întindă rochia de catifea distrusă, în timp ce se uita îngrijorată spre oamenii aliniaţi de-a lungul drumului din faţa lor. Suita în uniformă care avansa călare spre ei, în depărtare, era desigur o gardă de onoare care venea să-şi escorteze stăpânul spre casă, cu fastul adecvat.

- N-aş fi crezut niciodată că aceasta este proprietatea ta. Te uitai la ea ca şi cum n-ai mai fi văzut-o niciodată.

- N-am văzut-o. Cel puţin nu, când arăta aşa. Acum opt ani, am angajat arhitecţi care să vină aici şi am desenat împreună planuri pentru casa pe care mi-o doream pentru când aveam să termin cu bătăliile. Am vrut mereu să revin aici să văd cum arată, dar Henric avea întotdeauna urgent nevoie de mine în altă parte. Într-un fel, a fost mai bine aşa. Am adunat o avere destul de mare ca să mă asigur că fiii mei nu vor trebui niciodată să-şi câştige aurul cu propriii lor muşchi şi sângele lor, aşa cum am făcut eu.

Jenny se uită la el, derutată.

- Ai spus cumva că ai terminat cu bătăliile? Ochii lui sclipiră spre ea şi Royce spuse, cu amuzată ironie:

- Dacă aş fi atacat Merrick-ul, ar fi fost ultima mea bătălie. Dar aşa, am spart ultimul meu zid de castel când te-am scos pe tine de acolo.

Jenny era atât de aiurită de aceste subite revelaţii, încât efectiv se legănă cu gândul absurd că poate

Royce luase această decizie datorită ei şi înainte de a se putea opri, izbucni:

- Când ai luat decizia asta?

- Acum patru luni, afirmă el, cu vocea aspră de hotărâre. Dacă voi mai ridica vreodată mâna într-o bătălie, asta va fi doar dacă cineva îmi va asedia ce este al meu. Spunând acestea, Royce tăcu, uitându-se drept înainte şi treptat muşchii tensionaţi ai feţei i se destinseră. Când în sfârşit îşi smulse privirile de la castel, se uită în jos la ea cu un zâmbet secretos şi îi spuse:

- Ştii ce îmi doresc cel mai mult în noua mea viaţă - după un pat moale pe care să dorm noaptea?

- Nu, spuse Jenny studiindu-i profilul fin, gândindu-se că aproape nici nu-l cunoştea. Ce îţi doreşti cel mai mult?

- Mâncare, spuse el fără echivoc, din nou bine dispus. Mâncare bună. Nu - nu doar bună, excelentă şi servită la timp, de trei ori pe zi. Mâncare franţuzească delicată şi mâncare spaniolă condimentată şi mâncare englezească, sănătoasă. Vreau să fie servită pe un platou, pregătită la perfecţiune - nu friptă într-un protap, crudă sau mai ştiu cum arsă. Şi apoi vreau deserturi - prăjituri şi tarte şi tot felul de dulciuri. Îi aruncă o privire plină de amuzată autoironie şi continuă:

- În noaptea dinaintea unei bătălii, toţi bărbaţii se gândesc acasă şi la familiile lor. Ştii la ce mă gândeam eu, când stăteam întins, fără să pot adormi?

- Nu, spuse Jenny ascunzându-şi un zâmbet.

- La mâncare.

Jenny pierdu bătălia cu sine şi izbucni în râs la această incredibilă mărturisire din partea unui bărbat căruia scoţienii îi spuneau progenitura Satanei, dar, deşi Royce îi răspunse cu un zâmbet scurt, atenţia lui fu din nou atrasă de priveliştea din depărtare, plimbându-şi privirea pe deasupra pământului şi a castelului, ca şi cum le-ar fi sorbit frumuseţea.

- Ultima oară am fost aici acum opt ani, când am lucrat cu arhitecţii. Castelul fusese sub asediu timp de şase luni şi zidurile exterioare fuseseră distruse. Chiar şi o parte a

castelului a fost distrusă şi se dăduse foc tuturor acestor dealuri.

- Cine l-a asediat? întrebă Jenny bănuitoare.

- Eu.

Îi stătea ei pe buze un răspuns sarcastic, dar dintr-o dată, lui Jenny nu-i mai veni să strice buna dispoziţie a momentului. Spuse doar, cu degajare:

- Este de mirare că scoţienii şi englezii sunt mereu puşi pe harţă, când nu au nimic în comun, în modul lor de a gândi.

- Ei, cum aşa? spuse Royce zâmbind spre faţa ei întoarsă spre el.

- Ei bine, cred că o să fii de acord că este un obicei destul de bizar al englezilor, acela de a-şi distruge propriile castele - aşa cum faceţi voi de secole - când v-aţi putea lupta cu scoţienii - sau cu alţi duşmani - se corectă ea repede şi să le distrugeţi lor, castelele.

- O idee interesantă, glumi el. Totuşi, noi încercăm să le facem pe amândouă. Jenny chicoti şi Royce continuă:

- Totuşi, dacă ştiinţa mea despre istoria Scoţiei nu mă înşeală, clanurile se luptă de secole între ele, deşi tot mai reuşesc să treacă hotarele, dând iama şi punând foc şi în general, „enervându-ne" pe noi.

Decizând că cel mai bine era să renunţe la subiect, Jenny se uită din nou la castelul enorm care scânteia în soare şi întrebă curioasă:

- De aceea ai asediat locul acesta? Pentru că ţi-l doreai pentru tine?

- L-am atacat pentru că baronul căruia îi aparţinea conspirase împreună cu alţi baroni ca să-l asasineze pe Henric - un complot care aproape că reuşise. Pe vremea aceea locul se chema Wilsely - după familia căreia i-a aparţinut, dar Henric mi l-a dăruit cu menţiunea de a-l reboteza.

- De ce?

Royce se uită strâmb la ea.

- Pentru că Henric a fost cel care l-a ridicat pe Wilsley la rangul de baron şi l-a răsplătit cu locul acesta. Wilsley fusese unul dintre puţinii lui nobili credincioşi. L-am rebotezat Claymore în onoarea familiei mamei şi tatălui meu, adăugă Royce dând

pinteni calului și trimițându-l pe Zeus înainte, în goana săgeții. Călăreții care veneau dinspre castel coborâseră dealul și înaintau acum spre ei, din față. În spatele ei, tropotul încet, constant care se apropia tot mai mult, deveni acum sunetul distinct al cailor în galop. Jenny se uită peste umăr și-i văzu pe toți cei cincizeci de oameni apropiindu-se din spate.

- Întotdeauna plănuiești lucrurile cu atâta precizie? întrebă ea cu ochii sclipind de nedorită admirație.

Royce o privi amuzat, sub genele grele.

- Întotdeauna.

- De ce?

- Pentru că sincronizarea este cheia care îți permite să sfârșești o bătălie pe spinarea calului și nu întins pe scut, îi explică el îndatoritor.

- Dar cum nu o să te mai lupți în bătălii, nu o să mai trebuiască să te gândești la sincronizare și la chestii dintr-astea.

Royce zâmbi ca un băiețel.

- Adevărat, dar a devenit un obicei care nu o să fie ușor de desființat. Oamenii din spatele nostru au luptat ani de zile alături de mine. Ei știu cum gândesc și ce vreau să facă ei, aproape, fără să le spun.

Nu mai era timp de răspuns. Garda castelului ajunsese aproape de ei, cu Arik în frunte. Exact când Jenny se întreba dacă oamenii ăștia chiar aveau de gând să se oprească, toți cei douăzeci și cinci executară dintr-o dată o întoarcere cu atâta precizie încât lui Jenny aproape că-i veni să aplaude. Arik se așeză în poziție direct în fața lui Royce, în timp ce în spatele lor, cincizeci de cavaleri se așezau în coloane precise.

Jenny își simți inima tresăltând la vederea procesiunii multicolore a cailor și a fâlfâitului steagurilor și în ciuda determinării ei de a nu-i păsa ce vor gândi oamenii lui când o vor vedea, se simți dintr-o dată plină de nervozitate și de incontrolabilă speranță. Indiferent de sentimentele față de soțul ei, aceștia aveau să fie oamenii ei, ea avea să-și trăiască viața printre ei și cumplitul adevăr era că nu se putea să nu-și dorească să o placă. Această revelație fu instantaneu urmată de un nou val de conștientizare a halului în care arăta. Mușcându-și limba, Jenny spuse repede o rugăciune pentru ca Dumnezeu să facă să

fie îndrăgită de acești oameni, apoi se gândi în grabă cum ar trebui să se comporte ea, în următoarele câteva minute. Să le zâmbească sătenilor? Nu, își spuse ea repede, poate că nu ar fi potrivit, având în vedere împrejurările. Dar nici nu vroia să pară prea distantă, pentru că atunci aceștia ar putea-o judeca greșit, considerând-o rece sau încrezută. În fond, era scoțiană și scoțienii erau considerați de mulți ca fiind oameni reci, mândri. Și cu toate că era mândră să fie scoțiană, în nici un caz nu vroia ca oamenii aceștia - oamenii ei - să se înșele în privința ei, considerând-o prea distantă.

Se aflau la câțiva metri de cei vreo patru sute de săteni aliniați de-a lungul drumului și Jenny decise că era mai bine să zâmbească puțin, decât să se creadă despre ea că era rece sau prea mândră. Fixându-și un zâmbet mic pe buze, își netezi rochia pentru ultima oară, apoi se așeză cât mai drept, în șa.

În timp ce însoțitorii lor începeau să-și facă drumul lor decorativ printre spectatori, surescitarea lui Jenny cedă totuși uluirii. În Scoția, când un senior, victorios sau altfel, se întorcea acasă de la o bătălie, era întâmpinat cu ovații și cu zâmbete, dar țăranii aflați de-a lungul acestui drum erau tăcuți, atenți, stânjeniți. Câteva dintre chipuri trădau efectiv impulsuri beligerante, în timp ce mult mai mulți păreau îngroziți, în timp ce-și primeau noul senior. Jenny vedea asta, simțea asta și se întreba de ce se temeau de propriul lor erou. Sau poate de ea se temeau în vreun fel, se întrebă, nervoasă.

Răspunsul veni o clipă mai târziu, când o voce puternică, rupse în sfârșit tăcerea grea:

- Târfa Merrick! strigă vocea. Într-o frenezie dornică să-i demonstreze celebrului lor stăpân că împărtășeau bine-cunoscutele sentimente ale ducelui față de această căsătorie, mulțimea îi urmă exemplul.

- Târfa! Târfa Merrick! strigau ei în batjocură. Totul se întâmplă atât de brusc, încât Jenny nu avu timp să reacționeze, să simtă ceva, pentru că lângă ea chiar, un băiețel de vreo nouă ani luă de jos un pumn de noroi și îl aruncă, lovind-o pe Jenny direct în obrazul drept

Strigătul îngrozit al lui Jenny fu înăbușit de Royce care se aruncă instantaneu înainte,

apărând-o cu trupul lui împotriva unui atac pe care nu-l văzuse şi nu îl prevăzuse. Arik, care nu văzuse decât un braţ ridicat aruncând ceva ce putea uşor fi un pumnal, scoase un înfricoşător muget de furie şi se repezi jos din şa, smulgându-şi toporişca de război de la brâu, în timp ce se lansa asupra băiatului. Crezând greşit că Royce fusese ţinta băiatului, Arik îl înşfăcă de chica deasă şi-l ridică în sus şi în timp ce picioarele băiatului se agitau sălbatic în aer, uriaşul îşi ridică toporişca într-un arc larg ...

Jenny reacţiona fără să se gândească. Cu o forţă izvorâtă din groază, se dădu sălbatic spre spate, dislocându-l pe Royce şi acoperind comenzile pe care se pregătea el să le dea, cu ale ei:

- Nu! Nu, nu !, strigă ea sălbatic. NU! Toporişca lui Arik îngheţă în partea cea mai de sus a arcului şi uriaşul se uită peste umăr, nu la Jennifer, ci la Royce, pentru judecată. La fel făcu şi Jenny, care aruncă o privire către profilul rece al lui Royce şi ştiu pe loc ce comandă avea de gând să-i dea lui Arik.

- Nu! strigă ea isteric, apucându-l pe Royce de braţ. Royce întoarse brusc capul spre ea şi expresia lui era acum şi mai ucigătoare decât adineauri. Jenny îi văzu jucând muşchii maxilarului şi strigă, pradă unei groaze de nestăpânit:

- Vrei să ucizi un copil pentru că ţi-a maimuţărit cuvintele - în încercarea de a-ţi arăta că te susţine în toate, inclusiv în sentimentele tale faţă de mine! Pentru numele lui Dumnezeu, este doar un copil!

Un copil necugetat... Vocea i se frânse când Royce se întoarse de la ea spre Arik ca să-şi emită comanda:

.- Dispune să îl aducă mâine dimineaţă la mine, spuse el sever, apoi îşi vârî pintenii în calul negru, trimiţându-l ca vântul înainte; şi ca la o comandă tăcută, cavalerii din spatele lor ţâşniră înainte, formând o cortină

mişcătoare de ambele părţi ale lui Royce şi Jennifer.

Nici un strigăt nu se mai auzi dinspre mulţime, oamenii urmăreau într-o tăcere totală, stranie, caravana care galopa prin dreptul lor. Chiar şi aşa, Jenny nu respiră uşurată decât când trecură bine de săteni, după care se prăbuşi moale. Stoarsă. Lăsându-se pe trupul nefiresc de rigid al lui Royce, recapitulă în minte toată scena. În retrospectivă, îşi dădu seama că ea era cauza furiei lui faţă de copil şi că el îi ascultase rugămintea, dându-i copilului o pedeapsă. Întorcându-se în şa, se uită la el. Cum acesta continua să se uite drept în faţa lui, Jenny spuse ezitant

- My lord, aş vrea să .... să vă mulţumesc pentru că aţi cruţat...

Royce îşi coborî brusc privirea spre ea şi Jenny se strânse în şocul furiei care se revărsa din ochii lui cenuşii. Royce o preveni sălbatic:

- Dacă mă mai sfidezi vreodată în public sau dacă mai îndrăzneşti să mi te adresezi pe tonul acesta, nu eu o să fiu responsabil pentru consecinţe, jur pe Dumnezeu!

Sub ochii lui Royce, chipul ei expresiv trecu de la gratitudine la şoc, apoi la furie şi Jenny îi întoarse cu răceală spatele.

Royce se uită la capul ei, furios pentru că ea crezuse cu adevărat că va lăsa să fie decapitat un copil pentru o faptă care merita o pedeapsă cu mult mai mică - furios pentru că, prin intervenţia ei, Jenny îi făcuse pe toţi iobagii să creadă acelaşi lucru. Dar cel mai mult, Royce era furios pe el însuşi, pentru că nu anticipase că ar fi putut avea loc o astfel de scenă şi pentru că nu luase măsuri să o evite.

Ori de câte ori plănuia un asediu sau o bătălie, lua în consideraţie absolut tot ce s-ar putea întâmpla rău, dar pentru ziua de astăzi, pentru Claymore, lăsase prosteşte totul pe mâna soartei, crezând că totul se va desfăşura cu bine.

Pe de altă parte, decise Royce cu un oftat de iritare, într-o bătălie, cea mai mică şi neînsemnată comandă a lui era anticipată şi dusă la îndeplinire fără comentarii. Într-o bătălie nu o avea alături pe Jennifer, cu care

să se lupte - Jennifer, care îl contrazicea sau îi punea întrebări despre orice.

Orbit de frumusețea locului pe care de opt ani tânjea să-l revadă, Royce se întreba furios cum era posibil să intimideze cavaleri, nobili, scutieri și soldați, bătătoriți în lupte, convingându-i să-i îndeplinească poruncile dintr-o singură privire, dar totuși nu părea să reușească să o oblige să se comporte cum trebuie pe o scoțiană tânără, încăpățânată, sfidătoare. Era atât de afurisit de imprevizibilă, încât era imposibil să-i anticipezi reacțiile la indiferent ce. În timp ce traversau podul, Royce se uită în jos la umerii ei țepeni, înțelegând cu întârziere cât de umilitoare fusese pentru ea scena din vale. Cu o înțepătură de milă și de nedorită admirație, recunoscu faptul că Jenny mai era și foarte tânără, foarte înspăimântată, foarte curajoasă și extrem de miloasă. Orice altă femeie de rangul ei poate că ar fi cerut capul băiatului, în loc să pledeze pentru viața acestuia așa cum făcuse Jennifer.

Curtea uriașă a castelului era plină de lume care trăia sau lucra în interiorul zidurilor lui - o veritabilă armată de rândași, spălătorese, spălători de vase, tâmplari, potcovari, arcași, șerbi și valeți, pe lângă paza castelului. Membrii personalului castelului, cu funcții mai înalte - vechili, contopiști, chelari, pitari și mulți alții - erau aliniați formal pe treptele care duceau spre marea sală. Acum totuși, privindu-i, lui Royce nu-i mai scăpă ostilitatea rece adresată lui Jennifer aproape de către toți și nici nu mai avea de gând să lase în voia soartei reacția acestora față de ea. Pentru ca până la ultima persoană din curtea aglomerată a castelului să își facă o imagine clară asupra lui Jennifer și a lui însuși, Royce se întoarse spre căpitanul gărzilor și făcu un semn scurt din cap, spre grajduri. Royce descălecă abia când dispăru în mulțime și ultimul cavaler. Întorcându-se, se întinse și o prinse pe Jennifer de talie, coborând-o de pe cal, observând, în tot acest timp că fața ei drăguță era crispată și că evita să se uite la cineva. Jennifer nu mai încercă să-și netezească părul sau să-și îndrepte rochia și lui Royce i se strânse inima de milă, fiindu-i clar că ea decisese că nu mai avea importanța cum arăta.

Conştient de murmurul neplăcut care se ridica din mulţimea adunată în curtea castelului, Royce o luă de braţ şi o conduse spre trepte, dar când Jennifer începu să le urce, o trase ferm înapoi şi se întoarse.

Jenny se smulse din puţul de ruşine pe care o resimţea şi îi aruncă o privire disperată, dar Royce nu o văzu. El stătea acolo, fără să-şi mişte un muşchi, cu faţa dură şi implacabilă, privind fix mulţimea neliniştită. Chiar şi în starea ei de amorţită nefericire, Jenny avu brusc senzaţia unei forţe ciudate care emana din el acum, o forţă care părea să comunice singură, cu toată lumea. Ca şi cum ar fi simţit o vrajă împrăştiată asupra ei, mulţimea deveni tăcută şi liniştită, cu privirile aţintite asupra lui. Atunci, abia atunci, vorbi Royce. Vocea lui profundă răsună în liniştea nefirească din curtea castelului, ducând cu ea forţa şi puterea unui tunet.

- Întâmpinaţi-vă noua voastră stăpână, soţia mea şi să ştiţi că atunci că vă porunceşte ea ceva, înseamnă că eu v-am poruncit. Orice serviciu îi faceţi ei, mi-l faceţi mie. Orice dovadă de loialitate i-o oferiţi sau i-o refuzaţi ei, mi-o oferiţi sau mi-o refuzaţi mie!

Privirea lui aspră scăpără asupra lor vreme de o ameninţătoare clipă, apoi Royce se întoarse spre Jennifer şi îi oferi braţul.

Când Jenny îşi ridică privirile spre el, punându-şi aproape reverenţios mâna pe braţul lui, în ochii ei albaştri tremurau lacrimi neascunse de înduioşătoare recunoştinţă.

În spatele lor, armurierul bătu încet din palme - de două ori. Meşterul fierar i se alătură. Apoi vreo alţi doisprezece servitori. Când Royce începu să o conducă în sus pe treptele care duceau spre uşile sălii castelului, unde aşteptau Ştefan şi părintele Gregory, toată curtea răsună de aplauze ritmice - nu aplauzele unui salut neinhibat, spontan, care marca entuziasmul pornit din inimă, ci mai curând răspunsul ritmic al vrăjii respectuoase faţă de o putere prea mare, în faţa căreia nu exista rezistenţă.

Ştefan Westmoreland li se adresă primul după ce intrară în sala uriaşă, cavernoasă. Apucându-l pe Royce de umăr, cu afecţiune caldă, îi spuse, glumind:

- Ce n-aş da să pot şi eu face asta asupra unei mulţimi, frate iubit. Apoi adăugă, cu subînţeles:

- Ne poţi acorda câteva momente? Trebuie să discutăm neapărat ceva.

Royce se întoarse spre Jenny, scuzându-se o clipă şi ea îi privi pe cei doi bărbaţi care se îndreptau spre căminul unde îi aşteptau Sir Godfrey, Sir Eustace şi Sir Lionel. Evident, îşi dădu Jenny seama, aceştia ajunseseră înaintea lor la Claymore, împreună cu Ştefan Westmoreland.

Cu mintea încă înceţoşată de incredibila dovadă de atenţie a lui Royce când s-a adresat mulţimii, Jenny îşi smulse privirea de la umerii lui largi şi se uită în jur, cu un început de nou respect. Sala în care se afla era imensă, cu un tavan înalt, dublat cu lemn şi o pardoseală netedă din piatră, curată. Deasupra, susţinută de arcade din piatră bogat sculptate, se întindea o galerie, pe trei laturi ale sălii, nu doar pe una. Pe cel de al patrulea perete se afla un cămin atât de mare încât uşor putea adăposti în el un om în picioare, cu un coş înfrumuseţat cu lucrătură în spirale. Pe pereţi atârnau tapiserii reprezentând scene de luptă şi de vânătoare şi cineva, observă ea cu oroare, pusese efectiv două tapiserii mari pe pardoseală, aproape de cămin. În capătul îndepărtat al sălii, în partea cealaltă faţă de locul unde stătea ea, se întindea o masă lungă, pusă pe o estradă şi bufete în care se aflau expuse cupe, platouri şi boluri din aur şi argint sclipitor, multe dintre ele încrustate cu pietre preţioase. Deşi în suporturi agăţate pe pereţi ardeau doar câteva torţe, sala nu era atât de întunecoasă şi de mohorâtă ca cea de la Merrick. Motivul, observă Jenny cu un oftat admirativ, era o fereastră uriaşă, rotundă, din vitralii, care se afla sus, pe peretele de lângă şemineu.

Jenny fu smulsă brusc din preocuparea ei pentru fereastra cu vitralii de un strigăt vesel, de undeva de sus:

- Jennifer! strigă mătuşa Elinor stând pe vârfuri ca să poată vedea peste zidul înalt până la umăr, care închidea galeria. Jennifer! Bietul, bietul meu copil! spuse ea şi dispăru complet din vedere, în timp ce alerga de-a lungul galeriei. Deşi mătuşa Elinor nu se mai

vedea, ecoul monologului ei vesel putea fi uşor auzit, în timp ce se îndrepta spre scara care ducea jos în sală.

- Jennifer, ce mult mă bucur să te văd, biata mea copilă!

Ridicându-şi capul să privească galeria, Jenny o luă înainte, urmând vocea mătuşii care-şi continua monologul.

- Mi-am făcut atâtea griji pentru tine, copilă, abia am putut să dorm. Nu că aş fi reuşit altfel să dorm, săltată şi clătinată de-a lungul Angliei, pe cel mai neconfortabil cal pe care am avut vreodată neşansa să mă urc!

Întorcându-şi capul şi ascultând cu atenţie, Jenny se luă încet după vocea care se auzea din celălalt capăt al sălii, căutând trupul căruia îi aparţinea sunetul.

- Şi vremea a fost absolut abominabilă! Şi exact când am crezut că ploaia mă va topi efectiv, a ieşit soarele care m-a fript de vie! A început să mă doară capul, au început să mă doară oasele şi muream, dacă Sir Stefan nu ar fi acceptat în final să oprească puţin, să pot culege nişte ierburi de leac.

Mătuşa Elinor coborî ultima treaptă şi se materializă în faţa ochilor lui Jenny, la peste douăzeci de metri mai departe, venind spre ea şi continuând să sporovăiască.

- Ceea ce a fost un lucru foarte bun, pentru că odată ce l-am convins să înghită fiertura mea secretă, care la început avea un gust al naibii, nu a mai fornăit aşa. Mătuşa Elinor se uită la Stefan Westmoreland care se pregătea să ducă la gură o stacană cu bere şi îl întrerupse, insistând ca acesta să-i confirme vorbele:

- Nu ai mai fornăit decât puţin, nu-i aşa, băiatul meu?

Stefan îşi cobora berea şi răspunse ascultător:

- Da, doamnă. Făcu apoi o mică plecăciune şi îşi duse berea la buze, evitând cu grijă privirile chiorâşe, ironice, ale lui Royce. În clipa aceea în sală îşi făcu apariţia Arik care se apropie de cămin şi mătuşa Elinor îi aruncă o privire reprobatoare, întorcându-se spre Jenny care îi venea în întâmpinare.

- Una peste alta, nu a fost o călătorie chiar aşa de rea. Cel puţin când nu eram obligată să călătoresc alături de omul ăsta, Arik, aşa cum

am fost obligată când am plecat de la Merrick ... Cavalerii de lângă foc se întoarseră spre ea şi Jenny o rupse îngrozită la fugă spre mătuşa ei, în efortul zadarnic de a o opri să se lanseze într-un teritoriu atât de periculos cum era cel al uriaşului-cu-toporişcă.

Deschizându-şi larg braţele pentru Jennifer, cu faţa numai zâmbet, mătuşa Elinor continuă:

- Arik s-a întors aici exact cu douăzeci de minute înaintea voastră şi nu a vrut să-mi răspundă la întrebările mele îngrijorate, legate de tine.

Anticipând că s-ar putea să nu aibă timp să-şi termine ideea înainte ca Jennifer să ajungă la ea, mătuşa Elinor dublă viteza cuvintelor:

- Deşi eu una nu cred că răutatea îl face să arate aşa de acru. Eu cred că are probleme cu

Jenny îşi cuprinse mătuşa într-o îmbrăţişare strânsă, dar mătuşa Elinor reuşi să se elibereze suficient, ca să termine triumfător:

- ... Cu intestinele!

Fracţiunea de secundă de tăcere îngrozită care urmă fu spartă de un puternic hohot de râs erupt brusc din gâtlejul lui Sir Godfrey, dar la fel de brusc amuţit de privirea îngheţată a lui Arik. Spre groaza lui Jenny, un râs imposibil începu să gâlgâie şi în ea, provocat în parte de imposibilul stres al acestei ultime zile, cât şi de sunetele înfundate de veselie, venind dinspre cămin.

- Ah, mătuşa Elinor! chicoti ea neajutorată şi îşi afundă faţa râzândă în gâtul mătuşii ei, ca să şi-o ascundă.

- Ei, haide, haide, porumbiţa mea, o linişti mătuşa Elinor, dar atenţia ei era îndreptată asupra cavalerilor care râseseră de diagnosticul ei. Îşi aruncă privirea severă peste umărul lui Jenny, asupra fascinatei audienţe compusă din cinci cavaleri şi un duce. Cu vocea ei cea mai severă, îi informă:

- Nişte intestine care merg prost nu sunt ceva de râs.

Apoi, întorcându-şi privirea spre ursuzul Arik, îl compătimi:

- Uită-te la expresia ta acră, sărmane om - un semn neîndoios că ai nevoie de un

purgativ. O să-ţi pregătesc eu unul, după reţeta mea secretă. O să zâmbeşti şi o să fii din nou vesel, cât ai clipi!

Apucându-şi mătuşa de mână şi evitând cu grijă privirile vesele ale celorlalţi cavaleri, Jenny se uită la amuzatul ei soţ.

- Înălţimea Voastră, spuse ea, mătuşa mea şi cu mine avem multe de discutat iar eu aş vrea să mă odihnesc. Dacă ne permiteţi, noi o să ne retragem în ... în ... în clipa aceea, îşi dădu seama, că discuţia despre aranjamentele privind dormitoarele nu era un subiect de abordat şi termină în grabă:

- ...în ... în camera mătuşii mele.

Soţul ei, cu o cană de bere în mână, rămas exact în poziţia în care mătuşa Elinor pronunţase pentru prima oară numele lui Arik, reuşi să nu se trădeze şi să răspundă cu gravitate:

- Absolut, Jennifer.

- Ce idee minunată, copila mea. Trebuie să fii sfârşită de oboseală, exclamă imediat mătuşa Elinor.

- Totuşi, continuă Royce îndreptându-şi spre Jennifer privirea calmă, implacabilă, spune-i uneia dintre servitoarele de sus să-ţi arate camera la, care precis că o să ţi se pară mai confortabilă. În seara asta va avea loc o sărbătorire, aşa că cere-i tot ce ai nevoie ca să te pregăteşti, când o să te scoli.

- Da, bine... mulţumesc, spuse ea jalnic.

Dar în timp ce-şi ghida mătuşa spre scările din capătul îndepărtat al sălii, Jenny era acut conştientă de tăcerea care se aşternuse în dreptul căminului, convinsă că aşteptau cu toţii să mai audă ce alte lucruri revoltătoare avea să spună mătuşa Elinor. Iar mătuşa Elinor nu îi dezamăgi.

Când depăşi căminul cu câţiva paşi, mătuşa se întoarse ca să-i arate lui Jennifer câteva merite ale noii ei locuinţe - câteva dintre ele observate deja de Jennifer.

- Uită-te acolo sus, draga mea, spuse mătuşa Elinor încântată, arătând spre fereastra cu vitralii. Nu este minunat? Ferestre cu vitralii! Nu o să-ţi vină să crezi când o să vezi cât este de mare galeria de sus sau confortul din solar. Şi suporţii pentru lumânări sunt din aur. Paturile au baldachine din mătase şi aproape toate cupele sunt încrustate cu pietre preţioase! De fapt, declară ea gânditoare, după ce am studiat locul ăsta aşa cum numai

eu știu s-o fac, m-am convins că jaful și hoția trebuie să fie foarte profitabile ... Cu asta, mătușa Elinor se întoarse spre cămin și se interesă politicos despre „jefuitorul și hoțul” care stăpânea castelul:

- Înălțimea Voastră, sunteți de acord că jaful și hoția aduc profituri mari, sau mă înșel eu?

Prin ceața mortificării ei, Jenny văzu că stacana cu bere din mâna soțului ei încremenise acum în aer, la jumătatea drumului spre buzele lui. Royce o lăsă foarte încet în jos, făcând-o pe Jenny să se teamă că va porunci ca mătușa Elinor să fie aruncată peste zidul castelului. Dar Royce înclină doar capul, politicos, cu fața inexpresivă și spuse:

- Foarte mari profituri, doamnă, le recomand cu multă căldură ca profesie.

- Ce drăguț să aud așa ceva, exclamă mătușa Elinor.

Jenny o prinse pe mătușa ei de braț și începu să o târască spre scară, în timp ce mătușa Elinor continua, veselă:

- Trebuie să vorbim cât de curând cu Sir Albert, să-ți găsească niște rochii ca lumea. Există cufăre cu lucruri care au aparținut foștilor proprietari. Sir Albert este majordom aici și nu e prea sănătos. Cred că are viermi, l-am făcut ieri o băutură de-a mea și am insistat să o bea. Astăzi se simte groaznic de rău, dar mâine o să fie în formă, o să vezi. Și ar trebui să te culci imediat, ești palidă și epuizată ...

Patru cavaleri se întoarseră la unison spre Royce, cu chipurile deschise în zâmbete nestăpânite. Cu o voce gâtuită de râs, Ștefan spuse:

- Pentru numele Lui Dumnezeu! Nu era chiar atât de rău, pe drum încoace. Dar atunci nici nu putea vorbi prea mult, când se agăța de cal. Probabil că a strâns în ea prea multe cuvinte, în zilele astea.

Royce ridică o sprinceană sardonică în direcția în care dispăruse mătușa Elinor.

- Este vicleană ca o vulpe bătrână, dacă ai mâinile legate. Unde este Albert Prisham? întrebă el, dintr-o dată nerăbdător să-și vadă majordomul și să afle cum prospera Claymore.

- Este bolnav, aşa cum a spus Lady Elinor, răspunse Ştefan aşezându-se într-un fotoliu, lângă foc. Am stat de vorbă cu el ieri când am ajuns aici şi m-am gândit că e inima. A pregătit totul pentru petrecerea din seara asta, dar te roagă să-i permiţi să vă vedeţi abia mâine. Nu vrei să arunci o privire prin castel?

Royce îşi puse jos stacana cu bere şi-şi frecă obosit ceafa.

- O s-o fac mai târziu. Acum însă o să vreau să dorm puţin.

- Şi eu, spuse Sir. Godfrey, căscând şi întinzându-se în acelaşi timp. Mai întâi vreau să dorm, apoi o să vreau să mă îndop cu mâncare şi băutură bună. După care o să vreau o fătucă fierbinte, dornică, în braţele mele, pentru tot restul nopţii, în ordinea asta, adăugă el zâmbind şi ceilalţi cavaleri dădură din cap, în total acord cu el.

După plecarea lor, Ştefan se relaxă în fotoliu, studiindu-şi preocupat fratele, în timp ce Royce se încrunta distrat, cu ochii în conţinutul stacanei.

- Ce te face să arăţi aşa de preocupat, frate? Dacă te gândeşti la scena aia nenorocită din vale, uită de ea şi nu o lăsa să-ţi strice petrecerea de diseară.

Royce se uită la el.

- Mă întrebam dacă nu ne vom pomeni cu „oaspeţi neinvitaţi", în toiul ei.

Ştefan înţelese că Royce se referea la sosirea unui contingent de la Merrick.

- Cei doi emisari ai lui James şi ai lui Henric vor sosi, fireşte, aici. Vor cere să vadă cu ochii lor dovezi ale căsătoriei, ceea ce bunul părinte le poate oferi. Dar mă îndoiesc că oamenii ei vor bate tot drumul ăsta, când nu vor putea face nimic, odată ajunşi aici.

- Vor veni, spuse Royce plat. Şi vor sosi suficient de mulţi ca să ne arate că au putere.

- Şi dacă vin? Nu pot face nimic altceva decât să urle la noi, peste zidurile castelului. Ai fortificat locul ăsta ca să reziste celui mai cumplit atac pe care l-ai putea organiza tu.

Chipul lui Royce deveni dur şi implacabil.

- Eu am terminat-o cu bătăliile! Ţi-am spus asta şi i-am spus-o şi lui Henric. M-am săturat de ele, de totul - de sânge, de duhoare, de sunete. Indiferent la servitorul fascinat care se apropiase de el pe la spate ca să-i umple stacana, Royce termină hotărât:

- Nu mai suport luptele.

- Şi ce intenţionezi să faci, dacă totuşi apare Merrick aici?

O sprânceană sardonică se ridică peste ochii ironici, cenuşii.

- Intenţionez să-l invit să ia parte la sărbătorire. Ştefan văzu că Royce „vorbea serios şi se ridică foarte încet în picioare.

- Şi apoi? întrebă el.

- Apoi o să sperăm că va vedea inutilitatea încercării de a se lupta cu mine, când este atât de mult depăşit numeric.

- Şi dacă nu? Dacă insistă să se lupte doar el cu tine, ceea ce pare mai credibil, atunci ce o să faci?

- Tu ce-ai vrea să fac? ... Să-mi măcelăresc propriul tată-socru? izbucni Royce frustrat. Să o invit pe fiica lui să privească lupta? Sau să o trimit sus până când îi vom şterge sângele de pe pardoseala pe care se vor juca într-o bună zi copiii ei?

Era rândul lui Ştefan să fie mânios şi frustrat.

- Atunci ce-ai de gând să faci?

- Să dorm, răspunse Royce, înţelegând în mod deliberat greşit întrebarea. O să mă întâlnesc scurt cu majordomul, apoi o să mă duc să mă culc câteva ore.

O oră mai târziu, după întâlnirea cu majordomul şi după ce lăsă instrucţiuni servitorului să-i pregătească baia şi hainele, Royce intră în dormitorul lui şi savurând momentul, se întinse pe patul uriaş, cu patru stâlpi, strângându-şi mâinile sub cap. Îşi plimbă alene privirile peste pologul de deasupra capului, cu draperiile lui grele din brocart , trase în lături şi prinse cu sfori aurite, apoi se uită la peretele din partea cealaltă a camerei. Ştia că dincolo de peretele acela se afla Jennifer. Un servitor îi oferise informaţia, mai spunându-i că Jennifer intrase în camera ei în urmă cu câteva minute, după ce rugase să fie sculată peste trei ore şi să i se pregătească baia şi nişte haine cu care să se poată îmbrăca pentru sărbătorire.

Amintiri cu Jenny dormind, cu părul răvăşit pe pernă şi cu pielea ei satinată expusă deasupra cearşafurilor îi făcură trupul să o

dorească instantaneu. Ignorându-i reacţia, Royce închise ochii. Era mai înţelept să aştepte să se culce cu recalcitranta lui mireasă după sărbătorire, decise el. Va dura ceva să o convingă să accepte să-şi îndeplinească această parte din jurămintele ei de căsătorie, de asta nu se îndoia Royce şi acum nu se simţea în dispoziţie să se ocupe de această chestiune.

La noapte, când va fi moleşită de vin şi de muzică, o va aduce în patul lui. Dar cu sau fără voia ei, va face dragoste cu ea la noapte şi în orice noapte de acum înainte, când o să vrea el. Dacă nu o să vină doritoare la el, va veni pentru că i-o va porunci el, nimic mai simplu, decise Royce. Dar în ultima amintire, înainte de a adormi, îşi văzu tânăra, revoltătoarea şi impertinenta lui mireasă ridicându-şi degetele şi informându-l cu obraznică superioritate că patruzeci înseamnă atâtea, oh ...?

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Jenny coborî din cada din lemn, se înfăşură într-un halat uşor, albastru, pe care i-l întinse o subretă şi dădu apoi la o parte perdelele care ascundeau un alcov unde se afla cada înaltă până la umeri. Halatul voluminos, deşi foarte fin, aparţinuse, în mod clar, cuiva mult mai înalt; mânecile îi atârnau cu şase centimetri peste degete şi halatul se târa aproape un metru în spatele ei, dar era curat, cald şi după zile întregi petrecute în aceeaşi rochie murdară, senzaţia halatului pe ea era dumnezeiască. În cămin ardea un foc plăcut, ca să alunge răcoarea şi Jenny se aşeză pe pat, începând să-şi usuce părul.

Subreta veni în spatele ei cu o perie în mână şi începu, tăcută, să-i perie şuviţele încâlcite, dese, în timp ce îşi făcea apariţia o altă subretă, pe braţ cu un brocart tremurător, auriu şi Jenny presupuse că aceasta trebuia să fie rochia ei. Nici una dintre subrete nu trăda vreun semn de ostilitate, ceea ce era oarecum de mirare, îşi spuse Jenny, având în vedere atenţionarea ducelui, în curte.

Amintirea acestui moment nu-i dădea pace, frământând-o ca o ghicitoare. În ciuda tuturor sentimentelor înverşunate dintre ei, Royce o investise totuşi, public, deliberat, cu întreaga lui autoritate. O ridicase la rangul de egală a

lui, ceea ce părea un lucru foarte ciudat pentru un bărbat, mai ales un bărbat ca el. Îşi spuse că el acţionase probabil astfel din bunătate faţă de ea şi totuşi Jenny nu-şi putea aminti o singură acţiune a lui, inclusiv eliberarea Brennei, care să nu fi avut un motiv ulterior, drept scop.

Ca să-i atribuie o virtute ca bunătatea, era o prostie. Doar văzuse cu ochii ei cruzimea de care era capabil: să omoare un copil pentru că aruncase cu ... puţin pământ, era mai mult decât cruzime, era o barbarie. Pe de altă parte, poate că el nu s-a gândit totuşi să lase să fie omorât copilul; poate că el reacţionase, pur şi simplu, mai încet decât ea.

Oftând, Jenny renunţă pe moment să mai încerce să dezlege ghicitoarea care era soţul ei şi se întoarse spre subreta pe care o chema Agnes. La Merrick existau întotdeauna conversaţii şi bârfe şi confidenţe între subrete şi stăpâne şi cu toate că i se părea imposibil să-şi imagineze servantele acestea râzând şi bârfind vreodată cu ea, Jenny decise că ele trebuiau cel puţin să-i vorbească. Spuse, pe un ton cu grijă modulat pentru o conversaţie calmă, de politeţe:

- Agnes, asta este rochia pe care o voi purta diseară?

- Da, doamna mea.

- A aparţinut altcuiva, presupun?

- Da, doamna mea.

În ultimele două ore, acestea fuseseră singurele cuvinte pe care i le adresaseră cele două subrete şi Jenny se simţi frustrată şi tristă, totodată.

- Cui i-au aparţinut? insistă ea, politicos.

- Fiicei fostului lord, doamna mea. Se auzi un ciocănit la uşă, se întoarseră amândouă într-acolo şi în clipa imediat următoare trei servitori voinici lăsau jos cufere mari.

- Ce se află înăuntru? întrebă Jenny curioasă. Cum nici una dintre fete nu păru în stare să-i răspundă, Jenny coborî din patul înalt şi se duse să inspecteze conţinutul cuferelor. înăuntru se aflau cele mai superbe materiale pe care le văzuse ea vreodată: satinuri bogate şi catifele cu brocart, mătăsuri brodate, caşmiruri moi şi lenjerie atât de fină încât era aproape transparentă.

- Ce frumoase sunt! exclamă Jenny mângâind o bucată de satin de culoarea smaraldului.

O voce din uşă le făcu pe toate trei femeile să se întoarcă în loc.

- Să înţeleg că-ţi plac? întrebă Royce. Stătea în uşă, cu umărul rezemat de canat, îmbrăcat într-un pieptar din mătase rubiniu-închis şi cu o vestă cenuşiu-cositor, din catifea. În jurul taliei avea o curea îngustă, din argint, cu rubine la încuietoare şi de ea atârna un pumnal elegant, cu un rubin enorm montat în plăsele.

- Că-mi plac? repetă Jenny distrasă de felul în care privirea lui coborâse de pe părul ei, spre decolteul halatului. Jenny se uită în jos, încercând să vadă la ce se uita el şi apucă halatul care se desfăcuse, ţinându-l cu mâna.

Un zâmbet vag, glumeţ, îi miji în jurul buzelor la gestul ei de modestie, apoi Royce se uită la cele două subrete.

- Lăsaţi-ne singuri, spuse el sever şi fetele făcură întocmai, într-o grabă aproape panicată, strecurându-se cât putură de repede pe lângă el.

Când Agnes se strecură afară, Jenny o văzu făcându-şi în grabă semnul crucii.

Un fior de alarmă îi străbătu şira spinării când Royce închise uşa în spatele lui şi rămase acolo, privind-o. Încercând să se refugieze în conversaţie, spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

- Chiar nu trebuia să vorbeşti atât de sever cu servitoarele. Cred că ai băgat spaima în ele.

- Nu am venit aici ca să discut cu servitorii, spuse el calm şi începu să vină spre ea. Acut conştientă de goliciunea ei sub halat, Jenny se dădu precaută un pas înapoi dar călcă pe materialul care se târa pe jos. Rămasă locului, imobilizată, îl privea apropiindu-se de cuferele deschise. Băgând mâna într-unui din ele, răscoli printre materialele variate.

- Eşti încântată? o întrebă din nou.

- De ce anume? spuse ea strângându-şi atât de tare halatul încât abia mai putea respira.

- De astea, spuse el arătând spre cufere. Sunt pentru tine. Foloseşte-le ca să-ţi faci rochii şi tot ce mai ai nevoie.

Jenny încuviinţă din cap, privindu-l îngrijorată cum Royce îşi pierdea interesul pentru cufere şi se apropia acum de ea.

- Ce... ce... vrei? întrebă ea urându-şi tremurul din glas.

Royce se opri la un braţ distanţă de ea, dar în loc să întindă mâna spre ea, spuse calm:

- În primul rând, vreau să nu-ţi mai strângi halatul ăla, până nu te sugrumi cu el. Am văzut bărbaţi atârnând de funii care nu erau mai strânse ca halatul tău.

Jenny îşi forţă degetele înţepenite să-şi slăbească puţin strânsoarea. Aşteptă ca Royce să continue, dar cum el continua doar să o privească în tăcere, spuse, în sfârşit:

- Da? şi acum, ce mai vrei?

- Acum, spuse el calm, aş vrea să vorbesc cu tine, aşa că te rog, aşează-te.

- Ai venit aici ca să ... vorbeşti? repetă ea şi când Royce încuviinţă din cap, se simţi atât de uşurată încât îl ascultă fără ezitare. Ducându-se spre pat, târând în spatele ei un metru de stofă albastră, se aşeză. Îşi ridică apoi mâna şi îşi dădu cu degetele părul de pe frunte, apoi se scutură cu putere, ca să şi-l îndepărteze de pe umeri. Royce o privea cum încerca să restaureze ordinea în valurile luxuriante de pe umerii ei şi de pe spinare.

Era, îşi spuse el, singura femeie în viaţă care reuşea să fie provocatoare într-un halat care aproape că o înghiţea. Mulţumită de părul ei, Jenny se uita acum la el, atentă.

- Despre ce anume ai venit să vorbim?

- Despre noi. Despre seara asta. spuse el apropiindu-se.

Jenny sări în sus de pe pat, ca şi cum i-ar fi luat foc fundulețul şi se dădu doi paşi mai în spate, până când se lipi cu umerii de perete.

- Jennifer...

- Ce este? gâfâi ea nervos.

- În spatele tău este un foc.

- Dar mie mi-e frig, spuse ea tremurând.

- Peste o clipă însă, o să iei foc.

Jenny se uită suspicioasă la el, apoi în jos la tivul halatului ei lung şi scoase un strigăt de alarmă, smulgându-l din cenuşă. Îndepărtând înnebunită cenuşa de pe tiv, spuse:

- Îmi pare rău. Este un halat frumos, dar poate puţin cam ...

- Mă refeream la petrecerea din seara asta, o întrerupse el ferm, nu la ceea ce se va întâmpla după aceea, între noi. Totuşi, ca tot veni vorba, continuă el urmărindu-i expresia panicată, poate că îmi spui de ce perspectiva de a te culca cu mine pare să te îngrozească într-atât?

- Nu sunt îngrozită, negă ea cu disperare, gândindu-se că putea fi o greşeală să-şi recunoască orice formă de slăbiciune. Dar pentru că am făcut-o deja ... pur şi simplu nu mai simt dorinţa de a o face din nou. Am simţit aproape acelaşi lucru cu... cu... rodiile. După ce le-am încercat, efectiv nu le mai vreau. Aşa sunt eu, uneori.

Buzele lui Royce tresăriră şi se apropie, oprindu-se chiar în faţa ei.

- Dacă lipsa de dorinţă este ce te alarmează, cred că pot remedia eu asta.

- Nu te atinge de mine! îl preveni ea. Sau o să ...

- Nu mă ameninţa, Jennifer, o întrerupse el calm. Este o greşeală pe care o vei regreta. Te ating când vreau eu şi cum vreau eu.

- Acum că mi-ai stricat orice plăcere pe care aş fi avut-o pentru seara asta, mi se permite să mă

- Îmbrac în intimitate? spuse Jenny împietrită.

Cuvintele ei jignitoare nu reuşiră să-i zgârie siguranţa afurisită, dar vocea parcă i se înmuie puţin.

- Intenţia mea nu a fost să vin aici şi să-ţi aduc veşti care să-ţi strice seara, dar mi-am spus că este mai frumos din partea mea să-ţi spun cum vor sta lucrurile, decât să te întrebi tu. Sunt multe alte lucruri care trebuie stabilite între noi, dar ele mai pot aştepta. Totuşi, ca să-ţi răspund la prima ta întrebare, acesta a fost motivul adevărat pentru care am venit aici...

Lui Jenny îi scăpă mişcarea imperceptibilă a braţului lui Royce şi continuă să-i urmărească, total confuză, faţa, crezând că el se pregătea să încerce să o sărute. Probabil că el a ghicit-o, pentru că buzele lui ferme, senzuale, se arcuiră într-un zâmbet, dar continuă să se uite la ea fără să se apropie. După un moment nesfârşit, Royce spuse:

- Dă-mi mâna, Jennifer.

Jenny se uită în jos la mâna ei şi, complet derutată, îşi deslipi degetele de pe halatul pe care acestea continuau să-l ţină strâns.

- Mâna? repetă ea îndreptând-o câţiva centimetri spre el.

Royce îi luă degetele în mâna stângă, atingerea ei caldă trimiţându-i fiori de-a lungul braţului; atunci, abia atunci observă ea inelul magnific care se odihnea pe cutiuţa încrustată cu pietre, din palma lui dreaptă, deschisă. Îmbrăţişate de o montură generoasă din aur, o priveau de acolo cele mai frumoase smaralde pe care le văzuse Jenny vreodată, pietre de foc care străluceau şi sclipeau spre ea în lumina lumânărilor, în timp ce Royce îi strecura pe deget inelul greu.

Poate din cauza greutăţii inelului şi a tot ce implica el, sau poate din cauza combinaţiei de blândeţe şi solemnitate din ochii lui cenuşii, în timp ce priveau într-ai ei, dar indiferent de ce anume, inima lui Jenny îşi dublă ritmul. Cu o voce asemenea catifelei aspre, Royce spuse:

- Noi nu am făcut nimic în ordinea firească, tu şi cu mine. Am consumat căsătoria înainte de oficierea ei iar eu ţi-am pus un inel pe deget cu mult după ce am schimbat jurămintele.

Ca vrăjită, Jenny se uita în ochii lui adânci, argintii, în timp ce vocea lui profundă, guturală, o mângâia, atrăgând-o mai mult în vraja ei şi spunându-i:

- Şi cu toate că până acum nimic altceva nu a fost normal în căsătoria noastră, aş vrea să-ţi cer o favoare ...

Jenny aproape că nu-şi recunoscu şoapta gâfâită care devenise propria ei voce.

- Ce... favoare?

Royce întinse mâna, trasând cu vârful degetelor curba obrazului ei aprins.

- Doar în seara asta, am putea lăsa deoparte toate diferendele dintre noi şi să ne comportăm ca un cuplu proaspăt căsătorit la o petrecere normală de nuntă?

Jenny crezuse că petrecerea din seara aceasta urma să fie o sărbătorire a venirii lui acasă şi a recentei lui victorii împotriva oamenilor ei, câtuşi de puţin a căsătoriei lor. Royce îi văzu ezitarea şi buzele i se arcuiră într-un zâmbet ciudat.

- Cum, evident, este nevoie de mai mult de o simplă rugăminte ca să-ţi înmoi inima, îţi ofer şi un târg.

Intens conştientă de efectul degetelor lui mângâindu-i obrazul şi de magnetismul pe care începuse să-l emane dintr-o dată trupul lui, Jenny şopti tremurând:

- Ce fel de târg?

- În schimbul serii pe care mi-o dăruieşti tu astăzi, o să-ţi ofer şi eu o seară, oricând o să vrei tu. Indiferent cum o să vrei să o petreci, o s-o petrec cu tine, făcând tot ce o să vrei tu. Cum ea ezita în continuare, Royce îşi scutură capul în amuzată exasperare.

-Mare noroc pe mine că nu am întâlnit niciodată un adversar atât de încăpăţânat ca tine, pe câmpul de luptă, pentru că mă tem că aş fi fost învins.

De ce, nu ştia, dar această recunoaştere, făcută cu o uşoară admiraţie în glas, îi făcu mult rău rezistenţei lui Jenny. Dar ce spuse Royce în continuare, i-o demolă şi mai mult:

- Nu-ţi cer favoarea asta numai pentru mine, micuţo, ci şi pentru tine. Nu crezi că, după toată nebunia care a precedat seara aceasta - şi care probabil o va urma - amândoi merităm o amintire specială, nepângărită, a nunţii noastre, pe care să o purtăm mereu în noi?

Un nod de emoţie nedefinită îi strânse lui Jenny gâtlejul şi cu toate că nu uitase toate pasurile ei justificate împotriva lui, amintirea incredibilului discurs pe care-l ţinuse, pentru ea, în faţa oamenilor săi era încă proaspătă, vibrantă. Mai mult, perspectiva de a pretinde, pentru doar câteva ore - doar de data asta - că era o mireasă adorată iar el un ginere nerăbdător, părea nu doar nevinovată ci de-a dreptul irezistibilă, înnebunitor de atrăgătoare. În sfârşit, înclină din cap şi spuse încetişor:

- Cum vrei tu.

- De ce oare, şopti Royce uitându-se în ochii ei înnebunitori, de câte ori capitulezi de bună voie, ca acum, mă faci să mă simt ca un rege cuceritor? Iar când te cuceresc împotriva voinţei tale, mă faci să mă simt ca un cerşetor învins?

Înainte ca Jenny să apuce să-şi revină din această uluitoare recunoaştere, Royce începuse deja să plece.

- Stai, spuse Jenny întinzându-i cutia, ai uitat asta.

- Este a ta, împreună cu celelalte două lucruri din ea. Haide, deschide-o.

Cutia era din aur şi foarte împodobită iar capacul era în întregime încrustat cu safire, rubine, smaralde şi perle. Înăuntru se aflau un inel din aur - un inel de mare doamnă, cu un rubin uriaş montat adânc în el. Alături era... Sprâncenele lui Jenny se adunară surprinse şi-şi ridică privirile spre el.

- O panglică? întrebă ea uitându-se în jos la panglica roz simplă, îngustă, frumos răsucită, odihnindu-se într-o cutie demnă de bijuteriile coroanei.

- Cele două inele şi panglica au fost ale mamei mele. Ele sunt tot ce a rămas după ce locul în care ne-am născut, Ştefan şi cu mine, a fost ras de pe suprafaţa pământului, în urma unui asediu.

După care Royce plecă, spunându-i că o va aştepta jos.

Royce închise uşa în urma lui şi o clipă rămase locului, aproape surprins de lucrurile pe care i le spusese - şi de felul în care i le spusese - la fel cum, fără îndoială, rămăsese şi Jennifer. Încă îl mai răcăia faptul că Jennifer îl păcălise de două ori la castelul Hardin şi că se asociase cu tatăl ei într-un complot care urmărea să-l lase în acelaşi timp şi fără nevastă şi fără moştenitori. Dar Jennifer avea o scuză în apărarea ei şi oricât ar fi încercat el să o ignore, o exonerase totuşi, pe ea:

Totul din cauză că m-am pus singură în calea prădalnicului meu frate, urcând pe un deal...

Cu un zâmbet de anticipare, Royce traversă galeria şi începu să coboare scara spiralată, din stejar, spre marea sală de jos, unde petrecerea începuse deja. Era gata să-i uite faptele din trecut; totuşi va trebui să o facă să priceapă că pe viitor nu-i va mai tolera nici un fel de asemenea şiretenie.

Jenny rămase locului câteva minute bune după plecarea lui, indiferentă la sunetele în crescendo ale petrecerii de jos. Privind la cutia încrustată cu pietre preţioase, îmbrăcată pe dinăuntru în catifea, pe care i-o presase el în mână, la plecare, încercă să-şi înăbuşe strigătul conştiinţei, pentru ceea ce acceptase să facă. Desigur, îi argumentă ea propriei conştiinţe, nu însemna că-şi trăda familia sau ţara sau pe oricine altcineva, dacă lăsa

deoparte orice animozitate care exista între duce și ea - doar pentru câteva ceasuri. Sigur că avea dreptul la această mică, unică plăcere. Însemna atât de puțin față de restul vieții ei de femeie măritată - doar o scurtă perioadă de câteva ceasuri, în care să se simtă lipsită de griji, să se simtă ca o mireasă.

Brocartul din aur era rece la atingere când îl luă încet și îl puse în fața ei. Uitându-se în jos, la degetele de la picioare, observă cu încântare că rochia avea lungimea perfectă.

Subreta pe care o chema Agnes intră ținând peste braț o vestă lungă din catifea albastru-verde și o mantie asortată din catifea, brodată cu fir de aur. Femeia cu chipul serios se opri scurt și o clipă derută îi îndulci expresia împietrită, pentru că scandaloasa fiică roșcată a trădătorului Merrick stătea în picioare, în mijlocul camerei, cu degetele de la picioare ieșind goale de sub tivul halatului lung, în timp ce strângea la piept o rochie ajustată în grabă, uitându-se în jos cu ochi strălucind de fericire.

- E frumoasă, nu? spuse Jenny admirativ, ridicându-și ochii strălucitori spre o înlemnită Agnes, care spuse, fâstâcită, cu asprime în glas:

- A... a fost... A fost coborâtă cu toate celelalte haine care au putut fi găsite și care au aparținut fostului stăpân și fiicelor lui.

În loc să arunce cu dispreț rochia purtată, așa cum pe jumătate s-ar fi așteptat Agnes, tânăra ducesă îi zâmbi încântată și-i spuse:

- Dar privește ... o să mi se potrivească.

- A fost ... Agnes se fâstâci din nou, în timp ce încerca să compare realitatea fetei ingenue cu poveștile care fuseseră spuse despre ea. Însuși stăpânul o făcuse târfă, după spusele servitorilor.

- A fost scurtată cât timp ați dormit dumneavoastră, doamna mea, reuși Agnes să spună, punând cu grijă pe pat jacheta și pelerina.

- Adevărat? spuse Jenny, părând sincer impresionată în timp ce se uita la cusăturile fine de pe materialul auriu. Tu ai făcut cusăturile astea?

- Da.

- Și numai în câteva ore?

- Da, răspunse Agnes scurt, displăcându-i simpatia pe care era forțată să o simtă față de femeia pe care trebuia să o disprețuiască.

- Sunt niște cusături foarte fine. Eu nu le-aș fi putut face mai bine, spuse Jenny încet.

- Vreți să vă ajut să vă ridicați părul? o întrebă Agnes, ignorând cu indiferență complimentul, deși avea într-un fel senzația că greșea făcând astfel. Ocolind-o pe Jenny, Agnes se duse după perie.

- Ah, nu, cred că nu, declară noua ei stăpână, zâmbindu-i larg peste umăr subretei uluite. În seara asta o să fiu mireasă, pentru câteva ore și mireselor li se permite să-şi poarte părul pe spate.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Zgomotul care se auzea din dormitorul ei deveni un uruit asurzitor când Jenny se apropie de marea sală: o cacofonie de râsete bărbătești și de muzică, acoperind o mare de conversații. Cu piciorul pe ultima treaptă, ezită puțin înainte de a pași ca să intre în raza vizuală a petrecăreților.

Simțea fără să trebuiască să se uite, că sala era plină cu bărbați care știau totul despre ea: bărbați care fără îndoială că fuseseră prezenți în tabără, în seara în care i-a fost livrată lui Royce ca o gâscă legată; fără îndoială că alții participaseră la scoaterea ei cu forța din castelul Merrick; și alții, care fuseseră martori la umilitoarea ei primire astăzi, în sat.

Acum o jumătate de oră, când soțul ei îi vorbise, cu vocea lui adâncă, persuasivă, despre amintiri care trebuie înmagazinate, perspectiva unei sărbătoriri i se păruse minunată; acum totuși, adevărul despre cum ajunsese aici îi distrugea toată plăcerea. Se gândi să se întoarcă în camera ei, dar soțul ei ar fi venit și ar fi luat-o. Dar, își spuse ea îmbărbătându-se, oricum va trebui să-i înfrunte pe toți acești oameni, odată și odată, iar o Merrick nu se poartă ca o lașă.

Trăgând adânc aer în piept, ca să se liniștească, Jenny coborî ultima treaptă. Vederea care o salută, în sala luminată cu torțe, o făcu să clipească într-o momentană confuzie. Pe puțin trei sute de oameni se aflau acolo, stând în picioare și discutând, sau așezați la mesele lungi care fuseseră montate pe toată lungimea unei părți a holului. Şi mai

erau și alții, care urmăreau programul distractiv - care părea să fie amețitor de variat: un grup de menestreli cânta sus, la galerie, în timp ce alți menestreli își făceau loc printre oamenii de la parter, întreținând mici grupuri; patru jongleri în costume multicolore aruncau mingii în sus, schimbându-le între ei; în timp ce, în capătul îndepărtat al sălii, trei acrobați se învârteau în aer. În spatele mesei mari de pe estradă, un cântăreț din lăută cânta la instrumentul lui, adăugând sunete dulci veseliei haotice, generale, din sală.

Erau acolo și femei, observă Jenny cu oarecare surpriză, cam vreo treizeci - soțiile unora dintre cavaleri, sau a altor vecini, decise Jenny. Îl văzu repede pe Royce pentru că, exceptându-l pe Arik, era cel mai înalt bărbat din sală. Royce stătea nu foarte departe de ea, discutând cu un grup de bărbați și femei, cu o cupă în mână, râzând la ceva ce spusese unul dintre ei. O izbi revelația că nu îl văzuse niciodată astfel - râzând și relaxat, stăpânul castelului. În seara aceasta nu semăna cu prădătorul care era considerat a fi; arăta ca un nobil puternic și încă unul periculos de arătos își spuse Jenny cu un ușor fior de mândrie, în timp ce-și plimba privirea peste trăsăturile lui frumos cizelate, bronzate. Atenționat de prezența lui Jenny prin brusca reducere a nivelului de zgomot din sală, Royce își lăsă jos cupa, se scuză față de oaspeții lui, se întoarse și încremeni. Un mic zâmbet admirativ se întindea pe chipul lui, în timp ce o întâmpina pe regală, tânăra ducesă care venea spre el într-o rochie de catifea albastru-verde, cu corsajul strâns pe ea și cu fusta despicată, care se despărțea în față să permită să se vadă o jupă de un auriu strălucitor. O capă asortată din catifea, brodată cu aur îi drapa umerii, fixată cu un lanț plat din aur, cu intarsii din acvamarine. În talia mică avea un cordon curbat, dur, din satin auriu cu bordură albastru-verde și cu intarsii cu acvamarine. Părul ei minunat, despărțit la mijloc, îi cădea peste umeri și spate în valuri luxuriante și bucle strălucitoare, într-un contrast răpitor cu bogăţia albastră-verde a rochiei.

Dându-și cu întârziere seama că își obliga curajoasa lui tânără mireasă să vină spre el, îi

veni în întâmpinare, întâlnindu-se la jumătatea drumului. Luându-i mâinile reci în ambele lui mâini, o trase aproape de el, zâmbind în jos spre ea, într-o nedisimulată admirație.

- Ești frumoasă, spuse el cu blândețe. Stai puțin așa, ca toată lumea să te poată admira.

- Mi s-a dat de înțeles, domnul meu, că unul dintre nenumăratele motive pentru care nu ați vrut să vă căsătoriți cu mine - chiar dacă aș fi fost regina Scoției - era tocmai acela că sunt ștearsă. Jenny văzu uluirea de surpriză din ochii lui cenușii şi ştiu instinctiv că aceasta era sinceră.

- Sunt convins că am invocat multe motive în timpul discuției mele cu Henric, dar în mod categoric, acesta nu a fost unul dintre ele. Sunt eu multe lucruri, Jenny, dar orb nu sunt, adăugă el încet.

- În cazul acesta, răspunse ea glumeț, mă supun excelentei tale judecăți în ce priveşte aspectul meu în seara aceasta.

Royce îi răspunse pe un ton plin de înțeles:

- Şi o să mi te supui și altfel?

Jenny înclină din cap ca o regină care acordă un favor regal unui muritor de rând.

- În orice fel - cât timp rămânem aici, în sală.

- Încăpățânată ce ești, spuse Royce cu simulată severitate, apoi ochii lui căpătară o expresie tandră, intimă, când adăugă:

- Este timpul ca mireasa și mirele să-și onoreze oaspeții. Punându-i mâna pe încheietura brațului său, Royce se întoarse și Jenny văzu că în timp ce vorbea cu el, cavalerii formaseră o linie în spatele lui - evident, după un plan pregătit - ca să fie prezentați oficial noii lor ducese. În fruntea lor stătea Ștefan Westmoreland, care dacă abia îi aruncase o privire, în sala de la Merrick, exceptând momentul când se încruntase la ea. Acum însă o sărută apăsat, frățește, pe obraz. Când se dădu înapoi și îi zâmbi, Jenny fu din nou izbită de asemănarea cu Royce, mai ales când zâmbea. Părul lui Ștefan era mai deschis la culoare și trăsăturile sale parcă mai puțin dure; avea ochii albaștri, nu cenușii, dar ca și fratelui său, nu-i lipsea farmecul, când își dădea strădania să-l folosească - așa cum făcea acum.

- Scuze pentru necazurile pe care vi le-am provocat nu sunt suficiente, doamna mea, deşi vi le datorez de mult. O fac acum, cu cea mai mare sinceritate, în speranţa că într-o zi veţi găsi loc în inima voastră, ca să mă iertaţi.

Scuzele fuseseră făcute cu atâta sinceritate şi atât de drăgălaş, încât Jenny nu putu, în spiritul serii şi al dictatelor bunelor maniere să facă altceva decât să le accepte, ceea ce şi făcu. Recompensa ei fu un zâmbet contagios din partea noului ei cumnat, care se aplecă în faţă şi spuse:

- Desigur, nu trebuie să-i cer scuze fratelui meu, pentru că lui i-am făcut un imens serviciu.

Jenny nu se putu stăpâni: ideea^ aceasta era atât de revoltătoare încât izbucni în râs. îl simţi pe Royce uitându-se în jos, la ea şi când îşi ridică privirile, ochii lui cenuşii erau calzi de încuviinţare şi în ei era ceva ce semăna foarte mult cu mândria.

Următorul a fost Arik şi pardoseala de piatră păru că se cutremură când uriaşul terifiant se apropie de ea, fiecare pas, dublu faţă de al unui om normal. Aşa cum se aşteptase Jenny, uriaşul cu chipul de granit nu se obosi să-şi ceară scuze sau măcar să se încline. Rămase acolo, în faţa ei, uitându-se în jos la ea, de la înălţimea lui covârşitoare, cu ochii lui stranii în ochii ei, aplecându-şi imperceptibil capul într-un salut. După care se întoarse, lăsând-o pe Jenny cu senzaţia că tocmai acceptase să-i fie el, ei, suveran şi nu invers.

Văzându-i nedumerirea, Royce se aplecă şi-i spuse chicotind, la ureche:

- Nu te simţi insultată - Arik nu a avut niciodată bunăvoinţa să-mi jure mie, efectiv, loialitate.

Jenny se uită în ochii aceia gri, zâmbitori şi dintr-o dată întreaga seară părea să se desfăşoare în faţa ei cu toate promisiunile şi surescitarea unei prime nopţi calde, de primăvară.

Urmară cavalerii care constituiau garda personală a lui Royce. Primul a fost Sir Godfrey, un bărbat înalt, frumos, aproape de treizeci de ani, care deveni pe loc favoritul ei, pentru că după ce-i sărută mâna, făcu ceva care împrăştie complet tensiunea trecutei lor

asocieri: întorcându-se spre toţi cei din raza lor auditivă, o declară singura femeie în viaţă care avusese inteligenţa şi curajul de a trage pe sfoară o întreagă armată. Apoi se întoarse din nou spre ea şi spuse, cu un zâmbet contagios:

- Sper, doamna mea, că dacă veţi decide vreodată să fugiţi de la Claymore, aşa cum aţi făcut în tabăra noastră, în urmă cu câteva săptămâni, ne veţi cruţa mândria, lăsând urme mai uşor de găsit?

Jenny care gusta tocmai din cupa cu vin pe care i-o vârâse Royce în mână, îi răspunse cu falsă solemnitate:

- Dacă aş încerca vreodată să evadez de aici, mă voi strădui să o fac foarte prost. Sir Godfrey hohoti şi o sărută pe obraz.

Sir Eustace, blond şi arătos, cu ochii lui căprii, veseli, o anunţă galant că dacă ar fi avut părul desfăcut când a evadat, ar fi depistat repede flacăra aurie şi ar fi fost în stare să o găsească indiferent unde s-ar fi ascuns, ceea ce-i aduse o privire uşor mustrătoare din partea lui Royce. Neînfricat, Sir Eustace se aplecă în faţă şi-i spuse glumind lui Jennifer:

- Este gelos, se vede ... pe aerul meu superior şi pe conversaţia mea cavalerească.

Veniră, unul câte unul, în faţa ei, cavaleri îndemânatici, înfricoşători, care odinioară ar fi omorât-o la un cuvânt al stăpânului lor, dar care acum jurau să o protejeze, chiar cu preţul vieţii lor. Îmbrăcaţi în catifele şi stofe fine, în loc de armuri din zale şi coifuri, cavalerii mai în vârstă o tratară cu deosebită curtoazie, în vreme ce cavalerii mai tineri dovedeau efectiv o teribilă jenă pentru ceea ce făcuseră. Tânărul Sir Lionel îi spuse lui Jennifer:

- Sper că nu v-am produs nici un disconfort necuvenit, Înălţimea Voastră, când ... când ... eu ... adică ...v-am apucat de mână şi v-am târât...

Jenny chicoti şi înălţă din sprâncene:

- Şi m-ai escortat la cortul meu, în prima seară?

- Da, v-am escortat, spuse el cu un oftat de uşurare.

Gawin, tânărul paj, a fost ultimul care se prezentă, oficial, doamnei lui. Vizibil prea tânăr şi idealist ca să urmeze exemplul

cavalerilor mai în vârstă şi mai experimentaţi şi să uite trecutul, se înclină în faţa lui Jenny, îi sărută mâna şi apoi, cu o ranchiună prost ascunsă, spuse:

- Presupun, doamna mea, că nu aţi intenţionat cu adevărat să ne faceţi să îngheţăm, când ne-aţi tăiat păturile.

Această remarcă îi aduse un ghiont puternic din partea lui Sir Eustace, care mai rămăsese lângă Jenny şi care spuse, dezgustat:

- Dacă asta este ideea ta despre galanterie, nici o mirare că tânăra Lady Anne îi face ochi dulci lui Roderick şi nu ţie.

Cele două nume îl făcură pe băiat să încremenească şi să se uite furios în sală. Scuzându-se în grabă faţă de Jennifer, Gawin se grăbi spre o brunetă drăgălaşă care stătea de vorbă cu un bărbat pe care Jenny nu îl recunoscu şi care părea mai curând războinic decât galant.

Royce îl urmări plecând şi se uită la Jenny cu o privire amuzată, de scuze.

- Gawin şi-a pierdut capul după fata drăguţă de acolo şi evident şi judecata. Oferindu-i braţul, adăugă:

- Vino să-ţi prezint restul invitaţilor, doamna mea. Temerile lui Jenny privind primirea pe care i-o vor face toţi cei care nu erau legaţi de Royce prin jurăminte de credinţă, dispărură în următoarele două ore în care a fost prezentată fiecăruia. Cuvintele uluitoare pe care le spusese Royce mai devreme, de pe treptele castelului, fuseseră, evident, repetate şi răs-repetate - ajungând până la oaspeţii veniţi din împrejurimi - şi chiar dacă, uneori, Jenny mai întâlnea câte o

privire ostilă, proprietarul acesteia avea grijă să o ascundă în spatele unui zâmbet politicos.

După ce au fost făcute toate prezentările, Royce insistă ca Jenny să mănânce, iar la masa aranjată pe estradă urmară alte conversaţii - toate vesele şi plăcute, întrerupte doar de sunetele trompetelor de la galerie, care anunţau sosirea fiecărui nou fel de mâncare.

Mătuşa Elinor era în plină glorie, cu o audienţă captivă, de peste trei sute oameni cu care să converseze, deşi persoana alături de care era cel mai des văzută era Arik! Jenny se uita amuzată la fascinaţia bătrânei doamne pentru singura persoană care nu vroia să vorbească cu nimeni.

- Mâncarea se înaltă la aşteptările voastre, my lord? întrebă Jenny întorcându-se spre Royce care se servea cu o a doua porţie de friptură de păun şi cu o alta, din lebădă umplută.

- Merge, spuse el încruntându-se uşor. Dar mă aşteptam la lucruri mai bune, la bucătărie, sub supravegherea lui Prisham.

Şi chiar atunci, însuşi majordomul se materializă în faţa lui Royce şi Jenny îl văzu pentru prima oară pe Albert Prisham care spuse cu o voce oficială, rece:

- Mă tem cape mine nu mă interesează prea mult mâncarea, înălţimea Voastră. Se uită apoi la Jennifer şi adăugă:

- O cană cu supă călduţă şi o bucată mică de carne îmi ajung. Totuşi, sunt convins că soţia voastră va lua bucătăria în mână şi va crea reţete şi meniuri care să vă placă mai mult.

Jenny, care nu ştia nimic despre reţete şi meniuri, nu dădu atenţie acestei remarci, pentru că încerca să-şi ascundă o pornire de instantanee respingere faţă de acest om. Purtând la brâu un lanţ de aur şi având în mână un sceptru alb, însemnele înaltei lui poziţii, era slab, aproape de vlăguire. Pometţii obrajilor îi ieşeau ascuţiţi pe sub pielea albă, aproape transparentă. Dar nu asta o făcea pe Jenny să reacţioneze negativ faţă de el. Era răceala din ochii lui, când acesta se uita în jur. Arătându-i lui Royce mai mult respect, dar cu

siguranţă nu mai multă căldură decât îi arătase lui Jennifer, Sir Albert continuă:

- Sper că, exceptând mâncarea, toate celelalte sunt la înălţimea aşteptărilor voastre, în seara aceasta?

- Totul este perfect, spuse Royce împingându-şi scaunul în spate, în timp ce în partea cealaltă a sălii începuse dansul.

- Dacă mâine te vei simţi suficient de bine, o să vreau să văd documentele, iar poimâine, domeniul.

- Desigur, înălţimea Voastră, dar poimâine este douăzeci şi trei, care de obicei este ziua de judecată. Doriţi să o amân?

- Nu, spuse Royce fără ezitare, cu mâna sub cotul lui Jennifer, indicându-i că ar trebui să se ridice. Chiar mă interesează să văd cum decurge.

Cu o plecăciune spre Royce şi o uşoară înclinare a capului spre Jennifer, Sir Albert se retrase. Sprijinindu-se în bastonul său, îşi continuă încet drumul spre camerele lui.

Când Jenny înţelese că Royce vroia să danseze, se dădu înapoi, aruncându-i o privire îngrijorată.

- Eu nu am prea dansat, înălţimea Voastră, explică ea privind dansatorii care se învârteau plini de energie, căutând să descifreze paşii. Poate că n-ar trebui să facem asta acum, când sunt atâţia.

Zâmbind, Royce o lüă în braţe, cu fermitate.

- Ţine-te bine, atâta, spuse el şi începu să o învârtă, expert. Era, observă Jenny, un dansator excelent. Mai mult, era un profesor excelent - la al treilea dans se învârtea şi sălta şi ea împreună cu toţi ceilalţi. Primele dansuri fură urmate imediat de o duzină de altele, când Stefan Westmoreland îşi pretinse dansul lui, apoi Sir Godfrey şi Sir Lionel şi restul cavalerilor.

Râzând, cu sufletul la gură, Jenny scutură din cap protestând când Sir Godfrey încerca să o atragă într-un nou dans. Royce, care dansase cu alte câteva doamne, stătea de vreo jumătate de ceas pe margine, cu un grup de oaspeţi. Acum însă se materializă lângă Jennifer, ca şi cum i-ar fi simţit epuizarea.

- Godfrey, Jennifer trebuie să se odihnească. Făcând un semn cu capul spre Gawin, care părea să aibă o discuţie aprinsă

cu Sir Roderick în prezenţa lui Lady Anne, Royce adăugă sec:

- Îţi sugerez să o inviţi mai bine la dans pe Lady Anne - înainte ca Gawin să facă vreo prostie ca să-i câştige admiraţia, provocând o încăierare cu Roderick, în care să fie ucis.

Sir Godfrey se duse să-i ceară un dans doamnei cu pricina iar Royce o conduse pe Jenny într-un colţ mai liniştit din sală. Dându-i o cupă cu vin, îi bloca priveliştea, aşezându-se chiar în faţa ei, cu o mână pe perete, lângă capul ei.

- Mulţumesc, spuse ea fericită şi îmbujorată, respirând greu, cu pieptul ridicându-i-se. Chiar aveam nevoie de un moment de odihnă. Privirea lui Royce coborî apreciativ spre carnea rozalie care se umfla deasupra decolteului pătrat al rochiei, făcând-o pe Jenny să se simtă ciudat de excitată şi de nervoasă în acelaşi timp.

- Eşti un dansator excelent, spuse Jenny forţându-l să se uite la ea. Probabil că ai dansat mult, la curte.

- Şi pe câmpul de bătaie, spuse el, zâmbind dezarmat.

- Pe câmpul de bătaie? răsună perplexă vocea ei. Royce încuviinţă din cap, zâmbind larg.

- Urmăreşte-i pe războinicii care încearcă să evite săgeţile şi lănciile şi o să vezi paşi de dans şi o mişcare de picioare care o să te lase cu gura căscată.

Abilitatea lui de a râde de el însuşi îi încălzi lui Jenny inima, care oricum era bine încălzită deja de cele câteva cupe cu vin tare şi de nenumăratele dansuri. Jenny se uită într-o parte şi îl văzu pe Arik la câţiva metri mai încolo. Spre deosebire de toţi ceilalţi care râdeau, mâncau sau dansau, Arik stătea cu braţele încrucişate pe piept, cu picioarele bine depărtate, privind drept în faţă, cu o expresie absolut letală. Iar alături, era mătuşa Elinor, sporovăind cu el ca şi cum viaţa i-ar fi depins de abilitatea de a-l face să vorbească.

Royce urmă direcţia privirilor lui Jenny şi spuse, glumind:

- Se pare că mătuşii tale îi place să curteze pericolul.

Încurajată de vin, Jenny îi întoarse zâmbetul.

- Arik vorbeşte vreodată ... adică în propoziţii adevărate? Sau râde?

- Nu l-am văzut niciodată râzând. Şi vorbeşte cât mai puţin posibil.

Uitându-se în sus, în ochii lui irezistibili, Jenny avu o senzaţie de stranie siguranţă şi ocrotire, şi totuşi, de neplăcut sentiment că soţul ei era practic un mister pentru ea. Simţind că îi va răspunde la întrebare, spuse încetişor:

- Cum l-ai cunoscut?

- Nu am fost niciodată prezentaţi, glumi el. Dar cum Jenny continua să-l privească întrebătoare, ca şi cum ar fi aşteptat mai multe informaţii, continuă:

- Prima oară l-am văzut pe Arik acum opt ani, în toiul unei bătălii care dura de mai bine de o săptămână. Încerca să scape de şase atacatori care se repeziseră asupra lui cu săbiile şi cu săgeţile. M-am dus în ajutorul lui şi împreună am reuşit să scăpăm de ei. Când totul s-a terminat, eu eram rănit dar Arik nu s-a obosit să-mi mulţumească pentru eforturile mele. S-a uitat doar la mine şi a plecat călare mai departe, aruncându-se din nou în luptă.

- Şi asta a fost totul? întrebă Jenny, când Royce tăcu.

- Nu chiar. A doua zi, aproape de căderea nopţii, am fost din nou rănit şi de data asta doborât de pe cal. În timp ce eu mă aplecam să-mi iau scutul, imam uitat în sus şi am văzut un călăreţ venind spre mine, cu lancea aţintită drept spre inima mea. În clipa următoare, lancierul rămăsese fără cap şi alături de el era Arik care descălecase să-şi ia de jos toporişca însângerată. Din nou, fără un cuvânt.

Rănile mă făcuseră practic inutil şi în noaptea aceea Arik a apărut din nou, de două ori - în aparenţă de nicăieri - ca să-i îndepărteze pe atacatorii mei, când eram depăşit numeric. A doua zi i-am pus pe fugă pe duşmani şi am început să-i urmărim. Când m-am uitat într-o parte, l-am văzut pe Arik alături de mine. Şi de atunci, acolo este.

- l-ai câştigat nemuritoarea lui loialitate pentru că l-ai salvat de cei şase atacatori? rezumă Jenny.

Royce scutură din cap.

- Suspectez că i-am câştigat nemuritoarea lui loialitate o săptămână mai târziu, când am

ucis un şarpe uriaş care încerca să împartă fără ştiinţa lui, aceeaşi pătură cu Arik.

- Sper că nu-mi spui, chicoti Jenny, că uriaşul se teme de şerpi.

Royce simulă indignarea.

- Femeile se tem de şerpi, explică el fără echivoc. Bărbaţii îi urăsc. Ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru, strică Royce efectul, râzând ca un băieţel.

Royce se uită în jos la ochii ei veseli, tânjind să o sărute iar Jenny, purtată de această parte tandră, glumeaţă a lui, dădu drumul, brusc, întrebării care nu-i dădea pace.

- Chiar ai vrut să-l laşi să ucidă copilul acela, astăzi?

Royce deveni puţin rigid, apoi spuse calm:

- Cred că e timpul să urcăm.

Neînţelegând de ce luase el brusc această decizie, gândindu-se că poate, odată sus, intenţiona să continue discuţia, Jenny ezită, bănuitoare.

- De ce?

- Pentru că tu vrei să discuţi iar eu vreau să te bag în pat. Iar în acest caz, camera mea este mai adecvată pentru ambele scopuri, faţă de această sală.

Renunţând la o scenă care doar ar fi umilit-o, Jenny înţelese că nu avea altă alegere decât să părăsească sala, împreună cu el. Dar înainte de a pune piciorul pe prima treaptă, tresări speriată şi se întoarse spre el, cu ochi imploratori:

- Sper că nu vor încerca să vină după noi ... Adică ... nu o să fie un ritual al patului, nu? pledă ea.

- Chiar dacă nu ar fi nimic rău în asta, spuse el răbdător. Este un obicei vechi. Putem sta de vorbă după, adăugă Royce cu înţeles.

- Te rog. Ar fi o farsă, pentru că lumea ştie că noi deja ... deja am făcut asta şi dacă s-ar întâmpla aşa, ar începe din nou să vorbească.

Royce nu-i răspunse, dar în timp ce treceau prin dreptul lui Arik şi al mătuşii Elinor, se opri să stea de vorbă cu el.

Iminenta plecare a mirelui şi a miresei fu remarcată totuşi imediat şi în timp ce treceau prin dreptul mesei de pe estradă, Jenny devenise deja roşie la faţă din cauza încurajărilor şi sfaturilor strigate spre Royce. Când începură să urce scările, Jenny se uită îngrozită peste umăr dar spre uşurarea ei,

văzu că Arik se plantase în fața scării, încrucișându-și brațele pe piept și luându-și postul în primire - evident la ordinul lui Royce - pentru a împiedica petrecăreţii să îi urmeze.

Când Royce deschidea ușa camerei sale, Jenny era deja într-o stare generală de teroare și neajutorare. Îl privi într-o tăcere înghețată închizând ușa în spatele lui, înregistrând ca prin ceață, uluită, o încăpere extrem de largă și de luxoasă, cu un pat uriaș, cu patru stâlpi și un baldachin cu draperii din catifea fină și două fotolii imense, cu brațele sculptate, plasate în fața unui șemineu mare, acoperit. Trei dulapuri uriașe, sculptate ornamental, se întindeau de-a lungul pereților, unul pentru haine, presupuse imediat Jenny, iar celelalte conținând monede și alte bogății, judecând după dimensiunile și încuietorile lor masive. Două sfeșnice înalte, din argint, cu lumânări aprinse, flancau patul și alte două se aflau de o parte și de alta a șemineului. Pe pereți atârnau tapiserii iar pe pardoseala lustruită se afla chiar o carpetă. Dar cel mai uluitor lucru din cameră era fereastra - o fereastră mare, cu vitralii, care dădea spre curtea castelului și care la lumina zilei făcea camera mai plăcută și mai aerată.

În partea stângă, o ușă deschisă dădea spre solar; ușa din dreapta dădea, evident, spre camera lui Jenny. Evitând cu grijă să se uite spre pat, continuă să privească spre celelalte două uși și în clipa în care Royce se mișcă, tresări și spuse primul lucru care-i veni în minte:

- LL.unde dau ușile astea?

- Una spre un loc intim, cealaltă spre o debara, răspunse el observând că Jenny evita să se uite spre pat. Calm, dar totuși cu o evidentă amenințare de comandă, spuse:

- Te superi dacă te rog să-mi explici de ce perspectiva de a te culca cu mine ți se pare mai alarmantă acum, când suntem căsătoriți, decât înainte, când aveai totul de pierdut?

- Atunci nu aveam altă variantă, spuse ea apărându-se nervos, întorcându-și fața spre el.

- Nici acum, sublinie el, rezonabil.

Lui Jenny i se uscă gura. Își cuprinse trupul cu brațele, ca și cum i-ar fi fost foarte frig, cu privirea derutată, disperată, încercând să se explice.

- Nu te înţeleg. Niciodată nu ştiu la ce să mă aştept. Uneori pari aproape bun şi aproape raţional. Şi exact când cred că eşti de fapt foarte drăguţ - vreau să spun normal, începi să faci lucruri nebune şi acuzaţii bolnăvicioase. Nu mă pot simţi în largul meu cu un bărbat care este un străin pentru mine! Un străin înfricoşător, imprevizibil! Jenny întinse mâinile spre el, ca şi cum l-ar fi implorat să o înţeleagă.

Royce făcu un pas spre ea, apoi încă unul şi Jenny începu să se retragă şi ea pas după pas, până când călcâiele i se loviră de pat. Incapabilă să se dea mai în faţă şi nedorind să se mişte spre spate, rămase acolo, într-o tăcere revoltată.

- Să nu îndrăzneşti să mă atingi. Urăsc când mă atingi! îl avertiză ea tremurând.

Royce se încruntă, întinse mâna şi se agăţă cu degetul de decolteul rochiei, uitându-se drept în ochii ei, în timp ce-şi cobora mai mult degetul, până când şi-l vârî în spaţiul dintre sânii ei. Degetul rămase acolo, mişcându-se în sus şi în jos, mângâindu-i sânii, în timp ce flăcări timide începeau să se aprindă în trupul lui Jenny, făcând-o să respire repede, sacadat. Mâna îşi făcu loc mai adânc, între piele şi corsaj şi se închise în jurul unui sân.

- Spune-mi acum că-mi urăşti atingerea, o invită el încet, ţinându-i ochii prizonieri într-ai lui, tachinând cu degetele sfârcul care se întărea tot mai mult.

Jenny îşi simţi sânul umflându-se ca să-i umple mâna şi îşi întoarse capul într-o parte, privind fix la focul din cămin, murind de ruşine că nu-şi putea controla trupul trădător.

Brusc, Royce îşi scoase mâna.

- Încep să cred că îţi place să mă ispiteşti, pentru că o faci mai bine decât oricine. Trecându-şi mâna prin păr, furios şi dezgustat de el însuşi, Royce se duse la carafa cu vin de lângă foc şi-şi turnă puţin într-o cupă, apoi se întoarse, studiind-o în tăcere. După o vreme, spuse pe un ton calm, aproape conciliant, care o făcu pe Jenny să se uite la el:

- Greşeala pentru ceea ce s-a întâmplat chiar acum a fost a mea şi nu are legătură cu „ispitirea” ta.

Tu mi-ai oferit doar o scuză pentru ce am tânjit să fac din clipa în care te-am văzut în rochia asta.

Cum Jenny rămase tăcută, spuse cu un oftat iritat:

- Jennifer, căsătoria asta nu a fost alegerea noastră, dar răul a fost făcut iar noi va trebui să găsim o cale să ne împăcăm cu ea. Am greşit amândoi şi nimic nu poate schimba asta. Eu am sperat să îngrop trecutul, dar poate că este mai bine să te las să vorbeşti despre el, aşa cum pari decisă să o faci. Foarte bine, spuse el ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie, dă-i drumul şi enumeră-ţi nemulţumirile. Ce anume vrei să ştii?

- Pentru început, două lucruri. Când ai ajuns la concluzia că eu am greşit? Şi cum, pentru numele Lui Dumnezeu, este posibil să spui că am greşit faţă de tine?

- Aş prefera să las ultima întrebare fără răspuns, spuse el calm. Înainte de a veni la tine, în seara asta, să te văd, am stat două ore aici, ca să mă împac cu lucrurile pe care le-ai făcut tu şi am decis să uit totul.

- Foarte virtuos din partea ta, spuse Jenny ironic. Dar, mylord, întâmplător eu nu am făcut nimic, nimic pentru care să trebuiască să-ţi cer iertare sau pentru care să dau explicaţii. Totuşi, voi fi fericită să dau orice explicaţie doreşti, după ce mi le vei da tu, mie. E bine aşa?

Buzele lui Royce se strâmbară într-un zâmbet nedorit, în timp ce admira furtunoasa frumuseţe în catifea acvamarin, care abandonase deja teama, în favoarea furiei. I se părea cumplit de dureros când se temea de el. Făcând un efort să-şi îndepărteze zâmbetul, încuviinţă din cap.

- E perfect. Poţi să începi.

Jenny nu avea nevoie de alte încurajări. Studiindu-i chipul, pândind orice semn de înşelătorie, spuse brusc:

- Aveai sau nu de gând să îl laşi pe Arik să ucidă băiatul, astăzi, în sat?

- Nu. Nu aveam de gând, răspunse el clar.

O parte din teama şi ostilitatea lui Jenny începură să dispară.

- Atunci de ce nu ai spus nimic?

- Nu aveam nevoie. Arik nu acţionează decât la ordinele mele. El s-a oprit nu pentru că ai ţipat tu ci pentru că aştepta decizia mea.

- Nu ... nu minţi, nu-i aşa? întrebă ea cercetându-i trăsăturile de nescrutat.

- Tu ce crezi?

Jenny îşi muşcă buza, simţindu-se uşor bădărană.

- Îmi cer scuze. A fost o grosolănie inutilă. Acceptându-i scuzele cu o înclinare a capului,

Royce spuse politicos:

- Mergi mai departe. Care este următoarea ta întrebare?

Jenny inspiră adânc şi dădu încet drumul aerului, ştiind că tatona acum un teren periculos.

- Aş vrea să ştiu de ce te-ai simţit obligat să-mi jigneşti tatăl şi familia, dovedindu-ţi că poţi sparge apărarea castelului Merrick şi să mă răpeşti din camera mea? Ignorând brusca flacără de mânie din ochii lui Royce, continuă cu încăpăţânare: doar ţi-ai dovedit curajul şi priceperea în astfel de lucruri. De ce, dacă ai vrut cu adevărat să trăim în armonie, ai simţit nevoia să ţi le dovedeşti într-un mod atât de jalnic, de prostesc ...

- Jennifer, o întrerupse el cu o voce tăioasă, ţi-ai bătut de două ori joc de mine şi m-ai făcut să-mi bat şi eu, o dată, joc de mine. Aste este într-adevăr un record, aplaudă el sarcastic. Acum fă o plecăciune şi lasă lucrurile aşa cum sunt!

Întărită de o considerabilă cantitate de vin şi de o la fel de considerabilă încăpăţânare naturală, Jenny îi studie trăsăturile. În ciuda tonului său sarcastic, în ochii lui cenuşii citea o duritate care îi spunea că acel „complot” la care se referea nu îl înfuriase doar, ci tăiase în el suficient de adânc ca să-l amărască, încercând să ignore atracţia magnetică, periculoasă, care părea să o împingă spre el din clipa în care începuse să-i răspundă la întrebări, Jenny spuse cu degajare:

- Aş face fericită o plecăciune, dar mai întâi aş vrea să ştiu cât se poate de clar ce am făcut ca să merit acest credit.

- Ştii al naibii de bine la ce mă refer.

- Nu sunt chiar ... sigură. Urăsc să fiu condamnată pentru ce nu am făcut, spuse ea ridicând paharul.

- Ești uluitoare. Poți minți uitându-te drept în ochii mei. Foarte bine, spuse el cu ironie în glas. Haide să jucăm jocul tău dezgustător până la sfârșit. Mai întâi, a fost micul vicleșug al surorii tale - despre care puteam jura că nu are suficientă minte nici ca să se îmbrace singură - la care a recurs cu ajutorul tău și a! fulgilor de pernă.

- Știi de asta? spuse Jenny chicotind în cupă și încercând să-și ascundă zâmbetul.

- Eu unul nu te-aș sfătui să râzi, o preveni Royce.

- De ce nu? Gluma a fost deopotrivă la adresa mea cât a fost și la a ta.

- Adică tu nu ai știut nimic despre asta? izbucni el studiindu-i obrajii îmbujorați, întrebându-se dacă vinul sau minciuna erau cauza.

- Dacă aș fi știut, spuse ea redevenind serioasă, crezi că aș fi fost atât de grăbită să îmi târguiesc onoarea pe fulgii

-Nu știu. Ai fi fost?

Jenny lăsă paharul jos și spuse:

- Nu, sunt sigură. Ca să o ajut să fugă, presupun că aș fi făcut-o - dar nu înainte de a fi epuizat orice altă posibilitate. Deci nu cred că pot fi condamnată pentru că te-am tras pe sfoară, în cazul ăsta. Care sunt celelalte două?

Royce trânti cupa pe masă și porni spre ea.

- Presupun că te referi la fuga mea cu William? spuse ea stânjenită, dându-se un pas înapoi, văzându-i expresia amenințătoare din ochi. Nici pentru asta nu pot fi condamnată. El stătea acolo, în pădure și nu l-am observat până când nu ai fost tu gata să pleci, cu Arik.

- Corect, spuse el rece, dar cu toate că ești la curent cu remarca mea referitoare la regina Scoției, nu ești la curent cu faptul că în timp ce tu fugeai, eu îi spuneam lui Graverley, ca un prost, că intenționam să mă căsătoresc cu tine. Și nu ești la curent cu faptul că urma să te retragi la mănăstire imediat după căsătoria noastră de la Merrick? Ceea ce m-ar fi legat frumos de tine pentru tot restul vieții mele și totodată m-ar fi lipsit de urmași? Și dacă o să mă mai minți o singură dată ... Royce îi smulse cupa cu vin din mână și o trase în brațele lui.

- Ce ai face? șopti ea.

- Gata cu nonsensurile, spuse el scurt, aplecându-se și luându-i buzele într-o sărutare

apăsată, reducând-o la tăcere. Spre surpriza lui, ea nu se împotrivi. De fapt, părea să nu știe ce îi făcea. Când își înălță capul, Jenny se uită la el cu o expresie în ochii albaştri, pe care nu i-o mai văzuse până atunci.

- Ce ai face? repetă ea.

- M-ai auzit, spuse el scurt.

O căldură cumplită, trădătoare, începu să se strecoare prin fiecare por al trupului lui Jenny, când îl privi în ochii lui uluiți.

- De ce? șopti ea. De ce i-ai spus că aveai de gând să te însori cu mine?

- Pentru că nu eram în toate minţile mele atunci, spuse el rece.

- Din cauza mea? șopti Jenny, atât de purtată de ce-i spunea inima, încât vorbise fără să se gândească.

- Din cauza trupului tău încântător, spuse el crud, dar undeva în inima ei, Jenny accepta altceva ... o altă explicație, atât de minunată încât îi era teamă să se gândească la ea. Care spunea totul.

- Nu am știut, spuse ea simplu. Niciodată nu m-am gândit că o să te căsătorești cu mine.

- Și presupun că dacă te-ai fi gândit, l-ai fi expediat înapoi pe fratele tău vitreg și ai fi rămas cu mine, la Hardin?

Era cel mai mare risc pe care și-l asumase vreodată Jenny în viaţa ei, pentru că îi spunea adevărul:

- Dacă ... dacă aș fi știut cum o să mă simt după plecarea mea, poate că aș fi rămas. Îi văzu ma-xiliarul încleștându-i-se și fără să se gândească, ridică mâna şi îi atinse cu degetele obrazul încordat.

- Te rog, nu te uita așa la mine. Nu te mint, șopti ea cu privirea scufundată în ochii lui.

Încercând fără succes total să ignore tandra inocență a atingerii ei și să alunge amintirea bruscă a felului în care-i sărutase cicatricele, Royce spuse impersonal:

- Și presupun că nu ai ştiut nimic despre complotul tatălui tău?

- Nu mă duceam la nici o mănăstire, a doua zi urma să plec cu tine. Niciodată nu aș fi făcut ceva atât de ... josnic, spuse ea simplu.

Frustrat de nesfârșita ei șiretenie, Royce o trase în brațele lui și o sărută, dar în loc să lupte împotriva sărutului dur, acaparator, Jenny se ridică în vârfurile picioarelor şi îl

primi, ridicându-şi braţele pe pieptul lui şi petrecându-şi-le după gâtul său. Buzele ei despărţite se agăţară de ale lui, mişcându-se tandru, moale pe gura lui şi spre uluirea lui Royce, îşi dădu seama că ea vroia să-l îmbuneze. Dar totuşi nu putu să împiedice să se întâmple acest lucru. Mâinile lui nu-i mai mângâiau braţele, se mutaseră acum pe spatele ei, într-o mângâiere continuă, alinătoare, alunecând uşor spre ceafă şi ţinându-i buzele mai aproape de gura lui flămândă.

Şi pe măsură ce pasiunea lui creştea, creştea şi cumplita, vinovata premoniţie că se înşelase, în legătură cu totul. Smulgându-şi gura dintr-a ei, o ţinu strâns la piept, aşteptând să-şi recapete suflul. Când în sfârşit crezu că poate vorbi, o îndepărtă încet şi îi luă bărbia, simţind nevoia - dorind - să se uite în ochii ei, când avea să o întrebe.

- Uită-te la mine, Jennifer, spuse el cu blândeţe. Ochii înălţaţi spre el erau nevinovaţi de orice viclenie şi ciudat de încrezători. Nu era o întrebare, era o afirmaţie:

- Nu ai ştiut nimic despre complotul tatălui tău, nu?

- Nu a fost nici un complot, spuse ea simplu. Royce îşi dădu capul pe spate şi închise ochii,

Încercând să închidă afară adevărul atât de evident: după ce o forţase, în propria ei casă, să îndure barbariile oamenilor lui, o târâse din patul ei, o forţase să se mărite cu el, o cărase de-a lungul Angliei şi ca să termine totul cât mai frumos, se oferise, în această ultimă oră să o „ierte" şi să „dea totul uitării."

Pus în situaţia de a-i distruge iluziile legate de tatăl ei sau de a o lăsa să creadă că era un nebun nemilos, Royce alese prima variantă. Nu era într-o dispoziţie galantă - nu, cu preţul căsniciei lui.

Mângâindu-i părul mătăsos, îşi coborî bărbia şi se uită în ochii aceia încrezători,

întrebându-se de ce oare îşi pierdea raţiunea de câte ori era vorba de ea.

- Jennifer, spuse el calm, eu nu sunt chiar monstrul care, pe bună dreptate, mă crezi tu. A fost un complot. Vrei cel puţin să-mi asculţi explicaţia?

Jenny îşi înclină capul, dar zâmbetul pe care i-l aruncă îi spuse că oricum, tot nu îl credea.

- Când am plecat spre Merrick, mă aşteptam ca tatăl tău sau unul dintre clanuri să încerce să violeze pactul care garanta siguranţa mea pe teritoriul Scoţiei, pentru căsătoria noastră. Mi-am plasat oameni pe drumurile care duceau la Merrick, cu ordinul să nu lase nici un grup să treacă fără să facă cercetări.

- Şi nu au găsit pe nimeni care să încerce să violeze pactul, spuse ea, absolut sigură.

- Nu, recunoscu Royce. Dar ce au descoperit, a fost o caravană a unei stareţe, cu o escortă formată din douăsprezece persoane, îndreptându-se cu ceea ce părea o grabă nefirească, spre Merrick. Contrar a ceea ce ai motive să crezi, adăugă el cu un zâmbet strâmb, oamenii mei nu obişnuiesc să hărţuiască clerici. Pe de altă parte, urmându-mi instrucţiunile, s-au interesat de grup - făcând-o pe stareţă să creadă că au fost trimişi să o escorteze. Ea, în schimb, li s-a destăinuit fericită că venea să te ia pe tine.

Sprâncenele frumos arcuite ale lui Jenny se strânseră într-o încruntare derutată şi Royce aproape regretă că-i spunea adevărul.

- Continuă, spuse ea.

- Stareţa şi însoţitorii ei fuseseră întârziaţi de toată ploaia din nord - care a fost, de fapt, motivul pentru care tatăl tău şi părintele Bendict au scornit absurda explicaţie despre îmbolnăvirea bunului prelat, care îl împiedica să oficieze ceremonia. Potrivit stareţei, o anume Lady Jennifer Merrick decisese să ia calea mănăstirii, ca urmare a unei căsătorii nedorite. „Soţul”, înţelesese ea, era hotărât să stea în calea deciziei doamnei respective de a-şi dedica viaţa Domnului şi ea venise tocmai ca să o ajute pe Lady Jennifer să-şi convingă tatăl să-i dea voie să plece de la Merrick - şi din ghearele păgâne ale soţului ei - în secret.

Tatăl tău pusese la cale răzbunarea perfectă: cum căsătoria noastră fusese deja consumată, o anulare nici nu se punea în discuţie, pentru mine. La fel ca şi divorţul. Fără posibilitatea de a mă recăsători, eu nu aş fi putut procrea un moştenitor legitim şi astfel, toate astea - Claymore şi tot ce am eu - s-ar fi întors înapoi la rege, după moartea mea.

- Nu ... nu te cred, spuse Jenny aproape fără glas şi apoi, cu o corectitudine să-ţi frângă inima, spuse.

- Cred că tu crezi asta. Dar adevărul adevărat este că tatăl meu nu m-ar fi închis niciodată departe de lume, pentru tot restul vieţii mele, fără măcar să-mi dea dreptul să aleg eu.

- Ar face-o şi a vrut să o facă.

Jenny scutură din cap, scutură atât de puternic şi atât de categoric, încât Royce îşi dădu dintr-o dată seama că ea efectiv nu putea suporta ideea.

- Tatăl meu ... mă iubeşte. Nu ar face asta. Nici chiar ca să se răzbune pe tine.

Royce se cutremură, simţindu-se ca un barbar, aşa cum se spunea despre el, pentru că încercase să-i zdruncine această iluzie.

- Ai dreptate. Eu .... A fost o greşeală. Jenny înclină din cap.

- O greşeală, repetă ea. Şi îi zâmbi, cu un zâmbet dulce, plin de căldură, cum nu-i mai zâmbise niciodată, făcându-i inima să-şi intetească ritmul. Un zâmbet plin de încredere şi aprobare şi de încă ceva, ce nu putea defini ca lumea.

Întorcându-se, Jenny se duse la fereastră, uitându-se afară, la noaptea luminată de stele. Pe metereze ardeau torţe şi în lumina portocalie se vedea clară, silueta unui paznic. Mintea ei însă nu era nici la stele şi nici la paznic sau la tatăl ei; era la bărbatul înalt, cu părul negru, care stătea în picioare în spatele ei. Care a vrut să se căsătorească cu ea şi acest lucru îi umplea inima cu o emoţie atât de puternică, atât de devastatoare, încât abia mai reuşea să o cuprindă. Era atât de copleşitoare, încât sentimente ca patriotismul sau răzbunarea deveneau neînsemnate.

Întinse mâna, urmărind cu degetul traiectoriile frumoase ale sticlei reci, amintindu-şi toate nopţile fără somn de la Merrick, când nu şi-l putea smulge din minte, când trupul ei se simţea pustiu şi încins şi striga după al lui. Îl auzi în spatele ei începând să se apropie de ea şi ştiu ce avea să se întâmple între ei, la fel de sigur cum ştia că îl iubeşte. Dumnezeu să o ierte pentru că îl iubea pe duşmanul familiei ei.

Ştiuse asta la Hardin, dar atunci fusese mai puternică - şi mai speriată. Speriată de ce avea să se întâmple cu ea dacă îşi permitea să iubească un bărbat care părea să o trateze doar ca pe o distracţie trecătoare. Dar la fel de sigur cum ştia că îl iubeşte, Jenny ştia că şi el o iubea. Asta explica totul - mânia lui, râsul lui, răbdarea lui... discursul lui în curtea castelului.

Îi simţi prezenţa ca pe un lucru palpabil, chiar înainte ca el să-şi petreacă încet braţele în jurul ei, pe la spate, trăgând-o spre trupul lui. Privirile lor se întâlniră în geamul ferestrei şi Jenny se uită în ochii lui, în timp ce-i cerea singura promisiune care ar fi eliberat-o de întreaga vină de a-i fi dăruit dragostea ei şi viaţa ei. Cu vocea tremurată de emoţie, întrebă:

- Juri că niciodată nu vei ridica mâna asupra familiei mele?

Răspunsul lui veni ca o şoaptă dureroasă:

- Da.

O cuprinse o tandreţe cutremurătoare şi Jenny închise ochii, lăsându-se pe spate, pe trupul lui, într-o totală capitulare. Royce se aplecă, mângâindu-i fruntea cu tâmplele, strecurându-şi încet mâna în sus, ca să-i mângâie plinătatea sânului. Gura lui trasă o potecă fierbinte în jos, de-a lungul obrazului, spre ureche, explorând cu limba fiecare milimetru, în timp ce mâna îi aluneca sub rochie, cuprinzându-i sânul în căuşul palmei, frecând uşor cu degetul sfârcul care se întărea.

Scăldată într-o mare de senzaţii, Jenny nu protestă când Royce îi acoperi buzele cu ale lui, întorcând-o spre el. Nu simţi nici ruşine şi nici vinovăţie când rochia îi alunecă în jos peste coapse sau când el urcă alături de ea în

pat, cu umerii lui goi, muşchiuloşi, lucind ca bronzul în lumina lumânărilor, când se apleca peste ea, depărtându-i cu pricepere buzele cu limba lui. Cu un geamăt tăcut de capitulare, îşi strecură mâna pe după gâtul lui, cu degetele în părul ondulat de la ceafă, ţinându-i gura apăsată cu putere pe a ei, în timp ce îi primea limba şi i-o oferea pe a ei. Ardoarea ei nevinovată era mai mult decât putea suporta trupul nesăţios al lui Royce. Petrecându-şi braţul pe după coapsele ei, o trase într-un contact violent cu coapsele lui tensionate, modelându-i trupul pe contururile rigide ale trupului său. Cu cealaltă mână îi cuprinse ceafa, în timp ce îşi afunda iară şi iară limba în gura ei, obligând-o să-i dea înapoi nevoia urgentă, senzuală, pe care i-o oferea el.

Când îşi smulse gura dintr-a lui, Royce aproape că gemu de dezamăgire, crezând că o speriase cu pasiunea lui descătuşată - dar când deschise ochii, ceea ce văzu pe chipul ei nu era nici spaimă, nici repulsie, era o minunată mirare. Cu un nod de tandreţe care îi umfla pieptul, rămase perfect liniştit, privind-o pe Jenny în timp ce îi lua faţa în mâini, mângâindu-i adorator, cu degete tremurânde, ochii, pometţii obrajilor şi maxilarul, ca apoi să se ridice şi să îl sărute cu o ardoare care o egala aproape pe a lui, întorcându-se în braţele lui, apăsându-l în perne, cu părul revărsându-se peste ei ca un văl de satin, îi sărută ochii, nasul, urechea şi când buzele ei se închiseră peste sfârcul lui, Royce îşi pierdu controlul.

- Jenny, gemu el plimbându-şi repede mâinile peste spinarea, coapsele şi fesele ei. Degetele i se înfipseră în părul ei, trăgându-i buzele înapoi spre gura lui fierbinte.

- Jenny, şopti Royce gutural, afundându-şi limba în gura ei, împletindu-şi-o cu a ei în timp ce o rostogolea înapoi pe spate şi o acoperea cu trupul lui.

- Jenny, murmură el fierbinte, devorându-i înfometat sânii şi burta şi coapsele, cu gura lui. Nu se putea opri să nu-i pronunţe numele. Suna ca o melodie în inima lui, în timp ce ea îşi petrecea braţele pe după el şi îşi înălţa coapsele, modelându-se plină de dorinţă, pe bărbăţia lui umflată; cânta în vinele lui când ea îi primi cu pasiune prima pătrundere a trupului într-al ei; cânta în

fiecare fibră a fiinţei lui, când ea se potrivi cu mişcările lui hotărâte, şi explodă într-un crescendo, când ea îi strigă „Te iubesc", înfigându-şi unghiile în ceafa lui, cu trupul zguduit de val după val, de extaz.

Contractat, disperat să se elibereze, Royce îşi smulse buzele dintr-ale ei şi se ridică în braţe, aşteptând să-i înceteze freamătul, uitându-se în jos, la chipul ei frumos, înceţoşat. Şi atunci, pentru că nu se mai putea stăpâni, înaintă în ea pentru ultima oară, gâfâindu-i numele. Trupul îi tresaltă convulsiv, o dată şi încă o dată şi încă o dată, în timp ce revărsa viaţă în ea, ţinându-i coapsele lipite de ale lui, gura, lipită de a lui.

Întins pe spate, cu soţia lui cuibărită lângă el, aşteptă să-i înceteze bătăile tumultoase ale inimii, plimbându-şi mâna pe pielea ei catifelată, uluit de explozia din trupul lui. În toţi anii lui de întâlniri erotice fără ţel şi de toride distracţii, nimic nu se apropiase măcar vreodată de extazul cutremurător pe care tocmai îl experimentase.

Lângă el, Jenny îşi înălţă capul, uitându-se în ochii lui. În adâncimea lor albastră, somnolentă, văzu aceeaşi mirare şi confuzie pe care le resimţea şi el.

- La ce te gândeşti? întrebă zâmbind tandru spre faţa ei întoarsă.

Un zâmbet de răspuns îi atinse buzele, în timp ce degetele ei se plimbau peste pieptul înăsprit de păr.

Doar două gânduri îi trecuseră lui Jenny prin minte şi decât să accepte ideea că tânjea să-l audă spunându-i că şi el o iubea, i-l mărturisi pe al doilea.

- Mă gândeam, şopti ea cu o voce îngroşată ...că dacă m-aş fi simţit aşa... la Hardin ...nu cred că aş fi plecat cu William.

- Dacă ar fi fost aşa, contracara Royce, cu zâmbetul lărgindu-i-se într-o grimasă perfidă, aş fi venit după tine.

Fără să-şi dea seama că îi putea trezi atât de repede dorinţa, Jenny îşi plimbă degetele pe suprafeţele plate ale abdomenului lui Royce.

- De ce nu ai făcut-o?

- La vremea aceea eram sub arest, răspunse el sec, prinzându-i mâna plimbăreaţă într-a lui, fixându-i-o sub palma lui, ca să evite să rătăcească mai jos. Eram sub arest

pentru că am refuzat să te predau lui Graverley, adăugă, eliberându-i mâna.

I se taie răsuflarea când mâna ei alunecă mai jos, spre coapsă.

- Jenny, o preveni el gutural, dar era prea târziu, dorinţa se revărsa deja în el, făcându-l rigid. Râzând reţinut la expresia ei uluită, o prinse de coapse şi o ridică deasupra lui, aşezând-o delicat dar ferm, deasupra tijei lui umflate.

- Acordă-ţi cât timp doreşti, micuţo, glumi el gutural, sunt total la dispoziţia ta. Totuşi râsul îi amuţi când soţia lui se aplecă, încălecându-l şl acoperindu-i dulce gura, cu a ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Jenny zâmbea stând la fereastra solarului, privind în curtea castelului, cu inima plină de amintirile nopţii trecute. Era deja la mijlocul dimineţii, judecând după unghiul soarelui iar ea se sculase de mai puţin de o oră - mai târziu decât se sculase vreodată în viaţa ei.

Royce făcuse dragoste cu ea lung şi agale, de dimineaţă, de data asta cu o gentileţe minunată, reţinută, care şi acum îi înteţea pulsul lui Jenny. Nu îi spusese că o iubea, dar ea era sigură de asta. De ce altfel se legase atât de mult de ea? Sau de ce avea atâta grijă faţă de ea, când era în patul lui?

Era atât de pierdută în gânduri, încât Jenny nu observă când intră Agnes în cameră. Cu zâmbetul încă în ochi, Jenny se întoarse spre fata care îi întindea o altă rochie refăcută pentru ea, de data aceasta dintr-un caşmir crem, moale. în ciuda expresiei severe a servitoarei, Jenny era cât se poate de hotărâtă să treacă peste bariere şi să se împrietenească totuşi cu servitorii ei. Dacă era ea în stare să îmblânzească un lup, sigur că nu putea fi mai greu să-i îmblânzească servitorii.

Gândindu-se la ceva ce să-i spună fetei, primi rochia şi apoi observă cada din alcov.

- Cada asta este suficient de încăpătoare pentru patru sau cinci persoane. Acasă, fie facem baie în lac, fie într-o cadiţă din lemn în care încăpea atâta apă cât să te acopere până la brâu.

- Aici este Anglia, doamna mea, îi răspunse Agnes, în timp ce lua rochia pe care

o purtase Jenny cu o seară înainte. Jenny îi aruncă o privire uluită, nesigură dacă tonul ei trădase sau nu o anumită superioritate.

- Toate casele mari din Anglia au căzi enorme ca asta şi cămine adevărate şi... Jenny ridică braţul şi făcu un gest cuprinzător care includea camera luxoasă cu draperiile ei din catifea şi covoraşele groase împrăştiate pe pardoseală, ... şi lucruri ca toate astea... ?

- Nu, doamna mea. Dar aici sunteţi la Claymore şi Sir Albert - şeful valeţilor şi valet la fostul stăpân - a primit porunca să ţină Claymore ca pe un castel potrivit pentru un rege. Argintăria este lustruită în fiecare săptămână şi nu se permite pătrunderea prafului în tapiterii şi nici să fie văzut pe pardoseli. Şi dacă se strică ceva, este aruncat şi înlocuit.

- Cere multă muncă să ţii totul în perfectă stare şi ordine, remarcă Jenny.

- Da, dar noul stăpân i-a spus lui Sir Albert ce are de făcut şi Sir Albert, un om dur, mândru aşa cum este el, o să facă ce i s-a spus - indiferent ce simte în sinea lui, pentru că i se spune ce anume să facă.

Această ultimă remarcă uimitoare era atât de plină de amărăciune şi de resentimente, încât lui Jenny nu-i venea să creadă că auzise corect. Se încruntă, în timp ce se întorcea complet, ca să se uite la fată.

- Agnes, ce vrei să spui cu asta?

Agnes înţelese clar că spusese prea multe, pentru că se albi la faţă şi încremeni, uitându-se la Jenny cu ochi înfricoşaţi.

- Nu am vrut să spun nimic, doamna mea. Nimic! Cu toţii suntem mândri să îl avem acasă pe noul nostru stăpân şi dacă toţi duşmanii vor veni aici şi vor veni cu siguranţă, este o mândrie pentru noi să renunţăm la recoltă şi la bărbaţi şi la copii, pentru bătăliile lui. O mândrie, repetă ea cu o voce joasă, disperată, în care se mai simţea încă resentimentul mânios.

Suntem oameni buni, loiali şi nu-i purtăm pică stăpânului pentru ce a făcut. Şi sper că nici el, nouă.

- Agnes, spuse Jenny cu blândeţe, nu trebuie să te temi de mine. Nu o să-ţi trădez încrederea. Ce ai vrut să spui prin „ce a făcut?"

Biata femeie tremura atât de tare, încât când Royce deschise uşa şi-şi vârî capul înăuntru ca să-i amintească lui Jenny să coboare pentru gustarea de la miezul zilei, îi scăpă din mână rochia de catifea. Smulgând-o de jos, se repezi afară din cameră. Dar când trase să deschidă uşa grea din stejar, se uită înapoi spre Royce şi de data aceasta Jenny văzu clar că îşi făcea din nou semnul crucii.

Cu rochia de caşmir uitată în mână, Jenny se uită la uşa care se închidea, încruntându-se gânditoare.

Sala cea mare trăda puţine semne ale petrecerii de cu o seară înainte; mesele pe capriori, care umpluseră încăperea, fuseseră demontate şi îndepărtate. De fapt, singurele rămăşiţe ale petrecerii erau cei vreo doisprezece cavaleri care dormeau încă pe băncile puse de-a lungul pereţilor, sforăiturile lor ridicându-se şi coborând sonor. În ciuda eforturilor de a crea impresia unei eficiente îndârjite, Jenny observă cu simpatie că mişcările servitorilor erau leneşe şi că destui erau cei care nu reuşeau să se ferească de loviturile vreunui cavaler furios, care nu vroia să-i fie tulburat somnul.

Royce îşi ridică privirea spre Jennifer care se apropia de masă şi se ridică în picioare cu graţia aceea degajată, de pisică, pe care i-o admirase dintotdeauna.

- Bună dimineaţa, îi spuse el cu o voce joasă, intimă, sper că ai dormit bine, da?

- Foarte bine, spuse Jenny cu o voce care era ca o şoaptă stânjenită, dar ochii îi străluceau când se aşeză la masă, lângă el.

- Bună dimineaţa, draga mea! ciripi mătuşa Elinor fericită, ridicându-şi privirea de la vânatul de pe platoul cu gustări reci din faţa ei, din care îşi tăia graţios o felie. Arăţi bine dispusă în dimineaţa asta.

- Bună dimineaţa, mătuşă Elinor, spuse Jenny aruncându-i un zâmbet încurajator; apoi îşi plimbă derutată privirea în susul şi în josul mesei, spre bărbaţii tăcuţi care se aflau acolo: Sir Stefan, Sir Godfrey, Sir Lionel, Sir Eustace, Arik şi părintele Gregory. Conştientă de tăcerea ciudată şi de privirile coborâte ale bărbaţilor, spuse cu un zâmbet ezitant:

- Bună dimineaţa la toată lumea.

Cinci chipuri bărbăteşti se ridicară încet spre ea - feţe palide, trase, ale căror expresii arătau o suferinţă evidentă produsă de mahmureală.

- Bună dimineaţa, doamna mea, răspunseră aceştia în cor, politicoşi, dar trei dintre ei se chirciră şi alţi doi îşi ascunseră ochii în mâini. Doar Arik părea normal în dimineaţa asta, ceea ce însemna că nu avea nici un fel de expresie şi că nu vorbea nimic, cu nimeni. Ignorându-l complet, Jenny se uită la părintele Gregory, care nu părea să fie într-o stare mai bună decât ceilalţi, apoi la Royce.

- Ce a păţit toată lumea asta? întrebă ea.

Royce îşi luă o bucată de pâine albă şi carne rece şi ceilalţi bărbaţi îi urmară fără chef exemplul.

- Plătesc preţul orgiei de aseară, cu băutură şi târf... cu băutură, se corectă Royce, zâmbind.

Surprinsă, Jenny se uită la călugărul Gregory, care ducea tocmai la gură o stacană cu bere.

- Şi tu, părinte Gregory? spuse ea şi bietul om se înecă.

- Eu sunt vinovat doar pentru prima, doamna mea, izbucni el cu năduf, dar pledez complet nevinovat pentru a doua.

Jenny, căreia îi scăpase cuvântul pe care şi-l înghiţise Royce, îi aruncă părintelui o privire încurcată, dar mătuşa Elinor interveni repede:

- Eu am anticipat o maladie ca asta, draga mea şi azi dimineaţă devreme am coborât la bucătării să pregătesc un revigorant ca lumea, doar ca să constat că nu se afla acolo decât ceva şofran!

Cuvântul bucătărie îi atrase pe loc atenţia lui Royce şi pentru prima oară păru să o studieze cu interes pe mătuşa Elinor.

- Crezi că bucătăriei mele îi mai lipsesc şi alte lucruri - lucruri care ar putea face toate astea - şi făcu un gest spre bucatele aproape fără gust rămase pe masă - mai plăcute cerului gurii?

- Cum, absolut, înălţimea Voastră, îi răspunse ea pe loc. Am fost de-a dreptul şocată să găsesc o bucătărie atât de îngrozitor de neaprovizionată. Există rozmarin şi cimbru, dar nu tu rădăcini sau ghimbir, nu tu scorţişoară, oregano sau usturoi, dacă tot veni

vorba. Şi nu am văzut o nucă acolo, exceptând o singură castană uscată! Nucile sunt nişte complemente minunate pentru sosurile delicate şi pentru deserturi delicioase ...

La menţionarea „sosurilor delicate şi a deserturilor delicioase”, mătuşa Elinor deveni brusc centrul atenţiei masculine, în totalitate. Doar Arik rămase dezinteresat, preferând cu ostentaţie aripa rece de gâscă pe care tocmai o mânca, sosurilor delicate şi a deserturilor delicioase.

- Continuă, o invită Royce, întors fascinat spre ea, cu privirea lui scrutătoare. Ce fel de bucate ai pregăti - presupunând că ai avea ingredientele necesare, fireşte?

- Da, să mă gândesc, spuse ea încruntându-se uşor. Au trecut decenii de la vremea când prezidam bucătăriile în propriul meu castel drăguţ, dar - ah, da - aveam plăcinte cu carne, cu o crustă atât de delicată şi de plăcută, că îţi se topea în gură; şi ... ia ca exemplu găina pe care o mănânci acum, îi spuse ea lui Sir Godfrey, încălzindu-se la noul ei statut de expert culinar, în loc să fie prăjită într-o ţepuşă şi servită uscată şi dură ca o ţesătură, aşa cum este asta, putea fi fiartă în jumătate supă, jumătate vin, cu usturoi, nucşoară, fenicul şi ardei iute, apoi aşezată pe o tavă, pentru ca sucurile ei să facă pâinea şi mai gustoasă.

Şi sunt atâtea lucruri pe care le poţi face din fructe ca merele, perele şi gutuile, dar pentru asta aş avea nevoie de miere şi de migdale şi de curmale pentru glazuri şi de scorţişoară, desigur, dar aşa cum am spus, nu prea găseşti nimic din toate astea în bucătăriile de aici.

Royce o privea intens, uitând de gâsca lui rece.

- Ai putea găsi lucrurile de care ai nevoie aici, în Claymore, sau poate la târgul din sat?

- Multe dintre ele da, presupun, răspunse mătuşa Elinor cu promptitudine.

Royce spuse atunci, pe tonul cuiva care emite un edict regal:

- În acest caz, bucătăriile sunt de acum în mâinile tale şi abia aşteptăm, cu toţii, bucatele tale excelente. Uitându-se spre Sir Albert

Prisham care se apropia de masă, Royce se ridică şi îl informă:

- Am dat tocmai bucătăriile în grija lui Lady Elinor.

Faţa slabă a majordomului rămase atent inexpresivă în timp ce se înclina politicos, dar mâna de pe bastonul alb se strânse în pumn, când răspunse:

- Aşa cum am spus, mâncarea nu are importanţă pentru mine.

- Ei bine, ar trebui să fie foarte importantă pentru tine, Sir Albert, îl informă mătuşa Elinor autoritară, pentru că ai mâncat numai lucruri greşite. Napii, mâncărurile grase şi brânzeturile uscate, sunt lucruri care n-ar trebui mâncate de cei cu gută.

Faţa lui Sir Albert deveni dură.

- Eu nu am gută, doamnă.

- O să ai! prezise mătuşa Elinor veselă, în timp ce se ridică şi ea, grăbită să înceapă să caute prin grădini şi păduri ingredientele de care avea nevoie.

Ignorând-o, Sir Albert îi spuse stăpânului său:

- Dacă sunteţi gata să începem turul prin domeniu, putem pleca îndată. Şi când Royce încuviinţă din cap, adăugă cu răceală:

- Sunt sigur că nu veţi găsi alte lipsuri în administraţia mea, în afară celor de la bucătărie.

Royce îi aruncă o privire dură, ciudată, apoi îi zâmbi lui Jennifer şi-i depuse un sărut politicos pe obraz, şoptindu-i însă la ureche:

- Îţi propun să tragi un pui bun de somn, pentru că am de gând să te ţin din nou trează, toată noaptea.

Jenny simţi cum i se înfiebântă obrajii, în timp ce Arik se sculă, evident cu intenţia de a rămâne alături de Royce în timpul inspecţiei domeniului. Royce îl opri.

- Însoţeşte-o pe Lady Elinor în expediţiile ei, spuse el, adăugând apoi cu subînţeles:

- Şi ai grijă să nu se întâmple nimic neplăcut. Chipul lui Arik îngheţă la comanda clară de a escorta o doamnă în vârstă. Începu apoi să se îndrepte spre ieşire, radiind resentimente şi demnitate ofensată, în timp ce Lady Elinor ţopăia încântată în urma lui.

- O să ne distrăm de minune, băiete, spunea ea plină de entuziasm, deşi treaba asta

o să ne ia câteva zile, nu doar una, pentru că ne lipsesc groaznic de multe ingrediente pentru poțiunile și unguentele mele, ca și condimentele pentru mâncaruri. Pentru sinusuri este nevoie de usturoi și de nucșoara, măcinată, desigur! Nucșoara previne colicii, știi, ca și scurgerile trupului și diareea - apoi fructul de nucșoara, este foarte bun la răceală și pentru o splină proastă. Și o să mă ocup foarte atent de dieta ta în special, pentru că să știi că nu ești bine. Ai o dispoziție melancolică - am observat asta de la început...

Sir Eustace se uită în jur la ceilalţi cavaleri, zâmbind cu înțeles.

- Lionel, strigă el suficient de tare ca să fie auzit de uriașul care se îndepărta, tu ai spune că Arik al nostru arată „melancolic" în clipa asta? Sau poate cuvântul„bosumflat" ar fi mai potrivit?

Sir Lionel se opri din mestecat și-i studie spinarea largă, rigidă a lui Arik cu ochii strălucind de veselie când răspunse, după o profundă gândire:

- Arik este vexat.

Sir Godfrey se lăsă pe spate ca să se uite şi el mai atent.

- „Mâhnit", concluziona el.

- Are „colici", adăugă Ștefan Westmoreland zâmbind. Bărbații se uitară apoi spre Jennifer, camaraderește, invitând-o să se alăture veseliei lor, dar Jenny fu scutită de nevoia de a-i refuza, pentru că în clipa următoare Arik se întoarse și aruncă o privire întunecată spre camarazii lui, care ar fi putut pulveriza o stâncă și i-ar fi îngrozit ușor pe cei mai mulți oameni. Din nefericire, asupra cavalerilor avu un efect contrar. Aceștia îi întoarseră privirea și apoi izbucniră în hohote de râs, veselia lor izbindu-se de pereți și făcând să răsune lemnăria, urmărindu-l pe Arik afară, pe ușă.

Numai tânărul Gawin care sosise exact în clipa în care Arik ieșea împreună cu Lady Elinor, vorbi în numele lui Arik. Uitându-se la ceilalți în timp ce se așeza la masă, spuse:

- Asta nu este o treabă potrivită pentru un cavaler - să păzească o doamnă în vârstă, în timp ce aceasta culege ierburi și strânge nuci. Asta este o treabă pentru o subretă, nu pentru un cavaler.

Lionel îi dădu băiatului, cu drag, una peste spate.

- Cu gândirea asta o să rămâi pe vecie în disgraţia lui Lady Anne, băiete. Dacă ai însoţi-o când culege floricele, ai ajunge mai departe cu doamna, decât dacă te cocoşeşti ca aseară, încercând să o impresionezi cu încruntarea ta de mascul.

Întorcându-se spre Jennifer, Sir Lionel spuse:

- Puştiulică ăsta preferă privirea ursuză, galanteriei. El crede că aşa este mai bărbat, înţelegeţi. Şi în timp ce el se încruntă posac, Roderick dansează în jurul lui Lady Anne şi câştigă inima blonduţei. Nu aţi vrea să-i deschideţi ochii cu punctul de vedere al unei doamne?"

Sensibilă la jena tinerească a lui Gawin, Jennifer spuse:

- Nu pot vorbi în numele lui Lady Anne, dar eu una nu văd nimic în persoana lui Sir Roderick, care să poată suci capul unei doamne.

În ochii lui Gawin străluci gratitudinea, înainte de a le întoarce camarazilor săi o privire înfatuată, după care atacă mâncarea fără gust.

Jenny îşi petrecu restul dimineţii şi o parte a după-amiezii împreună cu Agnes şi cusătoresele pe care Sir Albert le recrutase din sat, să o ajute la pregătirea toaletelor. Majordomul era, categoric, eficient, îşi spuse Jenny scormonind în cuferele care-i fuseseră aduse. Eficient şi rece. Nu-l plăcea câtuşi de puţin, deşi nu îşi dădea seama de ce. Dacă se gândea la spusele lui Agnes, din dimineaţa aceasta, toţi servitorii de la Claymore aveau un mare respect pentru el. Respect şi o oarecare teamă. Frustrată de reacţiile ei ciudate faţă de toată lumea de aici şi de veşnica, greaua tăcere a femeilor din cameră, studie etalarea de materiale bogate, colorate, care inundau patul şi drapau fotoliile. Se întindeau acolo asemenea unor pete de nestemate lichide - mătăsuri rubinii cu modele din aur, brocarturi argintii şi aurii, catifele de culoarea ametistului, taftale de safir sclipind ca şi cum ar fi fost stropite cu diamante şi satinuri bogate, strălucitoare, în

toată gama spectrului, de la culoarea perlei, la cea a smaraldului şi a onixului. Alături de ele se răsfăţau stofe englezeşti de lână, moi, de toate culorile şi grosimile imaginabile, de la galbenul cel mai deschis şi nuanţele de roşu aprins, la umbre de crem, gri, coajă de stejar şi negru. Erau acolo bumbacuri din Italia, cu dungi orizontale şi verticale; linouri bogat brodate, pentru rochii şi cămăşi, linouri aproape transparente pentru cămăşi de noapte şi desuuri; tremurătoare ţesături pentru văluri; şi piele de culoarea untului, pentru mănuşi şi papuci.

Chiar gândindu-se la garderobe complete pentru Royce, pentru ea şi pentru mătuşa Elinor, Jenny nu-şi putea imagina ce ar putea face cu atâtea. Copleşită de magnitudinea sarcinii care-i revenea şi din cauza lipsei de imaginaţie şi de cunoştinţe legate de modă, Jenny se întoarse puţin ameţită spre două cufere enorme cu blănuri. Luând un braţ de samur negru, luxuriant, i se adresă tare, lui Agnes:

- Cred că acesta ar putea fi folosit ca să dubleze o pelerină din catifea bleumarin, pentru duce.

- Satinul crem, izbucni Agnes aproape disperată, apoi închise gura şi chipul ei îşi reluă expresia obişnuită, încruntată.

Jenny se întoarse spre ea, surprinsă şi uşurată că femeia - despre care aflase că fusese cusătoreasă la fosta castelană - îi oferise, în sfârşit, voluntar, un cuvânt. Încercând să-şi ascundă lipsa de entuziasm pentru ideea respectivă, Jenny spuse:

- Satinul crem? Serios? Crezi că ducele ar purta aşa ceva?

- Pentru dumneavoastră, nu pentru el, spuse Agnes cu o voce sugrumată, ca şi cum ar fi fost forţată să vorbească, de o conştiinţă interioară a modei, care striga împotriva proastei folosiri a samurului.

- Ah, făcu Jenny uluită şi încântată de combinaţia propusă. Arătă apoi cu mâna spre blana albă.

- Şi asta?

- Hermina este ca să brodaţi brocartul de culoarea safirului.

- Şi pentru duce? insistă Jenny, încântată de acest moment.

- Catifeaua bleumarin, cea neagră şi cea maron.

- Nu prea am cunoştinţe despre modă, recunoscu Jenny zâmbind de plăcere la sugestiile făcute. Când eram mică, nu mă interesa deloc aşa ceva, iar mai târziu - în aceşti ultimi ani - am trăit la mănăstire, unde singura modă era cea a sutanelor pe care le purtam toate. Dar văd că ai un ochi foarte bun pentru combinaţii şi o să-ţi accept bucuroasă sugestiile.

Întorcându-se, surprinse o expresie de uluire pe chipul lui Agnes şi ceva care era posibil să semene cu un zâmbet, deşi Jenny suspecta mai curând că era cauzat de recunoaşterea că trăise într-o mănăstire, decât de complimentul referitor la gustul lui Agnes. Celelalte două cusătorese, amândouă femei tinere, oarecare la înfăţişare, păreau şi ele să fi început să se molipsească, uşor, uşor. Poate că o vedeau acum mai puţin ca pe „un duşman", dacă trăise în pace, ca o catolică pioasă, în toţi aceşti ani.

Agnes se apropie şi începu să strângă materialele, inclusiv linourile şi bumbacăria, care fuseseră deja desemnate pentru anumite scopuri.

- Poţi face tu desenul pentru capă şi rochie? o întrebă Jenny aplecându-se după brocartul crem. Nu-mi dau prea bine seama cum trebuie croite, dar o să te ajut, fireşte, la tăiat. Sunt mult mai pricepută la foarfece decât la ac, din păcate.

Un sunet înfundat, ca un chicot înghiţit scăpă din piepturile tinerelor femei şi Jenny se întoarse surprinsă, ca să o vadă pe cusătoreasa pe care o chema Gertrude, roşie de spaimă.

- Ai râs? întrebă Jenny sperând că da, indiferent de motiv, pentru că tânjea de atâta vreme după orice fel de camaraderie feminină.

Gertrude se înroşi şi mai tare.

- Ai râs, da? Pentru că am spus că mă pricep mai bine la foarfece?

Buzele femeii tremurară şi ochii aproape că îi ieşeau din orbite, în timp ce se chinuia să-şi stăpânească veselia. Fără să-şi dea seama că se uita la biata femeie, Jenny încerca să-şi imagineze ce găsiseră fetele atât de amuzant

în îndemânarea ei la foarfece. Amintindu-şi, rămase cu gura căscată.

- Aţi auzit de asta, da? Despre ce am făcut... cu lucrurile stăpânului vostru?

Ochii bietei femei se făcură şi mai mari şi se uită spre prietena ei, îşi înghiţi un chicot, apoi se întoarse înapoi spre Jennifer.

- Deci este adevărat, da, doamnă?

Brusc, isprava disperată i se păru şi lui Jenny mai curând comică. Încuviinţă din cap, veselă.

- A fost un lucru oribil - mult mai rău decât când i-am cusut mânecile cămăşilor şi când ...

- Deci şi pe asta aţi făcut-o? Şi până să apuce Jenny să răspundă, cele două cusătorese începură să scoată chicote de râs şi să se împungă una pe cealaltă în coaste, dând din cap aprobator. Chiar şi buzele lui Agnes tremurau de veselie.

Când cele două femei tinere plecară, Jenny intră în camera lui Royce, împreună cu Agnes, ca să-i dea mostre de îmbrăcăminte, pentru măsuri. Era ceva ciudat de intim şi de emoţionant să umble printre pieptarele şi pelerinele şi cămăşile lui.

Royce avea umeri uluitor de largi, îşi spuse Jenny cu o tresărire de mândrie, în timp ce scotea pentru Agnes o tunică de lână - şi surprinzător de puţine haine, observă ea, pentru un om atât de bogat. Dar ce avea era de cea mai bună calitate şi se vedea pe ele că fuseseră mult purtate - o dovadă tăcută pentru un bărbat care avusese preocupări cu mult mai importante decât hainele.

Multe cămăşi erau uşor roase pe la cusături şi la două le lipseau nasturii. Cu un zâmbet amuzat, Jenny îşi spuse că Royce avea într-adevăr nevoie de o nevastă care să fie atentă la astfel de detalii. Nici o mirare că reacţionase cu atâta plăcere, în tabără, când se oferise voluntară să-i repare hainele. Simţi un junghi ascuţit de vinovăţie la gândul că îi distrusese şi bruma de haine pe care o avea. Spre deosebire de fete, ea nu mai găsea nimic amuzant în asta şi faptul că ele se amuzau, o intriga şi o preocupa. I se părea de-a dreptul ciudat, dar de fapt multe, la Claymore, i se păreau ei ciudate.

Acum că fusese dărâmat barajul reticenţei, Agnes părea dornică să discute la nesfârşit

despre cum să procedeze cu toată îmbrăcămintea şi când plecă, efectiv îi zâmbi ruşinoasă lui Jenny, dar şi acest lucru o preocupă pe Jenny în aceeaşi măsură în care îi făcuse plăcere. Nereuşind să găsească răspunsuri, îşi aruncă pe umeri o mantie uşoară şi ieşi ca să afle răspunsuri de la singura persoană cu care simţea că poate vorbi deschis.

Sir Eustace, Sir Godfrey şi Sir Lionel se aflau în curtea castelului, stând pe o bancă joasă de piatră, cu feţele asudate, cu săbiile bălăngănindu-se în mâinile lor - evident, încercând să-şi refacă puterile după o noapte de orgie şi o după-amiază dedicată antrenamentului cu săbii.

- L-aţi văzut pe părintele Gregory? întrebă Jenny. Sir Eustace credea că l-a văzut stând de vorbă cu căruţaşul şi Jenny porni în direcţia indicată, nesigură care dintre clădirile din piatră din jurul perimetrului vast al castelului adăpostea căruţele. Bucătăria, uşor de identificat datorită structurii elaborate a coşului înalt, se afla imediat lângă castel. Lângă bucătărie se afla magazia, fabrica de bere şi o capelă adorabilă. De partea cealaltă a curţii interioare se afla fierăria, unde tocmai era potcovit un cal şi unde Gawin era ocupat cu lustruirea scutului lui Royce, ignorând stiva de armuri şi arme care aşteptau să fie reparate de mâini mai puţin exaltate ca ale lui. Adăpostul pentru căruţe se afla imediat lângă

şi dincolo de acesta se aflau grajdurile, crescătoria de porci şi o porumbărie spaţioasă, care părea pustie.

- Căutaţi pe cineva, înălţimea Voastră? Jenny se întoarse în loc surprinsă, la auzul vocii părintelui.

- Da, pe dumneata, răspunse ea râzând de propria-i sperietură. Am vrut să vă întreb anu ... anumite lucruri, spuse ea aruncând o privire precaută spre cei vreo sută de oameni din curte, ocupaţi cu diverse treburi. Dar nu aici.

- Vreţi să facem o plimbare în afara zidurilor? sugeră părintele Gregory, înţelegându-i imediat dorinţa de a vorbi nestingheriţi şi neauziţi.

Când se apropiară de gărzile de la poartă, Jenny avu totuşi un şoc.

- Îmi pare rău, doamna mea, spuse paznicul cu o politeţe implacabilă, dar ordinele sunt că nu puteţi părăsi castelul decât în compania ducelui.

Jenny clipi neîncrezătoare spre el.

- Poftim?

- Nu puteţi părăsi...

- Te-am auzit, spuse Jenny controlându-şi furia. Vrei să spui că sunt... că sunt prizonieră aici?

Paznicul, un soldat tăbăcit, cu vastă experienţă în lupte dar câtuşi de puţină cu doamnele nobile, îi aruncă o privire alarmată sergentului de gardă care păşi în faţă, se înclină protocolar şi spuse:

- Aceasta este pentru ... pentru ... siguranţa voastră, my lady. Gândindu-se că se referea la faptul că nu ar fi fost în siguranţă în sat după cele petrecute ieri, Jenny făcu un gest larg, cu mâna.

- Ah, dar nu aveam de gând să merg mai departe de copacii aceia şi...

- Îmi pare rău, poruncile domnului au fost foarte clare.

- Înţeleg, spuse Jenny, dar nu înţelegea câtuşi de puţin şi nu-i plăcea ideea să se simtă prizonieră. Dădu să se întoarcă, apoi reveni la

nefericitul sergent, adresându-i-se cu o voce joasă, amenințătoare:

- Spune-mi ceva ... restricția asta se referă la toată lumea care vrea să iasă, sau doar la mine?

Privirea sergentului se întoarse să scruteze orizontul.

- Numai la dumneavoastră, my lady. Şi la mătușa dumneavoastră.

Furioasă și umilită, Jenny se întoarse și atunci înțelese că Royce îl trimisese pe Arik cu mătușa Elinor nu ca să o escorteze ci ca să o păzească.

- Știu eu un alt loc, îi sugeră cu blândețe părintele Gregory, luând-o de braț şi ghidând-o înapoi, spre curtea vastă.

- Nu-mi vine să cred! Sunt prizonieră aici! şopti Jenny furioasă.

Părintele Gregory făcu un gest larg cu mâna, care cuprindea tot ce se afla în enorma curte interioară a castelului.

- Ah, dar e o închisoare extraordinară. Mai frumoasă decât orice castel pe care l-am văzut vreodată, comentă el cu un zâmbet apreciativ.

- O închisoare este o închisoare! îl informă Jenny neagră la față.

Fără să-i contrazică observaţia validă, preotul spuse:

- Este posibil ca soțul dumneavoastră să aibă motive, altele decât cele la care vă gândiți, ca să vrea să vă păstreze sub protecția lui totală. Fără să își dea seama încotro o conducea, Jenny îl urmă spre capelă. Părintele deschise ușa şi se dădu la o parte, să-i facă loc.

- Ce motive? întrebă Jenny de îndată ce se aflară în interiorul capelei întunecate, răcoroase.

Părintele Gregory îi arătă un jilţ din stejar şi Jenny se așeză.

- Asta nu pot să știu, desigur. Dar înălțimea sa nu îmi pare un om care să facă ceva fără un motiv serios.

Uimită, Jenny se uită la el.

- Îți place de el, da?

- Da, dar mai important este dacă dumneavoastră vă place de el?

Jenny își aruncă mâinile în sus.

- Până acum câteva minute, când am descoperit că nu pot părăsi curtea castelului, aş fi răspuns că da.

Părintele Gregory îşi încrucişa braţele şi mâinile şi încheieturile lui fură înghiţite de mânecile largi ale sutanei albe.

- Şi acum? După ce aţi descoperit asta - încă vă mai place de el? o întrebă, ridicându-şi o sprânceană blondă.

Jennifer îi aruncă un zâmbet trist şi dădu din cap, neajutorată.

- Aş zice că asta spune totul, comentă vesel părintele şi se strecură în jilţ, alături de ea.

- Şi acum spune-mi despre ce vroiai să discutăm, într-un atât de mare secret?

Jenny îşi muşca limba, neştiind cum să-i explice.

- Ai observat ceva, orice ... în sfârşit... ciudat, la toată lumea de aici? Nu faţă de mine, ci faţă de soţul meu?

- Ciudat în ce privinţă?

Jenny îi povesti cum o văzuse pe fată făcându-şi semnul crucii în apropierea lui Royce şi cum i se păruse ciudat că nimeni nu ovaţionase cu bucurie întoarcerea acasă a stăpânului lor, ieri în sat. Încheie cu povestea amuzamentului fetelor când le confirmase din greşeală zvonul despre cum îi distrusese ea hainele şi păturile.

În loc să fie scandalizat de spiritul distructiv al lui Jenny, părintele Gregory o privi, dimpotrivă, cu admiraţie şi amuzament.

- Chiar le-ai... tăiat păturile?

Jenny încuviinţă stânjenită.

- Jennifer, eşti o femeie cu mult curaj şi presimt că o să ai nevoie de el în viitor, ca să te descurci cu soţul tău.

- Nu a fost câtuşi de puţin vorba de curaj, mărturisi ea, râzând strâmb. Nu am crezut că voi fi de faţă ca să-i văd reacţia, de vreme ce Brenna şi cu mine plănuiserăm să evadăm chiar în dimineaţa aceea.

- În nici un caz nu ar fi trebuit să le distrugi păturile de care aveau nevoie ca să se încălzească, dar sunt sigur că îţi dai seama de asta, adăugă el. Iar acum pot să încerc să-ţi răspund la întrebarea ta despre reacţia „ciudată” a sătenilor faţă de noul lor stăpân?

- Da, te rog. îmi imaginez eu toate astea? Părintele Gregory se ridică brusc, ducându-se spre un grupaj de lumânări din faţa unei cruci elaborate şi îndreptă încet o lumânare căzută.

- Nu îţi imaginezi nimic. Eu mă aflu aici doar de o zi, dar oamenii de aici nu au mai avut preot de mai bine de un an, aşa că abia au aşteptat să-mi vorbească.

Încruntându-se, preotul se întoarse spre ea.

- Ştii ca soţul tău a asediat locul acesta, în urmă cu opt ani?

Când Jennifer înclină din cap, părintele păru să respire uşurat.

- Şi ai văzut vreodată un asediu? Ştii ce se întâmplă atunci?

- Nu.

- Nu este un spectacol frumos de văzut. Există o vorbă: „când doi nobili se ceartă, coliba săracului arde" şi este o vorbă adevărată. Nu doar castelul şi proprietarul lui suferă ci şi toţi iobagii şi şerbii. Recoltele le sunt jefuite de apărători şi de atacanţi deopotrivă, copiii le sunt ucişi în încăierare şi casele le sunt distruse. Nu este neobişnuit pentru un atacator să dea foc câmpurilor din jurul castelului, să distrugă recoltele şi grădinile de zarzavat sau chiar să-i omoare pe ţărani, ca să evite să fie încorporaţi de către cei asediaţi.

Deşi nimic din toate acestea nu îi era străin lui Jenny, nu fusese niciodată la locul unui asediu, în timpul sau imediat după. Acum totuşi, stând în micuţa, liniştita capelă care se afla pe locul asediat odinioară de Royce, imaginea căpăta pentru ea o neplăcută claritate.

- Nu există îndoială că unele dintre aceste lucruri au fost făcute de soţul tău în timpul asediului castelului Claymore. Sunt conştient că motivele lui au fost impersonale şi că a acţionat în interesul Coroanei, dar ţăranilor le pasă puţin de motivele nobililor când sunt împovăraţi cu un război în care ei

nu au nimic de câştigat dar au totul de pierdut.

Jenny se gândi la clanurile de acasă, care se luptau şi se tot luptau între ele, fără să se plângă de consecinţe şi scutură din cap, uluită.

- Aici este altfel.

- Spre deosebire de membrii clanurilor voastre, mai ales ale celor din nord, ţărănimea engleză nu primeşte nimic din prada de război, îi explică părintele

Gregory, înţelegându-i dilema. Potrivit legii engleze, tot pământul aparţine de fapt regelui. Iar regele împarte parcele din acest pământ nobililor favoriţi, drept recompensă pentru loialitate sau servicii speciale. Nobilii îşi aleg locul unde doresc să se aşeze şi apoi, la rândul lor, alocă ţăranului o bucată de pământ, în schimbul căruia fiecare vasal trebuie să muncească două sau trei zile pe pământurile stăpânului sau să lucreze la castel. Fireşte, mai trebuie să contribuie şi cu o măsură de grâne sau produse, din când în când.

În vremuri de război sau de foamete, stăpânul este moral - dar nu legal - obligat să apere interesele şerbilor şi iobagilor săi. Uneori chiar îi protejează, dar de obicei, doar dacă asta este în propriul lui beneficiu.

Când părintele Gregory tăcu, Jenny spuse încet:

- Vrei să spui că ei se tem că soţul meu nu îi va proteja? Sau vrei să spui că îl urăsc pentru că a asediat Claymore şi a ars câmpurile?

Părintele Gregory spuse trist:

- Nici una, nici alta. Ţărănimea reprezintă un lot filozofic. Ţăranii se aşteaptă, din generaţie în generaţie, ca terenurile să le fie incendiate când stăpânul lor se luptă cu unul dintre egalii săi. Dar în cazul soţului tău, este altceva.

- Altceva? în ce sens?.

- El şi-a construit o viaţă de lupte şi ţăranii se tem că toţi duşmanii lor vor începe să descindă la Claymore, unul după altul, ca să îşi ia revanşa. Sau că el îi va invita aici, ca să-şi hrănească pasiunea lui pentru război.

- Dar asta este ridicol, spuse Jenny.

- Adevărat, dar va trece timp până vor înţelege.

- Iar eu am crezut că ei ar trebui să fie mândri pentru că este ... este un erou pentru Anglia.

- Sunt mândri. Şi se simt uşuraţi şi încrezători că, spre deosebire de predecesorul lui, va dori şi va fi capabil să îi apere dacă va fi nevoie. Forţa, puterea lui, sunt, în această privinţă, de partea sa. De fapt, ei îl venerează.

- Mai bine zis, sunt înspăimântaţi de el, spuse Jenny nefericită, amintindu-şi de felul în care reacţionau fetele în prezenţa lui.

- Şi asta şi nu fără motiv.

- Din câte pot eu vedea, nu au motiv să fie speriaţi de el, răspunse Jenny sincer convinsă.

- Ah, dar au. Pune-te în locul lor: noul lor stăpân este un bărbat supranumit Lupul - numele unui animal care atacă şi îşi devorează victimele. Mai mult, legenda - nu faptele, legenda - spune că este brutal cu oricine îi iese în cale. În calitatea lui de stăpân, are dreptul să stabilească ce taxe să le pună şi să participe la judecarea disputelor şi să emită pedepse pentru cei care au greşit. Şi atunci, spuse părintele Gregory, având în vedere reputaţia de om crud şi neiertător, este el omul pe care l-ai vrea să decidă toate astea, pentru tine? Jenny era furioasă.

- Ah, dar el nu este crud şi neiertător. Dacă ar fi fost pe jumătate astfel, sora mea şi cu mine am fi avut o soartă cu mult mai rea, în mâinile lui.

- Adevărat, consimţi părintele zâmbindu-i mândru. Dar acum nu-i mai rămâne soţului tău decât să-şi petreacă timpul cu oamenii lui, pentru ca aceştia să ajungă singuri la o concluzie.

- Faci să pară totul foarte simplu, spuse Jenny ridicându-se şi îndreptându-şi fustele. Şi cred că aşa şi este. Sper că oamenilor să nu le dureze prea mult să înţeleagă...

Uşa se deschise brusc şi amândoi se întoarseră la timp să vadă expresia de uşurare de pe chipul furios al lui Royce.

- Nimeni nu ştia unde eşti, spuse el apropiindu-se de Jennifer, cizmele răsunând ameninţător pe duşumeaua din lemn lustruit, a capelei. Să nu mai dispari niciodată, fără să spui cuiva unde eşti.

Părintele Gregory se uită la chipul plin de indignare al lui Jennifer şi se scuză politicos. De îndată ce uşa se închise în urma lui, Jenny izbucni:

- Nu am ştiut că sunt prizonieră aici.

- De ce ai vrut să părăseşti castelului? o întrebă Royce, neobosindu-se să se ascundă că nu a înţeles ce vroia ea să spună.

- Pentru că am vrut să discut în particular cu părintele Gregory, fără să ne privească toată lumea, îl informă Jenny furioasă. Iar acum este rândul tău să-mi răspunzi la întrebare. De ce mi se interzice să părăsesc locul ăsta? Asta este casa sau închisoarea mea? Eu nu o să ...

- Este casa ta, o întrerupse el şi spre totala ei derută, Royce începu să-i zâmbească.

- Ai cei mai albaştri ochi din lumea asta, îi spuse el râzând încetişor, admirativ. Când eşti furioasă, capătă culoarea catifelei albastre, umede.

Jenny îşi dădu ochii peste cap, cu dezgust, pacificată pe moment de răspunsul că aceasta era casa ei.

- Catifea umedă? repetă ea încreţindu-şi nasul. Catifea umedă...

Dinţii lui albi străluciră într-un zâmbet cuceritor.

- Nu? Ce ar fi trebuit să spun?

Zâmbetul lui era molipsitor şi Jenny intră în dispoziţia lui veselă.

- Ei bine, ai fi putut spune că au culoarea ...

Ochii îi căzură pe safirul mare din mijlocul crucifixului.

- ...Culoarea safirelor, propuse ea. Sună mai bine.

- Ah, dar safirele sunt reci, pe când ochii tăi sunt calzi şi expresivi. Mă descurc mai bine? chicoti el când Jenny nu mai ridică nici o obiecţie privind catifeaua umedă.

- Mult mai bine. Vrei să continui? consimţi ea.

- Cu complimentele?

- Desigur.

Royce râse.

- Foarte bine. Genele tale îmi amintesc de o mătură plină de funingine.

Veselia lui Jenny explodă într-un clinchet muzical.

- O mătură! chicoti ea veselă, scuturându-şi capul spre el.

- Exact. Iar pielea ta este netedă şi albă şi catifelată. Îmi aminteşte de ...

- De ce? râse ea.

- De un ou. Să continui?

- Ah, te rog, nu, bombăni ea râzând.

- Nu m-am descurcat foarte bine, nu?

- Aş fi zis că până şi curtea englezească pretinde un anumit nivel de curtoazie. Nu ai stat chiar deloc la curte?

- Cât mai puţin cu putinţă, spuse el încet, dar atenţia lui se oprise asupra generoaselor ei buze zâmbitoare şi, fără să o prevină, o cuprinse în braţe şi îi luă flămând gura într-a lui.

Jenny simţea că se scufundă în vârtejul dulce, senzual, al dorinţei lui şi se smulse cu efort de lângă el. Ochii lui, deja întunecaţi de pasiune, priveau adânc într-ai ei.

- Nu mi-ai spus de ce, şopti ea tremurând, mi se interzice să părăsesc castelul.

Mâinile lui Royce alunecau încet în sus şi în jos, de-a lungul braţelor ei, în timp ce se apleca din nou spre ea.

- Este doar pentru câteva zile, răspunse el sărutând-o după fiecare propoziţie, până când voi fi sigur că nu există probleme ... venind din afară.

Mulţumită, Jenny cedă incredibilei plăceri de a-l săruta şi de a-i simţi trupul mare încordându-se de plăcere.

Soarele începuse deja să coboare, când traversară curtea spre sala mare a castelului.

- Mă întreb ce pregăteşte mătuşa Elinor pentru cină, spuse Jenny zâmbindu-i.

Royce îi răspunse cu o privire plină de subînţeles:

- În clipa asta apetitul meu se îndreaptă spre altceva decât mâncarea. Totuşi, pentru că veni vorba, mătuşa ta este chiar aşa de pricepută la bucătărie pe cât afirmă ea?

Jenny îi aruncă o privire ezitantă.

- Ca să-ţi spun adevărul, nu-mi amintesc ca cineva din familie să-i fi cântat vreodată ode de apreciere în această privinţă. Ea a fost întotdeauna lăudată pentru leacurile ei - veneau la ea doftoroaie din toată Scoţia pentru unsori şi preparate de tot felul. Mătuşa

Elinor crede că mâncarea adecvată, bine pregătită, înlătură tot felul de boli şi că anumite mâncăruri au puteri vindecătoare speciale.

Royce îşi încreţi nasul.

- Mâncarea ca leac? Nu asta aveam eu în minte. O măsură apoi pe Jenny cu privirea, ca şi cum i-ar fi venit brusc o idee.

- Tu eşti pricepută în chestiuni de bucătărie?

- Câtuşi de puţin. Foarfecele sunt specialitatea mea, spuse ea veselă.

Royce râse cu poftă, dar vederea lui Sir Albert apropiindu-se de ei, cu faţa şi mai severă ca de obicei puse capăt veseliei lui Jenny.Ochii reci ai majordomului, trupul lui sfrijit şi buzele subţiri îi dădeau un aer de cruzime arogantă care o făcu pe Jenny să se simtă stânjenită. Sir Albert îi spuse lui Royce:

- Înălţimea Voastră, a fost adus aici făptaşul incidentului cu aruncatul noroiului. Sir Albert arătă cu mâna spre atelierul de fierărie din partea cealaltă a curţii, unde doi paznici ţineau între ei un băieţel alb la faţă, înconjurat de o mulţime de şerbi.

- Să mă ocup eu de cazul acesta?

- Nu! strigă Jenny, incapabilă să-şi învingă resentimentul faţă de el.

Cu o privire uşor înceţoşată de resentimente, majordomul se întoarse de la Jennifer la Royce.

- Înălţimea Voastră? întrebă el ignorând-o pe Jenny.

- Eu nu am experienţă cu procedurile sau măsurile disciplinare, în cazuri civile, îi spuse Royce lui Jennifer, dând vizibil înapoi. Ajunseseră deja în dreptul mulţimii care creştea rapid şi Jenny se întoarse spre soţul ei, implorându-l din ochi, cu mintea încă plină de spusele părintelui Gregory.

- Dacă nu vrei să te ocupi tu, o pot face eu, se oferi ea plină de îngrijorare. L-am văzut de atâtea ori pe tatăl meu stând la Judecată şi ştiu cum se procedează.

Royce se întoarse spre majordom.

- Ocupă-te de formalităţile obişnuite. Soţia mea va decide asupra pedepsei.

Sir Albert îşi încleştă atât de tare dinţii încât pomeţii obrajilor se ascuţiră şi mai mult sub piele, dar se înclină, acceptând.

- Cum doriţi, înălţimea Voastră.

Mulţimea se dădu în lături ca să le facă loc să treacă şi Jenny observă că toţi cei care se aflau de partea lui Royce se dădeau în spate mai mult decât necesar, ca să-l lase să treacă - cât mai departe de atingerea lui.

Când ajunseră în mijlocul cercului, Sir Albert pregătise deja locul unde avea să fie împărţită dreptatea. Cu ochii lui de gheaţă întorşi spre băiat, ale cărui braţe întinse erau ţinute de doi gardieni vânjoşi, Sir Albert spuse:

- Eşti vinovat de a o fi atacat cu rele intenţii pe stăpâna castelului Claymore, o crimă extrem de gravă, potrivit legilor Angliei - şi una pentru care ar fi trebuit să-ţi primeşti pe loc pedeapsa, chiar ieri. Ar fi fost mai uşor pentru tine decât să aştepţi până astăzi, să o înfrunţi din nou, termină majordomul cu duritate, lăsând-o pe Jenny cu impresia că el tocmai făcuse în aşa fel, încât pedeapsa lui Royce să pară un supliciu deliberat.

Lacrimi se prelingeau pe obrajii băiatului şi în faţa unui grup de oameni, o femeie despre care Jenny presupuse imediat că era mama băiatului, îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă. Soţul ei stătea alături, cu ochii lucioşi de durere pentru fiul său.

- Negi ce ai făcut, băiete? strigă Sir Albert.

Cu umerii tremurând şi plângând încetişor, băiatul îşi lăsă capul în jos şi îl scutură.

- Vorbeşte!

- N... nu, spuse băiatul ridicându-şi umărul ca să-şi steargă umilitoarea umezeală de pe tunica murdară.

- Este mai bine că nu negi, spuse majordomul aproape cu blândeţe, pentru că dacă mori minţind, sufletul tău va fi damnat pentru veşnicie.

La cuvântul moarte, mama care plângea se smulse de lângă soţul care o ţinea şi se repezi la fiul ei, cuprinzându-l în braţe, legănându-i capul la sânul ei.

- Atunci fă o dată asta, ca să terminăm! strigă ea cu voce spartă, uitându-se la gardienii cu săbii. Nu-l mai speriaţi atâta, hohotea ea legănându-şi băiatul în braţe. Nu vedeţi că e speriat? Vă rog ... nu-l mai speriaţi

aşa, se ruga femeia cu vocea aproape o şoaptă şi plângând în hohote.

- Aduceţi preotul, izbucni Sir Albert.

- Nu înţeleg... interveni Royce cu o voce de gheaţă, care o făcu pe mama să-şi strângă mai tare copilul şi să plângă şi mai tare ... De ce avem nevoie de o liturghie la această oră nepotrivită?

- Nu este o liturghie, este o spovedanie, interveni majordomul, fără să-şi dea seama că Royce înţelesese în mod deliberat greşit motivul lui de a trimite după părintele Gregory. Întorcându-se spre mama băiatului, Sir Albert spuse:

- Am crezut că ereticul tău fiu va dori să primească ultimul sacrament din partea Bisericii.

Femeia încuviinţă din cap, incapabilă să mai vorbească de atâta plâns.

- Nu! strigă Royce, dar mamă isterică strigă şi ea:

- Ba da! Este dreptul lui! ... Dreptul lui să primească ultima împărtăşanie, înainte de a muri!

- Dacă moare, spuse Royce cu răceală, atunci se va întâmpla asta pentru că îl sufoci cu mâinile dumitale, femeie. Dă-te la o parte şi lasă băiatul să respire!

O privire de răvăşită speranţă traversă chipul femeii, apoi făcu un gest cu mâna, în timp ce se uită la feţele încordate ale mulţimii şi îşi dădu seama că nimeni nu-i împărtăşea speranţa.

- Milord, ce aveţi de gând să-i faceţi?

- Nu este decizia mea, răspunse Royce, furios din nou, amintindu-şi cum strigaseră oamenii ăştia ieri, la soţia lui. Pentru că soţia mea a avut de suferit ieri din cauza lui, ea va decide.

În loc să se simtă uşurată, mama îşi duse mâna la gură, întorcându-şi ochii plini de groază spre Jenny, care, nemaiputând suporta să o vadă pe biata femeie torturată de incertitudine, se întoarse spre băiat şi îl întrebă repede, nu neprietenos:

- Cum te cheamă?

Băiatul se zgâi la ea cu ochii umflaţi de plâns, tremurând din tot trupul.

- J...Jake. M...my... L.lady.

- Da, spuse Jenny, gândindu-se intens la cum ar fi mânuit tatăl ei cazul acesta. O faptă

rea nu putea rămâne nepedepsită, ştia asta, pentru că acest lucru ar fi născut alte fapte rele şi ar fi făcut ca soţul ei să pară un om slab. Pe de altă parte, nici duritatea nu se punea în discuţie, având mai ales în vedere vârsta fragedă a copilului. Încercând să-i ofere copilului o scuză, spuse cu blândeţe:

- Uneori, când suntem foarte surescitaţi de ceva, facem lucruri pe care nu vrem să le facem. Asta s-a întâmplat când ai aruncat cu noroi? Poate că nu ai vrut să mă nimereşti cu el?

Jake înghiţi de două ori, mărul lui Adam mişcându-se proeminent în sus şi în jos, de-a lungul gâtului lung, slab.

- Eu ... Eu ... Băiatul se uită la faţa aspră a ducelui şi alese adevărul.

- ... Eu nimeresc întotdeauna când ţintesc ceva, recunoscu el nefericit.

- Adevărat? spuse Jenny, trăgând de timp şi gândindu-se înnebunită la o soluţie.

- Da, doamnă, recunoscu el într-o şoaptă speriată. Pot nimeri un iepure între ochi cu o piatră şi să-l omor, dacă este destul de aproape să-l văd. Nu greşesc niciodată.

- Adevărat? repetă Jenny, impresionată. Şi eu am încercat o dată să nimeresc un iepure de la patruzeci de paşi şi l-am omorât.

- Zău? întrebă Jake, reciproc impresionat.

- Da ... în sfârşit, nu contează asta, spuse ea repede, văzând privirea dojenitoare a lui Royce. Dar pe mine nu ai vrut să mă omori, nu? întrebă ea şi cum prostuţul de el nu îi confirmă, adăugă repede:

- Vreau să spun că nu ai vrut ca păcatul morţii să-ţi pateze pentru totdeauna sufletul?

La asta, băiatul scutură din cap, convingător.

- A fost deci mai mult un gest pornit din surescitarea momentului, nu? insistă ea şi spre marea ei uşurare, băiatul confirmă din cap.

- Şi fireşte, erai mândru de îndemânarea ta la aruncat şi poate ai vrut chiar să te dai puţin în spectacol, în faţa tuturor?

Băiatul ezită, apoi dădu din nou din cap.

- Vedeţi?! se adresă Jenny mulţimii tensionate, în aşteptare şi ridicând glasul, spuse cu convingere:

- Nu a vrut să facă rău cu adevărat, iar intenţia este la fel de importantă ca şi fapta în sine.

Întorcându-se înapoi spre băiat, îi spuse cu severitate:

- Totuşi, trebuie să-ţi ispăşeşti într-un fel vina, iar pentru că eşti atât de bun la aruncat, cred că ar trebui să-i dai îndemânării tale o folosinţă mai bună. De aceea, Jake, în următoarele două luni îţi vei petrece fiecare dimineaţă ajutându-i pe bărbaţi să vâneze. Şi dacă nu va fi nevoie de carne proaspătă, o să vii la castel să mă ajuţi aici. Cu excepţia duminicilor, fireşte. Iar dacă ...

Jenny se opri şocată, când mama băiatului se aruncă la picioarele ei, petrecându-şi braţele în jurul lor şi spunând, printre hohote:

- Vă mulţumesc, my lady, vă mulţumesc. Sunteţi o sfântă. Domnul să vă binecuvânteze, vă mulţumesc

- Nu, nu face asta, o rugă Jenny disperată, când femeia copleşită îi luă tivul rochiei şi i-l sărută. Soţul femeii, cu căciula în mână, veni să o ia de acolo, cu ochii strălucind de lacrimi, în timp ce se uita la Jenny.

- Dacă aveţi nevoie de fiul vostru să vă ajute la câmp, îi spuse Jenny acestuia, atunci îşi poate ispăşi pedeapsa... după-amiezele.

- Eu ... începu bărbatul cu voce gâtuită, apoi îşi drese glasul, îşi îndreptă umerii şi continuă cu emoţionantă demnitate:

- O să vă păstrez în rugăciunile mele pentru tot restul vieţii, milady.

Jenny îi răspunse, zâmbind:

- Şi pe soţul meu, sper.

Bărbatul păli, dar reuşi să-l privească în ochi pe omul aprig care stătea alături de ea şi să spună cu sfioasă sinceritate:

- Da, şi pe dumneavoastră, milord.

Mulţimea se împrăştie într-o tăcere temătoare, aruncându-i lui Jenny priviri

furise, peste umăr, în timp ce ea se întreba dacă nu cumva două luni erau prea mult. În drumul înapoi spre sala mare a castelului, Royce rămase atât de tăcut încât Jenny îi aruncă o privire îngrijorată.

- Ai părut surprins când am spus două luni.

- Am fost, recunoscu el amuzat. O vreme am crezut că o să-l feliciţi pentru excelenta lui ţintă şi că o să-l inviţi diseară la cină.

- Crezi că am fost indulgentă? spuse ea cu uşurare, în timp ce Royce deschidea uşa grea de stejar, dându-se într-o parte să o lase să treacă.

- Nu ştiu. Eu nu am experienţă cu ţăranii şi cu menţinerea ordinii. Totuşi, Prisham ar fi trebuit să spună altceva, nu să vorbească despre pedeapsa cu moartea. Care nici nu se punea în discuţie.

- Nu-mi place de el.

- Nici mie. A fost majordom aici, înainte şi l-am păstrat. Cred că e timpul să caut un altul, să-l înlocuiesc.

- Curând, sper? insistă Jenny.

- În clipa asta, spuse el şi lui Jenny îi scăpă zâmbetul ştrengăresc din ochii lui, dar am ceva mai important în minte.

- Da? Ce anume?

- Să te duc în pat şi apoi la cină - în ordinea asta.

- Sculareа, somnoroaso...

Râsul leneş al lui Royce o trezi pe Jenny.

- Este o seară minunată, îi spuse el când Jenny se întoarse pe spate şi-i zâmbi languros.

- O noapte făcută pentru dragoste iar acum ... să mergem la masă, îi spuse el, ciugulindu-i vârful urechii.

Când Royce şi Jenny coborîră, mulţi dintre cavaleri terminaseră deja de mâncat şi mesele pe capriori fuseseră demontate şi proptite frumos la locul lor, la perete. Doar cavalerii care aveau privilegiul să mănânce la masa principală, de pe estradă, păreau că doresc să-şi prelungească timpul petrecut cu fiecare fel de mâncare.

- Unde este mătuşa mea? îl întrebă Jenny, în timp ce Royce se aşeza alături de ea, la centrul mesei.

Sir Eustace îşi îndreptă capul spre arcada prin care tocmai dispăruse mătuşa.

- S-a dus la bucătărie să instruiască bucătarii să pregătească mai multă mâncare pentru mâine. Nu cred, adăugă el zâmbind, că şi-a dat seama ce apetit monstruos avem, când mâncarea e gustoasă.

Jenny se uită în jur la platourile de pe masă, majoritatea aproape goale deja şi răsuflă încet, uşurată.

- Deci... deci e gustoasă?

- Bună pentru zei, exagera cavalerul zâmbind. Întreabă-i pe ceilalţi.

- Exceptându-l pe Arik, spuse Sir Godfrey cu o uitătură dezgustată spre uriaşul care desprinsese sistematic o gâscă întreagă de pe carcasa ei iar acum era la ultimele câteva îmbucături.

În clipa aceea, în sală intră mătuşa Elinor, cu faţa numai zâmbet.

- Bună seara, înălţimea Voastră, i se adresă ea lui Royce. Bună seara, Jennifer, scumpa mea. Rămase apoi în picioare, în capătul mesei, radiindu-şi totala ei aprobare către ocupanţi, platourile goale şi chiar către servitorii care curăţau resturile.

- Se pare că toată lumea s-a delectat cu bucatele mele.

- Dacă ştiam că o să cobori să ne însufleţeşti masa cu prezenţa ta, am fi păstrat mai multă mâncare, îi spuse Stephan fratelui său.

Royce îi aruncă o privire ironică.

- Adevărat?

- Nu, spuse Stefan vesel. Uite, ia o tartă, o să-ţi crească buna dispoziţie.

- Sunt sigură că a mai rămas ceva gustos în bucătărie, spuse mătuşa Elinor împreunându-şi mâinile micuţe, în semn de sublimă plăcere pentru primirea făcută eforturilor ei.

- Mă duc după cataplasma mea şi văd ce mai găsesc pe acolo. Tartele cresc buna dispoziţie, exceptându-l pe Arik.

Aruncându-i o privire amuzată camaradului său, Ştefan spuse:

- Nu există nimic care să facă să-i crească lui Arik buna-dispoziţie - nici măcar crengile de pin.

Menţionarea crengilor de pin îi făcu pe toţi ceilalţi să împărtăşească o glumă cât se poate de amuzantă, dar când Jenny se uită la Royce, îl văzu la fel de perplex ca şi ea. Mătuşa Elinor le oferi răspunsul, în timp ce se

repezea înapoi cu un servitor care căra platouri cu mâncare fierbinte şi un mic bol cu o bucată de pânză alături.

- Ah, da, Arik şi cu mine ne-am întors azi cu fel de fel de ramuri. Avea braţele încărcate cu crengi adorabile, nu-i aşa? spuse ea veselă.

Se opri să le arunce o privire derutată cavalerilor cuprinşi brusc de un acces de râs, apoi luă bolul şi pânza de pe tava servitorului şi spre groaza lui Jenny, Lady Elinor înaintă spre Arik, cu cataplasma ei.

- N-ai avut o zi plăcută astăzi, nu? se tângui ea punând bolul lângă Arik şi înmuind cârpa în el. Cine te poate blama pentru asta?

Emanând compasiune şi vinovăţie, mătuşa Elinor se uită la Jenny şi spuse cu tristeţe:

- Arik şi cu mine am întâlnit cel mai diavolesc păianjen din toţi câţi am avut nefericirea să întâlnesc vreodată!

Expresia lui Arik deveni ameninţătoare, în timp ce o urmărea cu coada ochiului înmuind cârpa în bol, dar mătuşa Elinor continuă prietenoasă:

- Afurisita, micuţă creatură l-a muşcat pe sărmanul Arik, deşi acesta nu a făcut absolut nimic ca să o provoace, exceptând faptul că stătea în picioare, sub copacul unde-şi avea ea plasa. Deşi, adăugă ea întorcându-se spre uriaşul posac şi dând din deget spre el, ca şi cum ar fi fost un băieţel de şase anişori, cred că a fost urât din partea ta să te răzbuni aşa cum ai făcut tu.

Oprindu-se să mai înmoaie cârpa în bol, îi spuse cu severitate:

- Pot înţelege de ce ai strivit pânza cu pumnul, dar nu cred că a fost inteligent din partea ta să te superi pe copac şi să-l tai cu toporişca! Mătuşa Elinor îi aruncă o privire nedumerită lui Sir Gregory, ai cărui umeri se scuturau de râs şi apoi lui Sir Eustace, al cărui păr blond îi cădea aproape în blid, în timp ce încerca să-şi camufleze râsul. Numai Gawin păru sincer alarmat, când mătuşa Elinor spuse:

- Aşa, băiatul meu, lasă-mă doar să-ţi tamponez faţa cu câr...

- NU! Pumnul cărnos al lui Arik se izbi de masa grea de stejar, făcând să danseze

platourile. Retrăgându-se de la masă, ieşi afară din sală, cu trupul contractat de furie. . .
Şocată, mătuşa Elinor îl privi îndepărtându-se, apoi se întoarse spre ceilalţi de la masă şi spuse:
- Sunt sigură că n-ar fi aşa de irascibil dacă ar mânca potrivit sugestiilor mele. Asta i-ar rezolva problema maţelor - problema digestiei, amendă ea repede, de dragul comesenilor. Ceea ce cred că i-am explicat foarte clar, astăzi.
După cină, Royce se ambală într-o discuţie cu cavalerii săi, cu subiecte de interes strict bărbătesc - subiecte care se întindeau de la câţi oameni mai erau necesari ca să-l ajute pe armurierul castelului în sarcina suplimentară de a repara coifurile şi zalele luptătorilor întorşi cu Royce, până la marea catapultă de pe parapet, care era sau nu prevăzută cu o cantitate suficientă de pietre.
Jenny asculta cu atenţie, îndrăgind autoritatea calmă cu care vorbea Royce şi în general savurând neaşteptata plăcere de a face parte dintr-o familie a ei. Se gândea cât de cald îi era şi cât de bine, când Royce puse capăt discuţiei despre catapulte şi se întoarse spre ea cu un zâmbet de scuze.
- Vrei să ne plimbăm pe afară? Este o seară plăcută de octombrie - mult prea plăcută ca să o petrecem discutând lucruri care par foarte plictisitoare pentru tine.
- Nu m-am plictisit, spuse Jenny încet, zâmbindu-i fără să ştie.
- Cine ar fi crezut, glumi el răguşit, că aceeaşi femeie care a încercat odinioară să-mi scrie iniţialele pe obraz cu propriul meu cuţit, poate fi o soţie atât de plăcută? Fără să mai aştepte un răspuns, Royce se întoarse spre cavaleri, în timp ce o ajuta politicos pe Jennifer să se ridice de la masă. După ce le aminti de adunarea din curtea castelului din dimineaţa următoare, după micul-dejun, pentru exersarea la aruncatul suliţei, Royce o conduse pe Jennifer afară din sală.
După plecarea lor, Sir Eustace se întoarse spre ceilalţi şi spuse zâmbind:
- Aţi ştiut vreodată, înainte, că Royce e mort după plimbările sub clar de lună?
- Nu, dacă nu anticipa vreo vizită nocturnă din partea inamicului, râse Sir Lionel.

Sir Godfrey, cel mai în vârstă din grup, nu zâmbi.

- Aşteaptă una, de când am sosit aici.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

- Unde mergem? întrebă Jenny.

- Acolo sus, să admirăm priveliştea, spuse Royce arătând spre treptele abrupte care duceau pe drumul de pe zid, o cale largă din piatră, lipită de zidul castelului, care se întindea de-a lungul celor douăsprezece turnuri, facilitându-le oştenilor de pază să patruleze întreg perimetrul castelului.

Încercând să ignore gărzile, Jenny se uită afară, deasupra văii luminate de lună, în timp ce briza îi învolbura părul de pe umeri.

- Ce frumos e sus aici, spuse ea încet, întorcându-se spre Royce. Claymore e frumos. După un minut, spuse:

- Pare invulnerabil. Nu-mi pot imagina cum ai reuşit să-l cucereşti. Zidurile astea sunt atât de înalte şi piatra este atât de netedă. Cum ai reuşit să escaladezi până aici?

Royce îşi ridică sprâncenele peste ochii lui cenuşii, amuzaţi.

- Nu le-am escaladat. Am săpat tuneluri sub ele, le-am asigurat cu bârne şi apoi am dat foc în tunele. Când s-au prăbuşit bârnele, s-a prăbuşit şi zidul.

Jenny rămase cu gura căscată de şoc, apoi îşi aminti ceva:

- Am auzit că ai făcut aşa la castelul Glenkenny. Pare ceva extrem de periculos.

- Este.

- Atunci de ce ai făcut aşa?

Dându-i la o parte o buclă răzleţită, Royce spuse degajat:

- Pentru că nu pot să zbor, care ar fi fost singura altă posibilitate de a intra în curtea asta.

- Asta înseamnă că şi altcineva ar putea pătrunde aici în acelaşi fel, observă ea gânditoare.

- Ar putea încerca, spuse el zâmbind, dar ar fi o prostie. Chiar sub noi, la câţiva metri de ziduri, am construit o serie de tuneluri, unele

care s-ar prăbuşi peste invadatori dacă ar încerca ce am făcut eu. Când am reconstruit locul ăsta, continuă Royce petrecându-şi un braţ peste talia ei şi strângând-o mai aproape, am încercat să-l reproiectez astfel încât nici măcar eu să nu-l mai pot cuceri. Acum opt ani, zidurile astea nu erau din piatră atât de fină, ca acum. Royce arătă spre turnurile care se înălţau mult deasupra zidurilor, la intervale egale.

- Iar turnurile astea erau toate pătrate. Acum sunt rotunde.

- De ce? întrebă Jenny intrigată.

Royce o sărută fierbinte pe frunte.

- Pentru că turnurile rotunde nu au colţuri simpatice pentru oameni, să se poată căţăra pe ele. Mai ales cele pătrate, aşa cum aveţi voi la Merrick, sunt cel mai uşor de escaladat, aşa cum bine ştii ... Jenny deschise gura să-l certe pentru că pomenise despre aşa ceva, dar se trezi din nou sărutată.

- Dacă duşmanul nu se poate căţăra pe ziduri sau săpa tuneluri sub ele, îi şopti el la

ureche, sărutând-o din nou, singurul lucru pe care-l mai poate face este să încerce să pună foc. De aceea, şopti Royce trăgând-o mai aproape de el, toate clădirile din curtea castelului au acoperişul din ţiglă, nu din stuf.

Rămasă fără suflu din cauza sărutărilor, Jenny se dădu uşor pe spate, în braţele lui.

- Eşti foarte meticulos, my lord, glumi ea cu subînţeles.

Royce zâmbi larg.

- Ce îmi aparţine, intenţionez să păstrez. Cuvintele îi amintiră de lucruri ale ei, pe care nu fusese în stare să le păstreze - lucruri care ar fi trebuit să aparţină copiilor lor.

- Ce s-a întâmplat?, o întrebă Royce, văzând cum se întristează.

Jenny ridică uşor din umeri şi spuse:

- Mă gândeam doar că este firesc să vrei să ai copii şi...

Ridicându-i faţa în sus, spre el, Royce spuse liniştit:

- Eu vreau copiii tăi. Jenny aşteptă, rugându-se ca el să spună „te iubesc”, dar

cum el nu o făcu, încercă să-şi spună că ceea ce tocmai a spus era aproape la fel de bine ca „te iubesc”.

- Am avut multe lucruri - bijuterii şi altele - continuă ea, lucruri care au aparţinut mamei mele şi care, prin drepturile mele, ar fi trebuit să aparţină copiilor noştri. Mă îndoiesc că tata o să mi le mai dea, acum. Ştii, nu am fost o fată fără dotă, dacă ai citit cumva contractul de căsătorie.

- Doamnă, spuse el, n-aş zice că acum nu aveţi dotă.

Simţindu-se cu adevărat diminuată acum, când îşi dădu brusc seama că intrase în căsnicia ei doar cu hainele murdare de pe ea, se întoarse în braţele lui, cu faţa spre vale.

- Eu nu am nimic. Am venit la tine cu mai puţin decât cel mai de jos şerb, nici măcar cu o singură oaie, ca zestre.

- Fără oi, conveni el sec. Singura ta posesie este cel mai frumos mic domeniu din toată Anglia, care se cheamă Grand Oak, datorită stejarilor uriaşi care îi străjuiesc porţile.

Royce îi văzu uimirea din ochi şi adăugă cu un zâmbet poznaş:

- Henric ţi l-a oferit, ca dar pentru mireasă. Va fi casa ta de zestre.

- Ce ... ce drăguţ... din partea lui, spuse Jenny, venindu-i foarte greu să vorbească astfel despre regele englez.

Royce îi aruncă o privire piezişă, sardonică.

- L-a luat de la mine.

- Ah, exclamă Jenny, perplexă. De ce?

- A fost o amendă dată mie pentru acţiuni referitoare la o anumită tânără scoţiană, capturată de la o mănăstire.

- Eu nu sunt chiar atât de sigură că ne aflam pe pământurile abaţiei.

- Potrivit stareţei, vă aflaţi.

- Adevărat? întrebă ea dar Royce nu o auzi. Brsuc, începu să se uite intens în vale, cu trupul încordat, atent.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Jenny, scrutând în direcţia privirii lui, incapabilă să

vadă un singur lucru măcar, în afara celor obişnuite.

- Cred, spuse Royce stăpân pe el, în timp ce se uita în depărtare, la o pată de lumină aproape invizibilă, mult dincolo de sat, că seara noastră plăcută este pe cale să fie întreruptă. Avem oaspeţi. Alte şase mici luminiţe săltau în raza lui vizuală, apoi alte douăsprezece şi apoi de două ori mai multe.

- Cel puţin o sută, poate mai mulţi. Călări.

- Oaspeţi ... începu Jenny, dar vocea îi fu acoperită când un străjer aflat departe, la dreapta ei, ridică trâmbiţa şi suflă în ea puternic, să-ţi spargă timpanele. Alţi douăzeci şi cinci de străjeri, care staţionau la intervale de-a lungul platformei circulabile, se întoarseră în direcţia lui şi o clipă mai târziu, după ce-i confirmară ce văzuse el, îşi ridicară propriile trâmbiţe şi brusc, paşnica noapte fu despicată de ameninţătoarele sunete scoase de trâmbiţaşi.

Înnebunită, Jenny se întoarse spre Royce.

- Ce s-a întâmplat? Sunt duşmani?
- Eu aş zice că este un contingent de la Merrick. Sir Godfrey şi Sir Ştefan se repezeau acum în sus, pe treptele zidului, cu mâinile pe săbiile lungi şi Jenny începu să tremure toată. Săbii. Măcel.

Royce începu să îi dea ordine căpitanului şi când se întoarse înapoi spre Jenny, ea se uita înspre luminile pâlpâitoare, cu mâna apăsată pe gură.

- Jennifer, spuse el încet, dar.ochii pe care îi ridică spre el erau sălbatici de groază şi Royce înţelese că trebuia să o scoată imediat din locul acesta, unde ea era, evident, convinsă că se pregătea o mare bătălie.

În curte şi pe zidul castelului fuseseră aprinse sute de torţe şi întreaga scenă era deja luminată ca ziua, de o lumină stranie, galbenă, în timp ce Royce o lua de braţ şi o conducea în jos pe scări şi în marea sală.

Închizând uşa dormitorului său, se întoarse spre ea iar Jenny îl privi amorţită de îngrijorare.

- Nu ar trebui să fii afară ... acolo ... cu oamenii tăi?

- Nu. Oamenii mei au trecut de mii de ori prin asta. Punându-şi mâinile pe umerii ei încordaţi, îi spuse cu o voce calmă, fermă:

- Jennifer, ascultă-mă. Oamenii mei au ordin să nu atace fără să primească direct de la mine comanda. Jenny se înfiora, ca şi cum cuvântul „atac” fusese tot ce auzise ea şi Royce o scutură uşor.

- Ascultă-mă, îi comandă el cu asprime. Am postat oameni în pădurile din apropierea drumului, în câteva minute o să ştiu exact cât de mare este grupul care se apropie. Nu cred că este o armată, asta doar în cazul în care tatăl tău este mai nebun decât îl cred eu. Mai mult, nu a avut timp să organizeze o chemare-sub-arme a scoţienilor tăi cu capete încinse şi să formeze o armată completă, bine echipată. Eu cred că nu este decât un grup de la Merrick, plus Lordul Hastings, Lordul Dugal şi tatăl tău. Având în vedere situaţia jenantă în care l-am pus când te-am răpit de la Merrick,

este clar că vrea să vină cu mare tărăboi aici şi să ridice pretenţii pentru ofensă adusă unei persoane inocente. Mai mult, îşi va salva puţin faţa dacă va reuşi să intre în Claymore, chiar dacă pentru asta trebuie să vină cu steagul armistiţiului şi cu un englez de la Camera Stelelor, care să-l bage înăuntru.

- Şi dacă este un grup paşnic, ce ai de gând să faci? strigă ea frenetic.

- O să cobor podul suspendat şi o să-i invit înăuntru, spuse el simplu.

Degetele ei muşcară în muşchii braţelor lui.

- Te rog ... nu le face rău ...

- Jennifer ... spuse el încordat, dar Jenny îşi petrecu braţele pe după el, lipindu-se de el.

- Nu le face rău! striga ea isteric. Mi-ai dat cuvântul tău! Fac tot ce-o să-mi ceri... totul... dar nu le face rău.

Exasperat, Royce o îndepărtă de el şi o apucă de bărbie.

- Jennifer, singura care va fi rănită în noaptea asta va fi mândria mea. Mă chinuie

peste măsură gândul că o să trebuiască să ridic porţile, să cobor podul şi să-l las pe tatăl tău să intre în sala mea.

- De mândria lui nu ţi-a păsat, argumentă Jenny sălbatic, când ai escaladat turnul de la Merrick şi m-ai răpit de acolo. Cum crezi că se simte el, din cauza asta? Mândria ta este atât de mare încât nu o poţi pune de-o parte, doar pentru câteva ceasuri, de data *asta?*

- Nu.

Acel singur cuvânt, rostit cu atâta convingere liniştită, o smulse în sfârşit pe Jenny din panica ei iraţională. Inspirând prelung, adânc, liniştindu-şi respiraţia, îşi lipi fruntea de pieptul lui şi spuse:

- Ştiu că nu îi vei face rău familiei mele. Mi-ai dat cuvântul tău.

- Da, spuse el liniştitor, strângând-o în braţe pentru o sărutare scurtă. întorcându-se spre uşă, se opri cu mâna pe mâner.

- Stai aici înăuntru, până când o să trimit după tine, îi porunci el implacabil. Am trimis după preot, să depună mărturie că suntem

bine şi cu adevărat căsătoriţi, dar îmi imaginez că emisarii regilor noştri vor dori să te vadă, ca să se convingă că eşti în siguranţă şi nevătămată.

- Foarte bine, consimţi ea şi adăugă repede: tata o să fie într-o stare cumplită, dar William este blând şi rareori se pierde cu firea. Aş vrea să-l văd înainte de plecarea lor - ca să vorbesc cu el şi să-i trimit un mesaj Brennei. O să-i dai voie să urce? Royce înclină uşor din cap.

- Dacă o să mi se pară înţelept, da.

Voci bărbăteşti se înălţau în tunete mânioase, jos în sală, ajungând până în camera ei, unde Jenny făcea paşi, aştepta, asculta, se ruga. Vocea tatălui ei, tunând şi fulgerând, era acompaniată de vocile mânioase ale fraţilor ei, cât şi de cea a Lordului Hastings şi a Lordului Dugal. Vocea adâncă a lui Royce, aspră şi autoritară, se înălţă deasupra larmei, după care se făcu linişte ... o linişte ciudată, prevestitoare.

Ştiind că dacă ieşea din camera ei şi se ducea la galerie, putea vedea ce se întâmpla, Jenny se duse la uşă şi puse mâna pe clanţă, dar se opri, ezitantă. Royce îi dăduse cuvântul că nu îi va face rău familiei ei şi tot ce-i ceruse el în schimb, era să rămână unde era. I se păru greşit să nu-i onoreze dorinţa.

Smulgându-şi mâna de pe clanţă, Jenny se întoarse cu spatele la ea, apoi ezită din nou. Putea totuşi să-i onoreze dorinţa dar şi să audă mai bine, deschizând doar uşa puţin, fără să iasă din cameră, întoarse clanţa precaută, deschizând uşa doar doi centimetri...

- Părintele Gregory a certificat căsătoria celor doi, spunea Lordul Hastings, emisarul englez de la Curtea Regelui Henric. Se pare că Claymore a respectat scrisoarea de agrement, chiar dacă nu exact în spiritul ei, în timp ce tu, Lord Merrick, complotând să-ţi ascunzi fata departe de soţul ei de drept, ai încălcat înţelegerea, atât în spirit cât şi în fapt.

Emisarul Scoţiei mormăi ceva liniştitor şi conciliator, dar tatăl lui Jennifer începu să strige, furios:

- Porc de englez ce eşti! Fata mea a ales să meargă la mănăstire, ea m-a rugat să o trimit acolo. Era pregătită pentru încheierea căsătoriei, dar era dreptul ei sfânt să-l aleagă pe Dumnezeu ca stăpân al ei, dacă dorea asta. Nici un rege nu-i poate nega dreptul de a-şi alege singură o viaţă de sihăstrie şi de devoţiune faţă de Dumnezeu şi tu ştii asta! Adu-o aici, strigă el. O să vă spună că a fost alegerea ei!

Cuvintele lui îi sfâşiară lui Jenny sufletul ca o sabie dinţată. Era clar că avusese cu adevărat de gând să o închidă într-o mănăstire pentru tot restul vieţii ei, fără măcar să-i spună ceva; era dispus să-i sacrifice viaţa ca să se răzbune pe duşmanul lui. În sufletul lui avea mai multă ură pentru un duşman decât avea dragoste pentru ea.

- Aduceţi-o aici! O să vă spună că vorbesc adevărul! tuna tatăl ei. Am cerut să

fie adusă aici! Barbarul obiectează pentru că ştie că soţia lui îl .dispreţuieşte şi că o să confirme ce am spus eu.

Vocea adâncă a lui Royce era plină de atâta calmă convingere, încât inima lui Jenny se umplu de tandreţe amestecată cu durerea trădării tatălui ei.

- Jennifer mi-a spus adevărul şi adevărul este că niciodată nu a colaborat cu tine, în acest complot. Dacă o iubeşti câtuşi de puţin, nu o forţa să coboare aici ca să-ţi spună în faţă că eşti un mincinos.

- El este mincinosul! urlă Malcolm. Jennifer o să dovedească asta!

- Regret că trebuie să-i provoc această nefericire soţiei tale, interveni Lordul Hastings, dar amândoi, Lordul Dugal şi cu mine suntem de acord că singurul mod de a rezolva chestiunea aceasta este să auzim ce spune chiar ea. Nu, înălţimea Voastră, adăugă el imediat, Lordul Dugal şi cu mine o vom escorta pe doamna aici - pentru ca ... să evităm obiecţiunea de coerciţie, de ambele

părţi. Vă rog să aveţi amabilitatea să ne îndreptaţi spre camera ei...

Jenny închise uşa şi se lăsă pe ea, punându-şi obrazul pe banda de fier, simţindu-se ca şi cum ar fi fost sfâşiată de vie.

Sala era încărcată de tensiune şi ostilitate când apăru, păşind între cele două escorte. Soldaţi de la Merrick, Claymore şi din partea regelui Henric şi a Regelui Jarries erau aliniaţi de-a lungul pereţilor. Tatăl lui Jennifer şi fraţii ei stăteau aproape de cămin, vizavi de Royce şi toţi se uitau la ea.

- Înălţimea Voastră... începu Lordul Hastings întorcându-se spre Jennifer, dar tatăl ei îl întrerupse nerăbdător.

- Draga mea copilă, spune-le idioţilor ăstora că a fost dorinţa ta să te retragi la mănăstire, mai curând decât să înduri viaţa alături de ... de bastardul ăsta. Spune-le că m-ai rugat, m-ai implorat să te las să faci asta, că ai ştiut...

- Nu am ştiut nimic, strigă Jennifer, nemaiputând suporta simulata onestitate şi dragoste de pe chipul lui.

- Nimic!

Jenny îl văzu pe Royce venind spre ea, văzu susţinerea liniştită din ochii lui cenuşii, dar tatăl ei nu terminase încă.

- Încetează! tună el, înaintând spre Jennifer, pe faţă cu un amestec de furie şi neîncredere. Cum adică, nu ai ştiut nimic? În seara în care ţi-am spus că urma să te căsătoreşti cu bestia, m-ai implorat să te las să te întorci la mănăstirea Belkirk.

Jenny păli când această uitată rugăminte a ei, făcută într-un moment de teroare şi refuzată ca imposibilă de tatăl ei, îi striga acum în minte ... Mă întorc la mănăstire, sau la mătuşa Elinor, sau oriunde spui tu ...

- Am ... am spus asta, se bâlbâi ea, cu privirea pe chipul lui Royce, privindu-l cum se întăreşte, într-o mască a furiei.

- Asta era! Asta confirmă totul! strigă tatăl ei. Jenny îl simţi pe Lordul Hastings luând-o de mână, dar ea se smulse.

-Nu, te rog, ascultă-mă, strigă ea cu ochii pe pulsul care bătea în obrazul lui Royce şi la violenţa arzătoare din ochii lui. Ascultă-mă, îl imploră ea. I-am spus asta, tatălui meu. Am uitat că am spus-o, pentru că ... îşi întoarse brusc capul spre tatăl ei ... Pentru că tu nici n-ai vrut să auzi asta. Dar eu niciodată, niciodată nu am fost de acord cu nici un plan, mai întâi să mă mărit cu el şi apoi să fug la o mănăstire. Spune-i, strigă ea, spune-i că nu am fost niciodată de acord.

- Jennifer, spuse tatăl ei privind-o cu amărăciune şi dispreţ, ai fost de acord în clipa în care m-ai implorat să te las să te întorci la Belkirk. Eu am ales doar o mănăstire mai sigură, mai îndepărtată. Niciodată nu a existat în mintea mea vreo îndoială că mai întâi va trebui să te supui poruncii regelui nostru şi să te măriţi cu porcul. Şi tu ai ştiut asta. Pentru asta am respins, la început, propunerea ta.

Jenny trecu de la faţa acuzatoare a tatălui ei la faţa de granit a lui Royce şi avu un sentiment de panicată zădărnicie, care depăşea orice simţise vreodată. întorcându-se, îşi ridică fustele şi începu să se îndrepte încet spre estradă, ca într-un coşmar.

În spatele ei, Lordul Hastings îşi drese gâtul şi îi spuse tatălui ei şi lui Royce:

- Se pare că a fost un caz de totală neînţelegere, între toate părţile. Claymore, dacă ai fi atât de amabil să ne oferi adăpost peste noapte, în casa de la intrare, vom pleca mâine dimineaţă.

Picioare încălţate în cizme tropăiau pe pardoseală, în timp ce toată lumea ieşea din sală. Jenny urcase aproape treptele când urletele cumplite ale tatălui ei îi îngheţară sângele în vine:

- Ticălosule! Tu l-a omorât! O să te ... Bubuitul inimii lui Jenny astupă orice alt zgomot, când se întoarse şi începu să alerge în jos pe scări. Trecând prin dreptul mesei, văzu oamenii aplecându-se peste ceva aproape de

uşă şi Royce, tatăl ei şi Malcolm erau ţinuţi la distanţă, cu sabia.

Şi atunci, bărbaţii înghesuiţi lângă uşă se ridicară încet şi se dădură înapoi...

William zăcea pe jos, cu un pumnal înfipt în piept, într-o baltă de sânge care se întindea în jurul lui. Strigătul lui Jenny sfâşie aerul, în timp ce alerga spre silueta întinsă pe jos.

- William!

Aruncându-se pe jos, lângă el, gemându-i numele, îi căută sălbatic pulsul, dar nu găsi nimic şi mâinile ei începură să alerge peste braţele şi obrazul lui.

- William, ah, te rog... striga ea spart, implorându-l să nu moară. William, te rog, nul William ... Ochii lui Jenny se întoarseră spre pumnalul cu silueta lupului încrustată pe mâner.

- Arestaţi-I pe ticălos! striga tatăl ei, încercând să se smulgă din mâinile oamenilor regelui şi să ajungă la Royce.

Lordul Hastings spuse răspicat:

- Pumnalul fiului tău este pe pardoseală. El trebuie să-l fi scos. Deci nimeni nu va fi arestat. Daţi-i drumul lui Claymore, strigă apoi spre oamenii lui.

Royce veni lângă ea.

- Jenny ... începu el, dar Jenny se întoarse pe călcâie asemenea unui derviş şi când începu să se ridice, ţinea în mână pumnalul lui William.

- L-ai omorât! sâsâi ea, cu ochii plini de durere şi lacrimi şi furie, în timp ce se îndrepta încet, în picioare.

De data aceasta Royce nu îi mai subestima abilitatea sau intenţia. Cu ochii spre ea, urmărea clipa în care îl va ataca.

- Aruncă pumnalul, spuse el liniştit.

Jenny îl ridică şi mai sus, ţinti spre inima lui şi strigă:

- Mi-ai omorât fratele.. Pumnalul străluci în aer şi Royce o prinse de încheietură ca într-o menghină, răsucind şi eliberând pumnalul, trimiţându-l învârtindu-se la podea

dar şi atunci trebui să se lupte ca să o potolească.

Sălbăticită de durere, Jenny se aruncă asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept, când acesta o trase strâns la pieptul lui.

- Diavolule! striga ea isteric, în timp ce oamenii îl scoteau afară pe fratele ei. Diavolule, diavolule, diavolule.

- Ascultă-mă! îi porunci Royce încordat, apucând-o de încheieturi. Ochii înălţaţi spre el străluceau de ură şi erau împânziţi de lacrimile pe care nu şi le putea stăpâni. Eu i-am spus să stea mai în spate dacă vroia să vorbească cu tine. Royce îi dădu drumul la mâini, în timp ce termina, aspru: când am dat să mă întorc, ca să îl conduc sus, şi-a coborât mâna la pumnal.

Jennifer îl lovi cu palma peste obraz, cu toată forţa ei.

- Mincinosule! urlă ea, cu pieptul ridicându-i-se. Ai vrut să te răzbuni pentru că ai crezut că am conspirat cu tatăl meu! Am văzut asta pe chipul tău. Ai vrut răzbunare şi

ai omorât prima persoană aflată în drumul tău!

- Repet, el şi-a scos pumnalul! Dar în loc să o calmeze, asta o înfurie şi mai tare - şi pe bună dreptate.

- Şi eu am scos pumnalul la tine, strigă ea furioasă, dar l-ai înlăturat ca pe jucăria unui copil! William era pe jumătate cât tine, dar pe al lui nu i l-ai smuls din mână, pe el l-ai omorât.

- Jennifer...

- Eşti un animal! şopti ea, privindu-l ca şi cum ar fi fost o arătare obscenă. .

Cu faţa albă de vinovăţie şi remuşcări, Royce încercă încă o dată să o convingă.

- Îţi jur, îţi dau cuvântul meu ...

- Cuvântul tău! sâsâi ea cu dispreţ. Ultima oară când ţi-ai dat cuvântul, ai jurat că nu îi vei face nici un rău familiei mele!

Cea de a doua palmă îl izbi peste obraz cu suficientă forţă ca să-i trimită capul într-o parte.

Royce o lăsă să plece şi când auzi trântindu-se uşa camerei ei, se duse spre foc. Proptindu-se cu cizma pe un buştean, îşi vârî degetele mari de la mâini sub curea şi începu să se uite la flăcări, în timp ce îndoielile privind intenţia fratelui ei de a-l înjunghia începură să-i frământe conştiinţa.

Se întâmplase totul atât de repede; William era foarte aproape în spatele lui, aproape de uşă, privindu-i plecând pe oaspeţii neinvitaţi. Cu coada ochiului, văzuse strălucind un pumnal care era scos din teacă şi reacţia lui fusese instinctivă. Dacă ar fi avut timp să se gândească - sau dacă William nu ar fi fost atât de al naibii de aproape, în spatele lui - ar fi reacţionat cu mai puţin instinct şi mai multă precauţie.

Totuşi, privind acum în urmă, îşi aminti perfect că-l măsurase pe tânăr înainte de a-l invita să rămână cu Jenny şi că îl considerase neagresiv.

Ridicând mâna, Royce îşi apăsă cu degetul mare şi arătător puntea nasului şi închise

ochii, dar nu reuşi să închidă afară adevărul: fie instinctele lui iniţiale, care-i spuseseră că William nu era o ameninţare pentru el, fuseseră greşite, fie măcelărise tocmai un tânăr care-şi scosese pumnalul doar ca o precauţie, în cazul în care Royce i-ar fi întins o capcană.

Îndoiala lui Royce erupse într-un sentiment de vinovăţie aproape insuportabil. De la treisprezece ani începuse să aprecieze oamenii şi pericolul pe care-l reprezentau pentru el şi nu se înşelase niciodată. în seara aceasta îl considerase pe William ca fiind inofensiv.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

În săptămâna care urmă, Royce se găsi confruntat cu primul zid pe care nu reuşea să-l străpungă - zidul de gheaţă pe care şi-l construise Jennifer ca să se izoleze de el.

În urmă cu două seri se dusese la ea, crezând că dacă ar face dragoste cu ea, poate

că ar înmuia-o. Dar nu a funcţionat. Jennifer nu s-a luptat cu el, şi-a întors doar faţa într-o parte şi a închis ochii. Când a părăsit patul, se simţea ca un animal, aşa cum îl numise ea. Aseară, furios şi frustrat, încercase să discute cu ea despre William, căutând scandal - crezând că fierbinţeala mâniei va reuşi acolo unde nu reuşise patul. Dar Jennifer depăşise cu mult nevoia de ceartă; într-o tăcere distantă, intrase în camera ei, încuind uşa.

Acum, stând la cină alături de ea, o privea dar nu putea găsi nimic să-i spună ei, sau oricui altcuiva. Nu că ar fi avut nevoia să vorbească; cavalerii săi erau atât de conştienţi de tăcerea dintre el şi Jennifer, încât încercau să o acopere cu forţată lor jovialitate. De fapt, singurele persoane de la masă care păreau să nu conştientizeze atmosfera erau Lady Elinor şi Arik.

- Văd că v-a plăcut la toţi tocana mea de vânat, spuse Lady Elinor, zâmbind larg spre platourile goale, părând să nu fi observat că Jennifer şi Royce mâncaseră foarte puţin.

Totuşi, când se uită la Arik care devorase tocmai o altă gâscă, zâmbetul îi dispăru.

- Cu excepţia ta, băiete dragă, îi spuse ea oftând. Tu eşti ultima persoană care ar trebui să mănânce gâscă! Asta nu face decât să-ţi complice problema, ştii asta, doar ţi-am mai spus-o. Am făcut tocăniţa asta de vânat special pentru tine, dar tu nici nu te-ai atins de ea.

- Nu te supăra pentru asta, my lady, spuse Sir Godfrey, împingându-şi blidul într-o parte şi bătându-se pe stomacul plat. Noi am mâncat-o şi a fost delicioasă.

- Delicioasă, proclamă Sir Eustace, cu entuziasm.

- Superbă, consimţi din tot sufletul Ştefan Westmoreland, aruncându-i fratelui său o privire plină de îngrijorare.

Numai Arik rămase tăcut, pentru că Arik era întotdeauna tăcut.

Totuşi, când Lady Elinor părăsi masa, Sir Gregory se întoarse furios spre Arik.

- Puteai cel puţin să o fi gustat. A făcut-o special pentru tine.

Arik lăsă jos, foarte încet, piciorul de gâscă şi îşi întoarse capul uriaş spre Godfrey, cu ochii lui albaştri atât de reci, încât, fără să-şi dea seama, Jenny inspiră adânc, prelung, aşteptând cine ştie ce explozie fizică.

Observându-i temerea, Sir Godfrey îi spuse:

- Lady Jennifer, nu-i da atenţie.

După cină, Royce ieşi din sală şi îşi petrecu un ceas stând de vorbă cu sergentul de gardă. Când se întoarse, Jennifer stătea lângă foc, printre cavaleri, cu profilul întors spre el. Discuţia era, evident, despre obsesia lui Gawin pentru Lady An ne şi Royce răsuflă uşurat când observă zâmbetul vag de pe buzele lui Jennifer. Era prima oară în şapte zile, când zâmbea. Ca să nu-i strice dispoziţia, Royce se sprijini cu umărul de arcada din piatră şi-i făcu semn unui servitor să-i aducă o stacană cu bere.

- Dacă aş fi şi eu cavaler, îi explica Gawin lui Jennifer aplecându-se uşor în faţă, cu chipul încordat trădând aleanul pentru Lady Anne, l-aş provoca pe Roderick la competiţia de dueluri cavalereşti, din sat!

- Excelent, glumi Sir Godfrey, atunci Lady Anne o să poată plânge peste cadavrul tău, după ce o să termine Roderick cu tine.

- Roderick nu este mai puternic ca mine! spuse Gawin mândru.

- La ce competiţie te referi? întrebă Jennifer, încercând să-l sustragă o clipă de la duşmănia faţă de Sir Roderick.

- Este o competiţie care are loc anual aici în sat, după strânsul recoltei. Vin cavaleri de hăt, departe - mă rog, cale de cinci zile de drum, ca să participe.

- Ah, înţeleg, spuse Jenny, care auzise deja multe discuţii aprinse despre competiţie, de la servitori.

- Şi veţi participa cu toţii?

- Noi da, răspunse Ştefan Westmoreland, apoi, anticipându-i întrebarea nerostită, adăugă:

- Royce nu participă. El le consideră fără rost. Pulsul lui Jenny se înteţi la auzul numelui lui

Royce. Chiar şi acum, după tot ce se întâmplase, doar la vederea chipului lui aspru, i se strângea inima. Noaptea trecută zăcuse trează până în zori, luptând cu pornirea de a se duce la el, să-l roage să o ajute să-şi aline durerea din suflet. Ce prostie, să-i ceri să-ţi aline durerea tocmai celui care ţi-a provocat-o. Şi totuşi, în timpul mesei, când mâneca lui i-a atins braţul, îi venise să se întoarcă în braţele lui şi să plângă.

- Poate că Lady Jennifer sau Lady Elinor, spuse Eustace scoţând-o pe Jennifer din reverie, ţi-ar putea sugera ceva mai puţin periculos pentru viaţa ta, ca să-i câştigi inima lui Lady Anne - altceva decât să te lupţi cu Roderick? Ridicând din sprâncene, Eustace se întoarse spre Jennifer.

- Să mă gândesc, spuse Jenny, uşurată că avea ceva la care să se concentreze, să nu se mai gândească la moartea fratelui ei şi la trădarea vicioasă a soţului ei.

- Mătuşă Elinor, ai tu vreo idee?

Mătuşa Elinor lăsă jos broderia la care lucra, îşi înclină capul într-o parte şi se oferi, dornică să ajute:

- Ştiu! Pe vremea mea exista obiceiul aşteptatului îndelungat,. care pe mine mă impresiona foarte mult, ca domnişoară.

- Adevărat, doamnă? Şi ce-ar trebui să fac? întrebă Gawin.

- Păi, începu Elinor zâmbind amintirilor, să te duci călare până la poarta castelului lui Lady Anne şi să strigi către toţi cei dinăuntru că ea este cea mai frumoasă fată din toată ţara.

- Şi la ce bun? întrebă Gawin, perplex.

- După care îi provoci pe toţi cavalerii din castel care nu-ţi împărtăşesc părerea, să iasă afară şi să se lupte cu tine. Fireşte, câţiva dintre ei vor trebui să-ţi accepte provocarea -

ca să-şi salveze obrazul faţă de doamnele lor. Şi, termină ea încântată, cavalerii pe care-i vei învinge, vor trebui să se ducă la Lady Anne, să îngenuncheze în faţa ei şi să-i spună: mă înclin în faţa graţiei şi frumuseţii voastre!

- Ah, mătuşă Elinor, chicoti Jenny, chiar făceau asta pe vremea ta?

- Absolut! Bine, dar a fost un obicei până de curând.

Ştefan Westmoreland interveni, galant:

- Iar eu nu am nici o îndoială că mulţi cavaleri au fost învinşi de bravii tăi curtezani, my lady şi trimişi să se încline în faţa ta.

- Ce frumos discurs! spuse mătuşa Elinor aprobator. îţi mulţumesc. Iar asta dovedeşte, i se adresă ea lui Gawin, că purtarea cavalerească nu dispare niciodată!

- Pe mine însă nu o să mă ajute, oftă Gawin. Până când nu voi fi făcut cavaler, nu pot provoca nici un cavaler. Roderick o să-mi râdă în faţă dacă aş îndrăzni asta şi cine l-ar putea blama?

- Poate reuşeşti să-i câştigi inima cu ceva mai plăcut decât o luptă, interveni Jenny, amabilă.

Royce ascultă mai atent, sperând să afle o cheie cu care să-i încălzească el, ei, inima.

- Cum ar fi, my lady? întrebă Gawin.

- Păi, există muzica şi cântecele ...

Royce strânse din ochi la gândul că va trebui să-i cânte lui Jenny. Vocea lui adâncă, baritonală, va aduce cu siguranţă toţi câinii de la o distanţă de câteva mile să schelălăie la călcâiele lui.

- Ai învăţat să cânţi la lăută sau la vreun alt instrument, când ai fost paj, da? îl întrebă Jenny pe Gawin.

- Nu, my lady, mărturisi el.

- Serios? spuse Jenny surprinsă. Am crezut că stăpânirea unui instrument face parte din pregătirea unui paj.

- Eu am fost trimis paj la Royce, nu la castelul unui lord însurat şi la o doamnă. Iar Royce spune că lăuta este la fel de inutilă în luptă ca plăselele fără spadă - doar dacă nu o

învârt deasupra capului ca să o lansez asupra duşmanului meu.

Eustace îi aruncă o privire ameninţătoare, ca să nu-l mai condamne pe Royce în ochii lui Jennifer, dar Gawin era prea preocupat de Lady Anne ca să observe.

- Ce altceva aş putea face ca să o cuceresc?

- Gata, ştiu, spuse Jennifer. O poezie! Poţi merge la ea - şi să-i reciţi o poezie - una care-ţi place ţie în mod deosebit.

Royce se încruntă, încercând să-şi amintească vreo poezie, dar singura care-i veni în minte suna cam aşa:

A fost odată o fătucă May Tocmai bună de hîrjonit sub tei...

Lui Gawin i se lungi faţa şi spuse:

- Nu cred că ştiu vreo poezie Da! Mi-a spus Royce una, odată. Suna cam aşa : „A fost odată o fătucă...”

- Gawin! izbucni Royce fără să vrea şi chipul lui Jennifer îngheţă la auzul vocii lui. Mai potolit, Royce spuse:

- Asta nu e ... genul de rimă la care se gândea Lady Jennifer.

- Bine şi atunci ce să fac? întrebă Gawin. Sperând că idolul său va găsi un mod mai bărbătesc de impresionat o doamnă, îl întrebă pe Royce:

- Tu ce ai făcut prima oară, ca să impresionezi o doamnă - sau erai deja cavaler şi i-ai putut arăta îndemânarea ta într-o competiţie?

Fără speranţa de a o mai putea privi în secret pe Jennifer, Royce se apropie de grup şi se rezemă de cămin, alături de ea.

- Încă nu eram cavaler, răspunse el ironic, luând stacana cu bere pe care i-o întindea servitorul.

Jennifer surprinse privirea amuzată schimbată între Ştefan şi Royce şi fu scutită de Gawin să trebuiască să se gândească la detalii, pentru că băiatul insistă:

- Câţi ani aveai?

- Opt, dacă-mi aduc bine aminte.

- Şi ce ai făcut ca să o impresionezi?

- Păi ... am înscenat o întrecere cu Ştefan şi Godfrey, ca să o pot vrăji pe fată cu o îndemânare de care eram foarte mândru la vremea aceea.

- Ce fel de întrecere? întrebă Lady Elinor, foarte interesată.

- Un concurs de scuipat, replică Royce succint, urmărind profilul lui Jennifer, întrebându-se dacă va zâmbi la nebuniile copilăriei lui.

- Şi ai câştigat? râse Eustace.

- Absolut, declară Royce sec. Puteam scuipa mai departe decât orice puşti din toată Anglia, din toate vremurile. în plus, adăugă el, fusesem prevăzător să-i mituiesc pe Ştefan şi pe Godfrey.

- Eu cred că o să mă retrag acum, spuse Jennifer politicoasă şi se ridică.

Royce decise brusc să le anunţe tuturor vestea acum, decât să păstreze secretul faţă de Jennifer, pentru că tot era deschis subiectul.

- Jennifer, spuse el cu aceeaşi rezervată curtoazie, competiţiile anuale de dueluri

cavalereşti care au loc aici, au fost transformate anul acesta într-o competiţie completă, incluzând şi un turnir. în spiritul noului armistiţiu dintre cele două ţări, Henric şi James au decis să fie invitaţi şi scoţienii să participe.

Spre deosebire de dueluri, care erau o competiţie de îndemânare între cavaleri, un turnir era o înscenare de luptă, în care cele două părţi se lansau fiecare din partea opusă a terenului, cu armele pregătite - care erau totuşi limitate ca varietate şi dimensiuni. Chiar dacă între combatanţi nu exista o ură virulentă, turnirurile erau atât de periculoase încât deja cu patru sute de ani în urmă, papii reuşiseră să le desfiinţeze vreme de aproape două sute de ani.

- Azi a sosit un emisar de la regele Henric, confirmând schimbările, spuse Royce. Cum Jennifer continua să-l privească cu o politicoasă lipsă de interes, Royce adăugă:

- Decizia a fost luată de regii noştri în momentul semnării armistiţiului. Dar Jennifer

păru să nu înţeleagă importanţa spuselor lui decât în clipa în care Royce adăugă:

- Şi voi participa şi eu.

Înţelegând, Jenny îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi se întoarse cu spatele şi părăsi sala. Royce o privi îndepărtându-se şi, într-o disperată frustrare, se ridică şi o urmă, prinzând-o chiar în clipa în care deschidea uşa dormitorului ei.

Royce îi ţinu uşa deschisă să intre, o urmă şi o închise în spatele lui. în faţa cavalerilor săi păstrase tăcerea, dar acum, în intimitate, Jennifer se întoarse spre el cu o amărăciune mai mare chiar decât cea din seara uciderii lui William.

- Presupun că vor participa la această mică serată şi cavalerii din sudul Scoţiei?

- Da, spuse el încordat.

- Şi nu va mai fi o întrecere? Acum este un turnir? Şi, fireşte, de aceea o să participi şi tu?

- O să particip pentru că eu l-am comandat! Furia se scurse de pe chipul ei, lăsându-l la fel

de alb şi de fără speranţă ca un pergament. Jennifer ridică din umeri.

- Mai am un frate - nu-l iubesc atât de mult cum l-am iubit pe William, dar el măcar o să-ţi ofere mai mult sport, înainte de a-l omorî. Este mai aproape de mărimea ta. Bărbia îi tremura şi ochii îi străluceau în lacrimi.

Şi apoi mai este şi tatăl meu - este mai bătrân ca tine, dar este un cavaler priceput. Moartea lui o să te amuze. Sper, spuse ea cu voce spartă, că o să găseşti în inima ta - dacă este posibil, se corectă ea, sugerând clar că nu credea că el avea inimă, puterea să nu-mi ucizi sora. Ea este tot ce mi-a mai rămas.

Ştiind că nu vroia să o atingă, Royce nu se putu totuşi opri să nu o tragă în braţele lui. Când ea se întări dar nu se luptă, îi prinse capul în mâini, apăsându-i-l la pieptul lui, simţindu-i în mână părul asemenea unui satin şifonat. Spuse, răguşit:

- Jenny, te rog, te rog nu face asta. Nu suferi aşa. Plânge, pentru numele lui

Dumnezeu. Ţipă la mine, nu te uita la mine ca la un asasin.

Şi atunci, Royce înţelese.

Înţelese exact de ce o iubea şi când anume se întâmplase acest lucru: mintea lui se duse înapoi la luminiş, când un înger îmbrăcat în paj îşi ridicase privirile spre el, cu ochi albaştri strălucitori şi îi spusese încetişor: „Lucrurile care se spun despre tine, lucrurile pe care se zice că le-ai făcut - nu sunt adevărate. Eu nu cred asta."

Acum ea credea totul despre el şi pe bună dreptate. Şi ştiind, îl durea de o mie de ori mai mult decât orice rană primise el vreodată.

Şopti, mângâindu-i părul strălucitor:

- Dacă plângi, o să te simţi mai bine. Dar ştia instinctiv că ceea ce-i sugera era imposibil. Trecuse prin prea multe şi-şi reţinuse prea mult lacrimile, încât Royce se îndoia că exista ceva ce o putea forţa să le dea drumul. Nu a plâns când i-a povestit despre . prietena ei moartă, Becky şi nu a plâns la moartea lui William.

O fetiţă de paisprezece ani cu suficient curaj să-şi înfrunte fratele înarmat pe câmpul de onoare, nu ar plânge pentru soţul ei, pe care-l ura. Nu, când nu plânsese pentru prietena ei şi nici măcar pentru fratele ei.

- Ştiu că nu o să crezi asta, îi şopti el cu durere, dar eu o să-mi ţin cuvântul. Nu o să-i fac rău familiei tale, nici vreunui alt membru al clanului tău, în timpul turnirului. Jur.

- Te rog, dă-mi drumul, spuse ea cu voce sufocată.

Dar Royce nu se putu abţine şi braţele i se strânseră mai tare în jurul ei.

- Jenny, şopti el iar Jenny ar fi vrut să moară pentru că şi acum iubea cum suna numele ei pe buzele lui.

- Să nu-mi mai spui niciodată aşa, îl rugă ea, cu voce răguşită. Royce inspiră adânc, dureros.

- Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că te iubesc? Jenny se smulse din strânsoarea lui, dar pe chipul ei nu era mânie.

- Pe cine încerci să ajuţi? Royce îşi lăsă braţele să-i cadă.

- Ai dreptate, spuse el.

Două zile mai târziu, Jenny ieşea din capelă, după ce stătuse de vorbă cu părintele Gregory care acceptase să rămână la Claymore până când va fi repartizat aici un preot permanent.

Cavalerii lui Royce se antrenau, aşa cum făceau în fiecare dimineaţă, ca să fie tot timpul pregătiţi să lupte. Lucrau ceasuri întregi cu caii lor, sărind cu ei - peste şanţuri şi saci cu nisip, sărind în şa fără să se atingă de scară. Restul timpului afară şi-l petreceau antrenându-se la stâlpul cu ţintă - un stâlp înfipt în pământ, cu o bară transversală atât de bine echilibrată, încât putea fi făcută să se învârtească doar dintr-o uşoară mişcare a mâinii. De o parte a barei transversale atârna o armură de cavaler, cu un scut. La celălalt capăt al barei, un sac foarte greu, cu nisip. Unul după altul, iară şi iară, fiecare cavaler îşi

întorcea calul spre capătul cel mai îndepărtat al curţii şi, în plin galop, de fiecare dată din alt unghi, ataca „cavalerul” de pe bara transversală. în cazul în care „cavalerul” nu era nimerit exact în piept, bara se învârtea şi călăreţul se alegea cu o serioasă lovitură din partea sacului cu nisip - care nu-şi rata niciodată ţinta.

Nu exista cavaler care să nu rateze din când în când, în funcţie de unghi şi de obstacolele ridicate în faţa stâlpului. Toţi cavalerii, exceptându-l pe soţul ei, remarcă Jenny. Spre deosebire de ceilalţi cavaleri, Royce petrecea mai puţin timp la stâlp şi mai mult lucrând cu Zeus, aşa cum făcea în clipa asta. Îl urmări cu coada ochiului pe Royce, în colţul cel mai îndepărtat al curţii castelului, cu muşchii umerilor goi lucind în soare, în timp ce-şi antrena calul de luptă peste obstacole tot mai înalte, apoi galopa cu el fără obstacole, când exersa mersul în opturi strânse.

Până acum, Jenny ignorase aceste antrenamente zilnice, dar cu turnirul care se profila la orizont, ceea ce fusese până atunci doar un simplu antrenament, devenea acum îndemânare diavolească, pe care oamenii lui Royce o perfecţionau împotriva oponenţilor lor. Era atât de absorbită în urmărirea pe furiş a soţului ei, încât nu-l auzi pe Godfrey apropiindu-se de ea, comentând, urmărind direcţia privirilor ei:

- Zeus nu a ajuns încă la perfecţiunea tatălui său. îi mai trebuie un an întreg de antrenamente.

Jenny tresări la primele cuvinte, dar apoi spuse:

- Este ... mie mi se pare magnific.

- Da, este. Dar urmăreşte genunchiul lui Royce - ai văzut cum a trebuit să şi-l mişte în faţă, pentru ca Zeus să ştie că trebuie să se întoarcă? Thor ar fi făcut mişcarea, cu o apăsare nu mai mare ca asta ... întinzând mâna, Godfrey apăsă foarte uşor, cu degetul mare, braţul lui Jenny. Jenny se simţi cuprinsă

de un puternic sentiment de vinovăţie, gândindu-se la splendidul animal de a cărui moarte se făcea vinovată; iar următoarele cuvinte ale lui Godfrey nu îi uşurară sentimentul de vinovăţie.

- Într-o bătălie, faptul că trebuie să-ţi conduci calul atât de ferm cum va trebui s-o facă Royce la turnir, te poate costa viaţa.

Eustace şi Gawin, care tocmai descălecaseră, .veneau acum spre ei şi Gawin - care auzise remarca lui Godfrey, se grăbi să ia asupra lui ofensa lui Royce.

- My lady, nu trebuie să vă faceţi griji, Royce este cel mai bun cavaler în viaţă - o să vedeţi asta la turnir.

Văzându-şi oamenii urmărindu-l de pe margine, Royce îl antrena pe Zeus într-o altă tură, apoi veni în trap, spre ei. Cum Jenny era mascată de Godfrey şi de Gawin, nu o văzu decât când opri în dreptul grupului şi Gawin izbucni:

- Lăsaţi-o pe Lady Jennifer să vă privească exersînd la bara cu ţintă!

După ce aruncă o privire întrebătoare spre expresia politicoasă, neimplicată a soţiei sale, Royce declină propunerea.

- Sunt sigur că Lady Jennifer s-a săturat deja privindu-ne la antrenamente.

- Dar, spuse Godfrey cu un zâmbet cu subînţeles, pariez că pe tine nu te-a văzut niciodată ratând. Haide, dă-i drumul, arată-ne cum se face.

Mai mult în silă, Royce îl întoarse pe Zeus într-un cerc strâns, apoi îl trimise în zbor, spre o oprire bruscă.

- O să rateze intenţionat? întrebă Jenny chircindu-se fără voie la cumplitul zgomot înfundat al sacului cu nisip, de câte ori izbea un cavaler care ratase ţinta.

- Uite, spuse Gawin mândru, nu mai există cavaler care să poată face asta ...

În clipa aceea, lancea lui Royce nimeri cu o lovitură puternică în umărul „cavalerului”, nu în scut, iar sacul cu nisip se roti cu viteza fulgerului - şi rată, când Royce se lăsă mult în jos, într-o parte a coamei în vânt a calului său.

Jennifer abia reuşi să-şi reprime aplauzele, într-o uluită surpriză.

Se uită mai întâi la Eustace, apoi la Godfrey, cerând mirată o explicaţie.

- Astea sunt reflexele lui, spuse Gawin mândru. Deşi este atât de mare, Royce se poate mişca într-o clipită.

Jenny auzi în minte vocea zâmbitoare a lui Royce, amintindu-i de una dintre cele mai fericite nopţi din viaţa ei, priveşte orice luptător evitând o lance şi o să vezi paşi de dans şi un joc de picioare care o să te uluiască.

Gawin plesni demonstrativ din degete.

- Aşa este el de iute, cu pumnalul, cu spada sau cu ghioaga.

De data aceasta, Jenny îşi aminti de pumnalul din pieptul lui William şi cealaltă amintire, dulce-amară, îi zbură din minte. Spuse, fără emoţie:

- A fost o figură reuşită, la stâlp. Totuşi, nu are cum să-i servească în luptă, pentru că

niciodată nu se poate apleca aşa, pe coasta calului, îmbrăcat în armură.

- Ah, dar poate! cârâi Gawin, încântat. Apoi îi căzu faţa, când Lady Jennifer se retrase, politicoasă.

Godfrey spuse furios:

- Gawin, lipsa ta de percepţie mă sperie. Du-te şi lustruieşte-i lui Royce armura şi ţine-ţi gura închisă! Apoi se întoarse spre Eustace şi adăugă, dezgustat:

- Nu ştiu cum poate Gawin să fie atât de limpede la minte în luptă şi atât de opac când e vorba de orice altceva?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

- Câţi credeţi că se află acolo, my lady? întrebă Agnes stând în picioare alături de Jenny, pe zid. Agnes lucrase atât de mult în ultimele zile, încât Jenny insistase să o însoţească afară, să ia puţin aer.

Jenny se uită la spectacolul incredibil, care era rezultatul poruncii regelui Henric ca

Lupul să participe la ceea ce odinioară fusese o „competiţie locală”.   .

Nobili, cavaleri şi spectatori din Anglia, Scoţia, Franţa şi Ţara Galilor veniseră aici cu miile iar valea şi dealurile înconjurătoare erau acum complet acoperite cu corturi viu colorate şi cu pavilioane ridicate de fiecare nou venit, pentru confortul său. Arăta, îşi spuse Jenny, ca o mare de culori presărată cu steaguri şi cu steme.

Jenny răspunse, zâmbind gânditoare:

- Cred că şase sau şapte mii. Poate mai mulţi. Iar Jenny ştia de ce veniseră ei: se aflau aici în speranţa de a-şi dovedi priceperea, împotriva legendarului Lup al lui Henric.

- Priveşte, încă un grup, spuse Jenny arătând spre est, unde călăreţi şi pedeştri înaintau viermuind în susul pantei. începuseră să sosească de aproape o săptămână, în grupuri de o sută sau mai mulţi şi Jenny se familiarizase deja cu rutina gospodăriilor englezeşti, pe cai. Mai întâi îşi făcea apariţia un grup mic, incluzând un gornist care sufla

în instrumentul lui, anunţând celor din apropiere sosirea ilustrului său stăpân. Treaba acestui prim grup era să vină călare la Claymore şi să anunţe iminenta sosire a stăpânului - ceea ce nu mai conta acum, pentru că fiecare încăpere din Claymore, de la cele şaizeci din casele de la intrare, până la cea mai mică incintă de deasupra marii săli a castelului era deja plină cu oaspeţi nobili. Castelul era atât de aglomerat încât toţi însoţitorii şi servitorii nobililor fuseseră obligaţi să rămână în afara porţilor, unde se adăposteau plăcut, în pavilioanele familiilor respective.

După gornişti şi cercetaşi sosea un alt grup, mai mare, incluzându-l pe lordul şi pe doamna lui, călare pe cai pompos drapaţi. Apoi veneau cohortele de servitori şi căruţe încărcate cu corturile şi cu tot ce avea nevoie nobila gospodărie: feţe de masă, platouri, bijuterii, cratiţe, tigăi, paturi şi chiar tapiserii.

Toate acestea deveniseră un spectacol obişnuit pentru Jenny, în ultimele zile.

Familiile nobile, obişnuite să călătorească până la o sută de mile între castele, considerau o nimica toată să vină până aici, să asiste la ceea ce părea a fi cel mai mare turnir din viaţa lor.

- Nu am mai văzut niciodată aşa ceva - nici unul dintre noi, spuse Agnes.
- Sătenii fac ce i-am rugat?
- Da, mylady şi vă vom fi recunoscători pe vecie, pentru asta. într-o singură săptămână am strâns mai mulţi bani decât într-o viaţă şi nimeni nu a încercat să ne înşele ca de fiecare dată, la competiţii.

Jenny zâmbi, îndepărtându-şi părul de pe spate, permiţând brizei de sfârşit de octombrie să-i răcorească ceafa. Odată cu sosirea primelor douăsprezece familii, a început şi jecmănirea sărmanilor iobagi, cărora li se cereau animale, contra a câtorva monede nenorocite.

Jenny a aflat ce se întâmpla şi acum fiecare colibă din vale şi toate animalele etalau

steaguri şi steme cu însemnul capului de lup - pe care le obţinuse Jenny de la gardieni, cavaleri, armurieri şi ori de unde din altă parte reuşise să le găsească. Prezenţa acestor însemne indica faptul că obiectele respective fie aparţineau Lupului, fie se aflau sub protecţia acestuia. Împărţindu-le steagurile şi stemele sutelor de iobagi şi şerbi strânşi în curtea castelului, Jenny le explica:

- Soţul meu nu va permite ca oamenii lui să fie trataţi mârşav, de către nimeni. Puteţi vinde tot ce doriţi, dar, îi sfătui ea zâmbind, dacă aş fi în locul vostru şi aş avea ceva ce ar vrea toţi să cumpere, aş avea grijă să vând celui care îmi oferă mai mult - nu primului venit care-mi oferă te miri ce.

Acum, Jenny reveni la spusele lui Agnes.

- Când se va termina totul, o să văd unde pot găsi războaie de ţesut noi şi gherghefuri, aşa cum le-am spuse femeilor din sat. Dacă îşi bagă banii câştigaţi acum în gherghefurile acelea, atunci profitul din acele gherghefuri vă va aduce alte profituri. Gândeşte-te, de

vreme ce competiţiile astea se ţin anual, cu toţii trebuie să vă plănuiţi să aveţi mai multe animale şi toate celelalte produse, pe care să le vindeţi la anul. O să discut lucrul acesta cu ducele şi cu vechilii noştri şi dacă vreţi, o să vă ajut pe toţi să vă faceţi un plan cum trebuie.

Agnes se uita la ea cu ochii umezi.

- Mylady, aţi fost o binecuvântare trimisă de Dumnezeu aici. Cu toţii ne gândim la asta şi ne pare atât de rău pentru primirea pe care v-am făcut-o la sosirea voastră aici. Toată lumea ştie că sunt servitoarea voastră personală şi mă roagă în fiecare zi să vă spun cât vă suntem de recunoscători.

- Mulţumesc, spuse Jenny simplu. Cu un zâmbet ştrengăresc, adăugă:

- Este cinstit din partea mea, totuşi, să vă spun că ideile mele legate de profiturile pe care le puteţi scoate din aceste competiţii şi gherghefuri şi toate celelalte sunt cele ale unui scoţian - ştii, noi scoţienii suntem foarte cumpătaţi.

- Acum sunteţi englezoaică, dacă-mi permiteţi să vorbesc aşa. V-aţi măritat cu un englez, ceea ce vă face să fiţi de-a noastră.

- Sunt scoţiană, spuse Jenny încet. Nimic nu poate schimba asta şi nici nu vreau.

- Da, dar mâine, la concurs, spuse Agnes cu nervoasă determinare, noi toţi, din sat şi din Claymore, sperăm să staţi de partea noastră.

Jenny le permisese tuturor şerbilor din castel să asiste la competiţia de a doua zi, care era cea mai importantă, dar si la cea din ziua următoare şi atmosfera din castel era însufleţită de surescitarea tuturor celor care trăiau sau munceau aici.

Jenny fu scutită de nevoia de a răspunde întrebării mascate a lui Agnes referitoare la locul unde intenţiona să stea în. timpul competiţiei, de sosirea unui grup de călăreţi care erau gata să o escorteze afară din curtea castelului.Î spusese lui Royce că vroia să viziteze pavilionul Merrick, care se afla în partea de vest a văii şi el fusese de acord -

pentru că nu avea altă variantă, Jenny ştia asta - dar numai cu condiţia să fie escortată de oamenii lui. Jenny văzu în curte „escorta” pe care o considerase Royce obligatorie: toţi cei cincisprezece cavaleri din garda lui personală, inclusiv Arik, Ştefan, Godfrey, Eustace şi Lionel erau deja călări şi înarmaţi.

Văzută de aproape, valea plină cu corturi viu colorate şi cu pavilioane în dungi era şi mai plină de viaţă decât i se păruse lui Jenny de sus de pe zid. Oriunde era puţin spaţiu, bărbaţii se antrenau şi în faţa fiecărui cort se afla postat câte un cavaler, cu lancea purtând stindardul respectiv, înfiptă în pământ. Şi peste tot era culoare: corturi cu dungi late, roşii şi galbene şi albastre; flamuri şi scuturi, blazoane cu şoimi roşii, lei aurii şi bare verzi - unele erau aproape complet acoperite cu atâtea simboluri, încât nu se putu abţine să nu zâmbească, privindu-le.

Prin deschiderile corturilor mai mari, întrezări tapiserii minunate şi feţe de masă albe ca neaua, întinse peste mesele unde

cavalerii sau chiar întreaga familie se serveau din tăvi de argint şi beau din cupe încrustate cu pietre preţioase. Unele familii stăteau pe perne umflate, îmbrăcate în mătăsuri; alţii stăteau pe scaune la fel de elegante ca cele din marea sală de la Claymore.

Din când în când unul sau altul dintre cavalerii lui Royce era salutat de prieteni dar, deşi escorta ei nu se oprise deloc, le trebuiră aproape o oră ca să străbată valea, în sus spre panta vestică. Exact ca în viaţa obişnuită, scoţienii nu se amestecaseră cu englezii atât de urâţi de ei pentru că, în timp ce valea era domeniu englez, dealurile dinspre nord aparţineau Scoţiei. Iar partea vestică era o provincie a Franţei. Cum cei din clanul ei au fost printre ultimii care au ajuns la Claymore, corturile lor fuseseră ridicate în partea din spate a pantei nordice, mult deasupra celorlalte. Sau poate, îşi spuse Jenny, tatăl ei preferase locul acela pentru că îl plasa oarecum mai aproape de nivelul înălţimii pe care se ridica impunătorul castel Claymore.

Jenny se uită în jur la „taberele duşmane”, care acum se aflau în timp de pace. Secole de animozitate întreţinută erau acum lăsate deoparte, în timp ce toate părţile respectau străvechea tradiţie care îi garanta fiecărui cavaler trecere liberă şi pregătirea în pace pentru turnir. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Ştefan îi spuse:

- Asta este probabil pentru prima oară, de câteva decenii, că cele trei ţări au ocupat acelaşi teritoriu fără să se lupte între ele.

- Şi eu mă gândeam exact la acelaşi lucru, recunoscu Jenny, uimită de remarcă. Deşi Ştefan o trata invariabil cu aceeaşi curtoazie, Jenny simţea la el o dezaprobare tot mai mare, de când se înstrăinase de fratele lui. Ştefan considera probabil comportamentul ei lipsit de motivaţie. Poate - dacă el nu i-ar fi amintit atât de dureros de Royce de câte ori se uita la el - ar fi încercat să stabilească cu el aceeaşi relaţie afectuoasă pe care o avea cu Godfrey, Eustace şi Lionel. Aceştia trei umpleau prudent golul mare dintre Royce şi

ea, dar era evident, din comportamentul lor, că o înţelegeau. Era evident şi faptul că ei erau convinşi că răceala dintre Royce şi ea era tragică, dar nu ireparabilă. Dar lui Jenny nu îi trecea prin cap că fratele lui Royce, mult mai mult decât prietenii lui, era poate mai conştient de cât de acut resimţea Royce această înstrăinare şi cât de profund îşi regreta faptele.

Motivul pentru comportamentul mai cald a lui Stefan, astăzi, nu era un secret pentru Jenny: tatăl ei trimisese vorbă privind sosirea lor, ieri, iar Brenna introdusese şi ea un mesaj al ei - un mesaj pe care Jenny i-l dăduse, fără să-l citească, lui Stefan.

Jenny trimisese înapoi un mesager, prin care îşi anunţa tatăl că va veni azi în vizită la el. Vroia să îşi ceară scuze pentru reacţia ei exagerată şi neraţională, privind trimiterea ei la mănăstire. Dar mai ales, venea să-şi ceară iertare pentru rolul pe câre-l avusese, fără să vrea, în moartea lui William. Ea fusese aceea care îl rugase pe Royce să-i spună lui William

să rămână în urmă. Şi fără îndoială, ieşirea ei privind trimiterea la mănăstire fusese cea care îl întristase pe William şi îl înfuriase pe Royce.

Nu se aştepta ca tatăl ei sau restul clanului să o ierte, dar simţea nevoia să încerce să se explice. De fapt, se aştepta mai curând să fie tratată ca o paria, dar în timp ce se apropia de corturile Merrick, văzu într-o clipă că nu avea să fie aşa. Tatăl ei apăru în deschiderea cortului şi înainte că Stefan Westmoreland să apuce să descalece ca să o ajute, Lordul Merrick se şi întindea spre talia lui Jenny, să o coboare chiar el de pe cal. Din celelalte corturi apărură şi alţi membri ai clanului şi dintr-o dată, Jenny se văzu cuprinsă în îmbrăţişări, iar Garrick Carmichael şi Hollis Fergussson o băteau încetişor pe mâini. Chiar şi Malcolm îşi puse braţul pe umărul ei.

- Jenny, izbucni Brenna când ajunse în sfârşit ia sora ei. Ce mult mi-ai lipsit, adăugă ea strângând-o tare în braţe.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse Jenny, cu vocea răguşită de emoţie pentru căldura primirii.

- Intră, draga mea, insistă tatăl ei şi spre surprinderea ei, el a fost acela care şi-a cerut scuze pentru că a înţeles greşit dorinţa *ei* de a prefera să intre la mănăstire, decât să stea cu soţul ei. Dar în loc să o facă să se simtă mai bine, acest lucru o făcu să se simtă mai vinovată.

- Ăsta a fost al lui William, spuse tatăl ei, înmânându-i pumnalul ornamentat. Ştiu că te-a iubit mai mult decât pe oricare dintre noi, Jennifer şi că ar vrea să-l păstrezi tu. Ar vrea să-l ai cu tine mâine, la turnir, în onoarea lui.

- Da, aşa o să fac, spuse Jenny cu ochii în lacrimi.

Îi povesti apoi cum a trebuit William să fie aşezat spre veşnică odihnă într-un mormânt obişnuit, în pământ nesfinţit; îi vorbi apoi despre rugăciunile ridicate pentru curajosul viitor lord Merrik, care fusese ucis înainte de vreme. Când tatăl ei termină, Jenny simţi ca şi

cum William murise a doua oară - atât de proaspăt îi era totul în minte.

Când sosi timpul să plece, tatăl ei îi arătă un cufăr din colţul cortului.

- Acestea sunt lucrurile mamei tale, draga mea, îi spuse el, în timp ce tatăl lui Becky şi Malcolm cărau cufărul afară.

- Ştiam că ai vrea să fie la tine, mai ales de când trebuie să ai de a face cu ucigaşul fratelui tău. Lucrurile acestea te vor alina şi îţi vor aminti că eşti şi că vei fi mereu contesa de Rockbourn. Mi-am luat libertatea, adăugă ei chiar înainte de plecarea lui Jenny, ca mâine, la turnir, să purtăm şi însemnele tale, însemnele Rockbourn, pe pavilionul nostru.

M-am gândit că le vei dori acolo, deasupra ta, în timp ce ne vei privi învingându-l pe asasinul iubitului tău frate William.

Jenny era atât de confuză de suferinţă şi de vinovăţie încât abia reuşea să mai vorbească şi când ieşiră afară din cortul tatălui ei, în lumina începutului de asfinţit, descoperi că toţi cei pe care nu reuşise să-i vadă la sosire, o

aşteptau acum să o salute. Era ca şi cum venise tot satul din apropierea castelului Merrick, împreună cu toţi bărbaţii pe care-i ştia.

- Ne e dor de tine, fetiţo, spuse armurierul.

- Mâine te vom face să fii mândră de noi, îi spuse un văr îndepărtat căruia nici măcar nu-i plăcuse de ea, înainte. Exact aşa cum tu ne faci să fim mândri că suntem scoţieni.

Cu voce tare, ca să fie auzit de toată lumea, tatăl ei spuse:

- Regele James m-a rugat să-ţi transmit salutările lui şi povaţa de a nu uita niciodată dealurile şi munţii patriei tale.

- Să le uit? Cum aş putea, oare? îi răspunse Jenny cu vocea sugrumată.

Tatăl ei o îmbrăţişa lung şi tandru, un gest atât de străin firii lui, încât Jenny simţi cum se frânge şi cum îi vine să nu mai vrea să se întoarcă vreodată la Claymore.

- Sper, adăugă tatăl ei conducând-o spre cal, că mătuşa Elinor are grijă cum trebuie, de toţi?

- Să aibă grijă de toţi? repetă Jenny uluită.

- Ăă ... se corectă tatăl ei repede şi evaziv, că se ocupă de poţiunile şi de leacurile ei, acolo? Ca să se asigure că eşti bine.

Jenny încuviinţă absentă din cap, strângând în mână pumnalul lui Malcolm, gândindu-se vag la nenumăratele drumuri ale mătuşii Elinor în pădure, pentru ierburile ei. Era gata să urce pe cal, când privirea disperată a Brennei îi aminti în sfârşit de mesajul cu grijă exprimat, pe care i-l trimisese ea aseară.

- Tată, spuse ea întorcându-se spre acesta, fără să trebuiască să-şi simuleze dorinţa, crezi că Brenna ar putea să vină cu mine să ne petrecem împreună seara la Claymore? Vom veni mâine împreună la turnir.

Pentru o clipă, chipul tatălui ei se înăspri, dar apoi un zâmbet vag îi apăru în colţurile

buzelor şi încuviinţă din cap. Totuşi, dând glas unui gând, spuse:

- Îi poţi garanta siguranţa? Jenny încuviinţă dând din cap.

Vreme de câteva minute după plecarea Brennei şi a lui Jenny, însoţite de escorta lor înarmată, contele de Merrick rămase afară, în faţa cortului, privindu-le împreună cu Malcolm.

- Crezi că a avut efect? spuse Malcolm cu privirea de gheaţă, dispreţuitoare, îndreptată spre spatele lui Jenny care se îndepărta.

Lordul Merrick încuviinţă din cap şi răspunse simplu:

- I s-a amintit care este datoria ei şi datoria ei va învinge orice plăcere o are pentru asasin. Va sta în pavilionul nostru şi va aplauda pentru noi, în timp ce ne vom lupta cu englezii, sub ochii soţului ei şi a oamenilor lui.

Malcolm întrebă viclean, fără să facă vreun efort să-şi ascundă resentimentele faţă de sora lui vitregă:

- Dar va aplauda oare când îl vom ucide pe câmpul de luptă? Mă îndoiesc. în seara când am fost noi la Claymore, efectiv s-a repezit la el, implorându-l să o ierte că te-a rugat să o trimiţi la mănăstire.

Lordul Merrick se întoarse în loc, cu ochi ca de gheaţă.

- În vinele ei curge sângele meu. Mă iubeşte. Se va supune voinţei mele - a făcut-o deja, cu toate că nu îşi dă seama de asta.

Curtea interioară era luminată de lumina portocalie a torţelor şi înţesată de oaspeţi zâmbitori şi şerbi fascinaţi, care-l priveau pe Royce conferind titlul de cavaler scutierului lui Godfrey. Pentru plăcerea celor şase sute de invitaţi şi trei sute de vasali şi şerbi de serviciu, se decisese ca această parte a ceremoniei să aibă loc în curtea castelului şi nu în capelă.

Jenny stătea tăcută într-unui din rândurile din faţă, cu un zâmbet timid pe buze, în timp ce grijile ei erau o vreme acoperite de ceremonie şi de pompa care însoţea ritualul. Scutierul, un tânăr muşchiulos pe care îl chema Bardrick, stătea îngenunchiat în faţa lui Royce, îmbrăcat în simbolica tunică albă, lungă, cu mantaua şi gluga roşie şi pelerina neagră. Postise de douăzeci şi patru de ore şi îşi petrecuse noaptea în capelă, rugându-se şi meditând. La răsăritul soarelui se confesase părintelui Gregory, asistase la liturghie şi îşi luase sfânta împărtăşanie.

Acum, ceilalţi cavaleri şi câteva doamne invitate, participau la ceremonialul „înarmării" lui, aducând fiecare pe rând câte o piesă din noua şi strălucitoarea lui armură şi depunând-o alături, la picioarele lui Royce. Când a fost depusă şi ultima piesă a armurii, Royce se uită la Jenny. Ea ţinea pintenii auriţi, care reprezentau cel mai important simbol al noţiunii de cavaler, deoarece numai cavalerii aveau dreptul legal să-i poarte.

Ridicându-şi fusta lungă din catifea verde, Jenny păşi în faţă şi îi lăsă jos, la picioarele lui Royce. În timp ce se aplecă, se uită la pintenii auriţi de la tocurile cizmelor din piele ale lui Royce, înalte până la genunchi şi se întrebă dacă investirea lui, pe câmpul de bătaie de la Bosworth fusese la fel de fastuoasă.

Godfrey îi zâmbi în timp ce înainta purtând ultima şi cea mai importantă piesă a echipamentului: o sabie aşezată pe braţele lui. Când sabia fu aşezată lângă Bardrick, Royce se aplecă şi îi puse trei întrebări cu glas scăzut, serios, pe care Jenny nu le putu auzi clar. Iar ce îi răspunse Bardrick îl mulţumi vizibil pe Royce, care aprobă înclinându-şi capul. Urmă apoi ceremonia tradiţională de investire şi fără să îşi dea seama, Jenny îşi ţinu respiraţia în timp ce Royce ridică mâna într-un arc larg şi-l pălmui pe Badrick pe obraz, cu o lovitură răsunătoare.

Părintele Gregory pronunţă repede binecuvântarea bisericii asupra noului cavaler

şi aerul fu încărcat de ovaţii, în timp ce „Sir” Bardrick se ridica şi îi era adus calul. în spiritul tradiţiei, Bardrick se urcă în plină goană pe cal, fără să atingă scara şeii, apoi făcu un tur călare, prin faţa mulţimii înghesuite în curte, aruncându-le monezi şerbilor.

Lady Katherine Melbrook, o brunetă drăguţă, doar cu puţin mai mare ca Jenny, se apropie de ea, zâmbind în timp ce-l privea pe cavalerul care sălta pe cal, în acompaniamentul menestrelilor. în ultima săptămână Jenny se surprinse constatând că îi plăceau câţiva dintre englezi - şi a fost şi mai surprinsă să constate că şi aceştia păreau să o accepte.

Era o schimbare atât de dramatică faţă de seara căsătoriei, încât nu putea să nu fie puţin bănuitoare. Katherine Melbrook era totuşi singura excepţie, pentru că fusese deschisă şi prietenoasă chiar din prima zi, când o anunţase, râzând:

- Bârfele şerbilor spun că eşti ceva între un înger şi o sfântă. Ni s-a spus că ai smuls o tresă de pe propriul tău majordom pentru că l-a bătut pe unul dintre şerbii tăi, acum două zile. Şi că un puşti obraznic, priceput la aruncat, a fost tratat mai mult decât milos.

Aşa a început prietenia lor şi Katherine venea adesea la Jenny, ajutând-o şi îndrumând servitorii, când Jenny şi mătuşa Elinor erau ocupate în altă parte.

Acum îi distrase lui Jenny atenţia de la Sir Bardrick, spunându-i în glumă:

- Eşti conştientă de faptul că soţul tău te priveşte chiar şi acum cu o privire despre care până şi neromanticul meu soţ zice că este tandră?

Fără să vrea, Jenny se uită în direcţia spre care privea Katherine Melbrook. Royce era înconjurat de un grup de oaspeţi, printre care şi Lordul Melbrook, dar părea absorbit în conversaţie.

- S-a uitat în altă parte în secunda în care te-ai întors spre el, chicoti Katherine.

Totuşi, în cursul serii, când Lordul Broughton se ţinea după fusta ta, nu s-a întors în altă parte. Părea feroce de gelos. Cine ar fi ghicit, continuă ea veselă, că fiorosul nostru Lup va ajunge să fie îmblânzit ca un pisoiaş, la două luni după nuntă.

- El nu este un pisoiaş, spuse Jenny, luând-o gura pe dinainte cu atâta impetuozitate încât Katherine rămase cu gura căscată.

- Eu ... te rog să mă ierţi, Jenny, cred că eşti într-o stare cumplită. Noi toţi înţelegem asta, sincer.

Ochii lui Jenny se măriră alarmaţi, la gândul că sentimentele ei intime pentru Royce deveniseră oarecum publice. În ciuda înstrăinării dintre ei, conveniseră, cu mai bine de o săptămână înainte, când începuseră să sosească oaspeţi neaşteptaţi, pentru turnir, să-şi ţină secrete diferendele dintre ei.

- Toţi înţeleg? Ce anume? întrebă Jenny cu prudenţă.

- Cum, cât de dificil o să fie mâine pentru tine - să stai în galeria soţului tău şi să-i oferi lui favorurile tale, sub ochii alortăi.

- Nu am de gând să fac nici una, nici alta, spuse Jenny cu calmă fermitate.

Reacţia lui Katherine însă nu fu câtuşi de puţin calmă.

- Jennifer, doar nu te gândeşti să stai în partea cealaltă - cu scoţienii.

- Eu sunt scoţiană, spuse Jenny, dar stomacul i se strângea în noduri.

- Acum eşti o Westmoreland - chiar Dumnezeu spune că femeia trebuie să stea lângă soţul ei! înainte ca Jenny să poată răspunde, Katherine o luă de umeri şi îi spuse cu disperare:

- Nu ştii ce provoci dacă le ţii parte, public, oponenţilor lui! Jenny, asta este Anglia şi soţul tău e ... e o legendă! O să-l faci de *râs* Toată lumea care a început să te placă, te va dispreţui pentru asta, ridiculizându-l pe soţul tău că nu a fost în stare să-şi cucerească nevasta. Te rog, te implor - nu face asta!

- Eu ...eu trebuie acum să-i amintesc soţului meu ceva, răspunse Jenny disperată. Am programat seara aceasta pentru vasali, înainte de a şti cât de mulţi oaspeţi vom avea, care urmează să vină la Claymore să jure credinţă.

În spatele lui Jenny, doi şerbi se uitau după ea ca şi cum i-ar fi pălmuit şi alergară repede la meşterul fierar care stătea împreună cu vreo două duzini de grăjdari.

- Înălţimea Sa, izbucni unul din şerbi, îngrijorat şi neîncrezător, stă cu scoţienii, mâine. Stă împotriva noastră!

- Minţi! explodă un grăjdar tânăr căruia chiar Jenny îi îngrijise şi-i pansase mâna arsă. Nu ar face niciodată asta. Este de-a noastră.

- My lord, spuse Jenny când ajunse la Royce şi acesta se întoarse imediat spre ea, întrerupându-l pe Lord Melbrook în mijlocul frazei. Iar Jenny nu era în stare să-şi alunge din minte cuvintele lui Katherine despre felul în care se uita la ea soţul ei. Constată uşor

ameţită că era ceva în ochii lui, când se uita la ea...

- Ai spus ...

- Ce am spus? o întrebă el calm.

- Ai spus că în mod normal, toată lumea se retrage devreme, în seara dinaintea competiţiei, explică Jenny revenindu-şi şi lipindu-şi pe faţă acea expresie politicos impersonală pe care încercase să o adopte de la moartea lui William. Şi dacă vrei ca toată lumea să facă astfel, atunci ar fi înţelept să termini cu jurămintele de loialitate până nu se face prea târziu.

- Nu te simţi bine? o întrebă Royce studiindu-i chipul.

- Nu, minţi Jenny. Sunt doar obosită. Ceremonia jurării credinţei se desfăşura în marea sală a castelului, unde se adunaseră vasalii lui Royce. Aproape o oră întreagă a stat Jenny în picioare, împreună cu Brenna, Katherine, Sir Ştefan şi alţi câţiva, privind cum fiecare vasal se apropia pe rând de acesta. Potrivit străvechiului obicei, fiecare

îngenunchiară în faţa lui, îşi punea mâinile într-ale lui Royce, îşi înclina umil capul şi îi jura credinţă. Era un act de supunere, adesea ilustrat în picturi reprezentând nobili semeţi cu supuşii lor, recunoscut instantaneu prin simpla postură. Jenny, care văzuse scena la Merrick, considera întotdeauna ceremonia inutil de umilitoare pentru vasal. La fel i se părea poate şi lui Katherine Melbrook care remarcă încet:

- Trebuie să fie foarte înjositoare pentru vasal.

- Aşa se şi vrea să fie, spuse Lordul Melbrook, evident neîmpărtăşind neplăcerea soţiei sale. Dar şi eu, la rândul meu, mi-am asumat exact aceeaşi poziţie în faţa regelui Henric, deci nu este un gest chiar atât de degradant, cum îl consideraţi dumneavoastră, doamnele. Totuşi, continuă el după ce se mai gândi puţin, poate că sentimentul este altul, când eşti un nobil care îngenunchiază în faţa regelui.

După ultimul cavaler care îngenunchie şi jură credinţă, Jenny se scuză şi se retrase neobservată în sus pe scări. Când Royce bătu la uşă şi intră, Agnes tocmai terminase să o ajute să se îmbrace în cămaşa de noapte din batist moale, brodată cu trandafiri din mătase roz.

- Mă duc la Lady Elinor să văd dacă are nevoie de mine, spuse Agnes, apoi se retrase repede, pe lângă Royce.

Dându-şi seama de transparenţa cămăşii de noapte, Jenny apucă un halat din catifea argintie şi-l puse repede pe ea. în loc să râdă de gestul ei - sau să o tachineze - cum ar fi făcut pe vremea când erau fericiţi împreună, Jenny observă că faţa lui frumoasă rămăsese perfect inexpresivă.

- Vroiam să discut cu tine câteva lucruri, începu Royce calm, când Jennifer termină de înnodat cordonul. Mai întâi, despre stemele pe care le-ai dat sătenilor...

- Dacă eşti supărat din cauza asta, nu te condamn, spuse Jenny cu sinceritate. Ar fi

trebuit să mă consult mai întâi cu tine sau cu Sir Albert. Mai ales că le-am dat în numele tău. Dar nu erai disponibil atunci şi ... şi mie nu-mi place de Sir Albert.

- Jennifer, sunt departe de a fi supărat, spuse Royce politicos. Iar după turnir o să-l înlocuiesc pe Sir Prisham. De fapt, am venit să-ţi mulţumesc că ai remarcat problema şi că ai găsit o soluţie inteligentă. Dar cel mai mult am vrut să-ţi mulţumesc pentru faptul că nu ai lăsat ca ura ta faţă de mine să fie observată de şerbii mei.

La auzul cuvântului ură, lui Jenny i se strânse stomacul, în timp ce Royce continuă:

- De fapt, ai reuşit contrariul. Royce se uită spre uşa pe care ieşise Agnes şi adăugă ironic:

- Nimeni nu-şi mai face semnul crucii când trece pe lângă mine. Nici măcar fata ta.

Jenny, care nu ştia că şi el observase acest lucru, înainte, îşi înclină capul, neştiind ce să spună.

Royce ezită, apoi spuse cu o expresie sardonică:

- Tatăl tău, fratele tău şi alţi trei Merrik m-au provocat pe rând la luptă, mâine.

Conştientizarea senzuală a prezenţei lui Royce, care o marcase pe Jenny din clipa în care îi atrăsese Katherine atenţia asupra tandreţei lui, fu demolată de următoarele lui cuvinte:

- Am acceptat.

- Era firesc, spuse Jenny cu amărăciune nemascată.

- Nu am avut alegere, spuse el încordat. Regele meu mi-a ordonat clar să nu declin nici o provocare din partea familiei tale.

- O să ai o zi foarte ocupată, remarcă ea, aruncându-i o privire îngheţată. Se ştie că Scoţia şi Franţa şi-au ales primii lor cei mai buni cavaleri şi că urmează să te confrunţi cu ei, mâine. Câte partide ai acceptat?

- Unsprezece, spuse el simplu, în afara turnirului.

- Unsprezece, repetă Jenny cu vocea slabă din cauza frustrării provocate de nesfârşita lui trădare.

- Numărul obişnuit este de trei. Să înţeleg că faţă de ceilalţi, tu ai nevoie de patru ori mai multă violenţă, ca să te simţi curajos şi puternic?

Royce păli.

- Am acceptat doar acele confruntări pe care mi s-a ordonat să le accept. Am declinat peste alte două sute.

Lui Jenny îi veniră pe buze o duzină de replici sarcastice, dar nu avea chef să le pronunţe. Uitându-se la el, avea senzaţia că moare, înăuntrul ei. Royce se întoarse să plece, dar Jenny, dând cu ochii de pumnalul lui William, pe bufetul de la perete, simţi dintr-o dată, cu disperare, nevoia de a apăra acţiunile fratelui ei. Spuse, când soţul ei puse mâna pe clanţă:

- M-am gândit mult şi cred că William a pus mâna pe pumnal nu pentru că a vrut să-l folosească, ci pentru că îşi făcea griji pentru siguranţa lui, singur cu tine, în sală. Sau poate că se temea pentru siguranţa mea. Se vedea clar că erai foarte furios pe mine. Dar nu ar fi

încercat niciodată să te atace - niciodată, pe la spate.

Nu era o acuzaţie, era doar exprimarea unei constatări şi cu toate că Royce nu se întoarse spre ea, îi văzu umerii devenind rigizi, ca şi cum ar fi vrut să se întărească împotriva durerii, în timp ce spuse:

- Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie în noaptea în care s-a întâmplat, spuse Royce, aproape uşurat că o declarase cu voce tare. Am văzut, cu coada ochiului, un pumnal tras din teacă şi am reacţionat instinctiv. A fost un reflex. Îmi pare rău, Jennifer.

Femeia cu care se căsătorise nu îi acceptase nici cuvântul, nici dragostea, dar, în mod ciudat, îi acceptă scuzele.

- Mulţumesc, spuse ea cu durere în glas, pentru faptul că nu încerci să mă convingi că a fost un asasin. Asta face totul mult mai uşor pentru noi ... pentru tine şi pentru mine , ca să ...

Vocea lui Jenny trenă, în timp ce încerca să se gândească la ce îi aştepta pe ei doi, dar nu

se putu gândi decât la ce împărţiseră odată ...şi au pierdut.

- Pentru tine şi pentru mine ea să ... să ne tratăm cu amabilitate unul pe celălalt, termină ea jalnic.

Royce inspiră adânc şi se întoarse cu faţa spre ea.

- Şi asta este tot ce vrei de la mine, de acum înainte? Amabilitate?

Jenny dădu din cap, pentru că nu putea vorbi. Şi pentru că era aproape sigură că în ochii lui citea suferinţă - o suferinţă care o depăşea chiar pe a ei.

- Asta este tot ce vreau, reuşi ea să spună, în final.

La baza gâtului lui Royce lucră un muşchi, ca şi cum ar fi încercat să spună ceva, dar el dădu doar scurt din cap. Şi plecă.

În clipa în care uşa se închise în spatele lui, Jenny se apucă de stâlpul patului, dând drumul unui şuvoi de lacrimi fierbinţi. Umerii i se scuturau violent, în hohote pe care nu şi le mai putea controla: îi sfâşiau pieptul şi Jenny

îşi înfăşură mâinile în jurul stâlpului, dar genunchii nu o mai puteau susţine.

CAPITOLUL DOUĂZECI CINCI

Galerii acoperite cu pologuri şi prevăzute cu scaune aşezate pe nivele ascendente se aliniau pe toate cele patru laturi ale enormului câmp de onoare pentru turniruri şi erau deja înţesate cu doamne şi domni în veşminte minunate, la vremea când sosiră Jenny, Brenna, mătuşa Elinor şi Arik. Deasupra fiecărei galerii fluturau steaguri, etalând blazoanele tuturor ocupanţilor. Când Jenny se uită după propriul ei stindard, îşi dădu imediat seama că Lady Katherine avusese dreptate: galeriile concetăţenilor ei nu se amestecau cu celelalte ci erau plasate în faţa celor ale englezilor - rămaşi chiar şi acum închişi în opoziţie.

- Uite, draga mea ... uite acolo blazonul tău, spuse mătuşa Elinor, arătând spre galeria

din partea cealaltă a terenului. Flutură chiar acolo, în spatele steagului tatălui tău.

Interveni Arik, aproape speriindu-le pe cele trei femei cu vocea lui bubuitoare:

- Voi staţi acolo, porunci el arătând spre galeria deasupra căreia fâlfâiau însemnele Claymore.

Jenny, care ştia că acesta era ordinul uriaşului, nu al lui Royce - pe care oricum nu l-ar fi ascultat - scutură din cap.

- Eu voi sta sub propriile mele însemne, Arik. Războaiele cu voi ne-au golit deja galeria de mulţi care ar fi trebuit să fie acolo. Galeria Claymore este burduşită.

Dar nu era. Nu chiar. în centrul ei se afla un fotoliu mare, ca un tron, intenţionat neocupat. Ştia că fusese prevăzut pentru ea. Când trecu pe lângă el i se strânse stomacul şi în clipa aceea toţi cei şase sute de oaspeţi de la Claymore şi aproape toţi şerbii şi sătenii din raza vizuală părură să-şi întoarcă privirile spre ea, urmărind-o, mai întâi şocaţi, apoi dezamăgiţi, apoi, unii, dispreţuitori. Galeria

clanului Merrick, fluturând şoimul şi semiluna, se afla între cea a clanului MacPherson şi a clanului Duggan. Ca să adauge la nefericirea tot mai mare a lui Jenny, în clipa în care clanurile din partea cealaltă a terenului o văzură îndreptându-se în direcţia lor, izbucniră ropote asurzitoare de salut, care deveneau tot mai puternice pe măsură ce se apropia. Jenny privea în faţa ei fără să vadă nimic şi se forţa să se gândească numai la William.

Îşi ocupă locul în primul rând, cu mătuşa Elinor şi Brenna şi de îndată ce se aşeză, rudele ei, inclusiv tatăl lui Beky, începură să o bată pe umăr şi să o felicite. Oameni pe care-i ştia - şi mulţi pe care nu-i ştia - din galeriile înconjurătoare, se aliniară în faţa ei, fie să reînnoiască cunoştinţa, fie să se prezinte. Odinioară, nu tânjise decât să fie acceptată de oamenii ei; astăzi, era adorată şi preţuită ca o eroină naţională, de mai bine de o mie de scoţieni.

Şi tot ce a trebuit să facă pentru a obţine acest lucru nu a fost decât să îşi umilească şi să-şi trădeze în public, soţul.

Înţelegând acest lucru, simţi cum i se strânge stomacul şi i se umezesc mâinile. Se afla aici de mai puţin de zece minute şi Jenny se gândea deja că nu va rezista mai mult de câteva alte minute, fără să i se facă fizic rău.

Şi asta, înainte ca publicul care se înghesuise în jurul ei să se îndepărteze în sfârşit şi Jenny să îşi dea seama că era punctul de atracţie al aproape tuturor ochilor din partea ocupată de englezi. Oriunde se uita, englezii fie se zgâiau la ea, fie le atrăgeau altora atenţia asupra ei.

- Uită-te, spuse mătuşă Elinor încântată, arătând din cap spre englezii furioşi care priveau spre ele, toţi privesc la coifurile minunate pe care le purtăm cu toate! Exact cum m-am aşteptat - toate ne-am lăsat purtate de spiritul acestei zile şi ne-am pus pe cap chestiile astea care erau la modă pe vremea tinereţii noastre.

Jenny se forţă să-şi ridice capul, aruncându-şi privirea oarbă peste marea de corturi colorate, de steaguri care fluturau şi de văluri fâlfâitoare din partea cealaltă a terenului. Erau coifuri ascuţite, cu văluri atârnând până la pământ; coifuri duble, care se înălţau de o parte şi de alta a capului ca nişte aripi uriaşe, coifuri în formă de inimă, cu voaluri, coifuri ca nişte coarne cu draperii şi chiar coifuri care arătau ca două bucăţi pătrate de voal, întinse pe beţe lungi, înfipte în părul doamnelor. Jenny se uita la ele fără să le vadă, la fel cum era doar vag conştientă de ce îi spunea Elinor:

- Şi draga mea, când te uiţi în jur, ţine-ţi capul drept, pentru că tu ai ales - deşi este o alegere greşită, după părerea mea - iar acum trebuie să încerci să mergi mai departe.

Jenny îşi întoarse brusc capul spre ea.

- Ce vrei să spui, mătuşă Elinor?

- Ceea ce aş fi vrut să-ţi spun înainte, dacă m-ai fi întrebat: locul tău este lângă soţul tău. Totuşi, locul meu este lângă tine. Aşa că iată-

mă aici. Iar de partea cealaltă a ta este draga de Brenna, care, bănuiesc eu, se gândeşte intens cum să facă să rămână în urmă, să se vadă cu fratele soţului tău. Acum era rândul Brennei să se întoarcă şi să se uite la mătuşa Elinor, dar Jenny era prea afundată în propria ei vinovăţie şi incertitudine, ca să înregistreze alarma din ochii Brennei.

- Mătuşă Elinor, tu nu mă înţelegi. L-am iubit mult pe William.

- Şi el te-a iubit, spuse Brenna cu dragoste şi Jenny se simţi puţin mai bine, până când Brenna adăugă:

- Spre deosebire de tata, ei te-a iubit mai mult decât şi-a dispreţuit „duşmanul”.

Jenny închise ochii.

- Vă rog, le şopti ea la amândouă, nu-mi faceţi asta. Eu ... Eu ştiu ce este corect...

Dar fu scutită să spună mai multe, de sunetul brusc al trâmbiţelor, în timp ce trompetiştii intrau pe teren, urmaţi de heralzi, care aşteptară până când se făcu oarecare

linişte şi începură apoi să proclame regulamentul.

Turnirul avea să fie precedat de trei dueluri între cavaleri , strigau heralzii, cele trei întreceri urmând să aibă loc între şase cavaleri consideraţi cei mai buni. Jenny îşi ţinu respiraţia, apoi îi dădu încet drumul: primii doi combatanţi erau un cavaler francez şi unul scoţian; cel de al doilea era între Royce şi un francez, DuMont; iar al treilea, era între Royce şi Ian MacPherson - fiul fostului „logodnic" al lui Jenny.

Mulţimea parcă înnebunise; în loc să trebuiască să aştepte toată ziua sau poate chiar două zile ca să-l vadă pe Lup, aveau să-l vadă de două ori într-o jumătate de oră.

Regulile păreau pentru început cât se poate de fireşti: primul cavaler care acumula trei puncte era considerat învingător; punctele se acordau cavalerului care îşi lovea suficient de tare oponentul, ca să-i frângă suliţa. Jenny îşi spuse că era nevoie cel puţin de cinci pase pentru fiecare cavaler ca să acumuleze

puncte, având în vedere că nu era floare la ureche să-ţi pui lancea în poziţia cea mai bună, să ţinteşti pe un cal în galop şi să-ţi ataci oponentul exact în locul care să facă suliţa să vibreze - mai ales de când suprafaţa lucioasă a armurii era gândită astfel încât să provoace alunecarea landei. Trei puncte şi meciul erau acordate automat cavalerului care efectiv îşi dărâma oponentul de pe cal.

Următoarele două anunţuri făcură mulţimea să urle aprobator şi pe Jenny să se chircească: luptele aveau să se desfăşoare în stilul german, nu francez - ceea ce însemna că se vor folosi lănciile masive, obişnuite şi nu cele din lemn de plop - iar capetele ucigătoare ale lănciilor nu aveau să fie îmbrăcate cu capişoane boante.

Mugetele de entuziasm ale mulţimii erau atât de puternice, încât dură mult până când heraldul reuşi să încheie, anunţând că turnirul va avea loc imediat după cele trei dueluri şi că restul duelurilor vor avea loc în următoarele două zile. Totuşi, adăugă el, datorită

renumelui cavalerilor care aşteptau, duelurile care vor urma turnirului vor fi organizate în funcţie de importanţa cavalerilor.

Din nou mulţimea urlă entuziasmată. În loc să trebuiască să privească lupte între cavaleri obscuri, cu alţii şi mai puţin cunoscuţi, îşi vor putea privi mai întâi preferaţii.

În afara ringului, conetabilii terminaseră de verificat legăturile şeilor, să se asigure că nici un cavaler nu se va folosi de chingi de piele ca să se menţină în şa. Mulţumit, conetabilul şef dădu semnalul, heralzii ieşiră tropăind de pe teren şi timpanele, buhaiele şi trompetele începură să răsune, anunţând ceremonialul paradei tuturor cavalerilor.

Nici Jenny nu rămase indiferentă la spectacolul ameţitor care urmă: cavalerii defilară în şiruri de câte şase, în armură completă, călare pe cai falnici, împodobiţi cu căpestre din argint scânteietor şi clopoţei, cu paruri colorate şi harnaşamente din catifele şi mătăsuri strălucitoare, pe care erau etalate

însemnele cavalerului. Armurile lustruite sclipeau în soare atât de puternic, încât Jenny se pomeni mijindu-şi ochii în timp ce prin faţa ei defilau zale şi scuturi purtând blazoane reprezentând animale nobile ca lei, tigri, şoimi şi urşi, până la dragoni şi inorogi bizari; altele purtau însemne în dungi şi pătrate, jumătăţi de lună şi stele; iar altele, flori.

Paletele de culori orbitoare, deopotrivă cu neîncetatele urlete ale mulţimii, o încântară atât de mult pe mătuşa Elinor încât începu să aplaude un cavaler englez care călărea prin faţa ei cu un blazon cât se poate de special, reprezentând trei lei frenetici, doi trandafiri, un şoim şi o lună nouă, verde.

Oricând altădată, Jenny ar fi spus că acesta era cel mai înnebunitor spectacol pe care-l văzuse vreodată. Tatăl şi fratele ei trecură prin dreptul lor, împreună cu ceea ce aprecie ea să fi fost în jur de patru sute de cavaleri. Totuşi soţul ei nu apăru şi prima pereche de cavaleri intră pe teren în strigătul general, dezamăgit, „Lupul!” „Lupul!”.

Înainte de confruntare, fiecare cavaler se apropia de galeria unde se afla soţia sau doamna inimii lui. Coborând vârful lanciei, aştepta ceremonialul acordării unui favor - eşarfa ei, o panglică, vălul sau chiar o mânecă, pe care doamna o lega mândră de capătul lanciei. După care, cavalerii călăreau spre direcţii opuse, îşi potriveau coifurile, îşi verificau vizierele, îşi apreciau greutatea lanciei şi în sfârşit aşteptau să sune goarna. La prima notă, vârau pintenii în cai şi-i trimiteau zburând înainte. Lancea francezului lovi scutul oponentului său uşor excentric, scoţianul se clătină în şa şi îşi reveni. Au mai fost necesare încă alte cinci pase, până când francezul să încaseze în sfârşit o lovitură care să-l trimită la pământ, într-o grămadă de picioare şi braţe îmbrăcate în oţel strălucitor şi în acompaniamentul ovaţiilor asurzitoare.

Jenny abia dacă remarcă finalul, deşi cavalerul căzut se afla practic la picioarele ei. Uitându-se la mâinile încleştate în poală, aştepta, pândind chemarea trompetelor.

Când în sfârşit o auzi, mulţimea înnebuni şi în pofida faptului că nu vroia să se uite, îşi ridică totuşi capul. înaintând falnic spre teren, cu calul drapat într-un harnaşament roşu superb, era francezul pe care îl remarcase în timpul paradei, în parte că era uriaş, dar, şi în parte, pentru faptul că epoleţii care îi protejau umerii erau enormi, nişte plăcuţe plisate care se desfăceau ca într-un evantai, amintindu-i de aripile unui liliac. Cavalerul îşi întoarse calul spre una din galerii, pentru ceremonialul favorului, timp în care zgomotul mulţimii începu să se estompeze.

Un freamăt de groază o făcu pe Jenny să-şi întoarcă repede privirea, dar chiar fără să se uite, ştiu că Royce îşi făcea în sfârşit intrară în teren - pentru că mulţimea deveni dintr-o dată straniu de tăcută. Atât de tăcută, încât sunetele periodice ale trompetelor se înălţau spre cer ca un dangăt de moarte. Neputându-se abţine, îşi înălţă capul şi se întoarse; ceea ce văzu îi făcu să stea inima în loc: în contrast cu veselia şi coloritul şi strălucirea din jur,

soţul ei era înveşmântat complet în negru. Calul lui negru era drapat în negru, având o parură tot neagră iar pe scut, Royce nu-şi etalase blazonul armelor ci un cap de lup rânjit.

Chiar şi lui Jenny, care îl cunoştea, i se păru terifiant, când Royce începu să traverseze terenul. Îl urmări privind spre galeria lui şi îi simţi greşeala de moment când văzu o femeie stând în fotoliul central al galeriei, care ar fi trebuit să fie Jenny. Dar în loc să călărească spre aceasta, sau spre oricare dintre cele pe puţin o mie de femei din jur, care-şi agitau înnebunite vălurile şi panglicile spre el, Royce îl trimise pe Zeus în zbor în direcţia opusă.

Inima lui Jenny bătu să-i sară din piept când îşi dădu seama că Royce se îndrepta spre ea. Mulţimea văzu şi ea şi deveni din nou tăcută, în aşteptare. în timp ce toată lumea din galeria Merrick începu să strige înjurături la adresa lui, Royce se opri brusc la o lungime de lancie în faţa lui Jenny. Dar în loc să

îndrepte lancea spre ea, pentru favorul pe care ştia că nu îl va primi, făcu ceva mult mai cutremurător, ceva ce nu mai văzuse făcându-se vreodată: stătu acolo, cu Zeus neliniştit sub el şi se uită la ea, apoi, fără un cuvânt, îşi îndoi sabia, trimiţându-i capătul spre pământ.

Era un salut! strigă inima ei. O saluta şi Jenny cunoscu un moment de panică şi durere care depăşea orice, chiar şi moartea lui William. Se ridică pe jumătate din scaun, nesigură ce vroia să facă şi clipa trecu. Răsucindu-l pe Zeus în loc, Royce îl trimise în galop spre capătul părţii lui de teren, trecând prin dreptul francezului care îşi potrivea viziera pe coif, fixând-o mai bine pe nas şi flexându-şi braţele ca şi cum ar fi testat greutatea lanciei.

Royce îşi întoarse calul cu faţa spre oponentul lui, îşi coborî viziera, îşi aranja lancea ... şi rămase nemişcat. Perfect nemişcat - violenţă, răceală, lipsă de emoţii, toate şterse pentru o clipă, în aşteptare ...

La prima notă a trompetei, Royce se apleacă mult, intră cu pintenii în Zeus şi îl trimise în zbor direct spre oponent. Lancea lui izbi cu atâta forţă scutul francezului, încât scutul zbură într-o parte şi cavalerul se rostogoli spre spate, aterizând pe piciorul drept, legat, astfel încât nu mai exista nici o şansă să nu şi-l fractureze. Royce galopă în partea opusă a terenului şi aşteptă, cu faţa spre intrare. Din nou nemişcat.

Jenny îl mai văzuse înainte pe lan Mac Pherson în dueluri cavalereşti şi îl considera magnific, lan intră pe teren arătând la fel de letal ca şi Royce, în culorile verde şi galben ale clanului MacPherson, cu calul într-un trap mărunt.

Cu coada ochiului, Jenny văzu că Royce nu-şi lua ochii de la lan MacPherson şi ceva în uitătura lui o convinse că Royce îl aprecia pe viitorul şef al clanului MacPherson şi că nu subestima ameninţarea pe care o reprezenta Ian. Jenny avu revelaţia că Royce şi lan erau singurii cavaleri în armură

germană, liniile puternic unghiulare ale acesteia scoţând în evidenţă trupul omului. De fapt singurele ornamente de pe armura lui Royce erau două plăci mici, concave, din alamă, de dimensiunea unui pumn. Câte una pe fiecare umăr.

Jane îşi ridică privirea piezişă spre chipul lui Royce şi simţi aproape forţa neîntreruptă a privirii lui, sfredelindu-l pe lan. Era atât de absorbită, încât nici nu-şi dădu seama când lan MacPherson se opri în faţa ei, întinzând spre ea vârful lanciei.

- Jenny! Tatăl lui Becky o apucă de umăr, atrăgându-i atenţia asupra lui Ian. Jenny îşi ridică privirile şi scoase un geamăt de panică, paralizată de uluire, dar mătuşa Elinor scoase un strigăt de exagerată încântare:

- Ian MacPherson! croncăni ea smulgându-şi vălul. Ai fost întotdeauna cel mai galant bărbat. Şi aplecându-se uşor într-o parte, îşi înnodă vălul de lancea cavalerului care se încrunta la ea.

Când Ian îşi ocupă locul, în partea opusă lui Royce, Jenny observă imediat subtila diferenţă din ţinuta lui Royce: era la fel de nemişcat ca înainte - dar acum se apleca uşor spre faţă, adus, ameninţător - dornic să se dezlănţuie asupra nebunului care a îndrăznit să-i ceară un favor soţiei lui. Trompeta sună, caii de luptă se lansară, avântându-se, repezindu-se în faţă; lănciile se ridicară în poziţie, cu vârfurile strălucind ucigător - şi exact în clipa în care Royce era gata să atace, lan MacPherson scoase un strigăt de luptă înfiorător şi lovi. O lancie explodă pe un scut şi o clipă mai târziu Ian şi magnificul lui cal sur cădeau împreună la pământ, izbindu-se, apoi rostogolindu-se într-un nor de praf.

Urlete de spart timpanele ţâşniră din mulţime, dar Royce nu rămase să savureze momentul. Cu rece indiferenţă faţă de valorosul lui adversar căzut la pământ, al cărui paj îl ajuta să se ridice, Royce îl răsuci pe Zeus în loc şi îl trimise în galop afară din teren.

Urmă turnirul, ceea ce Jenny detesta cel mai mult, pentru că şi acasă turnirurile aproape că nu erau altceva decât adevărate lupte între două grupuri de forţe opozante, care se năpusteau una spre cealaltă, din părţile opuse ale terenului. Singurul lucru care le împiedica să se transforme într-un adevărat masacru erau câteva reguli, dar în timp ce heraldul termină de anunţat regulile acestui turnir, groaza lui Jenny se multiplică de zece ori. Ca de obicei, era interzisă intrarea în teren cu arme cu vârfuri ascuţite. Era interzisă lovirea unui om care era întors cu spatele, sau a unui cal. Era de asemenea interzisă atacarea unui cavaler care şi-a scos o vreme coiful, să răsufle - totuşi, fiecărui cavaler nu i se admiteau decât două astfel de perioade, exceptând cazul în care îi obosea calul. Partea câştigătoare era aceea care avea cei mai mulţi luptători încă în şa, sau nerăniţi.

Alte reguli nu existau, nu existau funii sau garduri care să despartă forţele, odată angajate. Nimic. Jenny îşi ţinu respiraţia,

ştiind că mai urma să fie anunţată o singură decizie şi când se întâmplă acest lucru, i se prăbuşi inima: astăzi, striga heraldul, având în vedere priceperea şi valoarea cavalerilor, erau permise şi paloşele şi lănciile, cu condiţia să fie boante.

Două cavalcade de câte o sută de cavaleri fiecare - una condusă de Royce, cealaltă de DuMont - veneau spre teren din părţi opuse, urmate de paji cărând lănciile şi paloşele.

Jenny începu să tremure din tot trupul când se uită la cavalerii conduşi de DuMont: era şi tatăl ei acolo, ca şi Malcolm şi MacPherson şi alte douăsprezece clanuri cărora le recunoscu blazoanele. Terenul era împărţit între englezi, de o parte şi francezi şi scoţieni, de cealaltă parte. Exact ca în viaţă, aceşti bărbaţi erau împărţiţi, pe terenul competiţiei, la fel cum erau dispuşi pe terenul de luptă. Dar nu trebuia să fie aşa, striga inima ei; în turnir luptai pentru gloria personală şi pentru spectacol, nu pentru triumful unuia sau altuia dintre duşmani. Turnirurile care se purtau

între duşmani - şi au existat câteva - fuseseră adevărate băi de sânge! Jenny încercă să-şi liniştească presimţirile, dar fără succes; instinctul ei striga deja că avea să se petreacă ceva de nedescris.

Trompetele scoaseră trei sunete puternice de atenţionare şi Jennifer începu să se roage în neştire pentru siguranţa tuturor celor pe care-i ştia. Funia care despărţea temporar terenul în două, se încorda; cel de al patrulea sunet de trompetă despică aerul şi funia fu azvârlită în lături. Două sute de cai tropăiau duduind, pământul tremura sub copitele lor, în timp ce erau ridicate paloşe şi lăncii - şi apoi se întâmplă: douăzeci dintre cavalerii clanului ei, conduşi de tatăl şi de fratele ei, se desprinseră de ceilalţi şi se îndreptară spre Royce, agitând în aer paloşele răzbunării.

Ţipătul lui Jenny fu înecat de urletele de dezaprobare ale englezilor, în timp ce scoţienii se apropiau de Royce asemenea Cavalerilor Apocalipsei. în clipele care

urmară, Jenny fu mărturie celui mai impresionant spectacol de măiestrie în mânuirea spadei şi de forţă, pe care l-a văzut ea vreodată: Royce se lupta ca un posedat, cu reflexele atât de rapide, cu o întoarcere atât de puternică, încât mătură de pe cai şase oameni, până când în sfârşit fu doborât de pe calul său. Dar coşmarul se înrăutăţi şi mai mult; fără să-şi dea seama că se ridicase în picioare, ca toţi ceilalţi spectatori, încerca să vadă prin grămada de oameni şi metal, cu urechile explodându-i de atâta zăngănit, de izbit şi de sunetul săbiilor pe oţel. Cavalerii lui Royce văzuseră ce se întâmplase şi începuseră să taie o potecă spre el şi atunci - din punctul de observaţie al lui Jenny - păru că întregul aspect al bătăliei se schimbase. Royce se ridică din grămada de oameni ca un demon al răzbunării, ţinând paloşul cu amândouă mâinile în timp ce-l ridica deasupra capului, lansându-l cu toată forţa lui... asupra tatălui ei.

Jenny nu văzu mişcarea încheieturilor lui Royce, care aduseseră sabia asupra unui alt scoţian în locul tatălui ei, pentru că îşi acoperise faţa şi ţipa în mâini. IŞlu a văzut sângele care se scurgea pe sub armura lui Royce, din găurile sălbatice pe care i le făcuse fratele ei când îşi înfipsese pumnalul dosit, în punctul vulnerabil de la gât, între coif şi pieptarul armurii; nu a văzut când l-au înjunghiat în coapsă, prin armura uşoară şi nici când, ascuns vederii, l-au lovit în spinare şi în umeri şi în cap.

Când şi-a descoperit faţa, nu a văzut decât că tatăl ei era încă în picioare, printr-o minune, iar Royce îl ataca pe MacPherson şi pe alţi doi, ca un nebun înrăit, cu sânge rece, învârtindu-şi paloşul şi hăcuind ...

Jenny se năpusti din scaun, gata să cadă peste Brenna care-şi închisese strâns ochii.

- Jenny! nu cred c-ar trebui să ... începu mătuşa Elinor, dar Jenny nu o asculta; bila i se urcase în gât, într-un val amar. Pe jumătate

orbită de lacrimi, alergă la calul ei şi smulse frâiele din mâinile şerbului uluit...

- Priviţi, my lady! strigă acesta entuziasmat, ajutând-o să se urce în şa, arătând spre Royce. Aţi mai văzut asemenea curaj, în viaţa voastră? Jenny îşi mai ridică o dată privirea şi văzu paloşul lui Royce explodând pe umărul unui scoţian. îi văzu pe tatăl ei, pe fratele ei, pe tatăl lui Becky şi o duzină de alţi scoţieni care se ridicau de pe pământul deja mustind de sânge.

Văzu moartea iminentă.

Imaginea o înnebunea, stând la fereastra deschisă a camerei ei, cu faţa palidă lipită de ramă, cu braţele cuprinzându-şi mijlocul, încercând într-un fel să ţină în ea toată durerea şi groaza. Trecuse o oră de când plecase de acolo şi duelurile sportive erau deja în plină desfăşurare. Royce îi spusese că acceptase unsprezece întâlniri, dintre care în două luptase înainte de turnir. Bazându-se pe anunţul heraldului, potrivit căruia duelurile care vor urma după turnir vor începe cu cei

mai buni luptători, Jenny nu se îndoia că toate întâlnirile lui Royce aveau să urmeze imediat după turnir. Cât de impresionant va fi pentru Regele Henric să demonstreze o dată pentru totdeauna că şi epuizat de efort, faimosul lui campion putea înfrânge orice scoţian suficient de nebun să îl provoace.

Numărase deja cinci întâlniri - putea face asta după strigătele batjocoritoare care se ridicau din mulţime, de fiecare dată când un înfrânt părăsea terenul. După alte patru meciuri, Royce va ieşi din teren; până atunci, cineva îi va aduce, cu siguranţă, vestea despre câţi dintre oamenii ei au fost măcelăriţi de el. Nu se gândea, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz, că Royce ar fi putut păţi ceva; el era invincibil. Văzuse asta în timpul duelurilor lui de la început. Şi ... Dumnezeu să o ierte ...fusese mândră. Chiar şi când se confrunta cu lan MacPherson, fusese mândră ...

Cu inima şi gândul răvăşite de duplicitara ei loialitate, stătea acolo, incapabilă să vadă terenul dar capabilă să audă ce se întâmplă.

După prelungitele, urâtele urlete ale mulţimii - care deveneau tot mai puternice spre sfârşitul fiecărei confruntări - Jenny îşi spunea că spectatorii nu găseau cine ştie ce satisfacţie în spectacolul oferit de perdant. Evident că scoţienii ei nu meritau nici câteva aplauze de politeţe...

Sări în sus când uşa se deschise brusc şi se trânti de perete.

- Ia-ţi pelerina, izbucni Ştefan Westmoreland ameninţător. Te întorci cu mine înapoi pe teren, chiar dac-ar fi să te târăsc până acolo!

- Nu mă întorc acolo, se opuse Jenny, întorcându-se înapoi spre fereastră. Nu pot aplauda când soţul mei îmi ciopârţeşte familia sau ...

Ştefan o apucă de umeri şi o întoarse spre el, cu vocea ca şfichiul biciului.

- Să-ţi spun eu ce se întâmplă acolo! Fratele meu moare acolo, pe teren! Ajurat că nu va ridica mâna împotriva a lor tăi şi în clipa în care ei au înţeles asta, în timpul

turnirului, preţioasele tale neamuri l-au masacrat! Ştefan continuă, printre dinţi, scuturând-o:

- L-au sfâşiat în bucăţi, în timpul turnirului! Iar acum, se luptă în duel... Auzi lumea batjocorind? Pe el îl batjocoreşte. Este atât de grav rănit, încât nu cred că ştie când a fost doborât de pe cal. A crezut că îi va putea manevra în timpul duelurilor, dar nu poate şi a mai fost provocat de încă paisprezece scoţieni.

Jenny se holba la el, cu pulsul alergându-i nebuneşte, dar trupul parcă prinsese rădăcini în pardoseală, ca şi cum ar fi alergat într-un coşmar.

- Jennifer! Royce îi lasă să îl ucidă. Mâinile lui Ştefan îi strângeau dureros braţele, dar vocea lui era spartă de îngrijorare.

- Este acolo pe teren, murind pentru tine. Ţi-a omorât fratele şi acum plăteşte ... Se întrerupse când Jennifer se smulse din mâinile lui şi începu să alerge ...

Garrick Carmichael scuipă pe jos, lângă Royce, în timp ce părăsea victorios terenul, dar Royce nu înregistra asemenea insulte subtile. Se ridică în genunchi, clătinându-se, vag conştient că urletele mulţimii căpătau încet proporţii asurzitoare. Balansându-se pe picioare, îşi smulse coiful; încercă să-l mute în mâna stângă, dar braţul lui atârna inutil de-a lungul trupului şi coiful căzu la pământ. Gawin alerga spre el ... nu, nu era Gawin ... era cineva într-o pelerină albastră şi Royce îşi miji ochii, încercând să vadă ca prin ceaţă, întrebându-se dacă nu era cumva următorul lui oponent.

Prin perdeaua de sudoare şi sânge şi durere care îi înceţoşa privirea, Royce crezu o clipă că vedea silueta unei femei alergând - alergând spre el, cu părul descoperit dat spre spate, strălucind în soare, roşu şi auriu. Jennifer! Strânse din nou din ochi, neîncrezător, holbându-se, în timp ce strigătele tunătoare ale mulţimii se înălţau mai mult, mai mult.

Royce gemu în sinea lui, încercând să se ridice în picioare, împingându-se în braţul nerupt. Jennifer se întorsese - acum, să fie martoră la înfrângerea lui. Sau la moartea lui. Chiar şi aşa, nu vroia ca ea să-l vadă murind, târându-se pe jos şi cu ultima fărâmă de putere, reuşi să se ridice pe picioarele nesigure. Odată sus, îşi şterse ochii cu dosul palmei, vederea i se limpezi şi înţelese că nu îşi imagina. Jennifer se apropia de el şi o tăcere ireală se aşternu peste mulţime.

Jenny îşi înghiţi un strigăt când se apropie suficient ca să-i vadă braţul bălăngănindu-i-se rupt, de-a lungul trupului. Se opri în faţa lui şi urletul tatălui ei o făcu să se întoarcă spre lancea căzută la picioarele lui Royce.

- Foloseşte-o. Foloseşte lancea, Jennifer! tuna tatăl ei.

Atunci Royce înţelese de ce venise ea: venise ca să termine treaba începută de rudele ei; să-i facă şi lui ce-i făcuse el fratelui ei. Rămase nemişcat, privind-o, observând lacrimile care se prelingeau în jos, pe chipul

ei frumos, în timp ce se apleca încetişor. Dar în loc să ia lancea sau să-şi scoată pumnalul, îi luă mâna în mâinile ei şi îşi apăsă buzele pe ea. Prin ceaţa durerii şi a confuziei, Royce înţelese în sfârşit că ea îngenunchia în faţa lui şi un geamăt i se smulse din piept:

- Iubita mea ... spuse el cu voce spartă, întărindu-şi mâna, încercând să o facă să se ridice în picioare... Nu face asta ...

Dar soţia lui nu îl ascultă. În faţa a şapte mii de spectatori, Jennifer Merrick Westmoreland, contesă de Rockbourn, îngenunchia în faţa soţului ei, într-un gest public de umilă supunere, cu chipul apăsat de mâna lui, cu umerii zguduiţi de.hohote violente de plâns. Când în sfârşit se ridică, puţini erau spectatorii care să nu fi văzut gestul ei. Ridicându-se, se dădu înapoi, îşi înălţă spre el faţa brăzdată de lacrimi şi îşi îndreptă umerii.

Mândria explodă din nou în pieptul zdrobit al lui Royce - pentru că, printr-o minune, ea reuşea să stea atât de mândră - şi de sfidătoare

- ca şi cum tocmai ar fi îngenunchiat în faţa unui rege.

Gawin, care fusese imobilizat de mâna lui Ştefan încleştată pe umărul lui, se repezi înainte, în clipa în care mâna îl eliberă. Royce îşi petrecu braţul pe după umărul lui şi ieşi şchiopătând din teren.

Ieşea în acompaniamentul ovaţiilor mulţimii, care erau aproape la fel de sonore ca atunci când îi doborâse de pe cal pe DuMont şi pe MacPherson.

În cortul lui, Royce deschise ochii încet, împotrivindu-se, întărindu-se pentru valul de durere insuportabilă care avea să-i revină odată cu recăpătarea cunoştinţei. Dar nu simţi nici o durere.

Putea spune, după zgomotul de afară, că jocurile încă nu se terminaseră şi se întreba ameţit unde era Gawin, când îşi dădu seama că cineva îi ţinea mâna dreaptă. Întorcându-şi capul se uită în direcţia respectivă şi o clipă îşi spuse că visa: Jennifer se apleca deasupra

lui, învăluită într-o aureolă orbitor de strălucitoare, în soarele care se revărsa înăuntru, în spatele ei, prin deschizătura cortului. Zâmbea în jos spre el cu atâta tandreţe în ochii ei frumoşi, încât se cutremură privindu-i. Ca de undeva de departe, o auzi spunându-i:

- Bună-dimineaţa, dragostea mea.

Înţelese brusc motivul pentru care o vedea înconjurată de lumina tremurătoare, motivul lipsei de durere şi al tandreţei incredibile cu care îi vorbea şi îl privea. Spuse tare, cu o voce impersonală, lipsită de orice emoţie:

- Am murit.

Dar viziunea care se apleca asupra lui îşi scutură capul şi se aşeză cu grijă pe pat, alături de el. întinzând mâna, îi îndepărtă de pe frunte o şuviţă de păr ondulat şi zâmbi, dar genele ei dese erau ude de lacrimi.

- Dacă ai fi murit, atunci presupun că eu ar fi trebuit să mă întorc pe teren şi să-l înfrâng pe fratele meu vitreg, glumi ea cu o voce îndurerată.

Degetele ei erau reci pe fruntea lui şi Royce simţea ceva categoric uman în felul în care se apăsa cu coapsa de şoldul lui. Poate că nu era o viziune angelică, totuşi; poate că el nu murise, hotărî Royce.

- Cum ai face asta? întrebă Royce - era un test, să vadă dacă metodele ei erau spirituale sau mortale.

- Ei bine... spuse viziunea, aplecându-se uşor asupra lui şi mângâindu-i buzele cu buzele ei, ...ultima oară când am făcut-o ... mi-am ridicat viziera ... şi am făcut aşa ... Royce gemu când limba ei îi pătrunse uşor în gură. Nu murise. Precis că îngerii nu sărutau aşa. Mâna lui liberă se ridică pe după umărul ei, trăgând-o în jos, dar exact în clipa în care vroia să o sărute, prin minte îi trecu un alt gând şi se încruntă.

- Dacă nu am murit, de ce nu simt nici o durere?

- Mătuşa Elinor, şopti ea, a făcut o poţiune specială pe care te-am forţat să o bei.

Ultimele pânze de păianjen se ridicară de pe mintea lui şi cu un oftat de uşurare o trase în jos, sărutând-o, simţind că pluteşte când ea îşi desfăcu buzele şi îi întoarse sărutul, din tot sufletul ei. Când îi dădu în sfârşit drumul, tânjea să-i spună cuvinte câre meritau să fie rostite într-un loc mai bun decât aici, în cortul care se zguduia de răcnetele mulţimii.

După un minut, Royce o întrebă calm:

- Cât de rău am fost rănit?

Jenny îşi muşcă puţin limba, cu ochii umbriţi de durere pentru rănile suferite de el din cauza ei.

- Atât de rău? glumi el răguşit.

- Da, şopti ea. Ai mâna stângă fracturată, plus două degete. Rănile de la gât şi de la claviculă, despre care Ştefan şi Gawin spun că sunt opera lui Malcolm sunt lungi şi adânci, dar nu mai sânge-rează. Tăietura de pe picior este monstruoasă. Dar noi am oprit toată sângerarea. Capul tău a încasat o lovitură cumplită - evident, când ai rămas fără coif - şi neîndoios, spuse ea plină de dorinţa

răzbunării, când ai fost atacat de către altcineva dintre rudele mele asasine. în afară de toate astea, eşti plin de vânătăi, peste tot.

Royce îşi ridică sprâncenele, amuzat.

- Nu sună prea rău.

Jenny dădu să zâmbească la această revoltătoare concluzie, dar Royce spuse cu o voce plină de înţelesuri:

- Şi ce o să urmeze acum?

Jenny ştia ce întreba el şi aprecie rapid gravitatea unor noi răni pe care le-ar putea căpăta dacă s-ar mai întoarce pentru încă un duel, apoi se gândi la cumplitul rău pe care l-ar avea de suferit mândria lui, dacă nu ar face-o.

- Depinde de tine, răspunse ea peste o clipă, incapabilă să-şi reţină animozitatea pentru tatăl şi fratele ei, când adăugă: totuşi, acolo, pe „câmpul de onoare” pe care familia mea l-a dezonorat astăzi, se află un cavaler, Malcolm Merrick, care ţi-a lansat o provocare publică, acum o oră.

Royce o mângâie pe obraz cu dosul degetelor şi o întrebă tandru:

- Să presupun, din remarca ta, că de fapt crezi că sunt atât de bun încât să-l bat cu scutul prins de umăr peste un braţ fracturat?

Jenny îşi lăsă capul pe o parte:

- Poţi?

Un zâmbet galeş îi flutură în colţul gurii şi buzele lui senzuale formară un singur cuvânt:

- Absolut.

Afară din cort, lângă Arik, Jenny îl privea pe Royce aplecându-se să-şi ia lancea de la Gawin. Royce se uită la ea, ezită o fracţiune de secundă - o pauză care părea plină de semnificaţie - apoi îl întoarse pe Zeus în direcţia ringului. Atunci înţelese Jenny ce sperase el de la ea dar nu îi ceruse şi îl strigă să o aştepte.

Se repezi în cortul lui Royce şi înşfacă foarfecele cu care tăiase fâşii de pânză, să-i lege rănile. Alergând înapoi spre calul de luptă negru, care devenise nerăbdător, lovind

pământul cu copitele din faţă, se opri şi se uită în sus, la soţul ei zâmbitor. Apoi se aplecă şi tăie o fâşie din tivul fustei ei de mătase albastră, se întinse şi o legă în jurul capătului lanciei lui Royce.

Arik veni lângă ea şi împreună îl urmăriră îndreptându-se călare spre câmpul de luptă, în timp ce mulţimea îşi urla încântarea. Ochii lui Jenny se îndreptară spre stindardul albastru-deschis care flutura în vârful lanciei lui Royce şi în ciuda iubirii puternice pentru el, simţi un nod dureros de lacrimi umflându-i-se în gât. Foarfecă din mâna ei atârna ca un simbol greu a ceea ce tocmai făcuse: în clipa în care legase stindardul de lancea lui Royce, tăiase toate legăturile cu ţara ei.

Înghiţi sonor, apoi sări speriată când mâna lui Arik se lăsă dintr-o dată pe creştetul ei. La fel de grea ca un ciocan, rămase o clipă acolo, apoi alunecă încet de-a lungul obrazului, trăgându-i faţa lângă el. Era o îmbrăţişare.

- Nu-ţi face griji că-l trezim, draga mea, spuse mătuşa Elinor, cu absolută convingere. O să doarmă neîntors, ceasuri întregi.

O pereche de ochi cenuşii se deschiseră brusc, cercetară camera, apoi se întoarseră cu leneşă admiraţie spre frumuseţea curajoasă, cu părul de aur, care stătea în uşă, ascultând-o pe mătuşa ei.

- Chiar şi fără licoarea pe care i-am dat-o, continua mătuşa Elinor, în timp ce se îndrepta spre flacoanele şi pudrele de pe un cufăr, orice bărbat care s-ar întoarce, rănit, ca să mai participe la încă cinci confruntări, ar dormi toată noaptea. Deşi, adăugă ea zâmbind larg, nu i-a trebuit prea mult să-i pună pe fugă. Cât poate să îndure omul ăsta. Şi ce măiestrie. Niciodată nu am mai văzut pe cineva ca el, adăugă Elinor cu un zâmbet admirativ.

Jenny însă era mai preocupată acum de starea lui Royce decât de faptele lui de vitejie, când revenise în competiţie.

- O să-l doară cumplit, când o să se trezească. Aş vrea să-i mai dai din poţiunea pe care i-ai dat-o azi-dimineaţă, înainte de a reveni pe teren.

- Da, ar fi plăcut, dar nu recomandabil. în plus, după cicatricele de pe trupul lui, ştiu că este obişnuit cu durerea. Şi aşa cum ţi-am spus, nu este înţelept să ia mai mult de o doză. Are unele efecte nedorite, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun.

- Ce fel de efecte? întrebă Jenny, sperând totuşi că l-ar putea ajuta.

- În primul rând, l-ar face incapabil să se manifeste în pat, cel puţin o săptămână.

- Mătuşă Elinor, spuse Jenny cu fermitate, mai mult decât dornică să-şi sacrifice plăcerea proprie de a face dragoste cu el, pe altarul stării lui de bine, dacă doar pentru atâta trebuie să-mi fac griji, atunci te rog, mai pregăteşte-i o porţie.

Mătuşa Elinor ezită, apoi încuviinţă cu greu, luând borcanul cu pudră albă de pe cufăr. Jenny spuse ciudat:

- Păcat că nu mai poţi adăuga ceva la chestia asta, care să-l menţină calm când o să-i spun că Brenna este aici şi că ea şi Ştefan vor să se căsătorească. Cât şi-a dorit el o viaţă paşnică, şi cât de hărţuit a început să fie din clipa în care a pus ochii pe mine, chicoti Jenny.

- Sunt convinsă că ai dreptate, îi răspunse mătuşa Elinor, fără să o ajute prea mult. Dar Sir Godfrey mi-a mărturisit că înălţimea Sa nici nu a râs vreodată mai mult decât de când este cu tine, deci nu putem decât spera că îi place suficient de mult să râdă, încât să compenseze o viaţă tumultuoasă.

Jenny spuse, cu ochi întunecaţi de durere, în timp ce se uita la pergamentul de pe masă, pe care-l primise de la tatăl ei:

- Cel puţin nu va trebui să trăiască aşteptând mereu să fie atacat de tata, ca să ne elibereze pe Brenna şi pe mine. Tata ne-a dezmoştenit pe amândouă.

Mătuşa Elinor se uită cu compasiune la Jenny şi spuse, filozofic:

- A fost întotdeauna un om capabil de mai multă ură decât de dragoste, draga mea, doar că tu nu ai văzut niciodată asta. Dacă mă întrebi pe mine, singurul om pe care-l iubeşte mai mult decât orice altceva, este chiar el. Dacă nu ar fi fost aşa, nu ar fi încercat niciodată să te mărite, mai întâi cu bătrânul Balder, apoi cu MacPherson. Nu l-a interesat niciodată persoana ta decât în măsura în care-i puteai servi interesele egoiste. Brenna îl vede aşa cum este, pentru că nu este tatăl ei adevărat, deci nu este orbită de dragoste.

Jenny şopti, tremurat:

- Mi-a dezmoştenit şi copiii - pe care îi voi avea vreodată ... închipuie-ţi cât de mult trebuie să mă urască, încât să se lepede de proprii lui nepoţi.

- Dacă tot vorbim de asta, nu ceea ce ai făcut tu astăzi l-a înrăit împotriva copiilor tăi. Niciodată nu i-a dorit, dacă erau concepuţi de duce.

- Nu ... nu pot crede asta, spuse Jenny, neputându-se opri să nu se tortureze cu sentimentul de vină. Ar fi fost şi copiii mei.

- Nu şi pentru el, spuse mătuşa Elinor. Ridicând în lumină o sticluţă, se uită la cantitatea de pudră pe care o conţinea, apoi mai adăugă puţină.

- Pudra asta, dacă este administrată câteva săptămâni în cantităţi mici, poate face un bărbat total impotent. Acesta este motivul pentru care tatăl tău a vrut să te însoţesc la Claymore. A vrut să fie sigur că, nu o să îţi facă nici un copil. Ceea ce, i-am subliniat eu, însemna că şi tu vei rămâne fără copii, dar nu i-a păsat de asta.

Lui Jenny îi tremură respiraţia, mai întâi de oroare faţă de acţiunile tatălui ei, apoi la gândul că mătuşa Elinor i-ar fi putut urma instrucţiunile.

- Tu ... tu nu ai pus nimic din chestia asta în mâncarea sau în băutura soţului meu, nu?

Inconştientă de tensiunea furioasă a privirii care se îndrepta din pat spre ea, mătuşa Elinor îşi acordă timp amestecând cu linguriţa combinaţia de pudră şi vin.

- Dumnezeule Mare, nu şi nici n-aş fi făcut-o. Dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc, adăugă ea ducând cu grijă amestecul spre pat, că atunci când tatăl tău a decis până la urmă să nu mă mai trimită la Clyamore, trebuie să fi avut deja altceva mai bun în minte. Acum du-te la tine şi încearcă să dormi puţin, îi ordonă ea severă, nedându-şi seama că tocmai adăugase încă ceva la suferinţa lui Jenny, convingând-o că tatăl ei intenţionase într-adevăr să o închidă într-o mănăstire pentru tot restul vieţii ei.

Mătuşa Elinor aşteptă până când Jenny intră la ea în cameră. Mulţumită că nepoata ei o să aibă în sfârşit puţin parte de somn, se întoarse spre duce şi tresări, ducând mâna la gât, speriată, văzând privirea ucigătoare cu care se uita ducele la paharul din mâna ei.

- Prefer durerea, doamnă, spuse el scurt. Scoate pudra asta din camera mea. De pe tot domeniul meu, se corectă, implacabil.

Revenindu-şi din scurta ei sperietură, Lady Elinor zâmbi încet, aprobator.

-Este exact ce m-am aşteptat să spui, dragul meu băiat, şopti ea mândră. Se întoarse apoi să plece, dar reveni înapoi, de data aceasta cu sprâncenele ei albe adunate într-o linie severă.

- Sper, îl preveni ea, că în seara asta o să ai grijă de cusăturile pe care ţi le-am făcut - în timp ce te vei asigura că poţiunea nu şi-a făcut încă efectul asupra ta.

Îngreunat de mâna stângă şi de degetele legate, lui Royce îi trebuiră câteva minute bune ca să se lupte să intre în halatul gri de caşmir şi să-şi lege în jurul brâului cordonul negru. Deschise uşa spre Jenny încet, aşteptându-se să o găsească fie în pat, dormind - fie mai curând stând în întuneric, încercând să se împace cu tot ce i se întâmplase în ziua aceea.

Rămas în uşă, constată că Jenny nu făcea nici una, nici alta. Lumânările de seu erau aprinse în sfeşnicele lor de pe pereţi şi ea stătea senină la fereastră, cu faţa uşor ridicată în sus, părând să se uite la valea iluminată de torţe, cu mâinile împreunate la spate. Cu profilul ei delicat sculptat şi cu părul roşu-auriu revărsat pe umeri, arăta, îşi spuse Royce, ca o statuie magnifică pe care o văzuse el în Italia, reprezentând o zeiţă romană privind în sus, spre ceruri. Uitându-se la ea, se simţi umilit de curajul şi de sufletul ei. Într-o singură zi îşi sfidase familia şi patria şi îngenunchiase înaintea lui, în faţa a şapte mii de oameni; fusese dezmoştenită şi dezamăgită - şi totuşi mai putea încă sta la fereastră şi să se uite afară, la lume, cu un mic zâmbet pe buze.

Royce ezită, dintr-o dată nesigur cum să se apropie de ea. Astăzi, când în sfârşit părăsise câmpul de onoare, aproape că leşinase şi până acum nu putuse sta de vorbă cu ea. Gândindu-se la tot ce sacrificase pentru el, „mulţumesc”

era mult prea puţin. Îi veni în minte „te iubesc”, dar nu părea chiar potrivit să dea drumul, dintr-o dată acestor cuvinte. Şi dacă, cine ştie, ea nu se gândea totuşi că astăzi îşi pierduse familia şi ţara, nu vroia să spună ceva care să-i reamintească de asta.

Decise să lase dispoziţia ei să aleagă pentru el şi se apropie de ea, împrăştiind o umbră pe peretele din dreptul ferestrei.

Încercând să-şi ascundă îngrijorarea, Jennifer spuse:

- Nu cred că m-ar ajuta cu ceva dacă aş insista să te întorci înapoi în pat?

Royce se sprijini cu umărul bun de perete şi-şi înfrână nevoia urgentă de a se întoarce înapoi în pat - cu condiţia să vină şi ea, cu el. Spuse în schimb:

- Absolut deloc. La ce te gândeai adineauri, când te uitai pe fereastră?

Spre surprinderea lui, întrebarea o tulbură.

- Nu ... nu mă gândeam.

- Atunci ce făceai acolo? întrebă Royce, curios. Un zâmbet trist îi înceţoşa o clipă

ochii şi se uită pieziş la el, înainte de a se întoarce cu spatele la fereastră.

- Vor... vorbeam cu Dumnezeu. Este un obicei al meu, recunoscu ea.

Uimit şi uşor amuzat, Royce spuse:

- Adevărat? Şi ce avea Dumnezeu să-ţi spună?

- Cred ... cred că a spus ... „ Cu plăcere."

- Pentru ce? o tachina Royce.

- Pentru tine.

Amuzamentul dispăru de pe chipul lui Royce şi o trase brutal la pieptul lui, strivind-o de el.

- Jenny, şopti el gutural, afundându-şi faţa în părul ei înmiresmat. Jenny, te iubesc.

Jenny se contopi cu el, modelându-şi trupul de contururile rigide ale trupului său, oferindu-şi gura în sus, sărutului său devorator, puternic, apoi îi cuprinse faţa în mâini. Lăsându-se puţin pe braţul lui, cu ochii ei albaştri, umezi, privind adânc într-ai lui, soţia lui îi răspunse cu voce tremurată:

- Înălţimea Voastră, eu cred că vă iubesc mai mult.

Sătul şi teribil de mulţumit, Royce stătea întins în întuneric, cu Jenny ghemuită lângă el, cu capul pe umărul lui. Îşi plimba mâna leneş de-a lungul curbei taliei ei, în timp ce se uita la focul din partea cealaltă a încăperii, amintindu-şi cum arăta ea astăzi în timp ce alerga spre el de-a lungul terenului, cu părul fluturând în vânt. O văzu îngenunchind în faţa lui şi apoi o văzu ridicându-se, cu capul mândru în sus, uitându-se la el cu dragoste şi cu lacrimi scânteind fără ruşine, în ochi.

Ce ciudat, se gândea Royce, că după ce ieşise victorios din mai bine de o sută de bătălii adevărate, cel mai mare moment de triumf pe care-l trăise vreodată s-a pogorât asupra lui pe un câmp de bătălie înscenat, unde stătea singur, doborât de pe cal şi înfrânt.

În această dimineaţă, viaţa lui fusese la fel de neagră precum noaptea. în seara aceasta,

ţinea fericirea în braţe. Cineva sau ceva - soarta sau destinul sau Dumnezeul lui Jenny - îşi aruncase privirile în jos, asupra lui, în această dimineaţa şi îi văzuse chinul. Şi, cine ştie din ce motiv, Jenny i-a fost dăruită înapoi.

închizând ochii, Royce o sărută uşor, pe frunte. Mulţumesc, spuse el în gând. Şi ar fi putut jura că în inima lui auzise o voce răspunzându-i, Cu plăcere.

EPILOG

1 ianuarie 1499

- Ce ciudată senzaţie să vezi sala asta aşa de pustie, glumi Ştefan uitându-se la cei vreo douăzeci şi cinci de oameni, din care cincisprezece reprezentau garda personală a lui Royce, care tocmai terminaseră de mâncat cina somptuoasă.

- Unde sunt urşii dansatori în seara asta, draga mea? glumi Royce petrecându-şi braţul pe după speteaza scaunului lui Jenny şi

zâmbindu-i. În ciuda glumelor lui cu urşii, Royce nu se bucurase încă niciodată de un Crăciun, ca de acesta.

- S-ar părea că am înghiţit eu unul, spuse Jenny râzând şi punându-şi mâna pe burtă.

În ciuda sarcinii avansate, Jenny insistase ca la Claymore, toţi locuitorii să celebreze cele paisprezece zile ale Crăciunului, până la Epifanie, conform tradiţiei, adică având casa deschisă! Drept rezultat, în ultimele opt zile petrecerile s-au ţinut lanţ şi orice călător sosea la porţile castelului era automat bine venit în sânul familiei. Aseară, castelul fusese scena unei petreceri colosale, organizate în mod special pentru plăcerea şerbilor lui Royce şi a iobagilor, ca şi a tuturor sătenilor. A fost muzică şi au fost cântece de Crăciun cântate de menestrelii tocmiţi special, urşi dansatori, jongleri şi chiar o scenetă despre Naşterea Domnului.

Jenny îi umpluse viaţa cu râs şi cu dragoste şi în orice clipă putea să-i nască primul lor copil. Mulţumirea lui Royce nu cunoştea

margini - într-atât, încât nici măcar bufoneriile lui Gawin nu-l mai enervau în seara asta. În spiritul deciziei lui Jenny de a celebra Crăciunul respectând aidoma tradiţia, lui Gawin i se distribuise rolul Lordului de Purtare-Rea - ceea ce însemna că vreme de trei zile prezida la masa de pe estradă, unde rolul lui îi permitea să-şi imite stăpânul, să emită comenzi revoltătoare şi în general reuşea să facă şi să spună lucruri pentru care, în altă situaţie, Royce l-ar fi izgonit din Claymore.

Acum, Gawin stătea întins pe spate în scaunul lui Royce, în centrul mesei, cu braţul întins pe speteaza scaunului mătuşii Elinor, într-o comică imitaţie a felului în care stătea Royce, lângă Jennifer. Imitând tonul sacadat al lui Royce când se aştepta la o supunere instantanee, Gawin spuse:

- Înălţimea Voastră, există la masa aceasta câţiva care abia aşteaptă dezlegarea unei enigme.

Royce îşi ridică o sprânceană spre el şi aşteptă resemnat întrebarea.

- Este o realitate sau o minciună aceea că vi se spune Lupul pentru că aţi ucis o asemenea bestie la vârsta de opt ani şi i-aţi mâncat ochii, la cină?

Jenny începu să râdă irezistibil şi Royce îi aruncă o privire prefăcut ofensată.

- Doamnă, spuse el, râdeţi pentru că vă îndoiţi că am fost suficient de puternic să ucid un animal la o vârstă atât de fragedă?
- Nu, my lord, chicoti Jenny, aruncând o privire conspirativă spre Godfrey, Eustace şi Lionel, dar pentru un bărbat care preferă să sară peste o masă decât să mănânce una prost pregătită, nu vă pot vedea mâncând ochii cuiva!
- Ai dreptate, zâmbi el.
- Domnule, interveni Gawin, vă rog, aştept un răspuns. Nu contează ce parte a bestiei aţi mâncat-o. Ce contează este vârsta dumneavoastră când aţi ucis-o. Legenda vă plasează undeva între patru şi paisprezece ani.

- Adevărat? îl întrebă Royce ironic.
Interveni Jenny, privindu-l întrebătoare:

- Eu am crezut că povestea era adevărată. Mă refer la partea cu uciderea bestiei, când erai copil.

- Henric mi-a acordat titulatura de Lup pe câmpul de luptă de la Bosworth.

- Pentru că aţi ucis unul acolo! decretă Gawin.

- Pentru că, îl corectă Royce, erau prea multe lupte şi prea puţină hrană ca să-mi păstreze carnea pe oase. La sfârşitul bătăliei, Henric s-a uitat la carcasa mea sfrijită şi la părul meu negru şi a spus că îi aminteam de un lup înfometat.

- Eu nu cred ... începu Gawin, dar Royce îl întrerupse cu o privire reprimată, care spunea clar că se săturase de imitaţiile lui, în seara aceea.

Jenny, care îşi ascunsese cu grijă durerile care o asaltau, se uită la mătuşa Elinor şi îi făcu un semn imperceptibil cu capul. Lăsându-se spre Royce, îi spuse încetişor:

- Eu cred că o să mă odihnesc puţin. Nu te ridica. Royce îi strânse uşor mâna şi dădu din cap.

Când Jenny se ridică, se ridică şi mătuşa Elinor, care însă se opri în dreptul lui Arik, cu mâna pe speteaza scaunului acestuia.

- Băiatul meu, încă nu ţi-ai deschis cadoul, îi spuse ea.

Toată lumea făcuse astăzi schimb de cadouri, dar Arik nu apăruse decât la vremea cinei.

Arik ezită, cu mâna pe obiectul mic, înfăşurat în mătase, de lângă tava lui. Arătând sublim de stânjenit ca centru al atenţiei tuturor, îl despături stângaci, se uită la lanţul gros de argint cu un obiect mic, rotund, care atârna de el, apoi îl acoperi cu mâna. Dădu scurt, neobişnuit, din cap, exprimându-şi „profunda gratitudine”, dar mătuşa Elinor nu dezarma. Când Arik dădu să se ridice de la masă, mătuşa Elinor îi spuse zâmbind:

- Înăuntru sunt flori uscate de viţă de vie.

Arik îşi încruntă sprâncenele groase şi vocea lui bubui, deşi vorbise pe cel mai scăzut ton:

- De ce?

Aplecându-se la urechea lui, îi şopti autoritar:

- Pentru că şerpii se tem de florile de viţă de vie. E dovedit.

Elinor se întoarse să o acompanieze pe Jenny, aşa că nu văzu lucrul ciudat care se petrecu cu faţa lui Arik, dar aproape toţi ceilalţi de la masă observară şi se uitau la el fascinaţi. O clipă, chipul lui Arik păru să se întindă puternic, apoi începu să crape. În dreptul ochilor şi a pungilor de sub aceştia, se formară crevase. Linia dreaptă a buzelor lui severe fâlfâi, la început la un colţ, apoi la celălalt, apoi apărură dinţii...

- Dumnezeule Mare! izbucni Godfrey, înghiontindu-l pe Lionel şi chiar pe Brenna, în entuziasmul lui. O să zâmbească! Ştefan, priveşte! Arik al nostru

Godfrey se întrerupse când Royce, care o urmărise pe Jennifer crezând că aceasta intenţionase să se aşeze lângă foc, se ridică brusc de pe scaun, încă ţinând în mână stacana cu bere şi se repezi la picioarele scării care ducea în sus, spre galerie.

- Jennifer, unde pleci? întrebă el tare, cu o voce alarmată.

O clipă mai târziu, mătuşa Elinor se uita în jos, de la galerie, spunându-i veselă:

- Se pregăteşte să dea naştere copilului vostru, înălţimea Voastră.

Şerbii din sală se întoarseră să schimbe priviri zâmbitoare şi unul dintre aceştia se năpusti afară să împărtăşească vestea personalului de acolo.

Când Royce dădu să urce treptele, mătuşa Elinor îl preveni pe tonurile cele mai îndrăzneţe:

- Să nu cumva să urci. Nu sunt lipsită de experienţă în chestiunile astea, iar tu nu o să faci decât să-mi stai în drum. Apoi mătuşa

Elinor adăugă în trecere, nescăpându-i paloarea bruscă de pe chipul lui Royce:

- Faptul că mama lui Jenny a murit la naştere nu este un motiv de îngrijorare.

Stacana lui Royce se sparse de pardoseala de piatră.

Peste două zile, şerbii, iobagii, vasalii şi cavalerii îngenunchiaţi în curtea interioară nu mai zâmbeau în fericită anticipare a sosirii moştenitorului castelului Claymore. Ei stăteau de veghe, cu mâinile împreunate în rugă. Copilul nu sosise şi veştile care se filtrau până aici, dinspre şerbii din marea sală, erau din ce în ce mai proaste. Nici gestul ducelui, care rareori punea piciorul în capelă, dar acum se afla de patru ore aici, tulburat şi îngrozit - nu era privit ca un semn bun.

Chipurile se ridicară cu speranţă când uşile sălii se deschiseră brusc, apoi îngheţară de groază când Lady Elinor o porni în goană spre capelă. O clipă mai târziu, ducele ţâşni pe uşă, dar cu toate că nimeni nu putea spune

după chipul lui răvăşit care erau veştile, nu se puteau aştepta la ceva bun.

- Jenny, şopti Royce aplecându-se asupra ei, cu mâinile de o parte şi de alta a pernei.

Ochii ei albaştri se deschiseră zâmbindu-i somnoroşi, în timp ce-i şoptea:

- Ai un fiu.

Royce înghiţi sonor, îndepărtându-i de pe obraji buclele încâlcite.

- Mulţumesc, draga mea, spuse el neajutorat, cu vocea încă spartă după cele două zile de groază prin care trecuse. Se aplecă şi îi acoperi gura cu a lui, sărutul lui tandru-aspru arătându-i dragostea şi profunda uşurare că ea era bine.

- L-ai văzut? întrebă ea când Royce îşi luă în sfârşit buzele de pe ale ei.

Ridicându-se, Royce se duse spre leagănul din lemn, unde se afla fiul lui nou-născut. Aplecându-se, atinse cu un deget mânuţa minusculă, apoi se uită în sus la Jenny, cu sprâncenele încruntate de alarmă:

- Pare... mic.

Jenny chicoti, gândindu-se la paloşul greu, cu un rubin încrustat în mâner, pe care Royce poruncise să i se facă, de îndată ce aflase că ea aştepta un copil.

- Puţin cam micuţ acum ca să se joace cu paloşul, glumi ea.

În ochii lui Royce se citea amuzamentul.

- Niciodată nu o să fie în stare să-l ridice pe cel la care lucrează Arik.

Zâmbetul lui Jane deveni o încruntare derutată când îşi întoarse capul spre fereastră şi descoperi că, deşi era aproape întuneric, sute de torţe luminau curtea interioară.

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea amintindu-şi de torţele aprinse, din prima seară când venise tatăl ei la Claymore.

Royce îşi părăsi fiul cu părere de rău şi traversă spre patul ei.

- Oamenii continuă să se roage, spus el uşor derutat. Am trimis-o pe mătuşa ta jos să le spună că totul este bine. Probabil că nu a ajuns, încă. Dar având în vedere cum am

alergat aici, de la capelă, când a venit adineauri după mine, probabil că nu o cred.

Zâmbind, Jenny îşi ridică braţele spre el şi Royce înţelese.

- Nu vreau să răceşti, o preveni el, dar se apleca deja, ridicând-o din pat, învelind-o bine în blănuri. O clipă mai târziu o ducea în braţe, afară pe parapet.

În curtea de dedesubt, meşterul fierar arătă spre parapet şi strigă. Cei care se rugau, în lacrimi, se ridicară încet în picioare, cu feţele zâmbitoare întoarse spre Jenny şi dintr-o dată aerul fu spintecat de ovaţii asurzitoare.

Ridicându-şi braţul într-o mişcare liniştitoare de salut, Jennifer Merrick Westmoreland se uita în jos, la oameni şi nu văzu nici o privire răuvoitoare. Oamenii ovaţionară şi mai tare când Royce o ridică mai sus şi mai aproape de el şi era limpede pentru oricine că ducesa de Claymore era mult iubită de toţi cei pe care îi iubea.

Jenny plângea şi le zâmbea. în fond, nu în fiecare zi o femeie primeşte în dar regatul viselor ei.

SFÂRŞIT